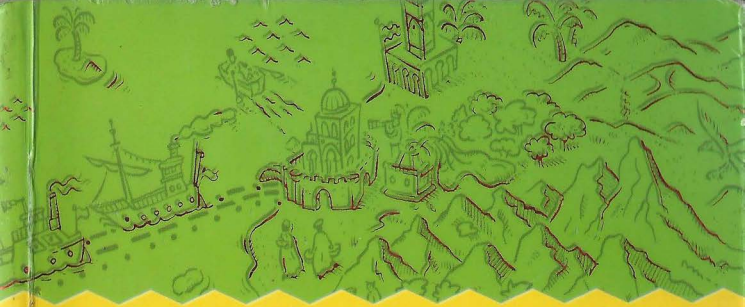

ZIZOY KOPNTEP

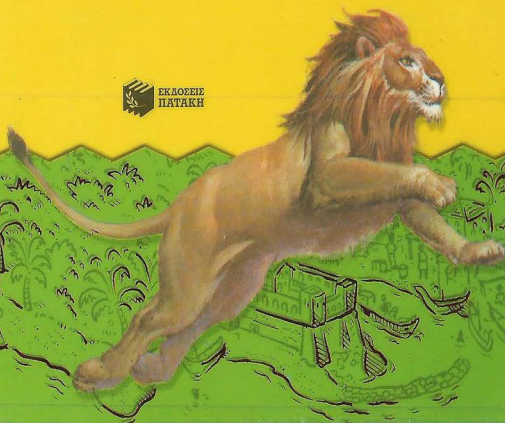
ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΑΙΔΟ

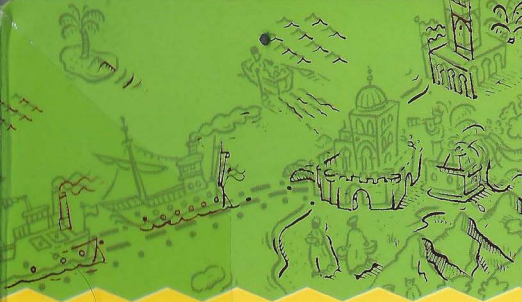
★ Η ★

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Εγκωμιαστικές κριτικές του Τύπου
για το Λιονταρόπαιδο: Η απαγωγή και το
Λιονταρόπαιδο: Η καταδίωξη

«Ένα νέο άστρο ανέτειλε στο στερέωμα
της παιδικής λογοτεχνίας».

The Independent

«Έξοχο».

Daily Express

«Δυνατό και ελκυστικό».

The Times

«Καταπληκτικό».

The Observer

«Τρελοί ρυθμοί και υπέροχα αστεία».

The Guardian

«Απλά και απόλυτα ευφύες».

Disney's Big Time

МОНТАРОНАМО

☆ Н ☆

ААНОЕА

ΖΙΖΟΥ ΚΟΡΝΤΕΡ

ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΑΙΔΟ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΡΕΝΙΑ ΤΟΥΡΚΟΛΙΑ-ΚΥΔΩΝΙΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Ζιζού Κόρντερ, *Λιονταρόπαιδο - Η Αλήθεια*

Zizou Corder, *Lionboy - The Truth*

Μετάφραση Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

Υπεύθυνη εκδοτικού τμήματος Βασιλική Γιαννέλη

Επιμέλεια, Διορθώσεις Αντωνία Κίλεσοπούλου

Σελιδοποίηση Κατερίνα Σταματοπούλου

Φίλμ Παναγιώτης Κατένης

Μοντάζ Παναγιώτης Σαράτσης

Copyright © για το κείμενο στην αγγλική γλώσσα Zizou Corder, 2006

Copyright © για την εικονογράφηση κειμένων και εξωφύλλου Fred Van Deelen, 2006

Copyright © για τη μουσική Robert Lockhart, 2006

Copyright © για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2003

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις Εκδόσεις Puffin Books, 2006

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2006

K.E.T. 4116 K.E.Π. 163/06

ISBN 960-16-1849-X

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 14, 106 80 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.500.00 FAX: 210.36.500.69

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.310.78

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54-5

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον Τζακ και στο Ραλφ Τζέφρις,
τα καλύτερα παιδιά*

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Και πάλι πολλά ευχαριστώ στα συνήθη τιμώμενα πρόσωπα: Το Fred Van Deelen για τους ωραίους χάρτες και τα σχεδιαγράμματα και τον Paul Hodgson για την τόσο ταιριαστή μουσική επένδυση.

Ευχαριστώ όλες τις κυρίες του εκδοτικού οίκου Puffin για τα πανέμορφα είδη υπόδησης και ειδικά τη Sarah Hughes, την Adele Minchin, την Tania Vian-Smith, την Kristen Grant, την Elaine McQuade, τη Lesley Levene, τη Shannon Park και τη Francesca Dow. Καθώς επίσης και τον κύριο Tom Sanderson, μέλος του οίκου Puffin κι αυτός, για το καινούριο, υπέροχο, εντυπωσιακό εξώφυλλο, και το Matt Phillips.

Καθώς και τους πράκτορες: Linda Shaughnessy, Rob Kraitt, Teresa Nicholls, Anjali Pratap, Sylvie Rabineau. Και τον Derek Johns: Τελικά, αυτός ο άνθρωπος είναι πράγματι τέλειος;

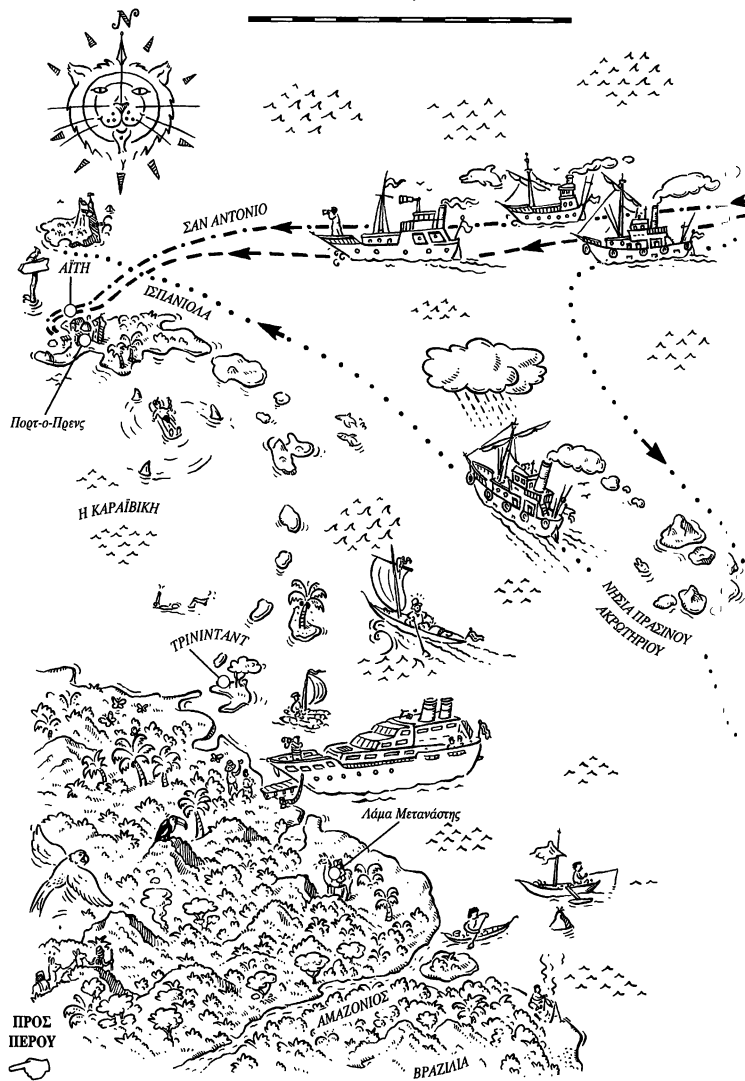
Καθώς και τη Melanie Phillips, που με βοήθησε να σχεδιάσω το Σαν Αντόνιο.

Επίσης πολλά ευχαριστώ στο Robert Lockhart, που μας έγραψε το υπέροχο, ταιριαστό σάουντρακ. Όλα τα σάουντρακ υπάρχουν σ' ένα βιβλιαράκι με τις νότες, για πιάνο, μαζί με ένα CD της μουσικής, παιγμένη από μια μικρή ορχήστρα, οπότε δεν είστε υποχρεωμένοι να την παίξετε μόνοι σας. Λέγεται «Music

from Zizou Corder's Lionboy» από το Robert Lockhart και το έβγαλε η δισκογραφική εταιρεία Faber Music. Μπορείτε να το βρείτε σε όλα τα καταστήματα δίσκων ή μέσω διαδικτύου στην ιστοσελίδα www.fabermusic.com.

Χάρτης Πορείας

Από την Ευααούρα στην Καραϊβική

ΚΛΙΜΑΚΑ: από εδώ έως εδώ = ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΣΤΑΣΗ

ΠΡΟΣ ΕΥΡΩΠΗ & ΒΕΝΕΤΙΑ

Εσσαούρα

Το δάσος
του Αργκάν

Το σπίτι
των λιονταριών

ΚΑΝΑΡΙΑ ΝΗΣΙΑ

Νταχάρ

ΒΟΡΕΙΑ
ΑΜΕΡΙΚΗ

ΕΥΡΩΠΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ
ΩΚΕΑΝΟΣ

ΑΦΡΙΚΗ

ΝΟΤΙΑ
ΑΜΕΡΙΚΗ

ΓΚΑΝΑ

ΠΡΟΣ ΑΚΡΑ

Ελμίνα

Η Πόρτα
Χωρίς Επιστροφή

Κάστρο των Σκλάβων

ΠΡΟΣ
ΝΙΓΗΡΙΑ

ΟΛΑΝΤ ΓΕΛΛΕΡ
(Τσαόρι & Ράφι)

ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ
(Μάγκνταλεν & Ανίβας)

ΕΛ ΜΠΑΡΑΚΑ
(Κλαούντιο, βασιλιάς Μπόρις
& λιοντάρι)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Σ' ΕΝΑ ΔΡΟΣΕΡΟ, ΨΗΛΟΤΑΒΑΝΟ δωμάτιο, σε μια πολύ πολύ ζεστή χώρα, ένα αγόρι έστριβε και σούφρωνε τη μύτη μέσα στον ύπνο του. Ο Τσάρλι Ασάντι, σωτήρας λιονταριών, ναυαγός που είχε επιζήσει, βετεράνος του τσίρκου, γιος επιστημόνων που ανακάλυψαν τη θεραπεία του άσθματος και γνώστης της γλώσσας των γάτων, κοιμάται τρεις μέρες τώρα – επιτέλους απόλυτα ήρεμος κι ανακουφισμένος. Τους τελευταίους μήνες είχε κυνηγηθεί απ' τη μια άκρη της Ευρώπης στην άλλη, είχε βοηθήσει έξι λιοντάρια που το 'σκασαν απ' το τσίρκο για να επιστρέψουν πίσω στην πατρίδα τους, την Αφρική, είχε σώσει ένα κλωνοποιημένο προϊστορικό πλάσμα, είχε βοηθήσει σε μια επανάσταση, είχε ξυλοφορτώσει τον εχθρό του και τον είχε δει να φεύγει τρέχοντας και, τελικά, είχε βρει τους γονείς του, που τους είχαν απαγάγει και που τον έψαχναν απεγνωσμένα. Με άλλα λόγια, ήταν ένα πολύ ευτυχισμένο παιδί που μόλις άρχισε να στριφογυρίζει και να τεντώνεται στο κρεβάτι του μετά από έναν ύπνο που τον ξεκούρασε και που πράγματι τον άξιζε πέρα για πέρα.

Κι όπως τεντωνόταν, κατάλαβε ότι τα πόδια του είχαν

φτάσει πολύ πιο κοντά στην άκρη του κρεβατιού. Παλιότερα, έφταναν μόνο μέχρι τη μέση περίπου και δεν ακούμπαν στην άκρη αν δε γλιστρούσε επίτηδες μέχρι εκεί κάτω. Είχε ψηλώσει. Και ήταν κατευχαριστημένος.

«Μαμά!» φώναξε. «Τα πόδια μου έφτασαν στην άκρη του κρεβατιού!»

Ο Τσάρλι κι οι γονείς του είχαν ξανασυναντηθεί, μετά από όλες τις περιπέτειές τους, σ' ένα ιδιαίτερα όμορφο ξενοδοχείο που λεγόταν Ριάντ ελ Αμίρα, στην πόλη της Εσσαουίρα, στην ακτή της Μπαρμπαριάς, στο Μαρόκο. Ήταν τώρα γύρω στις έξι το πρωί κι ο Τσάρλι είχε ξυπνήσει από μια χλωμή, πρωινή ηλιαχτίδα που του χάιδευε το πρόσωπο.

«Μαμά!» φώναξε πάλι.

Απ' το άλλο κρεβάτι ερχόταν εκείνο το χαρακτηριστικό ρουθούνισμα της μητέρας που κοιμάται του καλού καιρού και δεν έχει πρόθεση να ξυπνήσει εκτός αν το σπίτι πιάσει φωτιά, οπότε και θα έβλεπε τι θα μπορούσε να κάνει. Ο μπαμπάς ροχάλιζε. Και πραγματικά, ολόκληρο το δωμάτιο παλλόταν ελαφρά απ' τη δύναμη του ροχαλητού του.

«Πρέπει να με μετρήσετε!» φώναξε. «Ψήλωσα!»

«Πφφφμμμφφφμπρρρ» είπε η μητέρα του.

«Μμμ, ωραία συμπεριφορά» σκέφτηκε ο Τσάρλι. «Είχαμε μήνες να ιδωθούμε, περάσαμε τόσα πολλά κι αυτοί το μόνο που θέλουν είναι να κοιμηθούν. Χμ! (Μια και είχε κοιμηθεί ώρες όμως, δεν ήξερε ότι εκείνοι έρχονταν και τον έβλεπαν συχνά και στοργικά περιμένοντας με ανυπομονησία να ξυπνήσει και να τους πει τις περιπέτειές του αλλά δεν τους πήγαινε η καρδιά να τον ξυπνήσουν.)

Ο Τσάρλι, τελικά, σηκώθηκε και πήγε να τους δει να κοιμούνται. Ήταν τόσο γλυκούληδες έτσι που ήταν κου-

κουλωμένοι και κουρνιασμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον. Η Μάγκνταλεν κι ο Ανίβας. Τους χαμογέλασε. Είχαν υποφέρει κι αυτοί πολλά.

«Θα 'χουμε καιρό να τα πούμε» σκέφτηκε χαρούμενα, αποφασίζοντας να μην τους ξυπνήσει. Έτσι λοιπόν, ντύθηκε – κάποιος του είχε αφήσει έξω ένα καινούριο παντελόνι κι ένα μπλουζάκι και, μια που έκανε ψύχρα, έριξε πάνω του εκείνο το ταλαιπωρημένο σακάκι που είχε απ' το τσίρκο και το φορούσε από τη νύχτα που εκείνος και τα λιοντάρια το είχαν σκάσει. Τα χρυσά σιρίτια είχαν μαυρίσει απ' το αλάτι και τα μισά από τα κουμπιά είχαν φύγει, αλλά ήταν το αγαπημένο του. Είχαν περάσει πολλές περιπέτειες μαζί.

Κατέβηκε κάτω στην έρημη αυλή του ξενοδοχείου. Πεινούσε πολύ. Κι επίσης, ήθελε να βρει το φίλο του το Σεργκέι, εκείνον τον ψωραλέο Αλλεργίνο γάτο ο οποίος, παρ' ότι δεν ήταν τόσο κακός όσο φαινόταν, είχε τόσο απαίσιο παρουσιαστικό, ώστε τον είχαν διώξει απ' το ξενοδοχείο. Ο Τσάρλι δεν τον είχε δει από... πόσον καιρό κοιμόταν, αλήθεια; Πρέπει να ήταν μέρες. Θα έπρεπε να πάνε σ' ένα καφενείο για πρωινό. Ο Τσάρλι ήθελε να πάει σ' εκείνο όπου ένας χαμαιλέοντας του είχε μιλήσει στη γατίσια γλώσσα.

Ο Σεργκέι ήταν απ' έξω, στο στενό διάδρομο, και ξυνότανε στη γωνία του κτιρίου. Φαίνόταν σαν να είχε ξενυχτήσει. Σ' ένα μπαρ. Με κακές παρέες. Η μαύρη γούνα πάνω στο κοκαλιάρικο σώμα του ήταν πατημένη και λαδωμένη, το ένα του αυτί ήταν στραβό (αν κι αυτό ήταν λάθος του Τσάρλι, που δεν του το είχε ράψει σωστά στη Βενετία, όταν ο Σεργκέι το έχασε σ' έναν καβγά) κι η ουρά του φαινόταν ακόμα πιο μαδημένη απ' ό,τι συνήθως κάτω απ' τον ήλιο του πρωινού.

«Ε, Σεργκέι!» φώναξε ο Τσάρλι.

«Ωωωω, ο κύρρριος ξύπνησε!» απάντησε ο Σεργκέι με την πρόσχαρη αν και σαρκαστική σκοτσέζικη προφορά του. «Πώς είναι λοιπόν η Ωρρραία Κοιμωμένη μας; Πήρρρες τον υπνάκο σου; Αισθάνεσαι καλά; Τι κάνουν οι αξιότιμοι γονείς σου; Είναι σώοι και αβλαβείς, έτσι; Σ' ευχαρρριστώ που έκανες τον κόπο να με ενημερρρώσεις πάνω στα γεγονότα που συνέβησαν μέσα σ' αυτό το έξοχο ξενοδοχείο στο οποίο εγώ απαγορρρεύεται να πατήσω. Μη νομίζεις ότι θα καθόμουνα πίσω απ' τη γωνία και θα 'βαζα τα κλάματα λαχταρρρώντας να ανακατευτώ στις δουλειές σας, μια που, περρροφανώς, μόλις είχα διασχίσει την Ευρώπη με καρρράβι μαζί σου και μαζί με την παρρρέα σου, τα αιλουρρροειδή που έπαιζαν στο τσίρρρκο, και το τελευταίο προρράγμα που θα 'θελα είναι να ρρρωτήσεις πώς τα πάω».

«Όχου, βρε Σεργκέι, σταμάτα την γκρίνια» είπε ο Τσάρλι χαϊδεύοντας στοργικά το τρίχωμα στο κοκαλιάρικο, σημαδεμένο κεφάλι του γάτου. «Δεν έγινε και τίποτα. Εγώ κοιμόμουν, οι γονείς μου είναι καλά —» Εδώ το πρόσωπό του φωτίστηκε. Ο γονείς του ήταν καλά! Ο ίδιος ήταν καλά! Τα λιοντάρια ήταν στην πατρίδα τους, ο Σεργκέι ήταν εδώ, ο Ράφι Σάντλερ το έχει σκάσει με την ουρά στα σκέλια —που λέει ο λόγος δηλαδή, γιατί, ε, ο Ράφι δεν είχε στην πραγματικότητα ουρά—, ναι, λοιπόν, όλα ήταν καλά!

«Τι να σου πω, χαιρρρομαι που τ' ακούω» είπε ο Σεργκέι, και στ' αλήθεια χαιρόταν, γιατί, αν και ήταν οξύθυμος και σαρκαστικός, ο Σεργκέι ήταν ένας πιστός, συνεπής και πανέξυπνος γάτος. «Τι θα φάμε λοιπόν;»

«Ομελέτες, ζυμαρικά, μάγκο, κρουασάν σοκολάτας,

«έικ, μέλι, πίτες, λάδι αργανιάς, κι άλλα μάγκο, γιαούρτι...» είπε ο Τσάρλι λαίμαργα.

«Και ψαρροκεφάλα» είπε σταθερά ο Σεργκέι. «Πάω μια στιγμή μέχρι το λιμάνι να τσιμπήσω μερρικά κι έρχομαι. Θα σε δω στο καφέ σ' ένα λεπτό».

Η Μάγκνταλεν ρουθούνιζε ακόμα νυσταγμένα όταν συνειδητοποίησε ότι της είχε μιλήσει ο Τσάρλι.

Γύρισε απ' την άλλη και κοίταξε απέναντι το άλλο κρεβάτι. «Τσάρλι; Ω Θεέ μου, που είναι;»

Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι, φώναξε και τον Ανίβα να κατέβει και σε πέντε λεπτά βρισκόταν στο καφέ όπου ο Τσάρλι είχε στρωθεί στην κουβέντα μ' ένα μικρό πράσινο χαμαιλέοντα που καθόταν πάνω σ' ένα αναρριχητικό φυτό στο διπλανό πεζούλι, αναλύοντας πώς στην ευχή γίνεται ένας χαμαιλέον να μιλάει γατίσια.

«Είμαι χαμαιλέον όνομα και πράμα, φίλε» είπε το πλάσμα που το όνομά του ήταν Νίνου. «Όχι μόνο στο χρώμα, αλλά και στις γλώσσες και σ' όλα τα άλλα!»

«Τσάρλι» είπε η Μάγκνταλεν, με τα κόκκινα μαλλιά της ανακατεμένα και την μπλούζα της φορεμένη ανάποδα. Φαινόταν σαν να έχει μόλις σηκωθεί απ' το κρεβάτι (που άλλωστε ήταν αλήθεια). Δεν πρόσεξε τη μικροσκοπική συντροφιά του γιου της.

Ο Τσάρλι πετάχτηκε πάνω και την αγκάλιασε. «Γεια σου, μαμά!» είπε. Το χαμόγελο που διαγράφηκε στο πρόσωπό του ήταν τεράστιο. Τον αγκάλιασε και κείνη και τον έσφιξε δυνατά.

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω στο ξενοδοχείο» είπε. «Δεν είναι ασφαλές να τριγυρνάμε εδώ κι εκεί. Έλα».

Ο Τσάρλι τη λοξοκοίταξε.

«Οι εχθροί μας, Τσάρλι, θυμάσαι;» είπε σιγανά τραβώντας τον παράμερα. «Ο Ράφι; Η Εταιρεία; Το ξέρω πως τους ξεφύγαμε προς το παρόν, αλλά ακόμα υπάρχουν. Πάμε...»

Έτσι όπως το 'λεγε τώρα η μητέρα του, ο Τσάρλι καταλάβαινε τι εννοούσε. Ο Ράφι ίσως ήταν ακόμα εκεί. Και μπορεί ένα τέτοιο καφενείο, στην κεντρική πλατεία, να μην ήταν το καλύτερο μέρος που θα μπορούσε να βρίσκεται ο Τσάρλι, ακόμα κι αν ήταν λίγο μετά την ανατολή του ήλιου.

«Ναι» μουρμούρισε. «Συγγνώμη».

Έριξε ένα βλέμμα γεμάτο λαχτάρα. Ο χαμαιλέον έμοιαζε να του χαμογελάει με το μεγάλο, πλατύ του στόμα. Είχε μια σούρα γύρω απ' το πίσω μέρος του λαιμού του και γουρλωτά μάτια που κοίταζαν ανεξάρτητα σε διαφορετικές κατευθύνσεις.

«Εμπρός, πάμε» είπε η Μάγκνταλεν παίρνοντας από το χέρι τον Τσάρλι και ρίχνοντας στο γκαρσόνι, που είχε βγει έξω για να πάρει την παραγγελία του Τσάρλι, μια απολογητική ματιά. Ήξερε πώς ήταν αυτές οι μικρές πόλεις. Ο κόσμος σχολίαζε το παραμικρό.

«Τσάρλι» του είπε μόλις έφτασαν σ' έναν παράδρομο πηγαίνοντας προς το ξενοδοχείο. «Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Όλοι μας».

Την ίδια στιγμή, δίπλα στο πόδι του Τσάρλι εμφανίστηκε ο Σεργκέι, λιγδιάρης και ζέχνοντας ψάρι. «Ωρρραία, λοιπόν, μη με περριμένεις» παραπονέθηκε. «Μη μου δίνεις σημασία επί τρρρεις μέρρρες, να βγαίνεις μαζί μου για πρωινό και μετά να με στήνεις, μα δεν...»

«Ω, σταμάτα πια, Σεργκέι» είπε τρυφερά ο Τσάρλι.

Η Μάγκνταλεν κοίταξε κάτω. Και βέβαια ήξερε ότι ο

Τσάρλι μιλάει στις γάτες, αλλά ποτέ δεν το είχε συνηθίσει.

«Ει» είπε. «Είναι ο γάτος απ' τη Γαλλία. Έτσι δεν είναι; Περίεργο».

«Να σας συστήσω: Μαμά, από δω ο Σεργκέι, Σεργκέι, από δω η μαμά» είπε ο Τσάρλι.

«Εεεε... γεια σου, Σεργκέι» είπε η Μάγκνταλεν. «Ουάου». Του χαμογέλασε. Ο Σεργκέι είχε ανακαλύψει την ίδια και τον Ανίβα στην Εταιρική Κοινότητα, όπου τους είχαν μεταφέρει μετά την απαγωγή τους. Τους είχε βγάλει έξω – τους είχε σώσει. Αναρωτήθηκε πώς να του μιλήσει. Ο Τσάρλι τής είχε πει ότι οι γάτοι, συνήθως, καταλαβαίνουν τους ανθρώπους, αλλά ακόμα κι έτσι... «Ουάου» είπε ξανά.

«Μιάου δε λες τίποτα» είπε ο Σεργκέι κουνώντας τα μουστάκια του. Κι αυτό που είπε έμοιαζε πολύ με «ουάου». Η Μάγκνταλεν χαμογέλασε.

Πίσω στο ξενοδοχείο, ο Ανίβας αγκάλιασε τον Τσάρλι με τα τεράστια χέρια του. Ένωσε την καρδιά του γιου του να χτυπάει δυνατά και πρόσεξε πως είχε ψηλώσει και είχαν φαρδύνει οι πλάτες του.

«Γεια σου, αγόρι μου» είπε. «Χαίρομαι που ξύπνησες, αλλά, σε παρακαλώ, μπορείς να μένεις εδώ γύρω και να μην εξαφανίζεσαι;»

Το πρωινό τούς περίμενε στην αυλή. «Καφές» είπε η Μάγκνταλεν.

«Κι εξηγήσεις» είπε ο Ανίβας, μ' ένα τεράστιο χαμόγελο. Κι είχαν τόσα πολλά να πουν. Ο Τσάρλι άρχισε πρώτος, μιλώντας γρήγορα, κι οι γονείς του τον άκουγαν με το στόμα ανοιχτό.

«Λοιπόν, έχουμε και λέμε» είπε. «Ο Ράφι Σάντλερ με

άρπαξε και μετά το 'σκασα και άρχισα να σας ψάχνω επειδή είχατε εξαφανιστεί και κατέληξα στο πλωτό τσίρκο που πήγαινε στο Παρίσι και γίναμε φίλοι με τα λιοντάρια που εκείνος ο κακός θηριοδασαστής, ο Μακκόμο, τους έδινε ναρκωτικά και εγώ τα βοήθησα να το σκάσουν απ' το τσίρκο και μπήκαμε όλοι σ' ένα τρένο για τη Βενετία, μια και νόμιζα ότι θα σας έβρισκα εκεί, και συναντήσαμε το βασιλιά της Βουλγαρίας και πήγαμε και μείναμε στο παλάτι του, μόνο που εκείνος ο έμπιστός του, ο Έντουαρτ, μας συμπεριφέρθηκε περίεργα και μας παρέδωσε –εμένα και τα λιοντάρια– στο δόγη, που είναι κάτι σαν βασιλιάς της Βενετίας, να πούμε, κι έτσι έπρεπε να ξεφύγουμε πάλι και οι γονδολιέρηδες μας βοήθησαν, επειδή ήθελαν να ξεφορτωθούν το δόγη, κι ο Σεργκέι – ξέρετε το Σεργκέι...»

«Όχι. Ποιος είναι ο Σεργκέι;» είπε ο Ανίβας.

«Είναι εκείνο το μαδημένο γατί που μας βοήθησε να βγούμε από την Εταιρική Κοινότητα. Αυτό που πας πέρασε απ' το σκουπιδότοπο» είπε η Μάγκνταλεν. «Είν' εδώ τώρα – απ' έξω».

«Α, μάλιστα. Δεν ήξερα τ' όνομά του» είπε ο Ανίβας.

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να καταλάβει ακόμα γιατί οι γονείς του δεν ήξεραν να μιλούν γατίσια.

«Ναι, αυτός λοιπόν – εμφανίστηκε πάλι από το Παρίσι. Και στον Πρίμο, εκείνο το λιοντάρι με τα τεράστια μυτερά δόντια που το είδος του έχει εξαφανιστεί –τον συναντήσαμε κι αυτόν στο Παρίσι, τον είχαν κλωνοποιήσει από ένα απολίθωμα–, ο Έντουαρτ έβαλε ψεύτικα φτερά, κι έτσι όλοι οι Βενετοί νομίζανε πως ήταν το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου και είν' εκεί ακόμα, με τον Κλαούντιο, το γονδολιέρη που μας βρήκε το πλοίο με τα φωτοκύτταρα και μ' αυ-

τό ήρθαμε ως εδώ, μόνο που ναυαγήσαμε, κι ο Μακκόμο κι ο Ράφι μάς κυνηγούσαν, όμως έμαθα για τους Αλλεργίνους κι έμαθα ότι σας απήγαγαν επειδή ανακαλύψατε τη θεραπεία για το άσθμα...»

Η Μάγκνταλεν τον κοίταζε σαστισμένη. «Πως; Τι έκανες;» ρώτησε. «Για πιο σιγά—»

Ο Ανίβας ήταν πιο ακριβής. «Πώς έμαθες για τους Αλλεργίνους;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω» είπε ο Τσάρλι. «Εκεί κατέληξα αφού τα σκέφτηκα όλα—για κάποιο λόγο ορισμένοι γάτοι ήταν πιο αλλεργιογόνοι από άλλους και προκαλούσαν στα παιδιά αλλεργικό άσθμα κι οι γάτοι μάλωναν μεταξύ τους γιατί τους έδιωχναν απ' τα σπίτια επειδή οι άνθρωποι δεν είχαν λεφτά να πάρουν φάρμακα για τα παιδιά τους—, ε, και μετά φάνηκε πως κι ο Σεργκέι ήταν σαν κι εκείνους τους γάτους... Τι έγινε όμως με ΕΣΑΣ;»

«Ο Ράφι μάς κοροΐδεψε» είπε η Μάγκνταλεν με αμηχανία. «Μας βγάλανε απ' το υποβρύχιο, μας φορτώσανε σ' ένα φορτηγό και μας φέρανε— ξέρεις για την Εταιρεία, Τσάρλι;»

«Φυσικά» είπε ο Τσάρλι. «Είναι αυτοί που προσπάθησαν να σας εμποδίσουν να χρησιμοποιήσετε τη θεραπεία που βρήκατε για το άσθμα. Αυτοί έβαλαν το Ράφι να σας απαγάγει».

«Μα πώς το ξέρεις;» είπε ο Ανίβας κατάπληκτος.

«Μου το είπαν οι γάτοι» είπε ο Τσάρλι.

«Δηλαδή, οι γάτοι ξέρουν;» είπε η Μάγκνταλεν ανυπόμονα. «Τα ξέρουν όλα;»

«Βέβαια» είπε ο Τσάρλι κι αναρωτήθηκε πώς χάζεψαν έτσι ξαφνικά οι γονείς του.

«Ξέρουν ότι οι Αλλεργίνοι δημιουργήθηκαν γενετικά τροποποιημένοι για να κάνουν πάλι τα παιδιά ασθματικά και ξέρουν για σας και για τη θεραπεία – είσαστε ήρωες για τους γάτους! Σας θεωρούν καταπληκτικούς!»

Στο σημείο εκείνο, μια όμορφη γυναίκα με κόκκινα μαλλιά εμφανίστηκε πίσω απ' τη μητέρα του.

«Καλημέρα, Μέιμπελ!» είπε ο Ανίβας. «Κοιμήθηκες καλά; Κοίτα, ο Τσάρλι ξύπνησε επιτέλους!»

Μόλις είδε τη γυναίκα, ο Τσάρλι δεν ξύπνησε απλώς, έπαθε σοκ.

«Μα τι στο –!» φώναξε ο Τσάρλι. «Τι –! Τι θέλει αυτή εδώ πέρα;»

«Είπες πως οι γάτοι σ' το είπαν;» είπε η Μέιμπελ. «Οι γάτοι σ' το είπαν;» Τα μάτια της έλαμπαν και τον κάρφωνε με το βλέμμα της.

Ο Τσάρλι τής ανταπέδωσε το βλέμμα. Είχε μπερδευτεί τελείως.

«Τσάρλι» είπε η Μάγκνταλεν. «Αυτή είναι η θεία σου η Μέιμπελ».

Ο Τσάρλι ανοιγόκλεισε τα μάτια. Η θεία Μέιμπελ; Δεν ήταν θεία – ήταν η Μέιμπελ Σταρκ, παγκοσμίου φήμης θηριοδαμάστρια τίγρεων και φιλενάδα του Μακκόμο.

«Είναι η αδερφή μου» είπε η Μάγκνταλεν. Κοίταξε τον Τσάρλι προσεκτικά, για να δει πώς του φάνηκε.

Ο Τσάρλι τρεμόπαιξε τα μάτια του.

«Στ' αλήθεια μπορείς να μιλάς μαζί τους;» ρώτησε η Μέιμπελ.

«Κάθισε, σε παρακαλώ, Μέιμπελ» είπε η Μάγκνταλεν. «Είναι σοκαρισμένος. Θέλεις καφέ;»

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να το χωνέψει. Την τελευταία

φορά που την είχε δει, αυτή η γυναίκα ήταν στενή φίλη με του δυο μεγάλους εχθρούς του, το Μακκόμο και το Ράφι. Πώς λοιπόν τώρα βρισκόταν εδώ – και είχε γίνει ξαφνικά θεία του; Και γιατί η μητέρα του της προσέφερε καφέ κι αυτός έπαιρνε το πρωινό του μαζί της; Και ήθελε να σταματήσει να τον κοιτάζει μ' αυτόν τον τρόπο. Έριξε στη μητέρα του μια παρακλητική ματιά.

«Μέιμπελ!» είπε η Μάγκνταλεν. «Σύνελθε. Καφέ; Κι άφησέ τον ήσυχο».

Τα μάγια που φαίνεται πως κρατούσαν τη Μέιμπελ λύθηκαν μεμιάς.

«Ω, εε, ναι, παρακαλώ» είπε. «Σκέτο. Ευχαριστώ». Τράβηξε μια καρέκλα κοντά στο τραπέζι τους και κάθισε ανάμεσα στη Μάγκνταλεν και στον Ανίβα.

«Έλα, μπορείς να της μιλήσεις ελεύθερα» είπε η Μάγκνταλεν. «Είναι εντάξει».

Ο Τσάρλι δε συνήθιζε να μιλάει στους άλλους για το ξεχωριστό του χάρισμα. Πάντα πίστευε ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν για επίδειξη. Αφού όμως η μαμά έλεγε ότι ήταν εντάξει κι αφού αυτή ήταν η αδερφή της... ακόμα κι αν ήταν η φιλενάδα του Μακκόμο...

«Μπορώ να τους μιλάω» είπε.

Τα πράσινα μάτια της Μέιμπελ άστραψαν κι έγιναν κάπως μεγαλύτερα. Ο Μακκόμο τής είχε πει ότι ο Τσάρλι μιλούσε γατίσια, αλλά εκείνη δεν τολμούσε να το πιστέψει.

«Μίλησέ μου γι' αυτό» είπε η Μέιμπελ απορροφημένη απ' το γεγονός. «Πώς έγινε;»

Ακόμα και με τον τρόπο που το είπε, ο Τσάρλι κατάλαβε. Η Μέιμπελ ζήλευε – όπως είχε ζηλέψει κι ο Μακκόμο όταν το είχε καταλάβει. Κι αυτό τον έκανε να νιώθει δυνα-

τός – οι μεγάλοι τον ζήλευαν. Τον ανησυχούσε όμως κιόλας. Αν αυτό το χάρισμα που είχε το ήθελαν, μπορεί και να προσπαθούσαν να του το πάρουν;

«Με γραντζούνισε ένα μωρό λεοπάρδαλης όταν ήμουν μικρός, στην Γκάννα» είπε. «Έγινε κάποια παράξενη γενετική ανταλλαγή με το δικό μου αίμα και το δικό του. Δεν ξέρω πώς».

«Μπορείς να μιλήσεις και στις τίγρεις;» ρώτησε η Μείμπελ άπληστα.

Ο Τσάρλι ένιωσε ξαφνικά κουρασμένος απ' τις ερωτήσεις της. Ήθελε να πει «Παράτα με!», αλλά ήταν πολύ ευγενής. Όμως, αντί γι' αυτό, ξέσπασε: «Για να σου πω, πώς γίνεται να είσαι συ θεία μου! Δεν ήσουν ποτέ θεία μου!».

Αν το καλοσκεφτόταν όμως, πράγματι έμοιαζε με τη Μάγκνταλεν: κόκκινα μαλλιά και κατάλευκο δέρμα. Ο Τσάρλι δεν το είχε προσέξει πριν, όταν την είχε δει στο τσίρκο με το Μακκόμο. Απλά πίστευε πως ήταν όμορφη, με το χαρακτηριστικό γέλιο της, το εντυπωσιακό νούμερό της με τις τίγρεις και την άσπρη δερμάτινη στολή της, που την έκανε να μοιάζει με αιλουροειδές.

«Εγώ –» είπε η Μείμπελ και μετά σταμάτησε. Η Μάγκνταλεν παρακολουθούσε για να δει πώς θα το έλεγε. «Ε – έφυγα απ' το σπίτι, Τσάρλι, όταν ήμουν πολύ μικρή, για να ακολουθήσω το τσίρκο. Το 'σκασα και δεν είπα ποτέ σε κανέναν πού θα πήγαινα, και ήταν η πρώτη φορά που ξανάβλεπα κάποιον απ' την οικογένειά μου όταν ήρθε η Μάγκνταλεν στο τσίρκο ψάχνοντας για σένα».

Τώρα ήταν η σειρά του Τσάρλι να ξαφνιαστεί.

«Για τ' όνομα του Θεού» είπε. «Μα γιατί έκανες κάτι τέτοιο; Ήταν τόσο κακιά η γιαγιά; Εγώ πάντα πίστευα ότι

ήταν πολύ καλή – μαζί μου, τουλάχιστον, ήταν εντάξει...»

Από τις συσπάσεις του προσώπου της φαινόταν ότι η Μέιμπελ ήταν αναστατωμένη.

Ο Ανίβας την ακούμπησε στο γόνατο χαμογελώντας καλοσυνάτα. Η Μάγκνταλεν είχε μείνει ακίνητη, με τα μάτια καρφωμένα στην αδερφή της.

Ο Τσάρλι κοίταζε τους μεγάλους χωρίς να καταλαβαίνει τι έτρεχε μεταξύ τους. Και, για να λέμε την αλήθεια, το γεγονός ότι είχαν αισθήματα τον έφερνε σε αμηχανία.

«Καλά, εντάξει» είπε θέλοντας να αλλάξει συζήτηση και να τους βγάλει απ' τη δύσκολη θέση. Εξάλλου, ήθελε να μάθει για τους γονείς του – πέρα απ' αυτήν εδώ τη θεία που του είχαν κουβαλήσει. «Λοιπόν, μπαμπά, πού σας πήγε τελικά η Εταιρεία; Ξέρω ότι ήταν κοντά στη Βενς, επειδή κάποιος το άκουσε λάθος και μ' έστειλε στη Βενετία...»

«Ήμαστε σε μια από κείνες τις προστατευόμενες, κλειστές κοινότητές τους» είπε ο Ανίβας «και μας κάνανε πλήση εγκεφάλου, όπως κάνουν σε οποιονδήποτε πέφτει στα χέρια τους, λέγοντάς μας πόσο υπέροχα ήταν όλα, και τότε εμφανίστηκε ο φίλος σου ο Σεργκέι. Μας έσωσε. Με ξύπνησε για τα καλά με μια βαθιά γρατσουνιά στη μούρη και μας οδήγησε να δραπετεύσουμε μέσα από τον πιο βρομερό σκουπιδότοπο που έχω δει. Και μετά, εμμ –».

«Κλέψατε ένα αυτοκίνητο» είπε ο Τσάρλι, που το ήξερε γιατί του το 'χε προφτάσει ο Σεργκέι.

«Ννναι, δηλαδή...» είπε ο Ανίβας.

«Κλέψατε ένα αυτοκίνητο» είπε ξανά ο Τσάρλι.

«Ε, ναι, κλέψαμε ένα αυτοκίνητο...»

«Χα, χα!» γέλασε ο Τσάρλι. «Κλέψατε ένα αυτοκίνητο!!»

«Ναι, και πήγαμε στο Παρίσι...»

«Με το κλεμμένο αυτοκίνητο» διέκοψε ο Τσάρλι.

«Κόφ' το, Τσάρλι» είπε η Μάγκνταλεν.

«Το 'κλεψες και συ!» της πέταξε ο Τσάρλι.

«Αρκετά» είπε ο Ανίβας αποφασιστικά κι ο Τσάρλι, αν και θα 'θελε πολύ να συνεχίσει, κατάλαβε απ' τον τόνο της φωνής του πατέρα του ότι, έτσι και δε σταματούσε το δούλεμα, θα 'βρισκε τον μπελά του. Κι έτσι, σταμάτησε. Απρόθυμα.

«...όπου βρήκαμε το πλωτό τσίρκο» συνέχισε ο Ανίβας «και τους φίλους σου, τον Τζούλιους και την Πιρουέτ και τη μαντάμ Μπαρμπύ και τη Μείμπελ». Δεν ανέφερε τίποτα για τον καβγά της με τη Μάγκνταλεν, ούτε πόσο αφοσιωμένη ήταν στο Μακκόμο. «Η Μείμπελ πίστευε ότι θα έφερνες εδώ τα λιοντάρια, κι έτσι ήρθαμε κι εμείς. Μα – πού είναι ο Μακκόμο; Περιμέναμε να είναι κι εκείνος εδώ...»

Ο Τσάρλι δίστασε.

Ο Μακκόμο ήταν δεμένος κάτω από ένα δέντρο πέρα στο δάσος του Αργκάν, εκεί όπου ζούσαν τα λιοντάρια. Ο Τσάρλι αισθανόταν ότι αυτό που έπαθε ο Μακκόμο πράγματι το άξιζε, αλλά δεν ήταν σίγουρος ότι οι μεγάλοι θα συμφωνούσαν. Είχε καταλήξει σ' αυτή την τιμωρία μετά από συζήτηση με τα λιοντάρια, που ήταν πολύ σκληρά και κατηγορηματικά σε θέματα εκδίκησης και τιμωρίας. Δεν είχαν τις ευαισθησίες των ανθρώπων. Ίσως οι γονείς του να ήθελαν να πάρουν το Μακκόμο και να 'τον πάνε στην αστυνομία ή να κάνουν κάτι άλλο, εξίσου αξιοπρεπές. Στα παλιά τα χρόνια ο κόσμος, προφανώς, στηριζόταν στην αστυνομία για να λύνει τα προβλήματα της εγκληματικότητας, και η μητέρα του ήταν ώρες ώρες πολύ παλιομοδίτισ-

σα..., τώρα πια όμως ο κάθε ισχυρός είχε τη δική του αστυνομία. Σεκιουριτάδες τούς λένε.

Κι επίσης, θα 'θελε να ξέρει τι αισθανόταν τώρα η Μείμπελ για το Μακκόμο.

Έπρεπε όμως να τους το πει.

«Είναι με τα λιοντάρια» είπε τελικά. «Ήταν δίκαιο».

Η Μείμπελ έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ο Τσάρλι ήξερε τι σκεφτόταν: τι θα έκαναν τα λιοντάρια στον πρώην δεσμοφύλακά τους τώρα που αυτά είχαν το πάνω χέρι και βρίσκονταν στο δικό τους έδαφος;

Την κοίταξε κατάματα, σαν να της έλεγε «Ε, και; Οι τίγρεις σου, που τόσο πολύ τις αγαπάς, δε θα έκαναν σε σένα κακό αν δεν ήσουν πια το αφεντικό τους; Κι αν γινόταν κάτι τέτοιο, τι συμπέρασμα θα έβγαζες απ' αυτό;».

Η Μάγκνταλεν κι ο Ανίβας αντάλλαξαν ματιές.

Και μετά: «Τέρμα τώρα όλα αυτά» είπε ο Ανίβας. «Έχουμε καλύτερα πράγματα να νοιαστούμε». Η Μάγκνταλεν δε φαινόταν να έχει πειστεί, αλλά το άφησε να περάσει έτσι. Έτσι κι αλλιώς δεν είχε σημασία. Ο Τσάρλι ήξερε ότι κανένας άνθρωπος δε θα μπορούσε να τα βάλει με τα λιοντάρια, εκτός αν ήταν έτοιμος να παλέψει μέχρι θανάτου ή αν έβαζε τον Τσάρλι να το συζητήσει.

Η Μείμπελ δε μιλούσε.

«Μια που το 'φερε η κουβέντα» είπε η Μάγκνταλεν «πρέπει να ανησυχούμε και για το Ράφι; Πού πήγε;».

«Ακριβώς» είπε ο Ανίβας. «Ένα σπασμένο χέρι και μια μπουνιά στη μούρη δε φτάνουν για να τον ξεφορτωθούμε για πάντα...»

«Τέλος πάντων, δε θα 'πρεπε να μείνουμε εδώ» είπε η Μάγκνταλεν. «Ο Ράφι ξέρει πως είμαστε εδώ. Μπορεί να

το σφυρίζει στην Εταιρεία. Ήδη μπορεί να τους το 'χει πει. Πρέπει να πάμε στο σπίτι μας, να τα αναφέρουμε όλα αυτά, να μας δώσει η κυβέρνηση κάποια προστασία και να συνεχίσουμε τη δουλειά μας – έχουμε ακόμα να κάνουμε πολλά για τη θεραπεία του άσθματος...»

«Α, ναι» είπε ο Τσάρλι. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη. «Κοιτάξτε».

Το κομμάτι χαρτί που έδωσε στη μητέρα του ήταν τσαλακωμένο και λερωμένο απ' το ταξίδι. Το αίσθημα της περηφάνιας που ένιωσε δίνοντάς της πίσω το χαρτί με τον τύπο της θεραπείας του άσθματος ήταν γνήσιο και δυνατό.

Το κοίταξε μην πιστεύοντας στα μάτια της. «Να 'σαι καλά» είπε και στα χείλη της διαγράφηκε ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο. Τον αγκάλιασε σφιχτά.

«Το μόνο που θα 'θελα είναι να γυρίσουμε πίσω στην κανονική μας ζωή...» είπε κι έμεινε σιωπηλή.

Ο Ανίβας την κοίταζε για ώρα με λυπημένο βλέμμα.

«Τι είναι;» είπε εκείνη.

Ο Τσάρλι καταλάβαινε. «Θέλει να σου πει πως δεν υπάρχει πια κανονική ζωή» είπε.

Η Μάγκνταλεν σκεφτόταν το μικρό τους σπίτι στο Λονδίνο, την αυλή τους με τα φυτά που μύριζαν μέλι, τους γείτονές τους, όλα όσα της έδιναν μια αίσθηση ασφάλειας. Πόσο μακρινά φαίνονταν τώρα όλ' αυτά... «Αχ» είπε.

«Αν πάμε πίσω στο σπίτι στο Λονδίνο» είπε ο Ανίβας ήρεμα «μπορεί να μας ξανασυμβούν τα ίδια. Πώς μπορούμε να ζήσουμε με ασφάλεια εκεί; Πραγματικά, πιστεύω πως η καλύτερη λύση είναι να πάμε στην Γκάνα, να καθίσουμε για λίγο καιρό κι από κει να έρθουμε σε επαφή με κάποιους ανθρώπους στο Λονδίνο για να δούμε τι γίνεται

χωρίς να είμαστε αναγκασμένοι να γυρίσουμε στα παλιά μας τα λημέρια».

Για μια στιγμή ο Τσάρλι φαντάστηκε τα μέλη της οικογένειάς του σαν φαντάσματα που είχαν στοιχειώσει το σπίτι, την αγορά και την πλατεία με το σιντριβάνι όπου έπαιζαν μπάλα τα παιδιά. Δεν ήθελε να είναι φάντασμα. Είχε πιστέψει πως, όταν θα 'βρισκε τους γονείς του, όλα θα ήταν όπως πριν. Θα ξανάρχιζαν πάλι τις δουλειές τους, όλοι θα γυρνούσαν σπίτι κι όλα θα ήταν... – ναι, κι αυτός είχε πιστέψει ότι θα γυρνούσαν στην κανονική τους ζωή.

Τώρα όμως δεν υπήρχε τίποτα κανονικό. Το έβλεπε. Τίποτα δε θα ήταν πια κανονικό αν δε σταματούσαν κι αν δεν ξεφορτώνονταν το Ράφι – πώς όμως σταματάς και ξεφορτώνεσαι για πάντα κάποιον; Τον σκοτώνεις; Δεν ήθελε να σκοτώσει κανέναν. Και, το πιο σημαντικό, τίποτα δε θα μπορούσε να είναι κανονικό μέχρι να σταματούσαν την Εταιρεία και... Όμως δεν μπορεί κανείς να ξεφορτωθεί κάτι τόσο μεγάλο όπως η Εταιρεία. Η Εταιρεία έχει επιχειρήσεις σ' όλο τον κόσμο, φτιάχνει και πουλάει φάρμακα παντού, όπου και να κοιτάξεις βλέπεις να ξεφυτρώνουν αυτές οι περίεργες Εταιρικές Κοινότητες, γεμάτες με ανθρώπους που ζουν βουτηγμένοι μέσα στον εταιρικό τρόπο ζωής. Κι αυτοί οι άνθρωποι αγαπάνε την Εταιρεία – τους κάνει να αισθάνονται ασφάλεια. Είναι τόσο μεγάλη και δυνατή... Ναι, καλά, σκέφτηκε ο Τσάρλι, είναι τόσο μεγάλη και δυνατή, που νομίζει ότι μπορεί να παίρνει με τη βία ανθρώπους και να τους υποχρεώνει να δουλεύουν γι' αυτήν...

Πώς ήταν δυνατόν ποτέ να γλιτώσουν οι γονείς του απ' αυτό;

Στο κεφάλι του γύριζαν όλες αυτές οι σκέψεις.

«Νομίζω πως έχεις δίκιο» είπε η Μάγκνταλεν. «Να πάμε νότια. Τι λες εσύ, Μείμπελ;»

«Πολύ θα ήθελα να μείνω μαζί σας» είπε εκείνη «και να ξεκουραστώ λιγάκι, πράγμα που πρέπει να κάνετε κι εσείς. Καλές θα ήταν λίγες ωραίες διακοπούλες..., αλλά ξέρω πως δε γίνεται. Δυστυχώς, δε γίνεται. Εγώ πρέπει να γυρίσω πίσω στο τσίρκο. Δεν μπορώ ν' αφήσω για πάντα τις τίγρεις μου στον ταγματάρχη Τιμπ και στη Σόφι».

Ο Τσάρλι ένιωσε μια δόση απογοήτευσης – μόλις είχε αποκτήσει αυτή τη μυστηριώδη και γοητευτική θεία και τώρα εξαφανιζόταν πάλι πριν καλά καλά τη γνωρίσει. Και, ακόμα κι αν οι γονείς του την εμπιστεύονταν, εκείνος δεν ήταν σίγουρος. Κι επίσης, στενοχωριόταν για τον ταγματάρχη Τιμπ, τον ψηλό, μεγαλοπρεπή παρουσιαστή του τσίρκου, με τις ψηλές του μπότες και τη βελούδινη ρεντιγκότα. Ήξερε ότι ο ταγματάρχης Τιμπ είχε γίνει έξαλλος με την απόδραση των λιονταριών, αλλά του άρεσε και τον σεβόταν και δεν ήθελε να πάθει τίποτα κακό.

«Πες στον ταγματάρχη Τιμπ...» είπε.

«Να του πω τι;» είπε η Μείμπελ, σαν να τη διασκέδαζε η στάση του Τσάρλι.

«Πες του... πες του ότι εγώ ήμουν υπέρ των λιονταριών κι όχι εναντίον του» είπε ο Τσάρλι. «Πες του ότι λυπάμαι. Και δώσε την αγάπη μου στον Τζούλιους και στο Χανς, στην Πιρουέτ και στη μαντάμ Μπαρμπύ, στο Σίγκι και σ' όλο τον κόσμο...»

Η Μείμπελ χαμογέλασε.

«Εντάξει» είπε. Και τότε αναγνώρισε κάτι στον Τσάρλι. Πέρα απ' την αγάπη του για τα λιοντάρια –αυτό φαινόταν αμέσως, μετά απ' όσα είχε περάσει μαζί τους–, τώρα η

Μέιμπελ κατάλαβε ότι ο ανιψιός της αγαπούσε και το τσίρκο. Ήταν καλό παιδί. Απ' την οικογένειά της. Ένα τρέμουλο φάνηκε για λίγο στο χαμόγελό της.

Ο Τσάρλι είχε καρφώσει τα μάτια του πάνω της. Ακόμα τον έκανε να αισθάνεται αμήχανα.

Εκείνη κοιτούσε προς τη Μάγκνταλεν.

«Μάγκνταλεν» είπε. Κι έπειτα πήρε μια βαθιά ανάσα κι αναστέναξε. Μετά, απότομα, είπε: «Ω, να πάρει, και τι έγινε – λοιπόν, ακούστε δω όλοι σας. Έχω κάτι να σας πω. Αυτό που πράγματι έγινε. Μαγκ –». Πήρε μια πολύ βαθιά ανάσα.

«Μαγκ, γέννησα ένα παιδί».

Είχε γίνει άσπρη σαν χαρτί. Και μετά κοκκίνισε.

Η Μάγκνταλεν την κοιτούσε ακίνητη.

«Είχα μείνει έγκυος και το 'σκασα και η μαμά δεν το ήξερε και το έδωσα για υιοθεσία».

Σιωπή.

«Το παιδί;» είπε η Μάγκνταλεν πολύ σιγά.

«Σας παρακαλώ, μη με κατακρίνετε» είπε η Μέιμπελ. «Ένα αγοράκι. Το έδωσα για υιοθεσία. Φαινόταν να είναι η πιο σωστή επιλογή. Έπειτα όλα είχαν πια αλλάξει για μένα. Δεν μπορούσα να πάω σπίτι και ποτέ δεν πήγα, και χαίρομαι που είμαι μαζί σας τώρα εδώ. Μη με κατακρίνετε, σας παρακαλώ». Οι λέξεις κυλούσαν απ' το στόμα της σαν καταρράκτης που τα νερά του περνούσαν πάνω από μεγάλες κοφτερές πέτρες.

«Δεν είναι ανάγκη, ούτε θέλω να μιλήσω γι' αυτό, αλλά πρέπει να ξέρετε. Και λυπάμαι, λυπάμαι πολύ που σας εγκαταλείπω».

Ο Τσάρλι ήταν μπερδεμένος.

«Δε νομίζεις πως, όταν έχεις μωρό, τότε ακριβώς είναι που πρέπει να μείνεις κοντά στην οικογένεια;» τη ρώτησε.

Η γυναίκα έστρεψε το βλέμμα της πάνω του.

«Ναι» είπε η Μέιμπελ. «Τώρα το ξέρω. Τότε, όμως, το έβλεπα διαφορετικά».

«Πρέπει να το σκεφτείς» είπε η Μάγκνταλεν. Φαινόταν λίγο άρρωστη. Μια και δεν είχε αδερφό ή αδερφή, ο Τσάρλι δεν ήξερε πολλά γι' αυτό το είδος της οικογενειακής ζωής, αλλά ήταν εύκολο να καταλάβει ότι, αν είχες μια αδερφή κι εξαφανιζόταν, θα ήσουν λίγο αναστατωμένος.

«Δεν υπάρχει τίποτα που να πρέπει να σκεφτούμε» είπε ο Ανίβας κι ανασηκώθηκε. «Αυτό έγινε πριν από πολύ καιρό και τώρα είστε κι οι δυο εδώ. Καθίστε λίγο μαζί να συνηθίσετε η μια την άλλη – Μέιμπελ, μη φύγεις ακόμα. Χρειάζεστε η μια την άλλη.

Οι δυο γυναίκες κρατούσαν η μια το χέρι της άλλης. Το βλέμμα του Τσάρλι συνάντησε εκείνο του Ανίβα και κείνος του έκλεισε το μάτι και σηκώθηκε πάνω λέγοντας «Λοιπόν, Τσάρλι, πάμε στην Γκάνα. Να δούμε τη γιαγιά. Να κολυμπήσουμε στην παραλία της Λαλάμπι και των Δεκατριών Μιλίων. Να πάμε να δούμε τους Στάρλετς...». Οι Στάρλετς ήταν η αγαπημένη ποδοσφαιρική ομάδα του Τσάρλι, η Εθνική Ελπίδων, και πήγαινε απίστευτα καλά τελευταία, νικώντας τις καλύτερες ομάδες Ελπίδων.

Αραγε θα τους ακολουθούσαν στην Γκάνα ο Ράφι και η Εταιρεία;

Τουλάχιστον ο Μακκόμο δε θα τους απασχολούσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η ΕΣΣΑΟΥΙΡΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ανάμεσα στο φουρτουνιασμένο Ατλαντικό, όπου τεράστια κύματα χτυπάνε αλύπητα τις σκουροκόκκινες απόκρημνες ακτές της, και σ' ένα μακρύ, χαμηλό και καχεκτικό δάσος από αργανιές και τούγιες που φυτρώνουν πάνω στην άμμο, κι όταν τρίψεις τα σκληρά μακρόστενα φύλλα τους, βγάζουν ένα υπέροχο άρωμα. Πιο παλιά, το δάσος κάλυπτε πολύ μεγαλύτερη έκταση. Όμως το ξύλο της τούγιας, όταν γυαλιστεί, χρησιμοποιείται για την κατασκευή όμορφων μικρών κουτιών και κάδρων που αναδίνουν εκείνη τη γλυκόπικρη μυρωδιά που έχουν και τα φύλλα της. Έτσι, χρόνο με το χρόνο τα δέντρα λιγόστευαν και πλήθαιναν τα όμορφα σουβενίρ για τους τουρίστες. Ευτυχώς, εκατό τόσα χρόνια πριν, κάποιοι ξυλουργοί παρατήρησαν ότι μ' αυτόν το ρυθμό τα εγγόνια τους δε θα 'χουν πια ξύλο για να φτιάξουν κουτιά κι άρχισαν να ξαναφυτεύουν δέντρα. Έτσι, σε ορισμένα μέρη, το δάσος είχε γίνει αρκετά μεγάλο και άγριο, με μόνους κατοίκους του φίδια, σαύρες, κουκουβάγιες και κατσίκες που το 'χαν σκάσει απ' το κοπάδι τους – και άγρια λιοντάρια.

Αυτό ήταν το μέρος απ' όπου είχαν απαγάγει τα λιοντά-

ρια, τους φίλους του Τσάρλι, κι εδώ είχαν επιστρέψει. (Μόνο ο Πρίμο, το αρχαίο πλάσμα, που δεν είχε γεννηθεί αλλά είχε δημιουργηθεί σε εργαστήριο, έμεινε πίσω στη Βενετία, όπου οι Βενετοί τον αγαπούσαν και τον λάτρευαν.) Το μεγαλύτερο λιοντάρι είχε ανακαλύψει ότι η μητέρα του ζούσε. Οι τρεις λιονταρίνες βρήκαν τις αδερφές τους, και το νεαρό λιοντάρι μαζί με την Ελσίνα, τη μικρή λιονταρίνα, που είχαν γεννηθεί στην αιχμαλωσία, άρχισαν διστακτικά να πιάνουν φιλίες με τα άγρια ξαδέρφια τους που δεν τα είχαν ξαναδεί. Τη νύχτα κοιμόντουσαν όλοι μαζί. Τα μάτια της Ελσίνας ήταν μεγάλα σαν φεγγάρια καθώς ξαγρυπνούσε κάτω απ' τον αφρικανικό νυχτερινό ουρανό. Πριν φύγει απ' το τσίρκο, δεν είχε ξανακοιμηθεί στο ύπαιθρο. Ούτε καν είχε βγει έξω. Οι περιπέτειες —η τρεχάλα μέσα στο Παρίσι με τον Τσάρλι, το κρύψιμο στην οροφή του τρένου μέσα στην τρομερή χιονοθύελλα, ο χρόνος που περάσανε κλειδωμένοι σ' εκείνη την αυλή στη Βενετία, το μακρύ ταξίδι με το ηλιακό σκάφος —, όλα αυτά την είχαν αναστατώσει και τρομοκρατήσει. Όμως εδώ ήταν αλλιώς. Αυτό ήταν, υποτίθεται, το σπίτι της. Και προφανώς, εδώ ανήκε.

Σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε το φεγγάρι. Το φεγγάρι χαμήλωσε κι αυτό το βλέμμα του πάνω της. Κούρνιασε πιο κοντά στον αδερφό της. Αυτός, τουλάχιστον, δεν είχε αλλάξει.

Το νεαρό λιοντάρι ανταπέδωσε την κίνηση. Κι αυτό δυσκολευόταν να κοιμηθεί. Κάθε νύχτα είχε το ένα μάτι ανοιχτό και ένα μικρό κομμάτι της σκέψης του ήταν στο μεγάλο δέντρο στ' ανατολικά, όπου ο θηριοδασστής Μακκόμο, ο πρώην αφέντης, ήταν δεμένος. Για χρόνια ο Μακκόμο

κρατούσε τα λιοντάρια αιχμάλωτα μέσα στο τσίρκο, ναρκώνοντάς τα με κείνες τις αρωματικές σταγόνες που έβαζε στο νερό τους, αναγκάζοντάς τα να κάνουν κόλπα στη σκηνή, κρατώντας τα σε κείνη την καμπίνα... Τώρα ήταν η σειρά τους. Ήταν ο αιχμάλωτός τους κι ήταν η σειρά τους να τον ναρκώνουν.

Το νεαρό λιοντάρι είχε αναρωτηθεί πώς γίνεται μερικά λιοντάρια να υποχρεώσουν έναν άνθρωπο να πάρει ναρκωτικά, αλλά τελικά δεν ήταν δύσκολο. Καταρχήν, ο Μακκόμο είχε αρχίσει να συνηθίζει στις σταγόνες, αφού ο Τσάρλι, από τότε που ήταν στο τσίρκο, είχε αρχίσει να του δίνει το φάρμακο για να μένει μισοναρκωμένος. Έτσι, όταν το μεγαλύτερο λιοντάρι στάθηκε μπροστά στο Μακκόμο με το μπουκάλι ανάμεσα στα πόδια του και σήκωσε τεμπέλικα την πατούσα του βγάζοντας τα μακριά, φοβερά του νύχια και μετά κρύβοντάς τα πάλι και κοιτάζοντάς τον με νόημα, δε χρειάστηκε πολύ για να καταλάβει ο Μακκόμο. Τα λιοντάρια ήθελαν να πιει τις σταγόνες. Δεν ήταν άδικο. Ήταν τόσο κουρασμένος, ταραγμένος και τρομοκρατημένος, που δεν μπορούσε ούτε καν να σκεφτεί σε τι τρομερούς μπελάδες είχε μπει. Το να πάρει λίγες σταγόνες για να θολώσει το μυαλό του έμοιαζε πολύ καλή ιδέα. Τουλάχιστον έμοιαζε πολύ καλή ιδέα σ' ένα κομμάτι του εαυτού του. Σε κείνο το κομμάτι που ήταν ήδη θολωμένο...

«Κακόμοιρε, κουτέ Μακκόμο» είπε το μεγαλύτερο λιοντάρι κοιτάζοντάς τον περιφρονητικά.

«Πατέρα» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Δυο πράγματα με ανησυχούν. Θα μπορούσε να το πιει όλο και να πεθάνει...»

«Κι ανησυχείς γι' αυτό;» είπε το μεγαλύτερο λιοντάρι. «Γιατί το θεωρείς πρόβλημα;»

Βλέποντάς το κανείς από την πλευρά των λιονταριών, φυσικά και δεν ήταν πρόβλημα.

«Έζησες πολύ καιρό μαζί με τον Τσάρλι» είπε το μεγαλύτερο λιοντάρι. «Αυτή είναι ανθρώπινη σκέψη, ανθρώπινος φόβος. Τα λιοντάρια δεν ανησυχούν για το θάνατο των άλλων».

Έχει δίκιο, σκέφτηκε το νεαρό λιοντάρι. Έπρεπε να το είχε σκεφτεί έτσι.

«Και το άλλο πράγμα ποιο είναι;» είπε το μεγαλύτερο λιοντάρι.

«Τι θα γίνει όταν τελειώσει το ναρκωτικό; Δε θα γίνει πάλι δυνατός και δε θα προσπαθήσει να δραπετεύσει;»

«Δε θα γίνει ποτέ καλά ζώντας εδώ, τρώγοντας τα κομμάτια από ωμό κρέας που θα του δίνουμε. Αυτός ο τρόπος ζωής στα λημέρια των λιονταριών θα τον κάνει αδύναμο, ακριβώς όπως η ζωή στα μέρη των ανθρώπων έκανε αδύνατους εμάς. Δε χρειάζεται να τον φοβόμαστε».

Αλλά το νεαρό λιοντάρι δεν ήταν σίγουρο. Ακόμα και δεμένος στο δέντρο, υποφέροντας τη ζέστη της μέρας και το κρύο της νύχτας στο δάσος, ακόμα κι αδύναμος, θολωμένος απ' το ναρκωτικό και με άθλιο φαγητό, ο Μακκόμο ήταν ακόμα ο Μακκόμο. Ο έξυπνος, ήρεμος, μυστηριώδης άντρας με την κακή, αλαζονική, πανούργα ψυχή. Δε θα 'πρεπε να τον υποτιμούν.

Πέρα μακριά, στη Βενετία, ο Πρίμο ήταν λυπημένος. Ένιωθε ασφαλής ζώντας ανάμεσα σε κάτασπρα αγάλματα και ψηλές λάμπες στη μεγάλη αυλή του παλατιού του δόγη – εντάξει, σ' αυτό που ήταν το παλάτι του δόγη και τώρα, μετά την απομάκρυνση του δόγη από την ηγεσία, ήταν το

παλάτι του Λαού της Βενετίας. Έτρωγε καλό φαγητό. Ήταν στη ζεστασιά. Οι γάτοι της Βενετίας έρχονταν κάθε μέρα και κουβέντιαζαν μαζί του, έρχονταν και οι άνθρωποι της Βενετίας ζητώντας την ευλογία του για τούτο και για κείνο, και κείνος την έδινε, κι αυτό, όπως φαινόταν, τους έκανε ευτυχισμένους. Οι ευγενικοί γονδολιέρηδες φρόντιζαν κάθε του ανάγκη: ο Κλαούντιο, φυσικά, και η Γκάμπριελ, ο Αλεσσάντρο και η Καρλόττα.

Ήταν όμως λυπημένος. Του έλειπαν οι μόνοι φίλοι που είχε γνωρίσει, αυτή η παρέα των λιονταριών που τον είχε περιμαζέψει και τον είχε βοηθήσει, μαζί μ' εκείνο το παράξενο αγόρι, τον Τσάρλι. Το ήξερε, ήταν μεγάλος και κουρασμένος. Στ' αλήθεια, δεν του άρεσε να τον κοιτάζουν. Όσα μαξιλάρια και θαυμαστές κι αν είχε, δε θα μπορούσαν να φέρουν ζεστό και ξηρό κλίμα στα νησιά της Βενετίας, που μύριζαν υγρασία και σαπίλα. Τα κυματάκια που χάιδευαν τα σπίτια δεν ήταν απέραντα λιβάδια. Κι αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν ούτε οι σαύρες ούτε τα κατσίκια από την... από ποιαν;

Ο Πρίμο νοσταλγούσε μια πατρίδα που δεν είχε γνωρίσει ποτέ. Είχε αποφασίσει να μείνει στη Βενετία για σοβαρό λόγο –αν και πήρε την απόφαση πάνω στον ενθουσιασμό του–, αλλά στο βάθος της αρχαίας καρδιάς του λαχταρούσε να βρίσκεται... πού; Λοιπόν. Η μόνη πατρίδα των μοναδικών λιονταριών που ήξερε ήταν η Αφρική. Θα 'θελε λοιπόν να ήταν στην Αφρική, μαζί τους.

Ο Κλαούντιο το πρόσεξε. Παρατήρησε ότι ο Πρίμο δεν έτρωγε το φαγητό του, δεν κουνιόταν πέρα δώθε στα πόδια του όταν έφθαναν επισκέπτες να τον δουν, ότι κουραζόταν γρήγορα. Ο Κλαούντιο έκανε ό,τι μπορούσε, έφερνε στον

Πρίμο φρέσκο ωμό κρέας, τον άφηγε να κοιμάται αρκετές ώρες, του τραγουδούσε και του έπαιζε πιάνο –ο Πρίμο λάτρευε τη μουσική–, αλλά μάταια. Όταν ο Πρίμο, μετά από άρνηση τριών ημερών να φάει, κρύωσε κι άρχισε να φτερνίζεται, ο Κλαούντιο δεν μπορούσε πια ν' αρνιέται την αλήθεια. Έπρεπε να είχαν πάει με τους άλλους.

Το Τραγούδι του Κλαούντιο για τον Πρίμο

ALLEGRETTO R. LOCKHART

The musical score is written for piano. It begins with the tempo marking 'ALLEGRETTO' and the composer's name 'R. LOCKHART'. The key signature has two flats (B-flat major or D-flat minor), and the time signature is 3/4. The score is divided into five systems. The first system includes a dynamic marking 'mp'. The second system features a first ending bracket. The third system features a second ending bracket. The fourth system is marked 'Rit.' (Ritardando). The score concludes with a fermata on the final chord.

Ένα πρωί, παίρνοντας την καθιερωμένη στάση ομιλίας προς τα λιοντάρια (στεκόταν όρθιος, με το κεφάλι να στρίβει ελαφρά στο πλάι και τα χέρια μπροστά σταυρωμένα) και μιλώντας πολύ καθαρά, επειδή ακόμα δεν είχε πεισθεί τελείως ότι τα αιλουροειδή καταλάβαιναν τους ανθρώπους, ο Κλαούντιο ανήγγειλε: «Σήμερα, σινιόρ Πρίμο, αγαπημένε της Βενετίας, θα έχετε επισκέπτες, για να σας υποβάλουν τα σέβη τους και τα λοιπά».

Τον Πρίμο δεν τον ενδιέφεραν και πολύ οι επισκέπτες. Έβγαλε ένα βαθύ λιονταρίσιο αναστεναγμό, μετά χασμουρήθηκε και, καθώς το σαγόνι του χαμήλωσε, τα τεράστια σαν σπαθιά δόντια του σχημάτισαν αψίδα κάτω απ' το στόμα του. Ο Κλαούντιο γούρλωσε τα μάτια με θαυμασμό.

«Δεν είναι συνηθισμένοι επισκέπτες» συνέχισε ο Κλαούντιο. «Είναι ο άντρας που δε σου άρεσε επειδή σε κράτησε φυλακισμένο, αλλά τώρα ξέρουμε ότι ο μόνος λόγος που το 'κανε είναι γιατί δεν είχε καταλάβει καλά τα καθήκοντά του και τώρα είναι πολύ μετανιωμένος – είναι ο Έντουαρτ, ο υπεύθυνος ασφαλείας του βασιλιά Μπόρις της Βουλγαρίας».

Μπα, μπα, μπα, ο Έντουαρτ ε; Ο Έντουαρτ που τον είχε ντύσει με κείνα τα ψεύτικα φτερά που είχαν λατρέψει τόσο πολύ οι Βενετσιάνοι. Που είχε κρατήσει τον Τσάρλι και τα λιοντάρια κλειδωμένους στο παλάτι του βασιλιά Μπόρις για βδομάδες, ενώ ο βασιλιάς Μπόρις είχε πει πως ήταν επισκέπτες που χρειάζονταν βοήθεια στο ταξίδι τους προς την Αφρική... Ο Πρίμο γύρισε απ' την άλλη το κεφάλι του ρουφώντας τη μύτη του.

Όμως ο άντρας που τον πλησίασε αμέσως μετά δεν ήταν ο Έντουαρτ. Ο Έντουαρτ ήταν ένας ψηλός ξανθός

Εγγλέζος με πολύ αβρούς τρόπους. Τούτος εδώ ήταν ένας μελαχρινός ταλαιπωρημένος ανθρωπάκος με μια ρεντιγκότα που είχε το χρώμα και τη γυαλάδα μιας λαμπερής χρυσόμυγας.

«Πήγαινε με, οδήγησέ με σε κείνον!» φώναζε καθώς περνούσε την αυλή. «Πού είναι αυτό το αγαπημένο πλάσμα; Μήπως τον βάλανε στα διαμερίσματα εκείνου του διαβόλου; Ή είναι ξαπλωμένο μέσα στις δόξες, πάνω σε κρεβάτι με δαμασκηνά στρωσίδια; Στ' αλήθεια, το ελπίζω. Αν δω τελικά πως ζει πάνω σε άχυρα στην πίσω αυλή, θα θυμώσω πάρα πολύ...»

«Προς Θεού, Μεγαλειότατε, όχι» είπε ο ψηλός ξανθός Εγγλέζος που τον συνόδευε. «Με διαβεβαίωσαν ότι τον φροντίζουν πάρα πολύ καλά, και...»

«Έλα, Έντουαρτ, αστείεύομαι» είπε ο ανθρωπάκος. «Δεν το καταλαβαίνεις;»

«Και βέβαια, Μεγαλειότατε» είπε ο Έντουαρτ πειθηνια, αλλά εκείνη τη στιγμή ο Κλαούντιο πλησίασε και είπε: «Μεγαλειότατε! Δεν ήξερα ότι θα ερχόσαστε στη Βενετία! Καλώς ήρθατε, *benvenuto*, Μεγαλειότατε! Λοιπόν, από δω ο Πρίμο. Πρίμο, η Αυτού Μεγαλειότης».

Κι ο Πρίμο γύρισε το κεφάλι.

Τώρα, εδώ που τα λέμε, ο Πρίμο και ο βασιλιάς Μπόρις δεν είχαν ποτέ συναντηθεί στ' αλήθεια. Όταν ο Τσάρλι είχε συστήσει το βασιλιά στα λιοντάρια πάνω στο Οριάν Εξπρές, ο Πρίμο είχε μείνει κρυμμένος. Ήταν υπερβολικά ογκώδης, παράξενος, άρρωστος και λυπημένος για να βγει βόλτα και να δει κόσμο. Αλλά τώρα ήταν αλλιώς. Ο Πρίμο ήξερε ποιος ήταν ο βασιλιάς Μπόρις – ήταν ο σωτήρας του κι ο σωτήρας των άλλων λιονταριών και του Τσάρλι. Κι ο

βασιλιάς Μπόρις ήξερε ποιος ήταν ο Πρίμο – το υπερφυσικό πλάσμα που δημιουργήθηκε παράνομα από απολιθωμένο DNA, πέρα από κάθε τόπο και χρόνο και χωρίς οικογένεια, ο φίλος των λιονταριών και του αγοριού που μιλάγε τη γατίσια γλώσσα και η νέα μασκώτ της Βενετίας. Αλλά, βλέποντάς τον ολοζώντανο μπροστά του –το πόσο τεράστιος ήταν, τα μεγάλα δόντια του να βγαίνουν απ' το μαύρο στόμα, τους τεράστιους ώμους του και τα χρυσοκίτρινα πλευρά του–, ο βασιλιάς Μπόρις πλημμύρισε από θαυμασμό. Τι υπέροχο ζώο.

«*Salve*, Πρίμο» είπε ο βασιλιάς. «Πώς είσαι;»

Βέβαια, ο βασιλιάς Μπόρις δεν μπορούσε να μιλήσει γατίσια. Ήξερε όμως ότι ο Τσάρλι μπορούσε, και ήταν άνθρωπος με ανοιχτό μυαλό σ' αυτά τα πράγματα κι απ' τη φύση του φιλικός.

Ο Πρίμο ανοιγόκλεισε αργά τα μεγάλα μάτια του. Ήταν θολά και φαίνονταν γερασμένα.

«Κλαούντιο» είπε ο βασιλιάς Μπόρις με σοβαρό ύφος. (Τον Κλαούντιο τον ήξερε από μικρό παιδί – μάλιστα, ο πατέρας του Κλαούντιο ήταν ο προσωπικός γονδολιέρης του πατέρα του βασιλιά Μπόρις. Αυτός κι ο Κλαούντιο, όταν ήταν παιδιά, μάζευαν ρόδια και πήγαιναν για ψάρεμα παρέα.) «Κλαούντιο, δε μου φαίνεται καλά. Κοίτα πόσο λυπημένα είναι τα μάτια του! Κοίτα τον πώς κάθεσαι εκεί ξαπλωμένος, κουρασμένος κι άτονος. Τι του συμβαίνει;»

«Μεγαλειότητα» είπε ο Κλαούντιο «μακάρι να 'ξερα. Μου φαίνεται πως είναι...».

«Τρώει κανονικά;» ρώτησε ο βασιλιάς Μπόρις. «Κοιμάται καλά; Κάνει κακά του κι όλ' αυτά; Για να δω τη γλώσσα του».

Ο Πρίμο, μάλλον σαστισμένος, έβγαλε τη γλώσσα του έξω. Ήταν ασπριδερή σαν να 'χε πιάσει χνούδι.

«Έπρεπε να ήταν ροζ και λαμπερή!» φώναξε ο βασιλιάς Μπόρις. «Φώναξες τον κτηνίατρο να τον δει;»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε» είπε ο Κλαούντιο. «Και κείνος είπε ότι δεν ξέρει. Τέτοιο παράξενο πλάσμα που είναι, και, καταλαβαίνετε, δεν μπορούσα να του πω την ιστορία του, ξέρετε, μήπως τίποτε παλιάνθρωποι έρθουν και τον πάρουν –Μωρέ, ας κοπιάσουν!–, τέλος πάντων..., Μεγαλειότατε, νομίζω πως ξέρω τι φταίει».

Ο βασιλιάς Μπόρις κοίταζε προσεκτικά τον Πρίμο, που είχε ξαπλώσει πάλι και είχε κλείσει τα μάτια. Η μύτη του ήταν κάπως στεγνή.

«Και γω νομίζω πως ξέρω» είπε ο βασιλιάς. «Εσύ τι λες, Κλαούντιο;»

«Είναι λυπημένος, νιώθει μοναξιά και νοσταλγεί την πατρίδα του» είπε ο Κλαούντιο.

«Ακριβώς» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Άρα, πρέπει να τον πάμε στην πατρίδα του».

Το πρόσωπο του Κλαούντιο φωτίστηκε από ένα τεράστιο χαμόγελο. Ακριβώς!

«Και με ποιον τρόπο;» ρώτησε.

«Λοιπόν» συνέχισε ο βασιλιάς Μπόρις. «Θα σ' το έλεγα έτσι κι αλλιώς... Θα σου εξηγήσει ο Έντουαρτ...»

Ο Έντουαρτ είχε μετανιώσει πικρά για τον τρόπο που συμπεριφέρθηκε στον Τσάρλι και στα λιοντάρια. Ήταν στ' αλήθεια πολύ στενοχωρημένος που είχε παρασυρθεί σε λάθος δρόμο και προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τον Τσάρλι και τα λιοντάρια για να πιάσει φιλίες με το δόγη αντί να τους στείλει στην Αφρική, όπως έπρεπε να είχε κά-

νει. Ο βασιλιάς Μπόρις προβληματιζόταν για καιρό αν θα έπρεπε να τον εμπιστευτεί ξανά μετά απ' αυτό, αλλά ένα ήταν γεγονός – ο Έντουαρτ ήταν καλύτερος από οποιονδήποτε άλλον στη συλλογή πληροφοριών. Κι ο βασιλιάς Μπόρις λάτρευε την ενημέρωση. Ήταν ζωτικής σημασίας γι' αυτόν να έχει πληροφορίες. Κι έτσι, αποφάσισε να εμπιστευτεί και πάλι τον Έντουαρτ – λιγάκι.

«Βεβαίως, Μεγαλειότατε» άρχισε ο Έντουαρτ με βαρύγδουπο ύφος. «Είχα πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικά με τις εξελίξεις πάνω στις έρευνες για τους απαχθέντες επιστήμονες Ανίβα και Μάγκνταλεν Ασάντι. Δραπέτευσαν, όπως ενθυμείσθε, από τα άτομα που είχαν –εεεμ– με υπερβάλλοντα ζήλο, θα έλεγα, ζητήσει τις υπηρεσίες τους και έφθασαν σε μια τοποθεσία όπου εκτίμησαν ότι ο γιος τους Τσάρλι πιθανόν να τους συναντούσε και, πράγματι, αυτή η συνάντηση, όπως πληροφορούμαι, έλαβε χώρα».

Ο Κλαούντιο, που άκουγε πολύ προσεκτικά, κατάφερε τελικά να καταλάβει τι ήθελε να πει με όλο αυτό το κατεβαστό: ο Τσάρλι είχε βρει τους γονείς του.

«*Fantastico!*» φώναξε πηδώντας ψηλά και δίνοντας μια γροθιά στον αέρα. Ο Πρίμο χαμογέλασε ήρεμα κάτω απ' τα μουστάκια του. Ωραία.

«Αλλά» ψιθύρισε ο Έντουαρτ, και ο Κλαούντιο σταμάτησε το χοροπηδητό. «Αυτή η συνάντηση ενέχει κίνδυνο. Εκείνο το αγόρι, ο Σάντλερ, ο Ράφι Σάντλερ, έχει βγει απ' το νοσοκομείο στο Παρίσι κι έχει πάει κι εκείνος εκεί. Εκτιμάται ότι και ο χαμένος θηριοδασαστής Μακκόμο είναι επίσης στην ίδια περιοχή. Η ασφάλεια των επιστημόνων και του αγοριού...»

Ο βασιλιάς Μπόρις τον διέκοψε ανυπόμονα. «Άκου,

Κλαούντιο, αυτή η ανόητη οικογένεια μένει σε ξενοδοχείο
λες και κάνει διακοπές και φαίνεται ότι δεν έχει ιδέα σε τι
κίνδυνο βρίσκεται. Η Εταιρεία τούς θέλει πίσω – δεν τη
νοιάζει με ποιον τρόπο. Απ’ όσο ξέρουμε, και ο Ράφι και ο
Μακκόμο είναι ελεύθεροι και πιθανόν να ψάχνουν να τους
εκδικηθούν ή να τους ξαναπιάσουν – ή και τα δύο. Αλλά,
εντάξει, άσ’ τους αυτούς τους δυο – η Εταιρεία έχει πολύ
πιο αποτελεσματικούς και δυναμικούς τρόπους για να πάρει
αυτό που θέλει, και πολύ πιθανόν να εφαρμόσει αυτούς
τους τρόπους τώρα. Ο Τσάρλι κινδυνεύει, κινδυνεύει σοβαρά.
Έλεγα να σε στείλω εκεί κάτω να μάθεις τα σχέδιά
τους, να τους φέρεις πίσω, να τους προστατέψεις, να τους
λογικέψεις – να κάνεις, τέλος πάντων, ό,τι χρειαστεί. Και
να είσαι σε επαφή μαζί μας».

«Άρα λοιπόν –» είπε ο Κλαούντιο.

«Άρα λοιπόν, θα πάρεις μαζί σου και τον Πρίμο» είπε ο
βασιλιάς Μπόρις. «Τα άλλα λιοντάρια ζουν κάπου εκεί
κοντά. Άσ’ τον εκεί και μετά πήγαινε να βοηθήσεις τον
Τσάρλι».

Ο Κλαούντιο ξεροκατάπιε.

«Πάρε το αερόστατο» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Είναι
πολύ πιο γρήγορο».

Ο διευθυντής της Εταιρικής Κοινότητας στη Βενς ήταν ένας
δυστυχισμένος άνθρωπος. Οι δυο επιστήμονες, ο Ασάντι
και η Σταρτ, είχαν εξαφανιστεί χωρίς να αφήσουν ίχνη. Ο
Ράφι Σάντλερ, που υποτίθεται πως κρατούσε το παιδί τους
για να είναι σίγουρος για τη συνεργασία τους, δεν απαντού-
σε στα τηλεφωνήματά του. Ολόκληρη η κοινότητα ήταν α-
νάστατη – οι άνθρωποι αναρωτιόνταν για ποιο λόγο άραγε

να ήθελαν να φύγουν! Ερωτήσεις σαν κι αυτές –αλλά κι οποιεσδήποτε ερωτήσεις– δεν ήταν καλό σημάδι. Όλοι έπρεπε να ήταν ευτυχισμένοι! Να εκπληρώσουν τις προσδοκίες τους – αυτό όμως ΔΕΝ περιλάμβανε την προσδοκία να εγκαταλείψουν την Εταιρεία.

Και το χειρότερο απ' όλα, τα νέα για την αναστάτωση αυτή είχαν φτάσει στο Αρχηγείο της Εταιρείας. Ο Γενικός Διευθυντής τον είχε πάρει τηλέφωνο. Και δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος. Γεγονότα σαν κι αυτό έκαναν κακό στις επιχειρήσεις, κακό στο ηθικό, κακό στα κέρδη, κακό στην Εταιρεία. Αυτοί οι άνθρωποι υποτίθεται ότι έπρεπε να ζουν ευτυχισμένοι, σαν ένα κομμάτι της Εταιρικής Κοινότητας, κι όχι να τρέχουν πάνω κάτω και να κάνουν ό,τι τους καπνίσει! Έπρεπε να τους φέρουν πίσω και να τους κάνουν ευτυχισμένους!

Λοιπόν. Ο διευθυντής είχε δώσει στο Ράφι μια ευκαιρία. Ο Ράφι είχε φέρει εκεί μέσα τους γονείς, ήταν αλήθεια, με κείνο το «γνωρίζω την οικογένεια, θα με πιστέψουν» που έλεγε και το ταλαντούχο κυνηγόσκυλό του, αλλά τελικά απέτυχε.

Ο διευθυντής σήκωσε το τηλέφωνο. Ήταν καιρός να βάλει στο παιχνίδι τα μεγάλα μέσα. Οι Μυστικές Υπηρεσίες της Εταιρείας θα αναλάμβαναν τη δουλειά. Να φέρουν πίσω και τους τρεις αυτούς ταραχοποιούς όσο μπορούσαν πιο γρήγορα. Και το Σάντλερ επίσης, για να έχουν το κεφάλι τους ήσυχο.

Στη βόρεια άκρη της Εσσαουίρα υπάρχει μια περιοχή γεμάτη δυσωδία όπου ζουν οι φτωχοί – τόσο φτωχοί, που δεν έχουν κανέναν να πάρει τα σκουπίδια από κει, τόσο φτω-

χοί, που δεν μπορούν να συντηρήσουν τα σπίτια τους. Οι δρόμοι είναι γεμάτοι χαλάσματα από ρημαγμένα σπίτια. Η υγρασία απ' τη θάλασσα ποτίζει τους ετοιμόρροπους τοίχους αρρωσταίνοντας τα παιδιά που ζουν εκεί. Παντού τριγυρνούν ποντίκια και σε κάθε δωμάτιο με στέγη που στέκεται ακόμα στη θέση της ζουν έξι ή οκτώ άτομα μαζί.

Ο Ράφι Σάντλερ, ξεφεύγοντας μετά τον καβγά του με τον Τσάρλι, έτρεχε στρίβοντας εδώ κι εκεί για να μην τον δει ο Ανίβας κι είχε χαθεί στο λαβύρινθο των δρόμων της Μεδίνας, της παλιάς πόλης με τα τείχη. Μετά από λίγο βρέθηκε ανάμεσα στα ποντίκια και στα σκουπίδια και στα παιδιά με το άδαιο βλέμμα.

Το χέρι του, έτσι κι αλλιώς αδύναμο μετά από το δάγκωμα της λιονταρίνας στο Παρίσι, που ακόμα δεν είχε γίνει καλά, τον έκαιγε απ' τον πόνο καθώς έτρεχε. Το σαγόνι του τον πονούσε εκεί που τον είχε χτυπήσει ο Τσάρλι. Αλλά το χειρότερο πόνο τον είχε στην καρδιά. Ντροπή –καυτή ντροπή– ξεχειλίζει απ' την καρδιά του και τον κατέτρωγε. Τον είχε νικήσει ο Τσάρλι! Αυτόν, το Ράφι Σάντλερ!

Σκόνταψε σε κάτι κι έπεσε στο χώμα. Ο ώμος του τραντάχτηκε πάλι. Ο πόνος ήταν αφόρητος. Λαχανιασμένος, με την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή, έμεινε ξαπλωμένος εκεί. Κάτι μύριζε απαίσια.

Συνειδητοποίησε πως έκλαιγε.

Αφέθηκε. Ποτέ δεν είχε πέσει τόσο χαμηλά.

Δε φάνηκε και τόσο χάλια στη νεαρή γυναίκα που τον βρήκε ξαπλωμένο εκεί χάμω. Δεν έδειχνε να υποφέρει και πολύ – είχε δει τόσα πολλά στη ζωή της, που αυτό δεν την εντυπωσίαζε καθόλου. Όχι, απλά φαινόταν Ευρωπαίος, που σήμαινε πως θα είχε λεφτά. Η αλήθεια ήταν ότι δε φαι-

νόταν και στα καλύτερά του για Ευρωπαίος. Όμως αυτή θα τον βοηθούσε και κείνος θα την πλήρωνε. Όλα καλά.

«Έλα, θα σε φροντίσω» του είπε μιλώντας ανακατεμένα γαλλικά και αραβικά. «Με λένε Λεϊλά. Έλα, πάμε».

Κι έτσι, ο Ράφι στάθηκε με κόπο στα πόδια του και η Λεϊλά τον οδήγησε σ' ένα σκοτεινό και υγρό σπίτι για να τον φροντίσει.

Στο λημέρι των λιονταριών, κάτω απ' το μεγάλο δέντρο, ο Μακκόμο έκανε τον κοιμισμένο. Έτσι έκανε τον περισσότερο καιρό. Το κεφάλι του έπεφτε πίσω, πάνω στο χώμα, κι άφηνε τις μύγες να κάθονται στο στόμα του. Ήθελε να νομίζουν τα λιοντάρια ότι είναι ναρκωμένος κι αδύναμος. Και πράγματι, έτσι νόμιζαν. Όταν περνούσαν δίπλα του, τον κοιτούσαν με αηδία. Εκείνος τα έβλεπε, ακίνητος, μέσα απ' τα μισόκλειστα βλέφαρά του. Ακόμα και τα μάτια του φαίνονταν θολά, κόκκινα και μισοπεθαμένα.

Μόνο το νεαρό λιοντάρι δεν τον πίστευε. Το νεαρό λιοντάρι, ίσως γιατί είχε γεννηθεί στην αιχμαλωσία, ίσως επειδή ήταν πολύ φίλοι με τον Τσάρλι, ήταν πιο ευαίσθητο στις μεταπτώσεις της ανθρώπινης ψυχής. Το μεγαλύτερο λιοντάρι και οι λιονταρίνες προσαρμόστηκαν πολύ εύκολα στην άγρια φύση, γιατί θυμόνταν από πριν πώς ήταν να είσαι ένα λιοντάρι στο δάσος. Για κείνους ήταν εύκολο, καλοδεχούμενο και θαυμάσιο. Για το νεαρό λιοντάρι και την Ελσίνα, όμως, ήταν αλλιώς. Αυτά δεν είχαν προηγούμενη εμπειρία από τη ζωή στην άγρια φύση, ούτε αναμνήσεις για το πώς θα 'πρεπε να είναι. Έπρεπε να μάθουν να κυνηγούν. Να μάθουν ποια είναι τα άλλα πλάσματα με τα οποία μοιράζονταν την περιοχή. Πώς να ξεχωρίζουν το καλό από

το κακό νερό, το καλό από το κακό κυνήγι, πώς να προσανατολίζονται. Είχαν χάσει την επαφή με τις αισθήσεις που τους έλεγαν τι σημαίνει η κάθε μυρωδιά στον αέρα ή το κάθε ίχνος στην άμμο.

Ήξεραν όμως πολλά για τους ανθρώπους και δεν τα ξεχνούσαν.

Γι' αυτό και ήταν μεγάλο κρίμα που το νεαρό λιοντάρι και η Ελσίνα έλειπαν για κυνήγι τη νύχτα που ο Μακκόμο το 'σκάσε.

Δεν έπαιρνε το ναρκωτικό. Δεν ήταν εύκολο – ένα κομμάτι του εαυτού του λαχταρούσε εκείνο το χάσιμο του νου, να μην ξέρει τίποτα, να μη νιώθει πόνο, να μην αισθάνεται καν ότι ζει... Όμως ήξερε πού ήταν και γιατί, και δεν μπορούσε να το αντέξει. Έτσι, κάθε φορά που το μπουνάλι κυλούσε προς το μέρος του σπρωγμένο απ' το πόδι κάποιου λιονταριού, εκείνος το έπαιρνε, το έβαζε στο στόμα του, αλλά αντιστεκόταν. Με τεράστια προσπάθεια, έκλεινε τα στεγνά του χείλια και προσποιούνταν ότι καταπίνει τις σταγόνες που θα τον νάρκωναν. Κάθε φορά λαχταρούσε να ξεφύγει απ' την πραγματικότητα και να αποδεχτεί πως θα πέθαινε σαν ένας ηλίθιος σαλιάρης, δεμένος σ' ένα δέντρο, αλλά κάθε φορά η σκέψη του Τσάρλι τού έδινε δύναμη. Αυτό το αγόρι δε θα τον νικούσε. Δε θα τον γελοιοποιούσε και δε θα κατέστρεφε τη ζωή του. Αυτός ήταν ο Μακκόμο, ο μεγαλύτερος θηριοδασστής λιονταριών, ο δυνατός, ο μυστηριώδης, ο φημισμένος. Δε θα πέθαινε έτσι, χωρίς να παλέψει.

Έτσι, τις νύχτες, όταν το φεγγάρι δε φώτιζε το δάσος κι όταν τα λιοντάρια κοιμούνται, αλλά και μερικές φορές στη διάρκεια της ζεστής μέρας, όταν έπαιρναν τον υπνάκο τους, σερόνταν μακριά απ' το δέντρο, κοντά σε μια πέτρα

με άγρια επιφάνεια, και, κρατώντας την ακίνητη με τα πόδια του, έξυνε πάνω στην πιο κοφτερή της άκρη το σχοινί που έδενε τα χέρια του. Το σχοινί ήταν χοντρό και η πέτρα μικρή, αλλά ο Μακκόμο ήταν αποφασισμένος και οι νύχτες μεγάλες. Αν πλησίαζε κανένα λιοντάρι, θα άφηνε τον εαυτό του να γείρει πάνω απ' την πέτρα σαν να ήταν ναρκωμένος. Δε φοβόταν. Τα λιοντάρια δεν καταλαβαίνουν από εργαλεία. Μόνο οι άνθρωποι. Γι' αυτό κατάφεραν να κυριαρχήσουν πάνω στα ζώα. Δεν έχουν ούτε νύχια ούτε χαυλιόδοντες ούτε δηλητήριο ούτε γρήγορα πόδια για κυνήγι ή κοφτερά δόντια, δεν είναι μεγάλοι σαν ελέφαντες ή δυνατοί σαν ιπποπόταμοι, δεν έχουν πανοπλία σαν τους κροκόδειλους. Δεν μπορούν να σφίξουν σαν βόες ή να χύσουν δηλητήριο σαν κόμπρες, να πετάξουν σαν πουλιά, να βρυχηθούν σαν λύκοι – είναι μόνο μικρά γυμνά πλάσματα με μυαλό, για να μπορούν να εφευρίσκουν εργαλεία, και με χέρια, για να τα φτιάχνουν και να τα χρησιμοποιούν. Και μ' αυτά τα πράγματα κατάκτησαν τον κόσμο.

Έτσι λοιπόν, χρησιμοποιώντας το μυαλό και τα χέρια του, ο Μακκόμο έκοψε σιγά σιγά το σχοινί που τον κρατούσε δεμένο. Μετά, μια νύχτα χωρίς φεγγάρι κι ενώ τα λιοντάρια είχαν αποκοιμηθεί, αλείφτηκε ολόκληρος με περιτώματα λιονταριών ώστε η έντονη οσμή τους να καλύψει την ανθρώπινη μυρωδιά του και ξεκίνησε προς τα δυτικά μέσα απ' το δάσος ακολουθώντας την τελευταία αναλαμπή του ηλιοβασιλέματος κι έχοντας πίσω του τις ψηλές βουνοκορφές του Άτλαντα.

Όμως αυτό δε θα είχε γίνει αν το νεαρό λιοντάρι ήταν εκεί, γιατί θα είχε το νου του στο Μακκόμο. Αλλά δεν ήταν, κι έτσι έγινε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο ΑΝΙΒΑΣ ΜΠΗΚΕ στο διαδίκτυο για να σχεδιάσει το ταξίδι τους μέσα απ' τη Σαχάρα προς την Γκάνα. Φτάνοντας με ηλιακό τρένο μέχρι το Μαρακές, μετά έπρεπε να διασχίσουν τον Άτλαντα μέχρι την Ουαρζαζάτ και τη Ζαγκόρα, για να περάσουν στην Αλγερία – μέχρι τότε θα είχαν πάρει καμήλες... Υπήρχε ένας Τουαρέγκ στο Μπενί Αμπάς που ήξερε πού είχε νάρκες και θα τους οδηγούσε μέσα απ' την περιοχή των επαναστατών... πενήντα δύο μέρες μέχρι το Τιμπουκτού... Πέρασμα του ποταμού Νίγηρα αποφεύγοντας τα έλη με τα κουνούπια... Ή μπορούσαν να πάρουν το δρόμο από την Τανεζρούφτ, μέσα απ' το Μάλι – αυτόν το δρόμο τον έπαιρνε λιγότερος κόσμος, άρα θα ήταν πιο ασφαλείς–, 1300 χιλιόμετρα άμμου... υπάρχει άραγε τρένο απ' το Γκάο; Αλλιώς απ' την Ουαγκαντούγκου... Δούλευε χαμένος μέσα σε χάρτες και χρονοδιαγράμματα, κι όλα αυτά τα έκανε κρυφά, επειδή δεν ήθελε να πει πότε έφευγαν και για πού. «Δεν ξέρουμε πού είναι αυτός ο νεαρός, ο Ράφι» είπε. «Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί».

Όλα αυτά όμως, πρέπει να πούμε, κόντευαν να τρελά-

νουν τον Τσάρλι. Όχι ότι δεν καταλάβαινε πως ήταν απαραίτητα. Και βέβαια το καταλάβαινε. Αλλά να: Αυτός δεν είχε σώσει μια αγέλη λιονταριών από το τεράστιο πλοίο-τσίρκο; Αυτός δεν είχε καταστρώσει ολόκληρη συνωμοσία με τους γονδολιέρηδες κι ένα προϊστορικό λιοντάρι με τεράστια δόντια για να ανατρέψουν το δόγη της Βενετίας; Αυτός δεν είχε φυλακιστεί από τον αρχηγό των Βουλγαρικών Μυστικών Υπηρεσιών και είχε περάσει μέσα απ' τα χιόνια με το Οριάν Εξπρές; Δεν είχε κανονίσει το Ράφι Σάντλερ, το νεαρό απαγωγέα, και το Μακκόμο, το μυστηριώδη θηριοδαμαστή; Και βέβαια λοιπόν ήξερε τι σημαίνει κίνδυνος. Γιατί, τότε, οι γονείς του δεν εννοούσαν να το καταλάβουν και να σταματήσουν –αλήθεια, αυτό τον τρέλαινε– να του λένε ότι είναι ώρα για ύπνο;

Όμως όχι, δεν ήταν μόνο αυτό. Ήταν η όλη κατάσταση: Τσάρλι, μείνε στο ξενοδοχείο, Τσάρλι, μη μιλάς στο Σεργκέι όταν είσαι έξω (πράγμα που ήταν παράλογο, μια και το Σεργκέι δεν τον άφηναν να μπει μέσα), Τσάρλι, όχι, δεν επιτρέπεται να πας στην παραλία. Αλλά το χειρότερο απ' όλα: Τσάρλι, είναι ώρα για ύπνο. Κι ήταν ψηλότερος κι απ' τη μητέρα του, για τ' όνομα του Θεού. Δεν υπήρχαν κανόνες που να λένε ότι από ένα συγκεκριμένο ύψος και πάνω δε θα 'πρεπε να σε στέλνουν για ύπνο;

Και κάτι άλλο – έλεγαν συνέχεια ότι δεν ήξεραν πού είναι ο Ράφι. Θα μπορούσε να τους το πει. Αν τον άφηναν έξω για πέντε λεπτά, θα μπορούσε να βρει τον Ομάρ, τον αρχηγό των γάτων της Εσσαουίρα, κι ο Ομάρ θα τον έβρισκε ώσπου να πεις κύμινο.

Ή θα μπορούσε να ζητήσει από το Σεργκέι να ρωτήσει τον Ομάρ.

«Όχι» είπε η μητέρα του. «Ξέρω ότι είναι δύσκολο, γλυκέ μου, αλλά δεν πρέπει να το διακινδυνεύσουμε».

Ήταν λοιπόν φυλακισμένος και πάλι! Όποτε είχε να κάνει με μεγάλους, τον φυλάκιζαν. Ακόμα κι οι γονείς του. Αυτό τον νευρίασε πολύ.

«Μα ο Ράφι ξέρει ότι είμαστε εδώ!» είπε. «Αν ήταν να το πει στην Εταιρεία, θα το είχε πει εδώ και μέρες. Ήδη τώρα μπορεί να έρχονται καταδώ...»

«Άλλος ένας λόγος για να φύγουμε γρήγορα» είπε ο Ανίβας.

«Μήπως θα 'πρεπε τουλάχιστον να φύγουμε από δω και να πάμε να μείνουμε κάπου αλλού;»

«Καλύτερα να μη δίνουμε στόχο» είπε η Μάγκνταλεν.

Ο Τσάρλι δε συμφωνούσε. Ήταν βέβαιος ότι ο Ράφι είχε φύγει απ' την πόλη – αλλιώς δε θα του το 'λεγε ο Σεργκέι; Και είναι σίγουρο ότι ο Σεργκέι θα μίλαγε με τον Ομάρ.

Ο Τσάρλι έψαξε όλο το ξενοδοχείο για να βρει ένα παράθυρο που να βλέπει προς τα έξω, όλα όμως έβλεπαν στην εσωτερική αυλή. Εκτός από την πρόσοψη, οι υπόλοιπες πλευρές ήταν μεσοτοιχία με άλλα κτίρια.

Κάπου πρέπει να υπάρχει, σκέφτηκε. Μια φορά προσπάθησε να σκαρφαλώσει στη στέγη απ' το ψηλότερο μπαλκόνι που έβλεπε στην εσωτερική αυλή, αλλά τον είδε ο διευθυντής του ξενοδοχείου και τον κατέβασε κάτω.

Το μόνο καλό που βγήκε απ' τον περιορισμό του στο ξενοδοχείο ήταν ότι είχε την ευκαιρία να μιλήσει στην καινούρια του θεία. Φυσικά, μιλούσαν για τα μεγάλα αιλουροειδή. Εκείνη ήταν όλο ερωτήσεις κι ο Τσάρλι χαιρόταν που είχε την ευκαιρία να μιλήσει ανοιχτά για λιοντάρια, και μάλιστα με κάποιον που ήξερε και κάτι για το θέμα. Και μιλούσε τό-

ση πολλή ώρα, που, αν και στη Μέιμπελ άρεσε ν' ακούει όλα αυτά, ένιωσε πως ήταν ώρα να κάνει και σε κείνη μια ερώτηση. Τη ρώτησε για το μωρό της. Για να λέμε την αλήθεια, δεν ήταν και τόσο ενδιαφέρον, αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί και τίποτ' άλλο.

«Θα είναι στα δεκαοχτώ τώρα» του είπε.

«Δεκαοχτώ!» φώναξε ο Τσάρλι. «Μα, αυτό δεν είναι μωρό!»

«Όχι, καλέ μου» είπε η Μέιμπελ. «Οι άνθρωποι μεγαλώνουν, ξέρεις».

«Και ξέρεις πού είναι;» τη ρώτησε για να κρύψει την αμηχανία του. Φυσικά και ήξερε ότι οι άνθρωποι μεγαλώνουν.

«Είναι ακόμα με τη γυναίκα που τον πήρε» είπε. «Τη Μάρθα Σκορτς. Δεν τη συνάντησα ποτέ. Και δεν τον ξαναείδα από τότε. Οι υπεύθυνοι απ' το γραφείο υιοθεσιών επέμεναν πάνω σ' αυτό».

Για μια στιγμή ο Τσάρλι ούτε που το κατάλαβε. Προσπαθούσε να φανταστεί πώς αισθανόταν η θεία του και να της φερθεί ευγενικά.

«Σε στενοχωρεί αυτό;» τη ρώτησε.

«Ναι» είπε εκείνη. «Πάντα υπάρχει κάποιο κενό μέσα μου».

Και τότε θυμήθηκε.

«Σκορτς;» φώναξε.

«Τι;»

«Το όνομα της γυναίκας ήταν Σκορτς; Μάρθα Σκορτς;»

«Ναι» είπε η Μέιμπελ. «Γιατί;»

Ίσως να υπήρχαν δύο. Δεν ήταν και τόσο κοινό όνομα, αλλά...

«Πού ζούσε;»

«Στο Λονδίνο» είπε η Μείμπελ. «Η Μαγκ και γω ζούσαμε τότε στην επαρχία, κι έτσι πήγα στην πόλη και το νοσοκομείο ανέλαβε τα υπόλοιπα. Γιατί;»

«Τίποτα» είπε ο Τσάρλι.

Αλλά δεν ήταν «τίποτα».

Γιατί Μάρθα Σκορτς ήταν το όνομα της μητέρας του Ράφι.

Ο Ράφι, χάρη στην περιποίηση της νεαρής γυναίκας, ήταν πολύ καλύτερα – σωματικά. Ψυχικά αισθανόταν απαίσια. Και ήταν ευτυχής που τα κινητά δεν έπιαναν εκεί γύρω, κι έτσι δεν ήταν αναγκασμένος να δέχεται άγρια κι εξευτελιστικά τηλεφωνήματα από την Εταιρεία, που θα ρωτούσε: Πού είναι το εμπόρευμα; Ακόμα δεν το βρήκες; Τον κατηγορούσαν που δεν είχε παραδώσει τον Τσάρλι, επειδή, αν είχαν τον Τσάρλι, θα μπορούσαν να πιάσουν και τον Ανίβα και τη Μάγκνταλεν. Και η αλήθεια ήταν ότι τον Τσάρλι τον είχε χάσει πολλές φορές.

Λοιπόν, βλάκας δεν ήταν. Κι ο Τσάρλι ήταν πολύ πιο έξυπνος και γενναίος απ' ό,τι περίμενε ο Ράφι. Και πιο δυνατός. Και είχε και κείνα τα αναθεματισμένα λιοντάρια στο πλευρό του. Γι' αυτό ο Ράφι έπρεπε να είναι ρεαλιστής. Χρειαζόταν βοήθεια.

Ευχήθηκε για πολλοστή φορά να είχε ακόμα μαζί του τον Τρόυ. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο για ν' ανεβάσει έναν άντρα από ένα μεγάλο σκύλο. Όμως ο Τρόυ τον είχε εγκαταλείψει στο Παρίσι, κι έτσι δεν υπήρχε λόγος να τον σκέπτεται.

(Στην πραγματικότητα, ο Τρόυ βρισκόταν σε μια μά-

ντρα μαζί με άλλα αδέσποτα, στη νοτιότερη άκρη της Ισπανίας. Τον είχαν μαζέψει από την αποβάθρα όπου έκλαιγε σπαραχτικά για τρεις μέρες, εκεί απ' όπου είχε φύγει ο Ράφι με το φέρι για το Μαρόκο. Αλλά ο Ράφι, όπως πολλοί άπιστοι άνθρωποι, ήταν εντελώς αδύνατο να αναγνωρίσει οποιαδήποτε εκδήλωση αφοσίωσης, ενώ ο Τρόυ, αν χρειαζόταν, θα γινόταν χαλί να τον πατήσει το αφεντικό του.)

Ξαπλωμένος πάνω σε μια κουβέρτα αντί για κρεβάτι, στο χαμόσπιτο της Λειλά, ο Ράφι ξανασκεφτόταν το πρόβλημα.

Τελικά, ήταν εύκολο.

Δεν είχε τα λεφτά ή τις επαφές για να βρει κάποιον να τον βοηθήσει, κι επιπλέον όλοι μιλούσαν απαίσια αραβογαλλικά κι όχι σωστά αγγλικά. Δεν μπορούσε να τους εμπιστευτεί. Όχι, ήθελε αυτόν με τον οποίο είχε δουλέψει και παλιότερα. Αυτόν που ήταν έτοιμος να του πουλήσει τον Τσάρλι. Αυτόν απ' τον οποίο είχε επίσης ξεφύγει ο Τσάρλι και δεν του το συγχώρησε. Αυτόν που ήθελε πίσω τα λιοντάρια του και ήταν κοντά του – σίγουρα, ο Μακκόμο κι ο Ράφι θα ήταν μια πολύ δυνατή ομάδα.

Έπρεπε να πάει να τον βρει.

Όμως δεν ήθελε να πέσει πάνω στον πατέρα του Τσάρλι. Θεέ μου, τι τεράστιος άνθρωπος ήταν αυτός. Κι αν λάβει κανείς υπόψη ότι ο Τσάρλι έχει κάπως βαρύ χέρι, ένας Θεός ξέρει τι μπορούσε να κάνει ο πατέρας του.

Το χέρι του Ράφι ήταν πολύ καλύτερα. Το προήξιμο στο φρύδι του είχε φύγει. Ήταν όμως σίγουρος πως είχε κολλήσει ψείρες σε τούτη δω την τρώγλη. Άγρια φαγούρα. Τέλος πάντων.

Πού μπορούσε λοιπόν να ήταν ο Μακκόμο;

Το καλοσκέφτηκε.

«Λεϊλά!» φώναξε. Φάνηκε το κεφάλι της απ' την απέναντι πόρτα.

«Υπάρχουν τίποτα έμποροι ζώων σ' αυτή την πόλη;»

Υπέθεσε ότι η Λεϊλά δε μιλούσε αγγλικά, κι έτσι προσπάθησε να της εξηγήσει μιλώντας της δυνατά.

«Ζώα. Έμποροι» είπε ανοιγοκλείνοντας το στόμα του. «Αγορά. Ζώα». Κι έβγαλε ένα μουγκρητό ζώου για να το ξεκαθαρίσει.

Η Λεϊλά, όπως όλοι οι Αφρικανοί, ήξερε φράσεις από πολλές γλώσσες, κι έτσι κατάλαβε γρήγορα τι έλεγε αυτός ο τρελός ξένος. Αργότερα την ίδια μέρα οδήγησε το Ράφι μέσα από κάτι άθλια δρομάκια στο άθλιο μικρό σπιτάκι του Ματζίντ, του κυνηγού λιονταριών – του ίδιου ανθρώπου απ' τον οποίο ο Μακκόμο είχε αγοράσει το μεγαλύτερο λιοντάρι και τις λιονταρίνες πριν από χρόνια.

Ο κυνηγός λιονταριών, ένας καχεκτικός μαυριδερός ανθρωπάκος, στραβοχυμένος σαν τούγια και το ίδιο σκληρός μ' αυτή, έστειλε ένα μικρό αγόρι για να φέρει τσάι με μέντα κι έκατσε κάτω ανακούρκουδα κάνοντας με το χέρι του νόημα στο Ράφι να καθίσει κι αυτός. Η Λεϊλά στεκόταν πιο πίσω χωρίς να μιλάει, ακούγοντας αυτά που έλεγαν. Αν ο ξένος της μίλαγε για δουλειές, ίσως να έμπαινε και κείνη στη μέση.

«Λοιπόν» είπε ο κυνηγός λιονταριών μετά από ένα σωρό τυπικότητες που έκαναν το Ράφι να ανυπομονεί – χαιρετισμούς, ερωτήσεις για την υγεία του, αναμονή για το τσάι και λοιπά. «Πώς μπορώ να σας βοηθήσω; Θέλετε ζώα; Ερπετά, πουλιά, αυγά ή την ειδικότητά μου, λιοντάρια;»

«Όχι λιοντάρια» είπε ο Ράφι. «Χρειάζομαι... ένα θηριοδαμαστή λιονταριών».

Τα μάτια του κυνηγού λιονταριών έλαμψαν. «Κάποιον συγκεκριμένα;»

«Ξέρεις ποιον» είπε ο Ράφι. «Αυτόν που ήταν εδώ τώρα τελευταία».

Ο κυνηγός έκανε ένα μορφασμό. «Οι θηριοδαμαστές λιονταριών είναι πολύ ακριβοί» είπε. «Αλλά για σένα θα κάνω καλή τιμή...»

Ο Ράφι πετάχτηκε και τον έπιασε απ' το λαιμό.

«Εγώ θέλω εκείνον» είπε σιγανά «κι εκείνος θέλει εμένα. Θα ήσουν ανόητος αν έμπαινες ανάμεσά μας».

Άφησε το Ματζίντ πάλι κάτω. Εκείνος τον κοίταξε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια.

«Μη με κάνεις εχθρό σου» είπε ήρεμα ο Ματζίντ. «Έχεις ήδη αρκετούς. Πήγαινε στο πλοίο *Ολντ Γέλλερ*, που βρίσκεται στο λιμάνι. Μίλησε στον Ντρουτζέλ, τον καπετάνιο του. Πήγαινε τώρα και ο θηριοδαμαστής σου θα έρθει να σε βρει».

Λίγες στιγμές αφότου έφυγε ο Ράφι, εμφανίστηκε ο Μακκόμο, που ήταν κρυμμένος στο άλλο δωμάτιο του Ματζίντ. Οι καρποί του ήταν ακόμα πληγωμένοι από τα σχοινιά που τον κρατούσαν δεμένο, αλλά μετά από ένα καλό μπάνιο δεν είχε μείνει ούτε ίχνος από τα περιττώματα των λιονταριών κι ένα καλό δείπνο με αρνίσιο κρέας και πορτοκάλια τού είχε δώσει δυνάμεις.

«Ενδιαφέρον» είπε. «Πολύ ενδιαφέρον».

Σήκωσε το βλέμμα και είδε τη Λεϊλά, που στεκόταν στη γωνία. «Ποια είς' εσύ;» είπε. «Τι θέλεις;»

«Έφερα δουλειά» είπε εκείνη. «Θέλω το μερτικό μου».

Ο Ματζίντ γέλασε και της έδωσε ένα νόμισμα. «Πάρε δρόμο» της είπε, κι εκείνη κάλυψε το κεφάλι με το μαντίλι της κι έφυγε.

«Λοιπόν» είπε ο Μακκόμο. Τα μάτια του άστραφταν και το τελευταίο ίχνος ατονίας απ' το ναρκωτικό είχε εξαφανιστεί. «Λοιπόν, Ματζίντ, πόσο γρήγορα μπορεί να είναι έτοιμο το *Ολντ Γέλλερ*; Θα πάω αργότερα στον καπετάνιο Ντρουτζέλ. Εσύ γύρνα πίσω στο Ριάντ ελ Αμίρα. Αργά ή γρήγορα θα πρέπει να βγουν έξω. Πήγαινε και φέρ' τους μου εδώ: και τους τρεις ή δυο ή τον έναν – το ίδιο κάνει. Και έναν να έχω, θα έρθουν κι οι άλλοι. Εμπρός, πήγαινε!»

Ο Ματζίντ χαμογέλασε κι ετοίμασε το σάκο του και το μακρύ δίκρανο με τα δυο δόντια, που το χρησιμοποιούσε για να κρατήσει κάποιον ακίνητο στο χώμα, πιασμένο απ' το λαιμό. Μαζί με το μικρό γκριζο πιστόλι που εκτόξευε βέλη· κάτι βέλη μακριά, μυτερά και γεμάτα με δηλητήριο που, όταν τρυπούσαν το δέρμα, μπορούσαν να ναρκώσουν ένα πλάσμα. Και τα σχοινιά του, τις αλυσίδες και το μεγάλο του μαστίγιο.

Επίσημα, ήταν κυνηγός λιονταριών, αλλά δεν είχε αυταπάτες. Θα μπορούσε να κυνηγήσει οτιδήποτε αν πληρωνόταν καλά. Και μπορεί ο Μακκόμο να μην είχε τώρα λεφτά, όμως ήταν πάντα ένας καλός πελάτης. Όσο για την Εταιρεία, ακόμα κι ο Ματζίντ είχε ακούσει γι' αυτήν.

Δεν υπήρχε περίπτωση, βέβαια, ο Πρίμο να φύγει ήσυχα από τη Βενετία. Το θέμα το χειρίστηκε ο Κλαούντιο: άφησε να διαδοθεί το νέο από τους γονδολιέρηδες και τις μητέρες τους, κι όλοι οι Βενετσιάνοι κατάλαβαν ότι το αγαπημένο φτερωτό τους λιοντάρι έπρεπε να πάει στην πατρίδα

του. Όλοι οι Βενετσιάνοι συγκεντρώθηκαν στο Λίντο για να τον αποχαιρετίσουν και για να δουν το τεράστιο κόκκινο ροζ αερόστατο με το οποίο θα τον έπαιρνε ο Κλαούντιο να φύγουν. Ήρθε και μια μικρή μπάντα για να κατευοδώσει μετά μουσικής την αναχώρηση του αγαπημένου λιονταριού του Αγίου Μάρκου.

Το τεράστιο αερόστατο ήταν απλωμένο στη στενόμακρη ακτή με τη λευκή άμμο. Τεντωνόταν και κουλουριαζόταν σαν αληθινό ζώο καθώς τα σωθικά του γέμιζαν με ζεστό αέρα απ' τα φουσερά. Αν ήταν εδώ ο Τσάρλι, θα 'θελε να τρέξει και να μπει μέσα στο μπαλόνι, για να νιώσει το ζεστό αέρα μέσα στην παράξενη ημιδιαφανή σπηλιά από ασήμι.

«Κάνει κρύο εκεί πάνω» είπε ο βασιλιάς Μπόρις, που ξεφόρτωνε φουριόζος από το πίσω μέρος της χειράμαξάς του ένα σωρό μάλλινες κουβέρτες για να τυλιχτεί ο Πρίμο. «Ο άνεμος είναι ευνοϊκός. Δε θα σας πάρει περισσότερες από μια δυο μέρες. Όλα σας τα εφόδια έχουν φορτωθεί –και είναι αρκετά– και το σύστημα πλοήγησης μόλις έχει περάσει έλεγχο, άρα δε θα 'χετε κανένα πρόβλημα».

Ξαφνικά, το μπαλόνι τινάχτηκε με θόρυβο ξανά και ξανά, και μετά, με μια ξαφνική κίνηση, καθώς ο ζεστός αέρας το φούσκωσε, όρμησε προς τα πάνω. Το πλήθος έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα... Ολόκληρο αυτό το παράξενο σκάφος –το μπαλόνι που τρεμόπαιζε στο φύσημα του αέρα και το πολυτελές σκεπαστό καλάθι που κρεμόταν από κάτω του, που μέσα του θα έμπαιναν οι ταξιδιώτες– ήταν ακίνητο, δεμένο με σχοινιά στο έδαφος. Ακόμα κι έτσι, φαινόταν σαν να μπορούσε να πετάξει και να φύγει όποτε ήθελε. Το καλάθι έμοιαζε μικροσκοπικό σε σχέση με το μπαλόνι, για να μη το συγκρίνει κανείς με την απεραντοσύ-

νη του ουρανού και του ταξιδιού που είχαν μπροστά τους.

«Μπείτε μέσα» διέταξε ο βασιλιάς Μπόρις. Ο Κλαούντιο οδήγησε προσεκτικά τον Πρίμο να ανεβεί τη μικρή ειδική σκάλα που οδηγούσε στο εσωτερικό του καλαθιού. Ο βασιλιάς Μπόρις κοίταζε στο νοτιά την γκριζα, ανταριασμένη Αδριατική. Πήρε μια βαθιά ανάσα θαλασσινού αέρα.

Ο Πρίμο είχε πια μπει μέσα και είχε κουρνιαώσει στις κουβέρτες. Ο Κλαούντιο στεκόταν στην άκρη της καταπακτής απ' όπου ήταν η είσοδος για το καλάθι περιμένοντας οδηγίες για απογείωση. Οι μουσικοί είχαν τεντώσει τους λαιμούς τους καθώς έπαιζαν τον ειδικό, λυπητερό, βουλγάρικο αποχαιρετιστήριο σκοπό προς τιμήν της γενναιοδωρίας του βασιλιά Μπόρις προς τον Πρίμο.

Ο Βουλγάρικοι Λυπητεροί Σκοποί του Αποχωρισμού...

Andante Con Moto R. LOCKHART

mf

CON CEDALE

Rit. e dim.

The musical score is written for piano. It begins with a treble and bass clef, a key signature of one sharp (F#), and a 4/4 time signature. The tempo is marked 'Andante Con Moto' and the dynamics are 'mf' and 'Con Cedale'. The score consists of four systems of music. The first system has a melodic line in the right hand and a rhythmic accompaniment in the left hand. The second system continues the melodic line and the rhythmic accompaniment. The third system continues the melodic line and the rhythmic accompaniment. The fourth system concludes the piece with a ritardando and diminuendo, marked 'Rit. e dim.'.

Στο πρόσωπο του βασιλιά Μπόρις ήταν ζωγραφισμένη μια περίεργη έκφραση.

«Λοιπόν, τελικά» είπε «νομίζω πως θα 'ρθω κι εγώ. Και με μια ζωηρή κίνηση ανέβηκε τις σκάλες, πήδηξε μέσα στο καλάθι κι έκατσε στην αγαπημένη του θέση κοντά στα χειριστήρια του πιλότου – ήταν ένα εκπληκτικό κατόρθωμα για έναν τόσο εύσωμο κύριο. Μετά τράβηξε κάποιους μοχλούς, πάτησε λίγα κουμπιά και κρατήθηκε από το ρέλι. «Κρατήσου!» φώναξε στον Κλαούντιο κι η φωνή του κάλυψε το θόρυβο των φυσερών.

Τα σχοινιά και η σκάλα έπεσαν μακριά κάτω τους και το τεράστιο λαμπρό αερόστατο ανέβηκε ψηλά αργά και όμορφα, γέρονοντας στην αρχή λίγο απ' τον αέρα και ισορροπώντας αμέσως μετά. Ήταν ένα μεγαλοπρεπές θέαμα. Ο ήχος της μουσικής χάθηκε κάτω τους και το πλήθος έμεινε ξανά άφωνο – ειδικά ο Έντουαρτ.

«Μα, Μεγαλειότατε!» φώναξε.

Ο βασιλιάς Μπόρις δεν άκουγε ή δεν μπορούσε ν' ακούσει. «Εμπρός, άντε, Κλαούντιο!» φώναξε και τα αστραφτερά μαύρα του μάτια ακτινοβολούσαν από ενθουσιασμό. «Εμπρός, θεότρελοι συνταξιδιώτες μου! Πάμε να βοηθήσουμε αυτό το ανόητο αγόρι!»

Όταν τα λιοντάρια αντιλήφθηκαν ότι ο Μακκόμο το 'χε σκάσει, έγινε χαμός.

«Ποιος τον πρόσεχε!» ούρλιαξε το νεαρό λιοντάρι. «Πώς είναι δυνατό να έγινε κάτι τέτοιο! Ο Τσάρλι έκανε ό,τι μπορούσε για να μας βοηθήσει και δε μας ζήτησε τίποτε άλλο παρά μόνο αυτό, και τώρα τα κάναμε θάλασσα –». Ήταν αναστατωμένο.

Το Αερόστατο του Βασιλιά Μπόρι

«Ηρέμησε» είπε το μεγαλύτερο λιοντάρι. «Οι μητέρες έχουν ήδη αρχίσει το κυνήγι».

Και πράγματι. Χωρίς να πουν λέξη σε κανέναν, οι τρεις λιονταρίνες είχαν αρχίσει να ψάχνουν μέσα στο δάσος, γρήγορες και σιωπηλές, προσπαθώντας να εντοπίσουν τη μυρωδιά του Μακκόμο, προσπαθώντας να βρουν τα ίχνη του. Είχαν όμως μπερδευτεί: ακριβώς όπως στο Παρίσι η Κίτρινη λιονταρίνα είχε κάνει τούσα της για να σκεπάσει τη μυρωδιά του Τσάρλι και να μπερδέψει το σκύλο του Ράφι, τον Τρόυ, έτσι και τώρα τα περιττώματα των λιονταριών με τα οποία είχε αλειφτεί ο Μακκόμο τούς μπερδευαν. Κι όταν για μια στιγμή νόμιζαν ότι βρήκαν τη μυρωδιά του, άρχισαν πάλι να αμφιβállουν επειδή κατέληγαν να μυρίζουν τους εαυτούς τους. Έτρεχαν από δω κι από κει ακολουθώντας πότε ένα από τ' αδέρφια τους πότε η μια την άλλη, αλλά σχεδόν ποτέ το Μακκόμο.

Τα άγρια λιοντάρια –εκείνα που δεν είχαν αιχμαλωτιστεί ποτέ– κοίταζαν κάπως απορημένα όλη τη φασαρία. Καταλάβαιναν ότι τα πρώην αιχμαλωτισμένα αδέρφια τους αισθάνονταν υποχρεωμένα στο αγόρι που μίλαγε γατίσια, αλλά θα ήταν πολύ πιο εύκολα τα πράγματα αν είχαν από την αρχή φάει το Μακκόμο – θα είχαν αποφύγει όλες αυτές τις φασαρίες. Αφού όμως έφυγε, ας πάει στον αγύριστο. Σίγουρα κάποιο λιοντάρι θα τον έτρωγε αργά ή γρήγορα.

Το μεγαλύτερο λιοντάρι, αν και του πήρε περισσότερο χρόνο για να καταλήξει σ' αυτή τη σκέψη, είχε την ίδια άποψη. Ο Μακκόμο δύσκολα θα επιβίωνε στο δάσος. Οι μητέρες θα τον έπιαναν. Έτσι κι αλλιώς ο Τσάρλι θα είχε φύγει μακριά πια. Αν δεν τον έβρισκαν τώρα, δεν μπορούσαν

να κάνουν τίποτε άλλο. Θα συνέχιζαν, βέβαια, να ψάχνουν για το Μακκόμο.

«Και πόσον καιρό θα ψάχνουμε;» ρώτησε το νεαρό λιοντάρι. «Και στο μεταξύ τι θα γίνει αν δεν έχει φύγει ο Τσάρλι; Κι αν ακόμα τελικά έχει φύγει, θα πιστεύει ότι είναι ασφαλής από το Μακκόμο. Θα ζει και θα κινείται πιστεύοντας ότι τον προστατεύουμε κρατώντας το Μακκόμο αιχμάλωτο, κι εμείς όχι μόνο δεν τον προστατεύουμε, αλλά ούτε καν του έχουμε πει τίποτα. Άσε με να πάω να τον βρω, πατέρα – να πάω να βρω τον Τσάρλι –, και να του πω τι έγινε».

«Θα πάω κι εγώ» είπε η Ελσίνα.

«Μην είσαι χαζή» είπε ο αδερφός της. «Πατέρα, άσε με να πάω».

Το μεγαλύτερο λιοντάρι χαμήλωσε το βλέμμα και κοίταξε με μεγάλη τρυφερότητα το γιο του. «Όχι» είπε.

«Μα πρέπει να πάω» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Πρέπει – πώς να σ' το πω δηλαδή, πρέπει. Είμαι υποχρεωμένος».

«Όχι» είπε το μεγαλύτερο λιοντάρι.

«Γιατί όχι;»

«Θα πεθάνεις. Θα σε πιάσουν. Δε θα τον βρεις. Θα είσαι μόνος κι αβοήθητος. Θα σε πάνε πίσω στο τσίρκο ή σε κανένα ζωολογικό κήπο ή θα σε σκοτώσουν για τη γούνα σου ή θα σε φάνε».

«Θέλεις να πεις ότι είμαι πολύ μικρός...»

«Θέλω να πω ότι είσαι πολύ λιοντάρι – πολύ ζώο. Μόνο οι άνθρωποι και τα πουλιά μπορούν να ταξιδέψουν στις μέρες μας χωρίς προστασία. Δε σ' ελευθέρωσα για να σε χάσω ξανά».

«Ο Τσάρλι μάς ελευθέρωσε, πατέρα» είπε σιγανά το νεαρό λιοντάρι.

Το μεγαλύτερο λιοντάρι γύρισε αλλού το κεφάλι. «Και θαρρείς πως χαίρομαι γι' αυτό;» του πέταξε. «Δε θα πας. Κι όπως και να 'χει, ο Μακκόμο είναι ναρκωμένος κι αδύναμος. Οι μητέρες θα τον βρουν γρήγορα και θα τον φέρουν πίσω».

Το νεαρό λιοντάρι δεν πείστηκε. Εκείνο ήξερε καλύτερα: είχε παρατηρήσει το μπουκάλι με το ναρκωτικό, πεταμένο και βρόμικο, κάτω απ' το μεγάλο δέντρο. Πεταμένο και βρόμικο, αλλά όχι πολύ πιο άδαιο από τότε που πρωτοέφεραν εδώ το Μακκόμο. Ο Μακκόμο δεν ήταν ναρκωμένος κι αδύναμος. Ήταν δυνατός, αποφασισμένος και πολυμήχανος. Με τίποτα δεν έπρεπε να τον αφήσουν να κυνηγήσει τον Τσάρλι και να μην τον προειδοποιήσουν γι' αυτό.

Μια δυο μέρες αργότερα, οι κατσίκες, οι σαύρες και τα άγρια λιοντάρια στα δάση του Αργκάν έμειναν έκπληκτα όταν λίγο πριν την αυγή αντίκρισαν ένα τεράστιο κατακόκκινο μπαλόνι που από κάτω του κρεμόταν κάτι που έμοιαζε με τεράστια φωλιά, να γλιστράει αργά πάνω στο μαργαριταρένιο ουρανό βγάζοντας σιγανούς βρυχηθμούς στο πέραςμά του.

«Για τ' όνομα του Θεού, τι είναι αυτό;» αναρωτήθηκε η Ελσίνα σηκώνοντας το κεφάλι της απ' το ρυάκι όπου έπινε νερό.

«Μοιάζει με το Μπουτσιντόρο» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Οι δόξες της Βενετίας...»

Για μια στιγμή, αυτό και η Ελσίνα θυμήθηκαν σιωπηλά το παράξενο παρελθόν τους: Το παλάτι του βασιλιά Μπόρις, το μεγάλο κοκκινόχρυσο πλοίο του δόγη, τα βρόμικα κανάλια και τις χαριτωμένες μαύρες γόνδολες της Βενετίας.

«Είναι όμορφο» είπε η Ελσίνα.

«Δεν είναι και τίποτα ιδιαίτερο» είπε ένα από τα άγρια λιοντάρια, νευριασμένο που μιλάγανε για πράγματα που εκείνο δεν ήξερε καθόλου. «Δεν είναι παρά ένα μεγάλο πουλί».

Το νεαρό λιοντάρι κι η Ελσίνα αντάλλαξαν ματιές. Το ίδιο συνέβαινε κάθε φορά που μιλάγαν για ανθρώπινα πράγματα. Έτσι, συνήθως δε συζητούσαν καθόλου γι' αυτά. Χωρίς να απαντήσουν, χαμήλωσαν τα κεφάλια και συνέχισαν να πίνουν.

Κι αυτός είναι ο λόγος που δεν πρόσεξαν ότι γύρω στα πέντε μίλια παρακάτω το αερόστατο άρχισε να κατεβαίνει, ούτε ότι προσγειώθηκε μ' ένα δυνατό γδούπο, γέροντας σαν τεράστιο χταπόδι που το έσπρωχνε η παλίρροια. Το λαμπερό μετάξι έπεσε στο πλάι, πάνω σε μια συστάδα αγκαθιών, αναπηδώντας ελαφρά. Ένα μακρύ πιτσιλωτό φίδι τινάχτηκε και γλίστρησε μακριά. Σαύρες έτρεξαν τρομαγμένες. Τα πουλιά σηκώθηκαν σαν σύννεφο από τις τούγιες κακαρίζοντας και τιτιβίζοντας φοβισμένα.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, ένα γενναίο κατσικάκι είχε ήδηξει πάνω σ' ένα κλαδί τούγιας και προσπαθούσε να μασήσει το μετάξι. Αμέσως μετά εμφανίστηκε στην καταπακτή ο βασιλιάς Μπόρις φωνάζοντας: «Αγαπητή κατσίκα, σταμάτα! Αυτό είναι μέσο συγκοινωνίας, όχι φαγητό! Για τ' όνομα του Θεού, ανόητο ζώο, πήγαινε να φας κάπου αλλού!». Η κατσίκα, πολύ χαζή για να πανικοβληθεί, έριξε μια φιλική ματιά στο βασιλιά Μπόρις και ξανάρχισε το μάσημα.

Ο Κλαούντιο εμφανίστηκε πίσω από το βασιλιά Μπόρις και κοίταξε έξω. Κι οι δυο μαζί σηκώθηκαν και σκαρ-

φάλωσαν στην όchi και τόσο ψηλή κορφή του δέντρου τους.

«Από κει είναι η πόλη» είπε ο Κλαούντιο δείχνοντας προς τη δύση, όπου είχε αρχίσει να φαίνεται η Εσσαουίρα σαν μουντζούρα στο χαμηλό ορίζοντα κάτω απ' το θαμπό φως της αυγής. «Θα πάω να βρω τον Τσάρλι. Αυτός θα μπορεί να πάει με ασφάλεια τον Πρίμο πίσω στα λιοντάρια».

«Κι εγώ θα μείνω και θα φυλάω το αερόστατο» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. Το τεράστιο κατασκεύασμα είχε αρχίσει να κουνιέται λες και σκεφτόταν ν' απογειωθεί πάλι. «Απ' τις κατσίκες».

«Τσάο!» φώναξε ο Κλαούντιο. «Θα 'ρθω όσο πιο γρήγορα μπορώ!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΡΩΙ, ο Ανίβας κι η Μάγκνταλεν έπρεπε να πάνε στο προξενείο για να υπογράψουν τα χαρτιά που θα επέτρεπαν και στους τρεις τους να περάσουν από την Αλγερία, το Μάλι και την Μπουργκίνα Φάσο. Όχι, δεν μπορούσαν να τους στείλουν τα χαρτιά στο ξενοδοχείο. Ναι, έπρεπε να πάνε και οι δύο. Όχι, δεν υπήρχε άλλος τρόπος, λυπάμαι κύριε, λυπάμαι κυρία.

Ο Ανίβας, γνωρίζοντας πόσο εύκολο ήταν να τους αναγνωρίσουν όταν ήταν κι οι δυο μαζί, ο τεράστιος Αφρικανός και η κοκκινομάλλα γυναίκα, αποφάσισε ότι έπρεπε να πάνε χωριστά, αλλά την ίδια ώρα, προσέχοντας ο ένας τον άλλον. Εκείνος φορούσε μια κελεμπία, τη μακριά φορεσιά του Μαρόκου, που η κουκούλα της του κάλυπτε το κεφάλι. Εκείνη φορούσε καπέλο και γυαλιά ηλίου. Ο Τσάρλι είχε εντολή ΝΑ ΜΗΝ ΚΟΥΝΗΣΕΙ ΡΟΥΠΙ.

Λίγα δευτερόλεπτα αφότου έφυγαν, το 'σκασε για να πάει να βρει τους φίλους του.

Επιτέλους ελεύθερος! Πού να είναι ο Σεργκέι; Αν ήταν εκεί γύρω, ο Τσάρλι δε θα χρειαζόταν καν να βγει έξω... Δε φαινόταν πουθενά.

Ήθελε να πει στο Σεργκεί ότι ο Ράφι ήταν ξάδερφός του. Δεν το 'χε πει στη Μάγκνταλεν, ούτε στον Ανίβα. Γιατί; Επειδή ήξερε βαθιά μέσα του, χωρίς να μπορεί να το εξηγήσει, ότι τα νέα αυτά θα τους πλήγωναν. Κι ήξερε επίσης ότι στο τέλος θα το μάθαιναν. Ίσως ήταν δειλία εκ μέρους του, αλλά δεν ήθελε να είναι εκείνος που θα τους το 'λεγε. Ή η Μείμπελ. Ήθελε όμως απελπισμένα να εμπιστευθεί κάποιον. Πού ήταν λοιπόν ο Σεργκεί;

Ο Τσάρλι αμέσως κατηφόρισε προς το λιμάνι. Ήταν σίγουρος ότι εκεί θα έβρισκε το Σεργκεί ή τον Ομάρ – βασιλιά, όλους τους γάτους. Πήρε τα μικρά στενά δρομάκια απ' όπου δεν κυκλοφορούσε κόσμος, ανήσυχος μην τον δουν. Όταν όμως θα έφτανε στο καφέ, θα έπρεπε να φανερωθεί, και, καθώς πέρναγε από μπροστά του, κοίταξε για το Νίνου.

Βέβαια, δεν μπορούσε να τον δει – στο κάτω κάτω ο Νίνου ήταν χαμαιλέον. Όμως την ίδια στιγμή μια ψιλή φωνούλα ακούστηκε: «Γεια σου, αγόρι!».

Ο Τσάρλι κρύφτηκε κάτω απ' τον ίσκιο της περικοκλάδας του Νίνου.

«Γεια και σε σένα» είπε. «Έχεις δει το Σεργκεί;»

«Πριν από κανένα δεκάλεπτο κατηφόριζε προς το λιμάνι» είπε ο Νίνου. «Γιατί; Τι τρέχει;» Στο Νίνου άρεσε να ανακατεύεται παντού. Του άρεσε να βοηθάει αν μπορούσε. Ήθελε να αισθάνεται χρήσιμος.

«Φεύγουμε» είπε ο Τσάρλι. «Πάμε στην Γκάννα – θα διασχίσουμε τη Σαχάρα! Οι γονείς μου έχουν πάει τώρα να πάρουν τα χαρτιά, κι έτσι μπόρεσα και βγήκα έξω».

«Ω» έκανε ο Νίνου. Τα μάτια του κοίταζαν χαμηλά. Φαινόταν λυπημένος.

Ο Τσάρλι τον χάιδεψε κάτω απ' το σαγόνι. «Τι πρόβλημα έχεις, Νίνου;» ρώτησε.

«Είσαι ο μόνος που απαντάει όταν μιλάω» ψιθύρισε ο χαμαιλέων. «Μου αρέσεις... και θέλω να σου πω...»

«Σίγουρα θα ξαναβρεθούμε» είπε ο Τσάρλι. «Πρέπει να φύγω τώρα. Πρέπει να βρω το Σεργκέι. Θα ξανάρθω όμως!»

Ο Τσάρλι χαιρέτησε το Νίνου και κατηφόρισε τρέχοντας προς το λιμάνι.

Μόλις πλησίασε μια ήσυχη, έρημη γωνιά κοντά στο εγκαταλειμμένο χαμάμ, κοντά στο σκουπιδότοπο της ψαρογοράς όπου θα ήταν σίγουρα ο Σεργκέι, τότε κατάλαβε τι μεγάλο λάθος είχε κάνει.

Εντελώς ξαφνικά –καταμεσής στην ηλιόλουστη μέρα, με τις φωνές των γλάρων και τον παφλασμό απ' το κύμα στην παραλία–, ένα τραχύ βρομερό σκοτάδι τον κάλυψε. Τον έπιασαν. Τον έδεσαν. Και τώρα ήταν πεσμένος κάτω, στριμωγμένος σε ένα στενό χώρο, νιώθοντας το τράνταγμα από ρόδες που κυλούσαν.

Έγινε μέσα σε δευτερόλεπτα.

Πάλεψε, αγωνίστηκε, φώναξε.

Μάταια. Το τραχύ ύφασμα είχε μπει σχεδόν στο στόμα του. Ήταν σφιχτό και δεν μπορούσε να κουνήσει τα χέρια του για να το τραβήξει. Μύριζε απαίσια. Είχε φριχτή γεύση. Κρακράκ κρακράκ κρακράκ, τρανταζόταν συνεχώς πάνω στον ανώμαλο δρόμο. Χτυπούσε, μπαγκ μπαγκ μπαγκ, στον ώμο, στη μέση, στο κεφάλι.

Και δεν είχε βρει και το Σεργκέι.

Ήταν ολομόναχος.

Ω Θεέ μου. Τι θα έλεγαν οι γονείς του;

Ήταν ανόητος. Το κατάλαβε αμέσως – ήταν ανόητος.

Στο Νίνου άρεσε το καφέ. Το χαιρόταν να βλέπει τους ανθρώπους να πηγαиноόρχονται, να προσπαθεί να μαντέψει απ' το χτένισμα των μαλλιών τους κι απ' τα ρούχα τους τι γλώσσα μιλούσαν – αραβικά, γαλλικά, ρίφι ή ταμαζίτ ή τασελάιτ ή αγγλικά ή γερμανικά, ιαπωνικά, ιταλικά ή ισπανικά και, φυσικά, τις αφρικανικές γλώσσες μπαμπάρα ή ντιούλα, φον ή χάουσα, γουόλοφ, χασανίγια, μαλινκέ, ταμασέκ, κριούλου..., όχι πως άλλαζε τίποτα. Όποια γλώσσα άκουγε, ανθρώπου ή ζώου, ο Νίνου την καταλάβαινε, ακριβώς όπως άλλαζε χρώμα όταν καθόταν σε διαφορετικό μέρος.

Αλλά τι σημασία είχε που ήξερε όλες τις γλώσσες κι άκουγε όλες τις συζητήσεις αφού κανένας δε μιλούσε σ' αυτόν; Οι πιο πολλοί δεν τον έβλεπαν, δεν τον άκουγαν... Ο Νίνου είχε συνηθίσει να τον αγνοούν. Ειδικά οι μεγάλοι.

Και ήταν στενοχωρημένος που το αγόρι που του είχε μιλήσει θα έφευγε. Είχε κουβεντιάσει και λίγο μ' εκείνον το λέτσο γάτο, το φίλο του. Ήθελε να του πει για το μοχθηρό τον κυνηγό λιονταριών και για τον άντρα με την κουκούλα που περιμένε ένα αγόρι για βδομάδες, ένα αγόρι που δεν ήταν σαν τα άλλα, να φτάσει με πλοίο... Ήθελε να του πει για τις συζητήσεις μεταξύ τους που είχε κρυφακούσει. Ήθελε να μάθει αν ήταν αλήθεια αυτά που λέγανε οι γάτοι, ότι το αγόρι αυτό είχε φέρει πίσω τα αιχμάλωτα λιοντάρια που είχαν επιστρέψει στο δάσος, και να του πει τι είχε μάθει πριν από λίγο από ένα περαστικό σπουργίτι, για ένα γιγάντιο κόκκινο πράγμα που είχε φτάσει στο δάσος εκείνο το πρωί, που η ανάσα του ήταν φωτιά και καυτός αέ-

ρας σαν δράκου και είχε πάνω του ξένους ανθρώπους...

Έκατσε ανάμεσα στα φυλλώματα του φυτού του (είχε πάρει το πράσινο χρώμα των φύλλων και το ένα του πόδι έφερε λίγο προς το κόκκινο χρώμα των λουλουδιών) και παρακολουθούσε. Ποιος ήταν πάλι αυτός ο τύπος; Ψηλός και ξανθός, έμοιαζε βόρειος, μιλούσε αγγλικά, αν και είχε μια περίεργη προφορά, και κουβέντιαζε με το γκαρσόνι.

Ρωτούσε για το αγόρι.

Ο Νίνου τέντωσε το φολιδωτό πράσινο αντί του.

«Ένα αγόρι, Αγγλο-Αφρικάνος» έλεγε. «Καστανό, ίσως έχει κι ένα γατί μαζί του...»

«Α, εκείνο το πεινασμένο παιδί!» είπε ο καφετζής. «Το αγόρι που ήθελε να αγοράσει όλο μου το κρέας».

Ο Κλαούντιο χαμογέλασε. «Μπράβο, αυτόν!» φώναξε. «Πού μπορώ να τον βρω;»

«Δεν ξέρω» είπε ο καφετζής. «Πάνε μέρες που τον είδα. Μπορεί να 'φυγε».

«Ξέρεις πού έμενε;» ρώτησε ο ξανθός άντρας.

«Δεν ξέρω» απάντησε ο καφετζής. «Λυπάμαι».

Στην πραγματικότητα, ήξερε. Όμως είχε αγαπήσει τον Τσάρλι και δεν του άρεσε ούτε ο Μακκόμο ούτε ο κυνηγός λιονταριών, κι αυτόν τον καινούριο τύπο δεν τον ήξερε, έτσι λοιπόν δε θα 'λεγε τίποτε άλλο σε κανέναν απ' όλους αυτούς που ρωτούσαν για το αγόρι.

Γύρισε πίσω στο μαγαζί του.

Ο Νίνου κοίταξε τον Κλαούντιο. Δεν ήταν κανένα γενναίο πλάσμα, ήταν όμως περίεργος. Ήξερε ότι το αγόρι ήταν πριν στη Βενετία – του το 'χε πει ο Σεργκέι. Κι αυτός ο τύπος τού φαινόταν Ιταλός. Αργά, ο Νίνου τον πλησίασε κατεβαίνοντας σ' ένα μακρύ γκριζο κλαδί.

«Γεια» είπε ευγενικά, μιλώντας αγγλικά. Η προφορά του έμοιαζε με του άντρα.

«Scusi?» είπε ο άντρας έκπληκτος.

Απάντησε! Ο Νίνου καταχάρηκε. Αληθινά ευαίσθητος άνθρωπος! Και σίγουρα Ιταλός.

Αυτή τη φορά ο Νίνου τού μίλησε ιταλικά.

«Θέλεις να μάθεις για το αγόρι» είπε. «Ποιος είσαι;»

Ο Ιταλός τον κοίταξε επίμονα. Ξαφνικά, φάνηκε κάπως αδιάθετος.

Για να δούμε, σκέφτηκε ο Νίνου. «Ναι, μπορώ να μιλάω» είπε. «Καταπληκτικό, έτσι;»

«Ναι» ψιθύρισε ο Κλαούντιο. «Καταπληκτικό. Όμως πολλά πράγματα είναι καταπληκτικά».

Πράγματι, σκέφτηκε ο Νίνου. Μπορεί τούτος εδώ να είναι μεγάλος, φαίνεται όμως πως έχει μυαλό. Ήταν έτοιμος ν' αρχίσει την κουβέντα, όταν ξαφνικά η εικόνα μιας γούνας πέρασε σαν βολίδα από μπροστά του και προσγειώθηκε στο πεζούλι. Ήταν ο Σεργκέι, με όλες τις τρίχες του όρθιες, που στρίγγλισε: «Νίνου! Μέγας είσαι, Κύρρριε! Κλαούντιο! Τι στην ευχή κάνεις εσύ εδώ;».

Ο Ιταλός αναπήδησε. «Σεργκέι!» φώναξε, και μετά «Αχ, μικρό μου ερπετό, μπορείς να μιλήσεις γατίσια; Γρήγορα, πες μου τι λέει;».

«Λέει γιατί ο Κλαούντιο είναι εδώ κι ότι πρέπει να πάμε στο ξενοδοχείο» είπε ο Νίνου, ξαφνιασμένος και γοητευμένος.

«Πες του...» είπε ο Κλαούντιο, αλλά ο Σεργκέι μιλούσε ακόμα, γρήγορα και βιαστικά.

«Νίνου, πες του ότι τον Τσάρρριλι τον έχωσε ο κυνηγός λιονταρριών μέσα σ' ένα καρρρότσι και τον πάει σ' ένα

πλοίο που είναι στο λιμάνι. Πες του να πάει να τους σταματήσει. Εσύ έλα μαζί μου στο ξενοδοχείο – προρρέπει να το πεις στους γονείς του».

«Δεν είναι εκεί» είπε ο Νίνου. «Έχουν πάει να βγάλουν χαρτιά για το ταξίδι τους».

«Όχι, όχι, όχι!» φώναξε ο Σεργκέι.

Ο Νίνου μετέφρασε στον Κλαούντιο κι εκείνος, ακόμα πιο χλωμός, είπε: «Ποιος είναι ο κυνηγός λιονταριών;».

Πριν ακόμα του εξηγήσουν ότι ο κυνηγός λιονταριών είναι ένας από τα φιλαράκια του Μακκόμο, ο Κλαούντιο είχε σηκωθεί όρθιος και, κρατώντας στο χέρι το Νίνου, κατηφόριζε τρέχοντας προς το λιμάνι.

«Σε ποιο πλοίο;» φώναξε σαν τρελός κοιτάζοντας τις μικρές ψαρόβαρκες και τα μικρά ρυμουλκά και τις βάρκες που έκαναν με τους τουρίστες το γύρο του νησιού που παλιά ήταν φυλακή και τώρα μόνο γεράκια είχαν εκεί τις φωλιές τους. «Σε ποιο πλοίο, Σεργκέι;» Οι άνθρωποι τον κοιτούσαν περίεργα.

Πάνω στην αναστάτωση, ο Νίνου έπεσε απ' το χέρι του. Ο Σεργκέι ήταν ακριβώς δίπλα του, κοιτάζοντας γύρω και προσπαθώντας να βρει ποιο πλοίο έχει πάνω του τον πολύτιμο φίλο τους.

Ο Νίνου φοβόταν στο χώμα. Οι γάτοι είναι πολύ γρήγοροι κι οι άνθρωποι το ξέρουν. Οι χαμαιλέοντες είναι ευάλωτοι. Πήδηξε πάνω στην πλάτη του Σεργκέι.

«Εκεί κάτω!» φώναξε ο Κλαούντιο, και, πράγματι, στην άκρη του λιμανιού ένα σαπιοκάραβο γεμάτο με χίλια δυο άχρηστα πράγματα έλυνε τα σχοινιά για να σαλπάρει.

Ξεχύθηκαν στην κατηφόρα τρέχοντας σαν τρελοί.

Ο Κλαούντιο έβριζε.

Ο Σεργκέι έδωσε ένα σάλτο.

Ο Νίνου γαντζώθηκε πάνω του.

Ο Κλαούντιο συνέχισε να βρίζει.

Το πλοίο έφυγε.

Βέβαια, ο Κλαούντιο θα μπορούσε να είχε αρπάξει μια βάρκα από κει κοντά και να προσπαθήσει να τους ακολουθήσει, θα μπορούσε να είχε καλέσει την αστυνομία και να εξηγήσει την κατάσταση, θα μπορούσε να είχε κάνει πολλά πράγματα, αλλά ήταν σε δύσκολη θέση. Γιατί, πρώτα πρώτα, υπήρχε ο βασιλιάς Μπόρις κι ο Πρίμο και, πάνω απ' όλα, κάποιος θα έπρεπε να πει στους γονείς του παιδιού τι γινόταν.

Ο Κλαούντιο γύρισε περπατώντας πίσω στο καφενείο. Καθώς έμπαινε στο μαγαζί, ο καφετζής σήκωσε το βλέμμα του και τον κοίταξε.

«Έκλεψαν το αγόρι» είπε ο Κλαούντιο. «Πού έμενε; Πού είναι οι γονείς του;»

Ο καφετζής είδε την απελπισία στα μάτια του Κλαούντιο και τον εμπιστεύτηκε.

«Ριάντ ελ Αμίρα» είπε. «Δεξιά, αριστερά, δεξιά, δεξιά, πίσω απ' το σιντριβάνι, αριστερά και πάλι δεξιά».

Ο Κλαούντιο ήταν εκεί σε λίγα λεπτά. Δεν είχαν γυρίσει ακόμα.

Τους πρόλαβε στην ουρά στο προξενείο.

«Σινιόρα; Σινιόρε;» είπε ευγενικά αλλά βιαστικά.

Εκείνοι τον κοίταξαν, αντάλλαξαν μια ματιά μεταξύ τους και τον κοίταξαν ξανά.

«Είμαι ο Κλαούντιο, φίλος του Τσάρλι απ' τη Βενετία. Γονδολιέρης. Στη διάθεσή σας».

Η Μάγκνταλεν χαμογέλασε. «Μας έχει μιλήσει για σας!» είπε. «Είναι υπέροχο που είστε και σεις εδώ – ελάτε μαζί μας στο ξενοδοχείο, θα χαρεί πολύ να σας δει...»

Κάτι στην όψη του Κλαούντιο έκανε τον Ανίβα να πιάσει το χέρι της Μάγκνταλεν.

«Τον πήραν μ' ένα πλοίο, αγαπητοί μου, και τώρα βγαίνουν στ' ανοιχτά. Ο γάτος ο Σεργκέι κι ο μικρός χαμαιλέων είναι μαζί του. Πιστεύω ότι πίσω από όλα αυτά είναι ο Μακκόμο, ο θηριοδασστής, κι ένας ντόπιος κυνηγός λιονταριών. Το πλοίο λέγεται *Ολντ Γέλλερ*. Δεν μπόρεσα να τους ακολουθήσω. Όμως δεν είναι πολλή ώρα που έφυγαν. Μόλις πριν δέκα λεπτά».

Η Μάγκνταλεν έγινε πιο άσπρη από ποτέ. Το πρόσωπο του Ανίβα σκοτεινίασε από θυμό. «Θα πάρουμε κι εμείς ένα πλοίο και θα τους κυνηγήσουμε» είπε.

«Να συντονιστούμε» είπε η Μάγκνταλεν. «Θα πάρω απ' το αυτόματο μηχανήμα της τράπεζας όλα τα λεφτά μας. Θα πάρω ρούχα. Φαγώσιμα. Είδη ψαρικής. Εσύ, Ανίβα, βρες πλοίο – συναντιόμαστε στην αποβάθρα όσο γίνεται πιο γρήγορα».

«Ξέρεις να οδηγείς πλοίο;» ρώτησε ο Κλαούντιο. «Ξέρεις πού πάνε; Πόσο μακριά;»

«Πρέπει να φύγουμε όσο είναι ακόμα κοντά, για να μην τους χάσουμε» είπε ο Ανίβας. «Πρέπει να φύγουμε τώρα αμέσως».

Ο Κλαούντιο βρισκόταν σε μεγάλο δίλημμα. Ήθελε να προσφερθεί να πάει μαζί τους, αλλά υπήρχε ο βασιλιάς Μπόρις κι ο Πρίμο!

«Είμαι ναυτικός» είπε. «Μπορώ να έρθω μαζί σας αν με περιμένετε – αλλά δεν μπορείτε να περιμένετε...»

«Γιατί δεν μπορείς να έρθεις τώρα;» είπε ο Ανίβας.

«Έχω να πάω κάτι στα λιοντάρια» είπε απελπισμένος ο Κλαούντιο. «Δε θ' αργήσω...» Πώς όμως θα πήγαινε τον Πρίμο στα λιοντάρια χωρίς τη βοήθεια του Τσάρλι; Όλα πήγαιναν τρομερά άσχημα.

Βρισκόταν σε φοβερό αδιέξοδο.

«Αναθεματισμένα λιοντάρια» έκανε ο Ανίβας. «Που να σας πάρει και να σας σηκώσει». Έμοιαζε λες και ήθελε να χτυπήσει το κεφάλι του στον τοίχο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ο ΤΣΑΡΛΙΒΡΙΣΚΟΤΑΝ στο σκοτάδι, μέσα στο σάκο, φοβισμένος. Εδώ τέλειωναν όλα. Έτρεμε, ένιωθε άρρωστος. Ένιωθε φαγούρα σ' όλο του το σώμα. Φοβόταν.

Έκανα λάθος, σκέφτηκε. Δε θα 'πρεπε να βγω έξω, μου το είχαν πει, μου είχαν εξηγήσει και το γιατί, και γω δεν τους άκουσα και την πάτησα. Είμαι βλάκας, τελείως βλάκας, και καλά να πάθω. Νόμιζα πως, αφού ήμουν με τον μπαμπά και τη μαμά, όλα ήταν όπως παλιά. Ξέχασα. Ο βλάκας.

Δεν τρανταζόταν πια. Είχε νιώσει να τον τραβάνε από δω κι από κει και σε κάποια φάση αισθάνθηκε να τον σηκώνουν ψηλά. Και τώρα τι γινόταν – όχι ακινησία, αλλά σχετική ηρεμία. Αισθανόταν όχι ότι τον κουνούσαν, αλλά ότι βρισκόταν μέσα σε κάτι μεγαλύτερο που κουνιόταν. Τι ήταν; Τρένο; Φορτηγό;

Δεν είχε ιδέα.

Η μύτη του τον έτρωγε και είχε καταρροή. Τα μάτια του ήταν γεμάτα σκόνη. Ένιωθε ότι από λεπτό σε λεπτό η αναπνοή του θα γινόταν πιο δύσκολη. Γύρισε λίγο το σώμα του και είδε ότι το σπρέι για το άσθμα ήταν στην τσέπη του. Του-

λάχιστον ήταν γεμάτο. Δεν ήξερε για πόσον καιρό θα... έλειπε.

Έκανε μια εισπνοή, κράτησε την ανάσα του, ένιωσε τα πνευμόνια του να χαλαρώνουν πάλι κι έβγαλε τον αέρα.

Αυτό ήταν. Τίποτε άλλο. Έμεινε εκεί πεταμένος, στριμωγμένος, φοβισμένος, ανόητος.

«Πρέπει να φύγω» είπε ο Κλαούντιο. «Αφήστε ένα μήνυμα όταν φύγετε. Θα σας ακολουθήσω. Θα έρθω για βοήθεια. Το υπόσχομαι. Το παιδί σας είναι σημαντικό για μένα. Θα σας βοηθήσω».

Παρά την απελπισία της, η Μάγκνταλεν φάνηκε έκπληκτη κι ευχαριστημένη από τη δήλωσή του. «Ευχαριστώ» είπε. «Θα αφήσουμε μήνυμα». Κι έτρεξε στο πάνω πάτωμα για να μαζέψει πριν πληρώσει το λογαριασμό. Ο Ανίβας είχε πάει να σηκώσει όλα τα λεφτά τους από το μηχάνημα της τράπεζας.

«Αν και μάλλον δε θα χρειαστούμε λεφτά στη θάλασσα» παρατήρησε η Μάγκνταλεν.

«Χρειάζεσαι λεφτά για να ταξιδέψεις» είπε ο Κλαούντιο.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, όταν εκείνη έφτασε στην προβλήτα, ο Ανίβας είχε πιάσει σοβαρή συζήτηση με έναν ψηλό, κατσούφη ψαρά.

«Μου λέει ότι πάνε στην Αμερική!» φώναξε καθώς την είδε να τρέχει προς το μέρος του.

«Στην Αμερική! Τι πλοίο ήταν αυτό;»

«Σαν κι εκείνο εκεί, αλλά μεγαλύτερο» είπε ο ψαράς δείχνοντας ένα μετρίου μεγέθους ψαράδικο πλοίο που φαινόταν παλιό, αλλά είχε πανιά και κίνηση με ηλιακή ενέργεια.

«Και πώς μπορεί ένα τέτοιο πλοίο να τα καταφέρει να φτάσει στην Αμερική;» φώναξε η Μάγκνταλεν.

«Ο Θορ Χείερνταλ πήγε με μια σχεδία» είπε ο σύντροφος του ψαρά, αλλά ο Ανίβας κι η Μάγκνταλεν δεν ενδιαφέρονταν γι' αυτό τέτοια ώρα.

«Μπορείτε να μας πάτε – να τους ακολουθήσετε;» ρώτησε βιαστικά η Μάγκνταλεν.

«Μαντάμ» απάντησε ο κατσούφης ψαράς. «Ο καπετάν Ντρουτζέλ δε στέκει στα καλά του. Δε θα 'θελα να τον πάρω στο κατόπι».

«Μπορούμε να πληρώσουμε...» είπε εκείνη.

«Τι αξία έχουν τα λεφτά αν πνιγείς;» είπε ο ψαράς.

Ο Ανίβας έτριξε τα δόντια του.

Η Μάγκνταλεν άρχισε να κλαίει.

«Σε παρακαλώ» είπε ο Ανίβας.

«Και θέλετε να τους ακολουθήσετε όπου και να πάνε;» είπε ο ψαράς.

«Ναι, και να μην τους χάσουμε απ' τα μάτια μας!» είπε ο Ανίβας. «Κοίτα – εκεί κάτω είναι. Σε παρακαλώ. Σε παρακαλώ, πήγαινέ μας, να προλάβουμε την παλίρροια. Σε παρακαλώ».

Το πρόσωπο του ψαρά φωτίστηκε από ένα λαμπερό χαμόγελο.

«Η δύναμη του γονιού που ψάχνει το παιδί του είναι πολύ μεγάλη» είπε. «Και το καράβι μου όμως είναι δυνατό. Μαζί θα διαβούμε τα πέλαγα κι όπου μας βγάλει ο Θεός». Κάρφωσε τα μάτια του στον ορίζοντα. «Έχουμε μια ώρα πριν εξαφανιστούν – μπορούμε να πάρουμε πολλά τρόφιμα, πολύ νερό και μετά να σαλπάρουμε, και όλα θα πάνε καλά αν το θέλει ο Θεός. Παρακαλώ να αγοράσετε πολ-

λους χουρμάδες, που είναι το φαγητό των θεών. Τ' όνομά μου είναι Σουλειμάν. Μη φοβάστε τίποτα».

Ο βασιλιάς Μπόρις κάθισε πάνω στο μπαλόνι με το κανοκιάλι στο μάτι του και την καραμπίνα στα γόνατα. Δεν είχε πρόθεση να πυροβολήσει κανέναν, αλλά είχε μεγάλη πείρα και ήξερε πως δολοφόνοι κάθε λογής μπορούν να ξεφутρώσουν οπουδήποτε. Έριξε το βλέμμα του πέρα στο δάσος, αλλά σκεφτόταν τον Πρίμο. Είχε κάνει ένα δύσκολο ταξίδι. Προσωπικά, ο βασιλιάς Μπόρις σκέφτηκε ότι ο Πρίμο έπρεπε να βγει και να μαζέψει λίγο ήλιο, αλλά ήταν τόσο κουρασμένος και ίσως, σκέφτηκε ο βασιλιάς Μπόρις, λίγο φοβισμένος. Δεν ήξερε ποιος κατοικούσε εδώ που είχαν προσγειωθεί. Θα αισθανόταν ευάλωτος. Ίσως θα έπρεπε να κατέβει κάτω και να δώσει στον Πρίμο λίγο νερό, αλλά, στην πραγματικότητα, δεν ήθελε να πάει και πολύ κοντά του. Και τότε, ένα θρόισμα ακούστηκε έξω, μέσα απ' το ψηλό γρασίδι και μια σκιά πήδηξε κάπου μπροστά του.

Κάτω στο καλάθι ο Πρίμο κούνησε τη μύτη του. Κίνδυνος.

Απάνω, ο βασιλιάς Μπόρις έστριψε το κεφάλι του δεξιά και αριστερά ερευνώντας γύρω του.

Τίποτα – τουλάχιστον τίποτα που να μπορούσε να δει.

Πέντε έξι μέτρα πίσω του, κάτι ξεπρόβαλε ανάμεσα στο γρασίδι.

Μια χρυσοκίτρινη σιλουέτα ξεχύθηκε προς το αερόστατο. Ο βασιλιάς Μπόρις την ένιωσε και, καθώς γύρισε να δει και να πιάσει το κανοκιάλι, γλίστρησε κι έπεσε.

Ο βασιλιάς Μπόρις έβγαλε μια κραυγή καθώς χτύπησε στο πλαϊνό τοίχωμα του μπαλονιού προσπαθώντας μάταια

να πιαστεί από κάπου. Έπεσε με τη μούρη στο χώμα ζητώντας βοήθεια από το Θεό. Στο στόμα του μπήκε χώμα. Έκλεισε τα μάτια.

Μια καυτή ανάσα στο λαιμό του.

Μια ζεστή γλώσσα στο μάγουλό του.

«Φάε με γρήγορα» ικέτευσε. «Δάγκωσέ με σ' ένα σημαντικό μέρος, για να τελειώνουμε αμέσως».

Όλο του το σώμα ήταν σφιγμένο. Κάτι τον γύρισε ανάσκελα.

«Ναι, δάγκωσέ μου την κοιλιά» παρακάλεσε. «Κάν' το τώρα».

Κάτι του 'δινε μικρά χτυπηματάκια, σχεδόν τον γαργαλούσε. Κι έβγαζε σιγανά νιαουρίσματα.

«Όχι, όχι! Μην παίζεις μαζί μου! Σε παρακαλώ!» φώναξε.

Αλλά, αν μιλούσε γατίσια, θα καταλάβαινε το νιαούρισμα: «Έι, παιδιά, κοιτάξτε – ο βασιλιάς Μπόρις! Τι κάνει αυτός εδώ; Βασιλιά Μπόρις! Είσαι καλά;».

Τα νέα για την προσγείωση του κόκκινου πουλιού έφτασαν γρήγορα στα λιοντάρια. Τα πιο πολλά άγρια λιοντάρια είχαν στρίψει τ' αυτιά τους δεξιά κι αριστερά και μετά ξανακοιμήθηκαν, αλλά δυο απ' τα μικρότερα, μαζί με το μεγαλύτερο λιοντάρι, τις λιονταρίνες και το νεαρό λιοντάρι, είχαν αποφασίσει να κατηφορίσουν και να ρίξουν μια ματιά – κι όσο για την Ελσίνα, αυτή είχε βαλθεί να κοψοχολιάσει το βασιλιά Μπόρις.

Το μεγαλύτερο λιοντάρι δεν της έδωσε σημασία. Είχε αρχίσει σιγά σιγά να σκαρφαλώνει στο καλάθι ακολουθώντας τη μυρωδιά του Πρίμο.

Όταν τον είδε, ανοιγόκλεισε τα μάτια του κι ένα μεγά-

λο λιονταρίσιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

«Παλιέ μου φίλε» είπε. «Παλιέ μου φίλε. Πώς έφτασες ως εδώ; Τι γίνεται εδώ!» Ήταν βαθιά συγκινημένος. «Έλα, θα σε πάρουμε στο σπίτι μας. Φαίνεσαι κουρασμένος. Έλα, θα μείνεις μαζί μας».

Τα άγρια λιοντάρια είχαν μείνει εμβρόντητα καθώς το τεράστιο, αρχαίο αιλουροειδές με τα μακριά σαν σπαθιά δόντια του σηκωνόταν. Τι σκαρώσανε πάλι ετούτα εδώ τα λιοντάρια που ξαναγύρισαν από την αιχμαλωσία;!

Η λιονταρίνες, η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι ανέβηκαν σβέλτα πάνω στο καλάθι.

«Πρίμο!» φωνάξανε όλα, εκτός από την Ελσίνα, που χοροπηδούσε γύρω γύρω φωνάζοντας «Παππού! Ήρθε ο παππούς!». Γεμάτοι ευτυχία που τον ξανάβλεπαν, άγγιζαν τις μύτες τους και κουνούσαν τις ουρές τους. Οι λιονταρίνες κατάφεραν να βγάλουν έξω τον Πρίμο. «Θα μείνεις μαζί μας, έτσι;» μουρμούρισαν με τις απαλές τους φωνές.

«Ω, ναι» είπε εκείνος. «Ω, ναι».

Η Ελσίνα, καθώς πηδούσε από ενθουσιασμό, είχε προσγειωθεί και καθόταν τώρα πάνω στο βασιλιά Μπόρις. Αυτός βογκούσε ακόμα. Εκείνη άρχισε να αστειεύεται.

«Άνοιξε τα μάτια σου, κουτέ!» είπε. «Εγώ είμαι! Άντε! Συναντηθήκαμε στο τρένο, δε θυμάσαι;» Τον έσπρωξε μαλακά και τον γαργάλησε. Εκείνος συνέχισε να βογκάει. Στο τέλος η Ελσίνα άρχισε το τραγούδι. Ο Τσάρλι είχε προσπαθήσει να τους μάθει θαλασσινά τραγούδια στο ταξίδι τους με το πλοίο από τη Βενετία, και η Ελσίνα είχε καταφέρει να πιάσει κάπως ένα σκοπό, τραγουδώντας το με γατίσιο τρόπο. Τώρα θυμήθηκε εκείνον το σκοπό που τραγουδούσε πάντα ο Κλαούντιο: Το τραγούδι των γονδολιέρηδων.

Κι άρχισε να το τραγουδάει.

«Αυτή αποτρελάθηκε!» φώναξε ένα από τα άγρια λιοντάρια.

«Αχ, Θεέ μου» είπε το μεγαλύτερο λιοντάρι.

Όμως έπιασε. Ο βασιλιάς Μπόρις σταμάτησε να φωνάζει, άνοιξε τα μάτια του κι αντίκρισε τη ροζ μύτη και τη χρυσοκίτρινη τριχωτή όψη της Ελσίνας, της όμορφης μικρής λιονταρίνας.

«Θεέ και Κύριε» είπε. «Είσαστε τα λιοντάρια του Τσάρλι!» είπε κραυγάζοντας από αγαλλίαση και τύλιξε με τα χέρια του το λαιμό της.

Τα άγρια λιοντάρια έβγαλαν ένα «χχχς» επιφύλαξης κι έκαναν ένα βήμα πίσω – «Μα πόσους φίλους ανθρώπους έχετε εσείς; Πόσο πια θα σας αντέξουμε!» φώναξαν.

Το νεαρό λιοντάρι, εν τω μεταξύ, έσκυψε κι ακούμπησε το χώμα μπροστά από τον Πρίμο. «Χαίρομαι που είσαι εδώ» είπε. «Τι νέα;»

Τα άγρια λιοντάρια έκαναν πάλι ένα βήμα πίσω. Δεν τους άρεσε αυτό.

Και δεν τους άρεσε ακόμα περισσότερο όταν χτύπησε το τηλέφωνο του βασιλιά Μπόρις κι εκείνος άρχισε μια έντονη συζήτηση με τον Κλαούντιο.

Ευτυχώς, ο βασιλιάς Μπόρις ήταν από κείνους τους ανθρώπους που, όταν εκπλήσσουνται, επαναλαμβάνουν αυτό που τους λένε.

«Τι;» φώναξε ο βασιλιάς Μπόρις. «Απήγαγαν τον Τσάρλι!»

Ακούγοντάς τον, το νεαρό λιοντάρι πήδηξε και στάθηκε στα πόδια του.

«Σ' ένα πλοίο! Οι γονείς του τον ακολουθούν!»

Γρυλίζοντας, το νεαρό λιοντάρι έξυσε με το πίσω πόδι του το χώμα.

«Ο κυνηγός λιονταριών!» φώναξε ο βασιλιάς Μπόρις.
«Φίλος του Μακκόμο!»

Το νεαρό λιοντάρι γύρισε στον πατέρα του.

«Τα βλέπεις, πατέρα;» βρυχήθηκε. «Είδες τι έγινε;»
Όλη η ανωριμότητα του μικρού λιονταριού είχε εξαφανιστεί – ήταν ένα νεαρό λιοντάρι πάνω στην ακμή της νεότητας του. Ήταν δυνατό, φοβερό και πολύ θυμωμένο.

Το τηλέφωνο έπεσε απ' τα χέρια του τρομοκρατημένου βασιλιά Μπόρις. Κοιτάζοντας προς το νεαρό λιοντάρι, προσπάθησε να απομακρυνθεί με προσοχή.

«Ηρέμησε» είπε αυστηρά το μεγαλύτερο λιοντάρι, αλλά και η δική του όψη είχε σκληρύνει από θυμό.

«Γιατί, πατέρα; Γιατί πρέπει τώρα να είμαι ήρεμος;»

Κάρφωσε το βλέμμα του πάνω στο βασιλιά Μπόρις ζητώντας του να πει κι άλλα.

Ο βασιλιάς Μπόρις έσκυψε σιγά σιγά για να πιάσει το τηλέφωνο, χωρίς να πάρει τα μάτια του από το νεαρό λιοντάρι. «Ναι, ναι, εδώ είμαι ακόμα· όχι, τα λιοντάρια φαίνεται ότι αναστατώθηκαν· ναι, φυσικά, πρέπει να φύγεις· όχι, το αερόστατο έχει πάθει βλάβη, δεν μπορούμε να το πάρουμε, θα έρθω αμέσως, αλλά λες ότι οι γονείς έφυγαν ήδη· Κλαούντιο, άκουσε, θα έρθω μαζί σου. Ναι. Περίμενέ με. Έρχομαι τώρα. Πώς είναι η παλίρροια; Ωραία, μπορούμε να την προλάβουμε αν κάνω γρήγορα, ναι, δε θα χάσουμε χρόνο. ...Εντάξει, στο λιμάνι. Ωραία. *Ci vediamo presto*».

«Μπορούμε να είμαστε στο λιμάνι μέσα σε μια ώρα» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Ο βασιλιάς Μπόρις θα αργήσει πολύ αν πάει περπατώντας...»

«Και τι θα κάνεις εκεί;» είπε το μεγαλύτερο λιοντάρι. «Άκου, νεαρέ, καταλαβαίνω πως θες να βοηθήσεις αυτόν που μας βοήθησε, αλλά τι μπορείς να κάνεις; Ένα λιοντάρι στη θάλασσα; Τι μπορείς να κάνεις;»

«Πατέρα» είπε το νεαρό λιοντάρι, και η φωνή του ακούστηκε απειλητική. «Ο Μακκόμο το 'σκάσε από μας. Είχαμε υποσχεθεί να τον κρατήσουμε εδώ. Και τώρα ο Τσάρλι είναι...»

«Και τι μπορείς να κάνεις γι' αυτό; Όλα αυτά που λες είναι αλήθεια, αλλά τι μπορείς να κάνεις εσύ;»

«Θα δαγκώσω και θα κόψω στα δυο όλους τους ανθρώπους της Εσσαουίρα μέχρι να στείλουν ένα πλοίο να τους κυνηγήσει και να φέρει τον Τσάρλι πίσω και το Μακκόμο αλυσοδεμένο!»

«Και πώς θα πεις σε όλους αυτούς στην Εσσαουίρα τι θέλεις; Πώς θα ξέρουν το λόγο και τη λύση στο δίκαιο θυμό σου; Πόσον καιρό θα το κάνεις αυτό πριν σε σκοτώσουν χωρίς να έχεις κερδίσει τίποτα απ' τη λύπη και τις ενοχές σου; Σκέψου το καλά, γιε μου!»

Το νεαρό λιοντάρι κοίταξε τον πατέρα του και είπε σιγανά, σταθερά: «Αντίο, κύριε». Πήγε και στάθηκε δίπλα στο βασιλιά Μπόρις, που τραβήχτηκε παραπέρα απ' το φόβο του, αλλά παρακολουθούσε με προσοχή τι γινόταν και δεν έφυγε μακριά.

Το μεγαλύτερο λιοντάρι δεν απάντησε. Ήξερε ότι το νεαρό λιοντάρι έκανε αυτό που έπρεπε. Η όψη του κατσούφιασε κάπως καθώς είπε: «Αντίο, γιε μου».

Όταν όμως η Ελσίνα αθόρυβα και προσεκτικά πλησίασε κι αυτή το βασιλιά Μπόρις και σήκωσε το βλέμμα προς τον μπαμπά της, το μεγαλύτερο λιοντάρι φώναξε: «Μην εί-

σαι ανόητη, παιδί μου. Έλα δω». Και το νεαρό λιοντάρι της έριξε μια ματιά τόσο άγρια και περιφρονητική, που δάγκωσε τα χείλη της.

«Ούτε να το σκέφτεσαι, κοριτσάκι» της είπε. «Ένα μικρό παιδί σαν και σένα μόνο βάρος θα μου είναι».

Εκείνη σήκωσε απότομα το κεφάλι της, κατακόκκινη από αγανάκτηση. Θα του είναι βάρος! Σ' αυτόν, το Μεγάλο Έρωα! Εκείνη όμως ήξερε. Θυμόταν πόσο γενναίες και έξυπνες ήταν η μαμά και οι θείες της στην περιπέτειά τους απ' το Παρίσι ως εδώ. Ακούς εκεί κοριτσάκι! Απομακρύνθηκε όμως απ' το βασιλιά και πήγε κοντά στον πατέρα της.

Ο βασιλιάς Μπόρις γύρισε προς τα λιοντάρια, φοβισμένος και μπερδεμένος, αλλά και χαρούμενος απ' αυτό που είχε γίνει. «Γεια σας» είπε, για να δει το νεαρό λιοντάρι να χαμηλώνει και να κουνάει ανυπόμονα το κεφάλι.

Για μια στιγμή δεν το πίστεψε.

Και μετά δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Όταν όμως το νεαρό λιοντάρι ανασήκωνε ανυπόμονα τα πόδια του μετά από ένα δεκάλεπτο πηγαινέλα εδώ κι εκεί πάνω στο σκονισμένο έδαφος, σκουντώντας τον ελαφρά για να του δείξει από πού θα πάνε, και χαμήλωνε πότε πότε το κεφάλι και τα μπροστινά του πόδια, τότε ο βασιλιάς Μπόρις μάζεψε όλο του το κουράγιο κι ανέβηκε πάνω του. Σφίγγοντας στα χέρια την καραμπίνα και το κανοκιάλι, γαντζωμένος με τα γόνατά του πάνω στην πλάτη του νεαρού λιονταριού, ο βασιλιάς της Βουλγαρίας κάλπασε προς τον Τσάρλι και τη σωτηρία του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ο ΣΕΡΓΚΕΪ ΚΑΙ Ο ΝΙΝΟΥ προσγειώθηκαν μ' ένα πλαφ στο κατάστρωμα κι αμέσως κρύφτηκαν κάτω από μια κουλούρα σκοινιού.

Ο Νίνου άφησε μια τσιρίδα.

«Βούλωσ' το» είπε ο Σεργκέι.

«Δε χρειάζεται να είσαι αγενής» είπε ο Νίνου.

«Βούλωσ' το» είπε πάλι ο Σεργκέι κι έβαλε την πατούσα του στο κεφάλι του Νίνου.

«Μπφφ» έκανε ο Νίνου.

Ο Σεργκέι έσκυψε μέχρι το ύψος του Νίνου και τον κοίταξε στα μάτια.

«Νίνου» σφύριξε. «Βούλωσε το στόμα σου, αλλιώς θ' αναγκαστώ να σε φάω».

Κι ο Νίνου το βούλωσε.

Μια άβολη σιωπή μεσολάβησε για λίγα λεπτά. Άνθρωποι πηγαινοέρχονταν στο κατάστρωμα, απασχολημένοι με τις δουλειές τους καθώς το πλοίο έφευγε απ' το λιμάνι κι ανοιγόταν στο πέλαγος. Πόσοι άνθρωποι; Ο Σεργκέι προσπάθησε να δει ανάμεσα στα σκοινιά, αλλά το μόνο που μπορούσε να δει ήταν πόδια, κι όλα έμοιαζαν ίδια. Φαίνε-

ται ότι έπλεαν με κατεύθυνση προς τον ήλιο – έτσι, αν λάβουμε υπόψη την ώρα, αυτό σήμαινε ότι πήγαιναν δυτικά. Έτσι ήταν. Εξάλλου μόνο δυτικά θα μπορούσαν να πάνε. Θα είχε το νου του στην πορεία και θα έβλεπε αν έστριβαν βόρεια ή νότια αργότερα.

Όταν έπεφτε το σκοτάδι, θα τρύπωνε από κάτω για να βρει τον Τσάρλι.

Τι θα έκανε όμως μ' αυτόν το βρομο-χαμαιλέοντα;

Ο Τσάρλι ήταν ξαπλωμένος μέσα στο σάκο του και ρουφούσε τη μύτη του. Είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ήταν σκοτάδι έξω απ' το σάκο κι επομένως θα πρέπει να ήταν κάπου μέσα, γιατί δεν είχε περάσει αρκετή ώρα για να έχει σκοτεινιάσει. Το πάτωμα από κάτω του ήταν σκληρό, αλλά όχι κρύο – μάλλον ξύλο παρά πέτρα. Ο αέρας γύρω του μύριζε κλεισούρα. Είχε αρχίσει τώρα την προσπάθεια να αναγνωρίσει μυρωδιές.

Πήρε μικρές κοφτές αναπνοές απ' τη μύτη.

Πέρα από τη δυνατή μυρωδιά του σκονισμένου σάκου, μύριζε και κάτι άλλο, γνώριμο. Γνώριμο, αλλά παράξενο. Σκόνη, ξύλο – μπορεί να ήταν σε καλύβα; Όχι, γιατί κουνιόταν. Βαγόνι τρένου; Όχι, δεν υπήρχε φρέσκος αέρας. Ένα σκεπαστό βαγόνι; Όχι, η κίνηση δεν έμοιαζε με κάτι τέτοιο...

Ένα είδος βιομηχανικής μυρωδιάς, με μια δόση αλατιού και λαδιού μαζί...

Ένα πλοίο.

Τώρα που το σκέφτηκε, ήταν προφανές.

Εντάξει, είμαι σε πλοίο.

Ο Μακκόμο ήταν σε απόσταση ασφαλείας, κάτω από

τη φροντίδα των λιονταριών. Άρα θα πρέπει να τον άρπαξε ο Ράφι.

Ο ξάδερφός του.

Αυτή η υπόθεση είχε κάτι περίεργο. Ο Ράφι, που τον κυνηγάει, που θέλει να του κάνει κακό, είναι συγγενής του. Όλα αυτά τα χρόνια δεν είχε ούτε αδερφό ούτε αδερφή, ούτε τίποτα, και τώρα αποκτά έναν ξάδερφο, κι αυτός είναι ο Ράφι. Τι θλιβερό αστείο. Και πώς βρήκε πλοίο ο Ράφι; Πώς ο μονόχειρας Ράφι κατάφερε να κουβαλήσει τον Τσάρλι μέσα δω;

Ο Τσάρλι ήταν πολύ θυμωμένος. Με τον εαυτό του, που ήταν τόσο χαζός, με το Ράφι, που τον είχε πιάσει. Ήταν τόσο θυμωμένος, που όλο του το πρόσωπο είχε σφιχτεί.

Άλλος ένας γύρος του αγώνα, σκέφτηκε. Δε σημαίνει ότι νίκησε ο Ράφι, απλά μπήκαμε σε καινούριο γύρο. Έτσι είναι. Κι άρχισε να σκέφτεται την κατάσταση ψύχραιμα.

Πρώτον, πού τον πήγαιναν;

Δεύτερον, ποιοι ήταν στο πλοίο;

Τρίτον, κάποιος θα έρθει κάτω σε κάποια φάση να μου δώσει φαγητό –προφανώς–, κι απ' αυτό και μόνο ίσως μάθω κάτι.

Η σκέψη του γύρισε εύκολα πίσω στις συνήθειες που είχε όταν βρισκόταν σε κίνδυνο, όταν τον κυνηγούσαν. Αλλά τις συνήθειες αυτές δεν τις ήθελε! Ήθελε να είναι ασφαλής... Ναι, αλλά τι να γίνει, τώρα δεν είσαι, είπε στον εαυτό του. Και καλύτερα να το χωνέψεις.

Τέταρτον, τι είχε να μοιράσει μαζί του;

Αχά!

Μαζί με το φάρμακό του, χωμένο στην πίσω τσέπη του, είχε και το τηλέφωνό του. Όλοι τους –αυτός και οι γονείς

του—είχαν ανανεώσει τους λογαριασμούς τους στο Ριάντ ελ Αμίρα. (Φυσικά, ο Ανίβας έπρεπε να πάρει καινούριο τηλέφωνο.)

Για να δούμε λοιπόν, πιάνει μέσα σ' αυτό το πλοίο;

Τράβηξε το τηλέφωνό του από την τσέπη και το άνοιξε. Το τουρκουάζ φως έβγαλε μια παράξενη λάμψη στο σκονισμένο μισόφωτο.

Χαμογέλασε.

Σε ποιον να τηλεφωνήσει πρώτα;

Στη μαμά.

Για μια στιγμή, καθώς ακουγόταν ο ήχος της κλήσης, γέμισε από ελπίδα. Για μια στιγμή μόνο. Και μετά: «Γεια σας, καλέσατε τη Μάγκνταλεν Σταρτ, παρακαλώ αφήστε μήνυμα μετά το χαρακτηριστικό ήχο, ευχαριστώ».

Ίσως να μην έπιανε εκεί που ήταν. Ή... α, δεν ωφελούσε να κάνει υποθέσεις. Ας άφηνε απλά ένα μήνυμα.

«Μαμά» ψιθύρισε. «Εγώ είμαι. Είμαι πάνω σ' ένα πλοίο, μέσα σ' ένα σάκο. Είμαι καλά, αλλά δεν έχω ιδέα τι συμβαίνει. Κάποιος μ' άρπαξε, μάλλον ο Ράφι. Θα σου τηλεφωνήσω αργότερα, αν μπορέσω. Σ' αγαπάω. Συγγ—» Ήταν έτοιμος να πει συγγνώμη, συγγνώμη, μαμά, που ήμουνά τόσο βλάκας... Αλλά διαπίστωσε πως ο λαιμός του έκλεινε και τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα. Δε θα 'πρεπε να τους ανησυχήσω κι άλλο κλαίγοντας. Με τίποτα. «Γεια σου, μαμά—πάρε με. Το έχω στη δόνηση. Γεια». Έκλεισε βιαστικά.

Μπορεί να μπει μέσα κάποιος και να του πάρει το τηλέφωνο. Γι' αυτό καλύτερα να κάνει γρήγορα.

Ο μπαμπάς; Μα, ήταν μαζί με τη μαμά...

Του ήρθε μια ιδέα. Κι αν τους είχαν πιάσει κι αυτούς;

Κι αν ήταν κι αυτοί στο πλοίο;

Ήταν ήταν χωριστά ο ένας από τον άλλον;
Πληκτρολόγησε γρήγορα τον αριθμό του πατέρα του.
Το ίδιο – αφήστε μήνυμα.

Θυμήθηκε πως είχε αφήσει μήνυμα στο τηλέφωνο του πατέρα του, βδομάδες, μήνες πριν, έξω απ' το σπίτι του, τη νύχτα που εξαφανίστηκαν.

Και τώρα είχε εξαφανιστεί εκείνος.

Αφήσε το ίδιο μήνυμα που είχε αφήσει στη μαμά. Τώρα όμως είπε συγγνώμη. Ήξερε πώς ήταν όταν σου έπαιρναν κάποιον που αγαπάς και ήταν δυστυχισμένος που έδωσε στους γονείς του τέτοια στενοχώρια.

Η δυστυχία δεν είναι χρήσιμο συναίσθημα, σκέφτηκε με πείσμα. Είναι άχρηστο. Είναι χάσιμο χρόνου.

Και τότε τηλεφώνησε στο Ράφι.

Ενώ ο βασιλιάς Μπόρις ερχόταν καλπάζοντας μέσα από το δάσος, ο Κλαούντιο επέστρεφε στο λιμάνι.

Η Μάγκνταλεν κι ο Ανίβας είχαν φύγει. Μπορούσε να δει το πλοίο τους, το *Χαρά του Σουλεϊμάν*, που απομακρυνόταν, ένα μίλι περίπου στ' ανοιχτά. Ένας ψαράς που ήταν εκεί κοντά τού είπε πως, ναι, ο Αφρικανός και η κοκκινομάλλα γυναίκα ήταν πάνω στο πλοίο.

«Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε ένας από τους ναυτικούς, ένας πολύ χαρωπός, κοντός και μυώδης άντρας που φορούσε μια βρόμικη κελεμπία. «Πολλά καράβια φεύγουν βιαστικά, πολλά κυνηγητά. Τι τρέχει;»

«Ποιο πλοίο σαλπάρισε πρώτο ξαφνικά;» ρώτησε ο Κλαούντιο.

«Το *Ολντ Γέλλερ*» είπε ο ναυτικός, φτύνοντας πάνω απ' τον τοίχο του λιμανιού. «Σαπιοκάραβο».

«Κι αυτό εδώ;»

Το *Χαρά του Σουλεϊμάν* είπε. «Καλό καράβι. Καλός καπετάνιος. Μόνο που δεν ξέρω πού νομίζει πως πάει». Το πρόσωπό του είχε πάρει μια έκφραση νοσταλγίας.

«Εσύ έχεις καράβι;» ρώτησε ο Κλαούντιο.

«Και βέβαια» είπε εκείνος. «Καραβοκύρης είμαι, φυσικά έχω καράβι».

«Ποιο;»

«Γιατί; Θέλεις να τους πάρω στο κατόπι και να τους κυνηγήσω; Ωραία! Μπορώ να τους ακολουθήσω, να τους κυνηγήσω σαν να παίζουμε Τζέιμς Μποντ, κλέφτες κι αστυνομούς και τέτοια. Ποιοι θα είμαστε, οι καλοί ή οι κακοί; Ή οι Άσχημοι;»

«Έχεις εφόδια για ταξίδι;» ρώτησε ο Κλαούντιο. «Μπορεί να είναι μακρύ το ταξίδι».

«Έχεις να πληρώσεις; Αν έχεις, τότε έχω εφόδια».

Κι έτσι, μέσα σε μια μέρα, ένας τρίτος καπετάνιος της Εσσαουίρα ανέλαβε μια απρόσμενα μεγάλη και μπερδεμένη δουλειά στο άψε σβήσε. Όμως μόνο αυτός εδώ –το όνομά του ήταν Γιουνούς και το πλοίο του το έλεγαν *Ελ Μπαράκα*, Η Ευλογία– πήρε ένα λιοντάρι για επιβάτη.

Ο Τσάρλι άκουγε το τηλέφωνο που χτυπούσε. Μερικές φορές φαίνεται πως μπορείς να καταλάβεις απ' τον τρόπο που χτυπάει ένα τηλέφωνο αν πρόκειται να το σηκώσει κάποιος. Υπάρχει εκείνο το κοντινό, οικείο, επείγον κουδούνισμα, που ξέρεις ότι θα το σηκώσει κάποιος μέσα σε δευτερόλεπτα, και υπάρχει και το υπόκωφο βούισμα, που ποτέ δεν πρόκειται να καταλήξει σε ανθρώπινη φωνή. Κι ετούτο δω το κουδούνισμα φαινόταν στον Τσάρλι πολύ κοντινό

και οικείο· μα, βέβαια, ο Ράφι θα είναι στο πλοίο. Ο Τσάρλι τον κάλεσε με απόκρυψη όμως – ο Ράφι δε θα ήξερε ότι τον καλούσε αυτός.

Πράγματι, φαινόταν πολύ κοντά.

Ξαφνικά ο Τσάρλι κατάλαβε γιατί.

Άκουγε το κουδούνισμα με το άλλο του αυτί: όχι εκείνο από την πλευρά που κρατούσε το τηλέφωνό του, αλλά το άλλο.

Το τηλέφωνο του Ράφι ήταν στο ίδιο μέρος όπου ήταν και ο Τσάρλι.

Και μετά ο Ράφι απάντησε.

«Εμπρός; Ποιος είναι;»

Κι ο Τσάρλι άκουσε τη φωνή του Ράφι από την άλλη πλευρά – οπουδήποτε κι αν ήταν αυτή. Ακουγόταν σαν να έχει μόλις ξυπνήσει.

Να πάρει η ευχή, είναι κοντά. Ευτυχώς που μίλησε τόσο σιγανά όταν άφησε τα μηνύματα για τους γονείς του.

Μα τι έκανε ο Ράφι στο ίδιο μέρος μ' εκείνον; Φυσικά, θα βρισκόταν στο κατάστρωμα ή σε καμιά πολυτελή καμπίνα. Ή μήπως ήταν ο ίδιος ο Τσάρλι σε πολυτελή καμπίνα;

Όχι, ήξερε τη μυρωδιά που έχουν τα μέρη του πλοίου που βρίσκονται βαθιά, κάτω απ' την ίσαλο. Βρισκόταν στο αμπάρι, ήταν σίγουρος.

Λοιπόν, γιατί κοιμόταν ο Ράφι στο αμπάρι;

Και τότε ακούστηκε ένας θόρυβος, ένα χτύπημα και βήματα.

Μια φωνή. «Δώσ' το μου αυτό, σε παρακαλώ. Απαγορεύονται εδώ τα τηλέφωνα».

Κι η φωνή του Ράφι να λέει «Να πάρει, όχι, δεν το δίνω. Ήρθα εδώ επειδή σας πίστεψα. Ήρθα για να κάνουμε

δουλειά μαζί. Δεν ξέρω τι παιχνίδι παίζεις, αλλά το αφεντικό σου δε θα χαρεί αν μάθει πώς μου φέρεσαι...».

Ο Τσάρλι κράτησε την ανάσα του. Κι ο Ράφι ήταν φυλακισμένος!

Μα τότε ποιος...;

Και τότε ακούστηκαν κι άλλα βήματα, κι άλλη μια φωνή, μια απαλή, ευγενική φωνή, που έκρουβε μέσα της την παγωμένη σκληράδα του σίδερου. Μια φωνή που ο Τσάρλι γνώριζε πολύ καλά.

«Μην είσαι κουτός, Ράφι» είπε.

Και το αίμα του Τσάρλι πάγωσε. Ήταν ο Μακκόμο.

Περίπου την ίδια ώρα, δεκαέξι άντρες σε δύο θωρακισμένες λιμουζίνες –που κινούνταν με βενζίνη– έφτασαν στην κύρια είσοδο της Εσσαουίρα. Ήταν τεράστιοι και φορούσαν κελεμπίες. Βγήκαν από τα μακριά τους αυτοκίνητα και κοίταξαν γύρω τους. Όλος ο κόσμος είχε καρφώσει τα μάτια του στα αυτοκίνητα. Η Εσσαουίρα είχε χρόνια να δει αυτοκίνητο με βενζινοκινητήρα. Ένα μικρό αγόρι έβαλε τα κλάματα. Πολλές γυναίκες κάνανε με το χέρι τους το σημάδι του εξορκισμού για το κακό μάτι. Ένας υπαίθριος πωλητής έφτυσε στο χώμα.

Οι άντρες μπήκαν περπατώντας στην πόλη. Δε βιάζονταν, δεν ήταν διστακτικοί. Χωρίστηκαν σε ζευγάρια. Μιλούσαν στα κινητά τους και κοίταζαν δεξιά κι αριστερά. Ένα ζευγάρι πήγε κατευθείαν στο Ριάντ ελ Αμίρα. Ένα άλλο πήγε στο μέρος που έμενε ο Μακκόμο. Κι ένα τρίτο πήγε στο καφενείο του Νίνου, εκεί κοντά. Ένας άντρας από κάθε ζευγάρι είχε ένα μικρό μηχανήμα μαζί του: έμοιαζε με κομπιούτερ για παιχνίδια ή κάτι τέτοιο. Κρατούσαν τα μη-

χανήματα μπροστά τους και παρακολουθούσαν τις οθόνες.

Δε χρειάστηκαν πολλή ώρα για να καλύψουν όλη την πόλη. Δε βρήκαν όμως αυτό που έψαχναν. Μετά από μια ώρα βρίσκονταν πίσω στην κεντρική πλατεία κοιτάζοντας το λιμάνι. Μόνο ο ένας ήταν τώρα στο τηλέφωνο. Τότε τους είδε ο βασιλιάς Μπόρις.

«Α, μάλιστα» είπε σκεπτικός. «Ώρα να πηγαίνουμε».

Ο Κλαούντιο και ο Γιουνούς συζητούσαν ακόμη για χρήματα κι εφόδια, σκαλίζοντας τους σάκους τους και τα καφάσια με τους χουρμάδες. Το νεαρό λιοντάρι, μόλις βρήκε την κατάλληλη στιγμή, γλίστρησε αόρατο πάνω στο πλοίο του Γιουνούς και χώθηκε κατευθείαν στο αμπάρι.

«Έλα μαζί μου» είπε ο βασιλιάς Μπόρις με φωνή που έδειχνε βιασύνη, πράγμα που έκανε τον Κλαούντιο να σηκώσει το βλέμμα πάνω του. «Αμέσως και ήσυχα».

Ο Κλαούντιο ακολούθησε το βλέμμα του βασιλιά και είδε τους δεκαέξι άντρες με τις κελεμπίες να έρχονται προς το μέρος τους: δεν έμοιαζαν ούτε με Μαροκινούς ούτε με τουρίστες ούτε με ανθρώπους του Θεού. Ένας απ' αυτούς φορούσε γυαλιά ηλίου.

«Ναι» είπε ο Κλαούντιο.

Ο Γιουνούς σήκωσε κι αυτός το βλέμμα.

«*Aiwa*» είπε, σηκώνοντας το τελευταίο καφάσι δαμάσκηνα. «*Yalla*».

Και, καθώς οι άντρες άρχισαν να κάνουν ερωτήσεις σε όσους έβρισκαν στην προκυμαία, το *Ελ Μπαράκα* σαλπάρισε με την παλίρροια.

Αυτό που βρήκε το νεαρό λιοντάρι στο αμπάρι το έκανε να βγάλει ένα ουρλιαχτό.

«Τι κάνεις εδώ!» έσκουξε καθώς έπεσε πάνω σ' ένα σωρό από απαλή γούνα με πόδια, δόντια και μουστάκια.

«Έρχομαι κι εγώ» είπε η Ελσίνα.

«Όχι, αποκλείεται» είπε το νεαρό λιοντάρι.

«Για προσπάθησε να με σταματήσεις!» είπε εκείνη.

«Βγάλε το πόδι σου απ' το στόμα μου!» γκρίνιαξε αυτός.

«Ε, και συ σταμάτα να μου δαγκώνεις το πόδι» του πέταξε εκείνη.

«Οχχ! Πώς έφτασες εδώ!»

«Έτρεξα, παρακολούθησα και χρησιμοποίησα το μυαλό μου» είπε. «Ξέρεις, δεν είμαι χαζή».

Το νεαρό λιοντάρι θύμωσε πολύ. Η αδερφή του τον είχε φέρει σε δύσκολη θέση. Καβγάδισαν, έκαναν «χχχ» ο ένας στον άλλον με θυμό αλλά ψιθυριστά, μέχρι που άκουσαν βήματα να πλησιάζουν και κατάλαβαν ότι ο Κλαούντιο, ο βασιλιάς Μπόρις κι ο Γιουνούς ανέβαιναν στο πλοίο.

«Και τι θα πω στην οικογένεια αν σκοτωθείς; Ή αν σκοτωθούμε κι οι δυο, αφού θα πρέπει να έρθω να σε σώσω;» γρύλισε το νεαρό λιοντάρι όσο πιο σιγά μπορούσε.

«Αν σκοτωθούμε κι οι δυο, δε θα σου δοθεί η ευκαιρία να δώσεις εξηγήσεις, έτσι δεν είναι;» ψιθύρισε η Ελσίνα αγγριεμένη. «Βούλωσ' το τώρα. Έρθω να βοηθήσω κι έχω κάθε δικαίωμα να το κάνω! Μην είσαι γουρούνι!»

Τώρα ο Γιουνούς κι ο Κλαούντιο βρίσκονταν ακριβώς από πάνω τους και το νεαρό λιοντάρι δεν μπορούσε να απαντήσει, από φόβο μη φανερωθεί. Αλλά, όταν απομακρύνθηκαν, άρχισε πάλι τον εξάψαλμο. «Μου έχεις γίνει βάρος!» είπε. «Θα με καθυστερήσεις και θα μας βάλεις όλους σε κίνδυνο! Το καλό που σου θέλω είναι να κάτσεις φρόνιμα!»

Μύριζε άσχημα στο αμπάρι, αλλά δεν την ένοιαζε την Ελσίνα. Ο αδερφός της δεν μπορούσε να τη στείλει πίσω, και θα ερχόταν η ώρα που θα μάθαινε πόσο χρήσιμη μπορούσε να φανεί.

«Θα είμαι ένα λιονταροαγγελούδι» απάντησε εκείνη.

«Και θα πρέπει να τρως ψάρι» της πέταξε.

Οχ, σκέφτηκε εκείνη στην ανάμνηση του μεγάλου ταξιδιού τους στη Μεσόγειο. Αηδία.

Η Μάγκνταλεν κι ο Ανίβας ήταν καθισμένοι πλάι πλάι στο κατάστρωμα του πλοίου *Χαρά του Σουλεϊμάν* κοιτάζοντας τον ήλιο που χαμήλωνε στον κατακόκκινο ουρανό μπροστά τους. Το *Ολντ Γέλλερ* είχε γίνει σαν μια μαύρη τελεία στη θάλασσα πέρα μακριά: τώρα που ο ωκεανός είχε πάρει το χρώμα του λιωμένου χρυσαφιού, ήταν αδύνατο να το ξεχωρίσουν. Τα μάτια τους θόλωναν και καίγονταν καθώς ατένιζαν τη φλόγα του δειλινού. Η Μάγκνταλεν ανοιγόκλεισε τα μάτια. Ο Ανίβας προσπάθησε, αλλά δεν κατάφερε να σκιασεί τα μάτια του έτσι ώστε να ξεχωρίσει οτιδήποτε κατάπλωρα, προς τα δυτικά.

«Σουλεϊμάν» είπε η Μάγκνταλεν. «Πώς θα γίνει να μη χάσουμε το άλλο πλοίο στο σκοτάδι;»

«Το σκοτάδι υπάρχει μόνο για τα μάτια του σώματος» είπε ο Σουλεϊμάν. «Τα μάτια της καρδιάς φωτίζονται από τη σοφία».

Η Μάγκνταλεν κοίταξε τον Ανίβα. Ο Ανίβας ανταπέδωσε το βλέμμα.

«Ω Θεέ μου» της είπε.

«Ο Θεός θα μας οδηγήσει» είπε ο Σουλεϊμάν, με ένα πλατύ χαμόγελο ευτυχίας στα χείλη του.

«Ο Θεός βοηθάει όσους βάζουν κι εκείνοι ένα χεράκι» μουρμούρισε ο Ανίβας.

«Λοιπόν, ξέρεις πώς να ταξιδέψεις με πανιά;» τον ρώτησε η Μάγκνταλεν.

«Φυσικά, αγάπη μου» της είπε. «Όλα ξέρω να τα κάνω».

Εκείνη όμως πρόσεξε ότι παρατηρούσε στενά το πλήρωμα για να δει τι έκαναν και γιατί. Έκανε κι εκείνη το ίδιο. Ποτέ δεν ξέρεις. Μετά, όταν ο Σουλειϊμάν όρισε τη νυχτερινή βάρδια, όταν η ηλιακή ενέργεια που είχαν μαζέψει στη διάρκεια της μέρας έδωσε κίνηση στον αυτόματο πιλότο για να τους οδηγήσει μέσα στο σκοτάδι, εκείνη κατέβηκε στην καμπίνα κι άρχισε να κοιτάει του θαλασσινούς χάρτες, τα όργανα, τα βιβλία και να πιάνει φιλίες με τους ναυτικούς, μαθαίνοντας ό,τι ήξεραν.

Κι αργότερα την ίδια νύχτα, στριμωγμένοι ο ένας κοντά στον άλλον στην ψύχρα του θαλασσινού αέρα, πηγαίνοντας πέρα δώθε απ' τη φουσκοθαλασσιά, μόνοι τους μέσα στην τιμονιέρα, η Μάγκνταλεν είπε στον Ανίβα: «Στην αποβάθρα μάς έλεγαν ότι πάνε στις ΗΠΑ. Στ' αλήθεια, εκεί θα τον πάει ο Μακκόμο;».

Ο κρύος αέρας τούς πάγωνε καθώς προσπαθούσαν να θυμηθούν όλα όσα τους είχε πει ο Τσάρλι για το Μακκόμο. Να θυμηθούν ό,τι ήξεραν γι' αυτόν.

Το πρώτο πράγμα που σκέφτονταν όμως ήταν αυτό που είχε πει ο Μακκόμο εκείνο το βράδυ στην Εσσαουίρα, στο ξενοδοχείο. Ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν ήταν κρυμμένοι πίσω από ένα παραβάν, επειδή πίστευαν ότι η Μείμπελ ήταν ακόμα πιστή στο Μακκόμο, και τον άκουσαν με τα ίδια τους τ' αυτιά να περιγράφει το σχέδιό του να πουλήσει

το αγόρι που μίλαγε γατίσια στην Εταιρεία, μέσω του Ράφι Σάντλερ, και να κερδίσει μια περιουσία...

Η Μείμπελ.

«Πάρ' την τηλέφωνο» είπε ο Ανίβας.

Μέσα στο θόρυβο από τον παφλασμό των κυμάτων, στο σκοτάδι, ήταν δύσκολο να καταλάβεις τι γινόταν με το τηλέφωνο. Είχαν ακόμα σήμα; Θα δούλευε εδώ πέρα;

Η οθόνη φωτίστηκε. Ακούστηκε ο ήχος κλήσης, μακρινός, πολύ μακρινός.

Και η Μείμπελ το σήκωσε.

«Γεια σου, Μάγκνταλεν!» είπε χαρούμενα. «Είμαι στο τρένο! Ακούγεσαι λες και βρίσκεσαι στη μέση της θάλασσας...»

«Είμαι» είπε η Μάγκνταλεν. «Άκου – μπορεί να διακοπεί η σύνδεση από στιγμή σε στιγμή. Άκου – ο Μακκόμο».

«Ναι;» είπε η Μείμπελ, που ξαφνικά μαζεύτηκε ακούγοντας τον τόνο της φωνής της αδερφής της και το όνομα του Μακκόμο.

«Μείμπελ, αν ο Μακκόμο κρατούσε τον Τσάρλι, τι θα έκανε;»

«Τι;» φώναξε η Μείμπελ. «Δε σ' ακούω...»

Ο άνεμος σφύριζε και λυσσομανούσε κι όλη αυτή η αντάρα πέρναγε στο τηλέφωνο.

«ΑΝ Ο ΜΑΚΚΟΜΟ ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΤΟΝ ΤΣΑΡΛΙ, ΤΙ ΘΑ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ!»

«Ω Θεέ μου, ούτε να το σκεφτώ δε θέλω!» είπε η Μείμπελ πανικόβλητη, αλλά ευτυχώς η Μάγκνταλεν δεν μπόρεσε να το καταλάβει και, μέχρι να ξαναμιλήσει η Μείμπελ, αντιλήφθηκε ότι θα έπρεπε να το είχε πει πιο διακριτικά.

«ΤΙ; ΓΙΑΤΙ; ΤΟΝ ΕΠΙΛΑΣΕ;» φώναξε η Μείμπελ.

«ΝΑΙ! ΤΟΝ ΕΧΕΙ ΒΑΛΕΙ Σ' ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ. ΕΧΟΥΝ ΦΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΣΣΑΟΥΙΡΑ ΚΑΙ ΒΓΗΚΑΝ ΣΤ' ΑΝΟΙΧΤΑ. ΠΟΥ ΠΑΝΕ;»

«Ω Θεέ μου» βαριανάσανε η Μείμπελ. Ξαφνικά ένιωσε ότι έφταιγε εκείνη. Ότι θα έπρεπε να ξέρει και να το εμποδίσει. Ο πόνος στη φωνή της αδερφής της, το κουράγιο με το οποίο μίλαγε για το πρόβλημά της παρά τον πόνο που αισθανόταν... αχ, αυτή η γενναία αδερφούλα της.

«ΔΕΘΑ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΞΕΙ!» μούγκρισε. «ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ! ΜΙΛΑΕΙ ΓΑΤΙΣΙΑ! ΚΑΙ ΚΕΙΝΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΜΑΘΕΙ!» έστυψε το μυαλό της. Τι άλλο;

Η σκέψη της γύρισε πίσω στη νύχτα που ο Μακκόμο της είχε προτείνει να την παντρευτεί... Τι κουτή που ήταν να νοιαστεί γι' αυτόν.

«ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ!» φώναξε.

«ΠΟΥ ΟΜΩΣ!!!» στρίγγλισε η Μάγκνταλεν.

Η Μείμπελ δεν ήξερε πού. Ήξερε όμως πόσο μεγάλες φιλοδοξίες είχε ο Μακκόμο.

«ΣΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ!» φώναξε. «ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ! ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΩ! ΕΙΣΑΙ ΠΑΝΩ ΣΕ ΠΛΟΙΟ; ΘΑ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΩ ΝΑ ΣΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΩ – ΘΑ... ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΩ;»

Φώναζε στο κενό. Η γραμμή είχε κοπεί.

Όλος ο κόσμος μέσα στο βαγόνι την κοίταζε.

«Δίκιο έχει» ψιθύρισε η Μάγκνταλεν. «Ο Μακκόμο θα πρέπει να έχει γυρίσει πίσω στο σχέδιο Α. Να πουλήσει δηλαδή τον Τσάρλι στην Εταιρεία».

«Αυτό λοιπόν σημαίνει ότι είναι ανακατεμένος και ο Ράφι;» είπε ο Ανίβας.

Εκείνη τη στιγμή το τηλέφωνό της έδειξε το σήμα λήψης μηνύματος.

Ο αριθμός του Τσάρλι.

Η Μάγκνταλεν κι ο Ανίβας το είδαν αμέσως και κοιτάχτηκαν.

«Γρήγορα, ν' ακούσουμε το μήνυμα» είπε ο Ανίβας, αλλά το χέρι της έτρεμε τόσο πολύ, που δεν μπορούσε να πατήσει τα κουμπιά.

Άκουγαν μαζί, με τα κεφάλια τους ακουμπισμένα, σκύβοντας πάνω απ' το τηλέφωνο.

«Σ' ένα πλοίο, μέσα σ' ένα σάκο» ψιθύρισε η Μάγκνταλεν.

«Έλα, κάλεσέ τον» είπε ο Ανίβας.

Η Μάγκνταλεν σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε. «Κι αν κρύβεται – και το κουδούνισμα τον προδώσει; Αν το ακούσουν και του πάρουν το τηλέφωνο...»

«Είπε ότι το έχει βάλει στη δόνηση» είπε ο Ανίβας. «Δώσε μου, θα τον πάρω εγώ».

Πληκτρολόγησε τον αριθμό του γιου του. Κράτησε την ανάσα του.

Εν τω μεταξύ πάνω στο *Ελ Μπαράκα* ο Γιουνούς και το πλήρωμα προσπαθούσαν να πιάσουν κανένα ψάρι για το δείπνο. Ο Κλαούντιο βρήκε ευκαιρία να κάνει μια βόλτα στο πλοίο. Φαινόταν καλοφτιαγμένο σκαρί και καλοτάξιδο, αλλά τρομερά μικρό. Έριξε μια προσεκτική ματιά στο αμπάρι και, ακούγοντας κάποιο θόρυβο, κατέβηκε κάτω.

Στη γωνία νόμισε πως είδε μια λάμψη.

Πήγε προς τα εκεί. Πίσω από ένα μπαούλο, καταχωνιασμένο...

Έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«*Dio mio*, Θεέ μου, ένα λιοντάρι» ψιθύρισε. «Όλο λιοντάρια βρίσκω μπροστά μου!»

Και μετά: «Όμως τα λιοντάρια δεν έχουν έξι πόδια» μονολόγησε. «Εε – επτά... εε... και δυο ουρές...»

Το νεαρό λιοντάρι έβηξε διστακτικά.

Η Ελσίνα σήκωσε τη γλυκιά της μουσούδα και του γουργούρισε.

«Ελσίνα!» έσκουξε. «Όμορφό μου κορίτσι!» Για να πούμε την αλήθεια, ήταν γοητευμένος. Όμως καλά ήταν τα γουργουρητά κι η γοητεία, αλλά τι θα τα τάιζε; Ο Κλαούντιο κούνησε το κεφάλι δυνατά πέρα δώθε λες και, αν το κουνούσε αρκετά, μπορεί και να εξαφανίζονταν.

«Πώς βρέθηκαν εδώ λιοντάρια!» φώναξε προσπαθώντας να πνίξει την οργή του. «Το φαγητό δε μου φτάνει να ταΐσω δυο λιοντάρια! Τι θα τα ταΐσω εγώ; Πού θα τα κρύψω; *Oh Dio Mio, ma che fate qui, siete pazzi, leonacci è troppo questo, non posso...*»¹

Ο Κλαούντιο αισθάνθηκε ότι θα έπρεπε να ήταν θυμωμένος. Ήταν θυμωμένος.

Η Ελσίνα όμως ήταν τόσο γλυκιά!

«Εσύ το σχεδίασες αυτό;» τη ρώτησε αυστηρά ο Κλαούντιο.

Το νεαρό λιοντάρι πήρε όσο πιο θιγμένη έκφραση μπορούσε. Κι η Ελσίνα έδειξε όσο πιο περήφανη μπορούσε.

Ο Κλαούντιο τα κοίταξε κι άρχισε να συνειδητοποιεί σε ποια κατάσταση βρίσκονταν.

1. Θεέ μου, τι κάνετε εκεί, είστε τρελά, λιονταρούδια μου, αυτό πάει πολύ, δεν μπορώ...

Θα 'πρεπε να στρίψω αμέσως και να γυρίσω πίσω στη Βενετία, σκέφτηκε. Αυτό που συμβαίνει είναι αδιανόητο.

Αλλά, όσο κι αδιανόητο και να ήταν, δεν μπορούσε να σκεφτεί σοβαρά να εγκαταλείψει τον Τσάρλι. Απλά, δεν μπορούσε. Και τώρα, πώς θα μπορούσε να ξεφορτωθεί αυτά τα λιοντάρια;

Λοιπόν, σκέφτηκε, κάθε πρωί θα ρίχνω στη θάλασσα τη *merda di leoni*, τις ακαθαρσίες τους, και οι ναύτες θα νομίζουν ότι είμαι εντελώς *pazzo*, τρελός, και θα 'χουν δίκιο. Πρέπει να βρω έναν τρόπο να τα πάρω στην καμπίνα μου. Εκεί θα είναι πιο ασφαλή.

Τους είχαν δώσει μια μικροσκοπική καμπίνα για να τη μοιραστούν αυτός κι ο Μπόρις. Τα λιοντάρια θα έπρεπε να μπουν εκεί μέσα κρυφά και να κάτσουν ήσυχα, μέχρι – *o dio mio*. Τι θα έλεγε ο βασιλιάς Μπόρις;

Εκείνη την ώρα ο Γιουνούς τον φώναξε. Βάζοντας το δάχτυλό του στα χείλη για να μην κάνουν θόρυβο τα λιοντάρια, ο Κλαούντιο γύρισε και γλίστρησε έξω. Ο Γιουνούς και ο βασιλιάς Μπόρις συζητούσαν ένα απλό αλλά βασικό ερώτημα: πού πήγαιναν;

«Βλέπουμε καθαρά το *Χαρά του Σουλεϊμάν*» είπε ο Γιουνούς ενθουσιασμένος. «Μπορούμε να τους προλάβουμε αν θέλετε. Και φυσικά δε θα τους χάσουμε. Σας παρακαλώ, όμως, θα βοηθούσε να ήξερα πού πάμε. Εδώ δεν είναι σαν τη Νέα Υόρκη, που λένε “Ακολούθησε αυτό το ταξί!”. Τουλάχιστον εκεί έχουνε δρόμους κι ενισχύσεις από άλλους αστυνομικούς, με αυτοκίνητα που τρέχουν, βρουμ βρουμ, μπαμ μπαμ!»

«Αγαπητό μου παιδί» είπε καλοσυνάτα ο βασιλιάς Μπόρις. «Σε διαβεβαιώνω ότι δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα

πού πάμε και, πράγματι, μόλις μάθουμε κάτι, πίστεψέ με, αγαπητό μου παιδί, θα είσαι ο πρώτος που θα το μάθει». Κι αφού τον καθησύχασε μ' αυτά τα λόγια, έφυγε ελαφροπατώντας προς την πλώρη, θέλοντας να χαρεί το υπέροχο ηλιοβασίλεμα.

Ο Γενικός Διευθυντής σκέφτηκε ήρεμα. Κανένας από την οικογένεια Ασάντι δε βρέθηκε στην Εσσαουίρα, αν και μέχρι πρόσφατα βρίσκονταν εκεί. Ένας κυνηγός λιονταριών... Και ξαφνικά, τρία πλοία πλέουν προς τα δυτικά, τα δύο ακολουθούν το πρώτο. Κι ένα νεαρό αγόρι με τραυματισμένο χέρι να ψάχνει ένα θηριοδαμαστή λιονταριών.

Ποιοι είναι λοιπόν στα πλοία;

Ποιος ακολουθεί ποιον και γιατί και... πού πάνε;

Σκέφτηκε. Όλα πάνε προς τη δύση, το ένα πίσω απ' το άλλο.

Ενδιαφέρον.

Ο Ράφι Σάντλερ τα έκανε χάλια, αλλά όμως...

Ο Γενικός Διευθυντής πήρε απόφαση κι έκανε ένα τηλεφώνημα.

Πίσω στην Εσσαουίρα, οι άντρες με τις κελεμπίες τα μάζεψαν κι έφυγαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΟΛΑΝΤ ΓΕΛΛΕΡ, την ίδια στιγμή που στο αυτί του Τσάρλι έφτασε ο χαρακτηριστικός ήχος της φωνής του Μακκόμο, στην τσέπη του ένιωσε τη δόνηση του τηλεφώνου του.

Δεν μπορούσε ν' απαντήσει! Ο Μακκόμο θα του έπαιρνε το τηλέφωνο και μετά πώς θα επικοινωνούσε; Και δεν υπήρχαν γάτοι στη μέση του ωκεανού για να κάνουν τον αγελιοφόρο.

Αλλά τι δουλειά είχε ο Μακκόμο εδώ πέρα; Υποτίθεται πως αυτός είχε πέσει σε λήθαργο κάτω από ένα δέντρο, στην πατρίδα των λιονταριών! Πώς το 'σκασε; Πώς τον άφησαν τα λιοντάρια να φύγει!

Έριξε μια ματιά στην οθόνη και είδε ότι τον καλούσε η μητέρα του.

Δαγκώθηκε. Δεν μπορούσε να το αντέξει. Θα έβγαινε ο τηλεφωνητής· μακάρι να του άφηνε μήνυμα και θα της απαντούσε μετά· θα άκουγε τη γλυκιά της φωνή και τις σοφές της συμβουλές. Αλλά τον τρέλαινε το γεγονός πως δεν μπορούσε να απαντήσει στην κλήση και να της μιλήσει τώρα αμέσως.

Εν τω μεταξύ ο Μακκόμο είχε πάρει το τηλέφωνο του Ράφι. Κι ο Ράφι δεν το άφησε να περάσει έτσι.

«Ας με συγχωρέσει η χάρη σου, Μακκόμο, αλλά, για πες μου, τι γίνεται εδώ; Εγώ ήρθα και σε βρήκα με καλή πρόθεση, με μια επαγγελματική πρόταση, και συ με πέταξες στο υπόγειο τούτου εδώ του καταραμένου καραβιού λες κι είμαι αιχμάλωτός σου και, αν είναι δυνατόν, μου παίρνεις και το τηλέφωνό μου – τι γίνεται, ρε φίλε; Ποιο είναι το πρόβλημα;» Καταλάβαινες απ' τη φωνή του ότι ήταν πολύ θυμωμένος, ήθελε να δείξει αναιδής κι απειλητικός, αλλά συγχρόνως καταλάβαινε ότι, πράγματι, ο Μακκόμο είχε όλη τη δύναμη στα χέρια του, γι' αυτό καλά θα έκανε να τον καλοπιάνει. Στ' αλήθεια, ήταν ένα πολύ δυσάρεστο μπέρδεμα.

Ο Τσάρλι έπιασε τον εαυτό του να ψάχνει να βρει στη φωνή του Ράφι κάποια συγγενική ομοιότητα.

«Δεν έχεις να κάνεις καμιά επαγγελματική πρόταση, Ράφι» απάντησε ο Μακκόμο γυρνώντας του την πλάτη. «Δεν έχεις τίποτα να μου προσφέρεις».

«Κι όμως, είχα!» έσκουξε ο Ράφι. «Όταν ήμουν στην πόλη, κρατούσα τον αγαπημένο σου το βρομο-Τσάρλι Ασάντι, που μιλάει γατίσια, έτσι δεν είναι; Γιατί λοιπόν αυτή η τρελή φευγάλα στη θάλασσα, δεν το καταλαβαίνω. Θα μπορούσαμε να τα βρούμε, Μακκόμο! Έχω τις επαφές, έχω και το αγόρι...»

«Αν έχεις τόσα πολλά, Ράφι, τι με θέλεις εμένα; Και γιατί είσαι ξαπλωμένος χάμω, δεμένος σαν λουκάνικο στο αμπάρι του καραβιού μου;» ρώτησε με σιγανή φωνή ο Μακκόμο. «Και γιατί μου λες ψέματα; Ένας επιτυχημένος δεν έχει ανάγκη από ψέματα». Η φωνή του ήταν ήρεμη και ψυχρή όπως πάντα. Ο Μακκόμο ποτέ δεν ύψωνε τον τόνο

της φωνής του. Ο Τσάρλι θυμήθηκε την καταχθόνια λάμψη στη ματιά του Μακκόμο, το μόνο σημάδι που φανέρωνε την ένταση μέσα του. Κι έβαζε στοίχημα πως η καταχθόνια αυτή λάμψη φώτισε και τώρα – μια φορά μόνο. Τίποτα το υπερβολικό.

Από τη φωνή του Μακκόμο ο Τσάρλι καταλάβαινε ότι δεν έπαιρνε το ναρκωτικό. Ήταν φανερό. Ο παλιός ψυχρός κι επικίνδυνος Μακκόμο.

Ο Τσάρλι έμεινε ακίνητος, ξαπλωμένος στο σάκο του. Πόσο λαχταρούσε να 'βλεπε τώρα το Σεργκέι! Και το μικρό Νίνου!

«Πήραμε το μήνυμά σου, αγάπη μου» είπε κλαίγοντας στο τηλέφωνο η Μάγκνταλεν. «Ερχόμαστε. Πού πηγαίνεις;» Έκλεισε τα μάτια προσπαθώντας να σκεφτεί κάτι σημαντικό να του πει. Τίποτα. «Σ' αγαπάω» είπε αδύναμα κι έκλεισε.

«Γλυκιά μου» είπε τρυφερά ο Ανίβας, αλλά η φωνή του έσπασε κι άρχισε να κλαίει. Για μια δυο στιγμές δεν μπορούσε να μιλήσει. Μουρμούριζε μόνο λίγα λόγια παρηγοριάς που ούτε εκείνος τα πίστευε. Γρήγορα όμως, εκείνη σκούπισε τη μύτη της, κούνησε το κεφάλι και είπε «Ναι;».

«Όλες αυτές οι κοινότητες, σ' όλο τον κόσμο, ανήκουν στην Εταιρεία» είπε εκείνος. «Όμως η Μέιμπελ είπε Αρχηγείο και νομίζω ότι έχει δίκιο. Πάντα έλεγαν ότι το Αρχηγείο βρίσκεται σ' ένα μυστικό μέρος».

«Και λοιπόν;» ρώτησε η Μάγκνταλεν.

«Έχουν κοινότητες στην Καλιφόρνια, στη Νέα Αγγλία, στη Φλόριντα, στο Μεξικό, στη Βραζιλία, στη Βενεζουέλα, στη Χιλή, στον Καναδά – θυμάμαι ότι είχα δει μια λίστα...

‘Ομως υπάρχει ένα μέρος που κανείς δε μιλάει γι’ αυτό...»

«Πού;»

«Έχεις ακούσει ποτέ για την Εταιρική Κοινότητα στην Καραϊβική;»

«Όχι, ποτέ».

«Δεν είναι περίεργο; Δε νομίζεις ότι εκεί κάτω θα ’πρεπε να έχουνε χιλιάδες τέτοιες κοινότητες; Μ’ αυτό το κλίμα, τις παραλίες, τους φοίνικες, μέσα σ’ όλη αυτή την ομορφιά; Κοινότητες για αναψυχή, για ηλικιωμένους και τέτοια; Κι όμως, δεν έχει ακουστεί τίποτα».

«Σαν σκυλί που δε γαβγίζει» είπε η Μάγκνταλεν, που άρχισε να ζωντανεύει.

«Ακριβώς. Και γιατί το σκυλί δε γαβγίζει; Θα περίμενες να γαβγίσει – θα έπρεπε να γαβγίσει. Γιατί δεν ακούμε για Εταιρικές Κοινότητες στην Καραϊβική; Δε θα ’πρεπε; Γι’ αυτό λοιπόν πρέπει να υπάρχει κάποιος λόγος...»

«Και συ νομίζεις ότι το κρατάνε μυστικό».

«Ίσως».

Η Μάγκνταλεν έμεινε σιωπηλή για λίγο. Κούρνιασε στην αγκαλιά του Ανίβα.

«Φαντάσου» είπε «πώς θα ένιωσε ο Τσάρλι εκείνη την πρώτη νύχτα, τρέχοντας να ξεφύγει απ’ το Ράφι και ψάχνοντας να μας βρει χωρίς να έχει ιδέα πού μας πήγαιναν. Τι γενναίο παιδί...».

«Και τώρα, πάλι τα ίδια» είπε ο Ανίβας.

Η Μάγκνταλεν έκλεισε τα μάτια.

«Αύριο θα το πούμε στο Σουλεϊμάν» είπε. «Προς τα δυτικά είναι προς το παρόν, έτσι κι αλλιώς. Έλα. Πάμε μέσα να ξεκουραστούμε».

* * *

Ήτανε αρκετά άβολα δεμένος μέσα σ' ένα σκονισμένο σάκο, χωρίς να ξέρει ότι είχε πιαστεί απ' το Μακκόμο ή ότι ο Ράφι Σάντλερ ήταν λίγα μέτρα μακριά του. Τώρα όμως, μέσα σ' αυτόν το σκονισμένο σάκο μαζί με τους δυο εχθρούς του στο υγρό αμπάρι, με την αναπάντητη κλήση της μητέρας του στην τσέπη κι όλους τους φίλους του πίσω στο Μαρόκο, το ηθικό του Τσάρλι δεν μπορούσε να πέσει πιο χαμηλά.

Ούτε να ανασάνει δεν τολμούσε – κι όχι μόνο γιατί η σκόνη θα χειροτέρευε το άσθμα του. Ήξερε πολύ καλά πως είχε χτυπήσει το Ράφι. Και ήξερε ακόμα καλύτερα ότι αυτός παρέδωσε το Μακκόμο στα λιοντάρια και τον παράτησε στο χώμα δεμένο και ναρκωμένο. Ήταν ολότελα μπερδεμένος από το καινούριο δεδομένο ότι ο Ράφι ήταν ξάδερφός του κι ανησυχούσε για το τι σήμαινε αυτό – για παράδειγμα, θα 'πρεπε τώρα να τον συμπαθεί; Ή, τουλάχιστον, να μην απεχθάνεται το κάθε τι απάνω του; Αλλά το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι ήξερε πως κανένας από τους δυο αυτούς τύπους δε θα τον συγχωρούσε ούτε στο ελάχιστο που τους νίκησε, που τους γελοιοποίησε, που τους χτύπησε. Κι οι δυο θα ήθελαν να τον κάνουν να υποφέρει. Και, τέλος, ήταν κι οι δυο τους πολύ πιο κακοί απ' αυτόν και θα έβρισκαν πολύ πιο απαίσιους τρόπους να τον τιμωρήσουν απ' ό,τι είχε εκείνος σκεφτεί γι' αυτούς.

Ήξερε ότι κάποιες στιγμές θα μπορούσε να είχε αφήσει τα λιοντάρια απλά να τους φάνε και τους δυο κι ότι, αν το είχε κάνει, δε θα βρισκόταν τώρα σ' αυτή τη θέση.

Και πάλι όμως, δε θα ήταν σωστό.

Και ειδικά όχι για τον ξάδερφό του. Να πάρει η ευχή, δεν ήθελε να είναι ο Ράφι ξάδερφός του!

Και, τέλος πάντων, γιατί δε θα ήτανε σωστό; Δε θα μετρούσε σαν αυτοάμυνα αφού κανέννας τους δε θα τον άφηνε σε ησυχία; Δεν τους ζήτησε αυτός να τον παρακολουθούν και να θέλουν να τον απαγάγουν· δε θα ήταν δικαιολογημένος λοιπόν να έκανε ό,τι περνούσε απ' το χέρι του για να τους ξεφορτωθεί;

Αλλά τι ανοησία να κάθεται να μαλώνει με τον εαυτό του. Τώρα ήταν τελείως απροστάτευτος. Ήταν μέσα σ' ένα σάκο. Κι αν τον έβγαζαν απ' το σάκο, δε θα μπορούσε να πει ότι τα πράγματα θα γίνονταν καλύτερα. Τουλάχιστον τώρα ο Μακκόμο δεν του έδινε σημασία κι ο Ράφι φαίνεται πως δεν ήξερε ότι ήταν εκεί. Στ' αλήθεια θα 'θελε να μείνει στο σάκο. Πολύ καλύτερα. Πιο ασφαλές.

Εκείνη τη στιγμή ο Μακκόμο είπε κάποιες λέξεις στα αραβικά στον άλλον άντρα, εκείνον που είχε προσπαθήσει να πάρει από το Ράφι το τηλέφωνο.

«Μπορείς να μιλήσεις στα αναθεματισμένα τ' αγγλικά;» άκουσε ο Τσάρλι το Ράφι να λέει θυμωμένος.

Και τότε ο άλλος άντρας άρπαξε τον Τσάρλι και του έβγαλε το σάκο τραβώντας του συγχρόνως και τα μαλλιά.

«Άουτς!» έκανε ο Τσάρλι.

«Τι διάβολο συμβαίνει εδώ!» είπε ο Ράφι.

«Εσύ. Εδώ» είπε ο άντρας και έσφιξε γρήγορα τα χέρια του Τσάρλι στο στήθος. Τα μέλη του Τσάρλι ήταν πιασμένα και τα μάτια του ανοιγόκλειναν μην μπορώντας να αντέξουν ούτε το αμυδρό φως που υπήρχε στο αμπάρι, αλλά, παρ' όλα αυτά, εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε κάτι. Μια φωνή που είχε ακούσει μήνες πριν: «Τέντωσε και φούσκωσε τους μυς σου και γέμισε με αέρα το στήθος και την κοιλιά σου. Και μετά, όταν χαλαρώσεις και βγάλεις τον αέρα, τα

σχοινιά θα είναι πιο χαλαρά γύρω σου...». Αυτό έκανε. Ένωσε το σώμα και τους δικέφαλους του να φουσκώνουν. Ο άντρας έδενε τους καρπούς του Τσάρλι με τη μια άκρη του σχοινιού πίσω απ' την πλάτη του, ενώ την άλλη άκρη την έδενε σ' ένα από τα κάθετα δοκάρια του πλοίου, αφήνοντας ανάμεσά τους έναν αέρα γύρω στο μισό μέτρο.

Ο Τσάρλι προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Το φως ήταν αχνό, το αμπάρι μεγάλο κι από μια πόρτα στ' αριστερά έμπαινε μια αχτίνα φωτός.

Δεμένος στο απέναντι δοκάρι, γύρω στα πέντε μέτρα μακριά από τον Τσάρλι, στεκόταν ο Ράφι.

Ο Ράφι άφησε να του ξεφύγει μια απαίσια βρισιά.

Ο Τσάρλι κράτησε την αναπνοή του.

Ο Μακκόμο στεκόταν αμίλητος.

Ο άλλος άντρας τράβηξε τα σχοινιά του Τσάρλι για να δει αν ήταν δεμένα σφιχτά. Ο Τσάρλι κρατούσε ακόμα την αναπνοή του.

«Εσύ! Τιποτένιο σκουλήκι, ποντικομούρη, παλιολεχρίτη... Θα σε πιάσω στα χέρια μου. Μα το Θεό, θα σε πιάσω, Τσάρλι, φίδι κολοβό – ελεεινό κάθαρμα...»

Ο Τσάρλι άφησε σιγά σιγά τον αέρα που κρατούσε μέσα του και ηρέμησε.

«Ναι, εντάξει, γεια σου και σένα, Ράφι» είπε μ' ένα κουρασμένο χαμόγελο.

Τα πράγματα δε θα μπορούσαν να είναι χειρότερα.

«ΣΙΩΠΗ!» είπε ο Μακκόμο. Έστρεψε το βλέμμα πρώτα στον έναν και μετά στον άλλον, όρθιος ανάμεσά τους σαν δικαστής, μια σκοτεινή φιγούρα πάνω στο φωτεινό φόντο της ανοιχτής πόρτας πίσω του. «Εσείς οι δυο νεαροί δε θα ταράξετε την ηρεμία μου. Μην ξαναμιλήσετε. Είχε δη-

μιουργηθεί η ανόητη ιδέα» είπε, κι η φωνή του έγινε ξανά βελούδινη «πως ό,τι κάνετε εσείς οι δυο έχει κάποια επίδραση πάνω μου – ότι έχετε κάποιο είδος δύναμης ή επιρροής πάνω σε μένα και σε ό,τι κάνω. Βγάλτε το απ' το μυαλό σας. Είναι ανοησία. Είσαστε δυο μικρά, ασήμαντα παιδιά. Να το θυμάστε αυτό. Ασήμαντα. Είσαστε ανάξιοι της προσοχής μου».

Στράφηκε πάνω στις φτέρνες του σαν να ήταν να φύγει κι ο μανδύας του σύρθηκε πίσω του πάνω στο βρόμικο ξύλινο πάτωμα. Για μια στιγμή σταμάτησε.

«Α» είπε. «Κι αν τυχόν κάποιος από σας κάνει κάτι κακό στον άλλον, να ξέρετε ότι κι εκείνος θα πάθει τα ίδια».

Και μετά έφυγε. Το πρωτοπαλικάρό του τον ακολούθησε. Ο Τσάρλι κουνήθηκε λίγο. Ναι, τα δεσμά του ήταν ανεκτά.

Η σιωπή απλώθηκε στο μισοφωτισμένο χώρο του αμπαριού. Η σιωπή και η ασίγαστη ορμή της θάλασσας κάτω απ' το ξύλινο κουφάρι του καραβιού.

Ο Τσάρλι ξαλάφρωσε. Περίμενε ένα φοβερό βρισίδι, ξύλο –και κείνος δεν ήξερε τι–, αλλά οπωσδήποτε κάτι παραπάνω από ένα συνηθισμένο εξευτελισμό. Μα το Θεό, θα μπορούσε να αντέξει την απότομη συμπεριφορά του Μακκόμο. Δεν υπήρχε πρόβλημα.

Ο Ράφι, όμως, είχε γίνει μπαρούτι. Προς το παρόν δε μιλούσε, αλλά ανάσαινε βαριά, τα μάτια του γυάλιζαν κι είχε ασπρίσει απ' το θυμό. Ο Τσάρλι τον κοίταζε με προσοχή, προσπαθώντας να μην το καταλάβει ο Ράφι. Αν ήταν τόσο ευέξαπτος, ο Τσάρλι θα έπρεπε να προσέξει να μην τον κάνει να πάρει φωτιά κοιτάζοντάς τον ή κάνοντας κάποια άλλη στραβή κίνηση.

Βέβαια, θα μπορούσε να τον έσκαγε επίτηδες, για πλάκα. Αυτό όμως ήταν διαφορετικό.

Φυσικά, μόλις ο Ράφι βεβαιώθηκε ότι ο Μακκόμο δεν τον άκουγε, πήρε μπρος έτσι κι αλλιώς – ένα δεκάλεπτο βρισίδι για τη βλακεία του Τσάρλι, την ασχήμια του, την αδυναμία του, τους γονείς του και τη βλακεία, την ασχήμια και την αδυναμία τους, ένα σύντομο πέρασμα για το πόσο εγωιστής και σπουδαίος νομίζει πως είναι, για το ότι ο Τσάρλι δεν είναι καλύτερος από οποιονδήποτε άλλον κι ένα σχόλιο για το γεγονός ότι δεν είχε φίλους... Στην αρχή ο Τσάρλι ήταν σαν να μην τα άκουγε, αλλά, φυσικά, κάποια από τα λόγια του Ράφι τον άγγιζαν και σιγά σιγά ο Τσάρλι συνειδητοποίησε κάτι ενδιαφέρον. Όλες αυτές οι βρισιές που εκτόξευε ο Ράφι εναντίον του ίσχυαν για τον ίδιο το Ράφι. Ο Ράφι ήταν ματαιόδοξος κι ανόητος κι εγωιστής κι αδύναμος και υπερόπτης κι άπληστος και παρίστανε τον καμπόσο, του Ράφι οι γονείς τον είχαν παρατήσει, ο Ράφι δεν είχε φίλους. Μόνο αυτό για την ασχήμια δεν έδενε – ακόμα κι ο Τσάρλι έβλεπε ότι ο Ράφι ήταν πολύ όμορφος, με τα μακριά του ματόκλαδα και τα ψηλά ζυγωματικά του. Αν και, στην πραγματικότητα, το τελικό αποτέλεσμα χάλαγε από τη μοχθηρή έκφραση του κακομαθημένου παιδιού που είχε στο πρόσωπό του, κι αυτό τον έκανε κατά κάποιον τρόπο να φαίνεται άσχημος.

Συνειδητοποιώντας το αυτό, μπορούσε ν' αντέξει το βρισίδι του Ράφι πιο εύκολα. Κι ακόμα, περίεργο, ένιωθε να τον λυπάται. Για φαντάσου, να ξέρεις τόσο λίγα για τον εαυτό σου! Φαντάσου να είσαι τόσο απαίσιος χαρακτήρας όπως ο Ράφι – όμως σταμάτησε τις σκέψεις του εκεί. Είχε λυπηθεί το Ράφι και παλιότερα κι είχε μάθει ότι η λύπηση για το Ράφι γυρνάει εναντίον του, κι αυτό δεν άλλαζε επει-

δή ο Ράφι ήταν ξάδερφός του. Δε θα λυπόταν λοιπόν ούτε το Ράφι ούτε τον εαυτό του.

Ο Τσάρλι τον κρυφοκοίταξε ξανά. Δεν έμοιαζαν οι δυο τους; Δεν έμοιαζε με τη Μέιμπελ; Για πρώτη φορά ο Τσάρλι αναρωτήθηκε ποιος ήταν ο πατέρας του Ράφι.

«Κόφ' το» είπε στον εαυτό του. Θα πήγαινε απ' την άλλη πλευρά του δοκαριού για να μη βλέπει το Ράφι και θα καθόταν να σκεφτεί πώς να ξεμπλέξει από τη φοβερή αυτή κατάσταση, να σκεφτεί για πού πήγαιναν και τι μπορούσε να κάνει εκείνος.

«Μη μου γυρίζεις την πλάτη, μπασμένο, να με κοιτάξεις όταν σου μιλάω, ποιος νομίζεις πως είσαι...»

Ο Τσάρλι ακούμπησε με την πλάτη στο δοκάρι, κάρφωσε τα μάτια του στον τοίχο και προσπάθησε να σκεφτεί.

Όταν έπεσε το σκοτάδι κι οι περισσότεροι απ' το πλήρωμα είχαν αποκοιμηθεί, ο Σεργκέι άρχισε να πηγαινοέρχεται στο πλοίο μυρίζοντας. Ήταν πιο μεγάλο απ' ό,τι περίμενε, αλλά, ακόμα κι έτσι, δεν του πήρε πολλή ώρα για να μυριστεί πού κρατούσαν τον Τσάρλι. Εντόπισε δυο εισόδους: την πόρτα, προς την πλώρη, και μια καταπακτή, προς την πρύμνη. Και οι δυο ήταν γερές και κλεισμένες σφιχτά. Αυτές όμως ήταν εισοδοί μόνο για ανθρώπους.

Λοιπόν, σκέφτηκε. Πού είναι το Δίκτυο των Ποντικών; Σχεδόν σε όλα τα πλοία – και σ' άλλα μέρη – υπάρχει δίκτυο ποντικών. (Το τσίρκο δεν είχε, επειδή τα ποντίκια είχαν κρατηθεί μακριά, από τη μυρωδιά των λιονταριών. Ακόμα και να τα πλήρωνες, δε θα ανέβαιναν στο πλωτό τσίρκο – και είναι γνωστό ότι τα ποντίκια κάνουν τα πάντα για τα λεφτά.) Σε λίγο το είχε βρει: μια σκοτεινή βρόμικη

τρύπα που οδηγούσε από το διάδρομο στο μαγειρείο του πλοίου. Πολύ μικρή, βέβαια, για το Σεργκέι, αλλά ο χαμαιλέον μπορούσε να περάσει.

Ο Σεργκέι γύρισε πίσω στην κουλούρα του σχοινιού όπου είχαν το σπίτι τους.

«Έι, ερρρεπετό» είπε χαρούμενος. «Σου βρρρήκα δουλειά».

Ο Νίνου πέταξε μούρη έξω. «Αλήθεια;» είπε. Κανένας ως τώρα δεν είχε ζητήσει από το Νίνου να του κάνει δουλειά. Του άρεσε η ιδέα.

Μέχρι που είδε την τρύπα.

«Δεν μπαίνω εγώ εκεί πέρα!» έσκουξε. «Είναι σκοτεινά κι απαίσια! Ποιος ζει εκεί κάτω; Κι αν με δαγκώσουν;»

Ο Σεργκέι αναστέναξε μελοδραματικά.

«Να με συγχωρρρεί η χάρρρη σου» είπε. «Αν κατάφερρνες να ξεπερρράσεις την άθλια μικρρροαστική σου αντιπάθεια για το σκοτάδι και το άγνωστο, θα γινόσουν αυτομάτως ο μεγάλος ήρρρρας, γιατί θα ερρρχόσουν σε επαφή με τον Τσάρρρι, θα του έλεγες ότι είμαστε εδώ, θα μετέφερρρες μηνύματα και, γενικά, θα μας έβγαζες απ' τη δύσκολη θέση. Αν δεν το κάνεις, την πατήσαμε. Γι' αυτό λοιπόν, καλά θα κάνεις ν' αλλάξεις γνώμη, έτσι; Κάνει και κρρρύο εδώ πέρα».

Ο Νίνου τον κοίταξε. Έτρεμε.

«Ποιανού είναι αυτή η τρύπα;» ρώτησε με την ψιλή του φωνούλα.

«Των ποντικών» είπε ο Σεργκέι.

«Α» έκανε ο Νίνου.

Και πήρε μια μικρή ανάσα, το αποφάσισε και γλίστρησε μέσα στην τρύπα.

Βορρε, τον μπαγάσα, σκέφτηκε ο Σεργκέι με θαυμασμό. Δεν πίστευα ότι θα το 'κανε.

Μέσα στην τρύπα ήταν σκοτεινά, μύριζε και η κοιλιά του Νίνου τριβόταν πάνω στη σκόνη. Έτρεξε με μικρά πηδηματάκια, σαν παιχνιδάκι πάνω στις ρόδες του, ελπίζοντας να μη συναντήσει καμιά διασταύρωση και βρεθεί στο δίλημμα ποιο δρόμο να πάρει. Μύρισε αέρα μπροστά του – όχι φρέσκο αέρα όμως, αλλά αέρα που υπάρχει σε κάποιο μεγάλο χώρο. Και μύρισε και ποντικούς: παλιά μυρωδιά ποντικών, όχι φρέσκια για να φοβηθεί μήπως τον σταματήσουν, τον δαγκώσουν και τον ρωτήσουν ποιος είναι και τι ζητάει εδώ πέρα. Μύριζε ποντικούς εδώ και μισή ώρα. Ποντικούς που θα μπορούσαν να ήταν εδώ από ώρα σε ώρα. Αλλά προς το παρόν ποντίκια δεν υπήρχαν. Άρα όλα εντάξει. Έπρεπε όμως να προσέχει.

Συνέχισε το τρέξιμο.

Δεν είχε φως στο τέρμα του τούνελ, αλλά, όταν έφτασε, το κατάλαβε. Ο χώρος όπου βρέθηκε ήταν τεράστιος. Ο Σεργκέι είχε πει ότι ο Τσάρλι ήταν εδώ μέσα – αλλά πού;

Ο Νίνου στάθηκε κοντά στον τοίχο κι αφουγκράστηκε.

Κάτω απ' τον ήχο της θάλασσας που κυλούσε ορμητικά από κάτω, ξεχώρισε δύο είδη αναπνοών. Ένα εδώ κι άλλο ένα εκεί. Ο Νίνου περίμενε. Τα μάτια του είχαν προσαρμοστεί στο σκοτάδι (οι χαμαιλέοντες έχουν πολύ καλύτερη όραση από τις περισσότερες σαύρες και είναι το μόνο ερπετό που μπορεί να εστιάσει αμέσως). Όμως δεν μπορούσε να δει ποιο απ' τα δύο πρόσωπα είναι ο Τσάρλι και δεν ήθελε καθόλου να πλησιάσει κάποιον που δεν ήταν ο Τσάρλι.

Περίμενε.

Και περίμενε.

(Από πάνω, στο διάδρομο, ο Σεργκέι περίμενε επίσης, σε μια κατάσταση αυξανόμενου εκνευρισμού.)

Και περίμενε ακόμα λίγο.

Δεν ήταν τυχαία ερπετό. Κανένας δεν μπορεί να περιμένει όπως τα ερπετά.

Μετά από μιάμιση ώρα, το ένα πρόσωπο γύρισε το κεφάλι του και μουρμούρισε: «Σεργκέι, ανόητε...».

Ο Νίνου έτρεξε σαν βολίδα προς την πηγή του ήχου και με τα μικρά του δαχτυλάκια έπιασε τρυφερά το μεγάλο δάχτυλο στο χέρι του Τσάρλι και το έσφιξε.

Ο Τσάρλι ξύπνησε αναστατωμένος, από πολύ βαθύ ύπνο. Είχε όμως περάσει πάρα πολλές καταστάσεις όπου έπρεπε να κρατήσει το στόμα του κλειστό σε στιγμές αναστάτωσης. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και έριξε το βλέμμα στο δάχτυλο που ένιωθε την πίεση. Και, μόλις ξεκαθάρισε η ματιά του, είδε το Νίνου, χλωμό στο σκοτάδι, με τα τεράστια μάτια του να γυρίζουν πέρα δώθε και στο πρόσωπό του να διαγράφεται ένα χαμόγελο.

«Νίνου!» ψιθύρισε ο Τσάρλι με χαρά. «Νίνου!» Προσπάθησε να κρατήσει τη φωνή του όσο μπορούσε πιο σιγανή, αλλά η χαρά του ήταν τόσο μεγάλη, που σχεδόν φώναξε. «Τι κάνεις εδώ; Φανταστικό!» Πλησίασε τη μούρη του στο χαμαιλέοντα κι αυτόματα μίλησε γατίσια, αφού μιλούσε σε ζώο. «Φανταστικό!» ψιθύρισε πάλι. Ο Νίνου τού έσφιξε δυο φορές ακόμα το δάχτυλο και σκαρφάλωσε πάνω στο χέρι του.

«Ο Σεργκέι είναι πάνω» είπε ο Νίνου σιγανά. «Πηδήξαμε πάνω στο πλοίο όταν σ' έπιασαν. Ο Σεργκέι το είπε στο φίλο σου από τη Βενετία και κείνος θα το έλεγε και στους γονείς σου κι όλοι το λένε σε όλους. Όλοι σε κυνηγάνε!»

Το πρόσωπο του Τσάρλι φωτίστηκε από ένα τεράστιο χαμόγελο. Και ξαφνικά κόπηκε: «Ποιος φίλος απ' τη Βενετία;» ρώτησε.

«Ένας ψηλός ξανθός» είπε ο Νίνου. «Μιλάει ιταλικά. Τον λένε –» Όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί το όνομα.

«Κλαούντιο;» είπε ο Τσάρλι σαστισμένος.

«Ναι, μπράβο!» απάντησε ο Νίνου. «Κλαούντιο. Τον συνάντησα στο καφενείο αφότου έφυγες. Πολύ καλός. Ρώταγε για σένα... Μετά εμφανίστηκε τρέχοντας ο Σεργκέι, λέγοντας ότι ο κυνηγός λιονταριών σε είχε χώσει μέσα σ' ένα καρότσι, και τότε όλοι τρέξαμε στην αποβάθρα και ο Σεργκέι με μένα καταλήξαμε στο καράβι, ενώ ο Κλαούντιο ήταν ακόμα στη στεριά...»

Ο Τσάρλι ήταν μπερδεμένος. Τι ήθελε ο Κλαούντιο στην Εσσαουίρα; Υποτίθεται ότι έπρεπε να είναι στη Βενετία, να φροντίζει τον Πρίμο.

«Έμαθες κανένα νέο για τα λιοντάρια, Νίνου;» ρώτησε ο Τσάρλι. «Επειδή ο τύπος που ευθύνεται για την απαγωγή μου με το καρότσι είναι ο Μακκόμο, ο θηριοδασαστής, και ήταν αιχμάλωτος των λιονταριών. Το 'σκασε όμως, και τώρα είναι εδώ, στο πλοίο. Αλλά δεν ξέρω αν είναι καλά τα λιοντάρια».

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να φανταστεί πώς άφησαν τα λιοντάρια να το σκάσει ο Μακκόμο. Εκτός αν – λες να έγινε τίποτα με όπλα;

Δεν ήθελε ούτε να το σκέφτεται.

Όμως οτιδήποτε και να 'χε γίνει, μία ήταν η αλήθεια: ο Μακκόμο ήταν ελεύθερος.

«Δεν έχω νέα από τα λιοντάρια» είπε λυπημένος ο Νίνου. «Αλλά δεν έχω ούτε άσχημα νέα. Άρα είμαστε εντά-

ξει». Γύρισε το ένα του μάτι προς το άλλο άτομο που κοιμόταν. «Κι αυτός ποιος είναι;»

«Α, καλέ μου Νίνου» ψιθύρισε ο Τσάρλι. «Έχεις μπλεχτεί σε μια μεγάλη ιστορία. Δεν πρόκειται ακριβώς για κείνο το χαρούμενο ταξίδι στην Γκάννα που περιμένες».

«Υπάρχουν αρκετά έντομα στο καράβι» είπε ο Νίνου. «Δε με πειράζει. Ποιος είναι αυτός;»

«Είναι ο ξάδερφός μου» είπε ο Τσάρλι.

«Α, ωραία!» είπε ο Νίνου.

«Ναι, αλλά» είπε ο Τσάρλι «είναι και αυτός που είχε απαγάγει στην αρχή τους γονείς μου...». Μιλώντας σιγανά, είπε όλη την ιστορία στο Νίνου.

Ο Νίνου φαινόταν αναστατωμένος προς το τέλος. Τουλάχιστον, ο Τσάρλι νόμιζε ότι είχε αναστατωθεί, αλλά δεν είναι κι εύκολο να μαντέψεις την έκφραση ενός χαμαιλέοντα. Εξάλλου ο Νίνου έμοιαζε πάντα αναστατωμένος με κείνη τη σούρα στο κεφάλι του και τα γουρλωτά του μάτια.

«Κι έτσι, τώρα ο Μακκόμο απήγαγε και τους δυο σας;» ρώτησε.

«Ναι» είπε ο Τσάρλι.

«Καλά θα κάνω να πάω να το πω στο Σεργκέι» είπε ο Νίνου.

«Μπορεί να έρθει εδώ κάτω;» ρώτησε ο Τσάρλι με λαχτάρα. Είχε πεθυμήσει το χιούμορ του φίλου του, κι επίσης, αν και ο Σεργκέι δεν ήταν κανένα γατάκι για αγκαλιές, τότε τότε έγερνε πάνω στο πόδι του Τσάρλι με έναν τρόπο που ήταν τρυφερός κι έδειχνε συμπαράσταση. Ο Τσάρλι πράγματι χρειαζόταν τώρα κάτι τέτοιο.

«Είναι πολύ μεγάλος» είπε ο Νίνου. «Μόνο εγώ είμαι τόσο μικρός που να περνάω από τις ποντικότρυπες».

«Νίνου» είπε ο Τσάρλι. «Κατέβηκες εδώ κάτω μέσα από μια ποντικότρυπα;»

«Ναι» είπε περήφανα ο Νίνου, πολύ χαρούμενος τώρα που το έκανε.

«Σ' ευχαριστώ» είπε ο Τσάρλι, απ' τα βάθη της καρδιάς του.

Στην άλλη άκρη του δωματίου, ο Ράφι κουνήθηκε στον ύπνο του.

«Νίνου» ψιθύρισε ο Τσάρλι «πήγαινε πίσω στο Σεργκέι και πες του ότι πραγματικά χαίρομαι που ήρθατε. Πες του ότι τηλεφώνησα και στους δυο γονείς μου και η μαμά μου απάντησε, αλλά δεν μπόρεσα να της μιλήσω ακόμα». (Είπε «ακόμα», αλλά βαθιά μέσα του φοβόταν ότι δε θα μπορούσε να το κάνει τώρα πια: είχε ακούσει το μήνυμά της και είχε πάρει θάρρος, αλλά το τηλέφωνό του δεν είχε σήμα και όσο περνούσε η ώρα απομακρύνονταν από τη στεριά. Δεν είχε επιτρέψει στον εαυτό του να συνειδητοποιήσει πόσο πολύ στενοχωριόταν γι' αυτό.) Πες του ότι είναι εδώ ο Ράφι. Πες του ότι είμαι σίγουρος πως ο Μακκόμο μάς πάει και τους δυο στην Εταιρεία – στο κάτω κάτω, σκεφτόταν και πιο παλιά να μας πουλήσει σ' αυτούς, κι ο Ράφι δούλευε γι' αυτούς, μόνο που τα έκανε όλα στραβά. Πες του να σκεφτεί πού μπορεί να βρίσκονται οι εγκαταστάσεις της Εταιρείας. Ρώτα τον αν θα μπορούσε να έχει το νου του στην πορεία που ακολουθούμε και...» (ο Τσάρλι σκεφτόταν γρήγορα) «...να δει αν μπορεί να κρυφακούσει κάτι, να πάρει καμιά πληροφορία απ' τους ανθρώπους στο πλοίο. Ζήτα του να μάθει ποιοι είναι στο πλοίο, πόσοι, πού είναι, τι κάνουν...».

«Εντάξει» είπε ο Νίνου.

«Να με συγχωρείς» είπε ο Τσάρλι. «Το παράκανα λιγά-

κι. Χαίρομαι τόσο πολύ που είσαστε εδώ. Έλα πάλι πίσω γρήγορα». Κι ο Νίνου έσφιξε πάλι το δάχτυλό του και, τρέχοντας, χώθηκε με γενναιότητα ξανά στην ποντικότρυπα.

Και τότε η φωνή του Ράφι ακούστηκε απ' την άλλη άκρη του αμπαριού.

«Λοιπόν, ποιος είναι ο φίλος σου; Κανένας αναθεματισμένος γάτος; Δεν μπορείς να του πεις να κάνει κάτι χρήσιμο, όπως, για παράδειγμα, να δαγκώσει το Μακκόμο στο λαιμό για να πεθάνει από αιμορραγία στον ύπνο του, αντί να με ξυπνάς νυχτιάτικα με τις κουβέντες σου; Για τ' όνομα του Θεού, δεν κοιμάται εύκολα κανείς εδώ πέρα...»

Να πάρει.

Πάλι καλά. Τουλάχιστον δεν κατάλαβε τι έλεγαν.

Πράγματι κοιμόταν δύσκολα.

Όμως οι φίλοι του Τσάρλι ήταν εδώ και, παρά τις αντιξοότητες, αυτό του έδινε χαρά.

Ο σάκος που τον είχαν βάλει ήταν πεταμένος παραπέρα, κι έτσι τον τράβηξε με το πόδι του κοντά, τον τύλιξε σαν πρόχειρο μαξιλάρι και κουλουριάστηκε για να κοιμηθεί. Ο Σεργκέι κι ο Νίνου. Ο Κλαούντιο! Η μαμά κι ο μπαμπάς... Δεν ήταν μόνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

ΕΤΣΙ ΛΟΙΠΟΝ ΗΤΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. Το *Ολντ Γέλλερ* ταξίδευε στον Ατλαντικό με δυτική πορεία, το *Χαρά του Σουλειϊμάν* το ακολουθούσε και το *Μπαράκα* ακολουθούσε το *Χαρά του Σουλειϊμάν*.

Ή, μάλλον, έτσι ήταν τα πράγματα μέχρι τις τέσσερις το πρωί, όταν το *Ολντ Γέλλερ* άλλαξε πορεία προς το νότο, κι αυτό δεν το είδε κανείς από το *Χαρά του Σουλειϊμάν*, που συνέχισε να ταξιδεύει προς τη δύση, και το *Μπαράκα*, που συνέχισε να ακολουθεί το *Χαρά του Σουλειϊμάν*, και τελικά ο Τσάρλι ήταν πιο μόνος απ' ό,τι νόμιζε.

Μετά το ηλιοβασίλεμα, έδωσαν στον Τσάρλι να φάει ένα μάλλον αηδιαστικό χυλό. Είχε ακόμα γυρισμένη την πλάτη στο Ράφι.

«Φρικτό, τρισάθλιο φαΐ» είπε με περιφρόνηση ο Ράφι, που ήταν στις κακές του. «Αυτό μάλλον μοιάζει μ' εκείνο που φτιάχνει η μαμά σου, ε, Τσάρλι;»

«Έπεσες διάννα» αποκρίθηκε ο Τσάρλι κεφάτα. «Βραστά σκουλήκια νοστιμότατα, με σάλτσα από γυμνοσάλιαγκες. Θα 'πρεπε να έρθεις σπίτι καμιά μέρα, να τα δοκι-

μάσεις, όταν γυρίσουμε πίσω. Σίγουρα θα ξετρελαθείς».

«Εγώ δε γυρνάω εδώ κι εκεί χαζολογώντας, Τσάρλι, Μπουμπουνοκέφαλε» είπε ο Ράφι βαριεστημένα.

«Μα όχι βέβαια – δε σε προσκαλεί και κανέννας, έτσι δεν είναι; Αφού δεν έχεις φίλους, έχεις;» απάντησε ο Τσάρλι. «Ράφι, Μοναχικέ, Ράφι, Ολομόναχε...»

Όμως κάτω απ' τα πειράγματα, κάτι περίεργο υπήρχε. Για παράδειγμα, ο Τσάρλι είχε πει σχεδόν: «Ναι, καλά, εγώ τουλάχιστον έχω μαμά» ή «εγώ τουλάχιστον ξέρω ποια είναι η μαμά μου» ή «εσύ ούτε η μαμά σου δεν ξέρεις ποια είναι – εγώ ξέρω!». Κάτω από κάθε βρισιά παραμόνευε ο κίνδυνος, αλλά ένα πράγμα ήξερε ο Τσάρλι στα σίγουρα. Δεν ήθελε με τίποτα να μάθει ο Ράφι ότι ήταν συγγενείς. Γι' αυτό, έπρεπε να προσέχει τι λέει, να μη λέει πολλά λόγια, να το βουλώνει όταν τον προκαλεί ο Ράφι.

Αργότερα εμφανίστηκε ο Νίνου, φέρνοντας την είδηση ότι έχουν βάλει πλώρη προς το νότο.

«Κατεβαίνουμε την ακτή της Αφρικής» είπε ο Τσάρλι σκεφτικά στο Νίνου. «Πού μπορεί να πηγαίνουμε;»

«Εγώ θα σου πω!» έσκουξε το πλασματάκι, γεμάτο περηφάνια. «Ο Σεργκέι κρυφάκουσε τους ναύτες που συζητούσαν. Πάνε στο...» και στο σημείο αυτό πήρε μια αναπνοή και συγκεντρώθηκε, γιατί ήθελε να το πει σωστά, «...α κραρ».

«Α κραρ;» είπε ο Τσάρλι με απορία. «Τι; Άκρα! Μα...ω, μα αυτά είναι καλά νέα, πραγματικά καλά νέα».

Η Άκρα ήταν η πρωτεύουσα της Γκάνα. Η Άκρα ήταν η πατρίδα του Ανίβα. Εκεί που ζει η γιαγιά! Ο Τσάρλι είχε εκεί φίλους και συγγενείς, θείες και θείους. Η Άκρα ήταν το μέρος που οι γονείς του σχεδίαζαν έτσι κι αλλιώς να πά-

νε! Η Άκρα ήταν εκείνο ακριβώς το μέρος που προσφερόταν για να το σκάσει απ' το πλοίο!

«Μα γιατί;» ρώτησε ξαφνικά. «Γιατί ο Μακκόμο πάει στην Άκρα;»

«Ο Σεργκέι λέει» είπε ο Νίνου με προσοχή «ότι δε θα μείνουν εκεί. Θα παραλάβουν κάτι και μετά θα φύγουν για κάπου αλλού».

«Τότε, πες στο Σεργκέι ότι πρέπει να καταστρώσουμε ένα σχέδιο για να το σκάσουμε απ' το πλοίο στην Άκρα» ψιθύρισε ο Τσάρλι. «Όπως μπορέσουμε. Εγώ θα προσπαθήσω να βγω από δω μέσα πριν φτάσουμε εκεί, κι έτσι εξαρτάται από σας... Εσύ με το Σεργκέι πρέπει να σκεφτείτε κάτι».

Η γραμμή στο στόμα του Νίνου μεγάλωσε από ένα πλατύ χαμόγελο. «ΟΚ» είπε και ανέβηκε τρέχοντας στο χέρι του Τσάρλι τρίβοντας το κεφάλι στο σαγόνι του, μια που δεν μπορούσε να φτάσει παραπάνω. «Μη σε νοιάζει. Θα ετοιμάσουμε ένα λαμπρό σχέδιο».

Ο Τσάρλι πέρασε το βράδυ κάνοντας ψιθυριστά εξάσκηση στην τούι, τη γλώσσα που μιλάνε στην Γκάνα. Άκρα!

Πάνω στο *Χαρά του Σουλεϊμάν*, η Μάγκνταλεν κι ο Ανίβας ήταν απογοητευμένοι. Όταν ξύπνησαν μετά από το σύντομο νυχτερινό τους ύπνο, δεν είδαν μπροστά τους ούτε ίχνος από το *Ολντ Γέλλερ*. Πήγαν να δουν το Σουλεϊμάν, αλλά εκείνος είπε ότι δεν πειράζει, ο Θεός πάει μπροστά κι οι άνθρωποι ακολουθούν κι ότι έτσι πρέπει να κάνει ο κάθε ενάρετος άνθρωπος.

«Και λοιπόν, τι κάνουμε τώρα;» είπε ο Ανίβας κοιτάζοντας με το τηλεσκόπιο του Σουλεϊμάν.

«Συνεχίζουμε» είπε η Μάγκνταλεν. «Στ' αλήθεια, νομίζω πως δεν έχουμε επιλογή. Θα συνεχίσουμε και θα τους προλάβουμε».

«Μια και μιλάμε γι' αυτό» είπε ο Ανίβας δίνοντάς της το τηλεσκόπιο «πρόσεξες το πλοίο πίσω μας; Το είδα χθες το βράδυ, κι ακόμα είναι πίσω μας».

Η Μάγκνταλεν κοίταξε. Ναι, φαινόταν ένα στίγμα μακριά πίσω τους.

«Και, μας ακολουθεί;» ρώτησε.

«Νομίζω» είπε σκεπτικός. «Σουλεϊμάν;»

Ο Σουλεϊμάν παρατήρησε ότι πολλοί άνθρωποι παίρνουν τον ίδιο δρόμο στη ζωή, αλλά, παρ' όλα αυτά, ο καθένας τραβάει το δικό του δρόμο. Ακούγοντάς τον, ο Ανίβας σκέπασε με τις παλάμες το πρόσωπό του κι η Μάγκνταλεν δεν μπόρεσε να καταλάβει αν γελούσε ή αν έκλαιγε. Ο Σουλεϊμάν είπε χαμηλόφωνα: «Είναι κάποιο πλοίο από την Εσσαουίρα. Μας ακολουθεί απ' την ώρα που φύγαμε. Δεν ξέρω γιατί».

«Μήπως είναι ο Κλαούντιο;» πρότεινε η Μάγκνταλεν.

«Καλά θα ήταν» είπε ο σύζυγός της. «Αυτό θα ήταν υπέροχο».

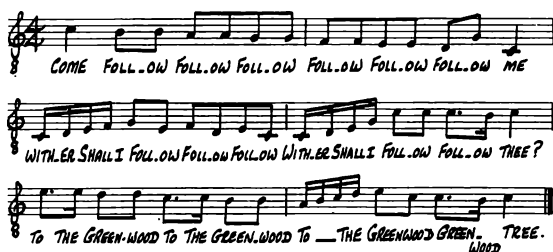
Τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά πάνω στο *Ελ Μπαράκα*. Ο Γιουνούς ήθελε πολύ να καλύψει την απόσταση που τους χώριζε με το Σουλεϊμάν, να τον προφτάσει, να του πετάξει δυο τρεις βρισιές όταν τα καράβια τους βρεθούν δίπλα δίπλα – τι θα του 'λεγε δεν είχε σκεφτεί ακόμα, αλλά θα ήταν κάτι έξυπνο. Κι επίσης, ήθελε ακόμα να μάθει πού πήγαιναν.

«Το ερώτημά σου δεν είναι παράλογο» είπε ευγενικά ο

βασιλιάς Μπόρις. «Και σε διαβεβαιώνω ότι, αν ήξερα, θα σου έλεγα. Αλλά δεν ξέρω. Κι ούτε ο Κλαούντιο ξέρει. Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει ν' ακολουθούμε, ν' ακολουθούμε, ν' ακολουθούμε, προς τα πού να τους ακο-λουθούμε, προ-ο-ος το δάσος το καταπράσινο...»

Προς το Καταπράσινο Δάσος

TRADITIONAL.

Είχε αρχίσει να τραγουδάει.

«Τι είπες;» έκανε ο Γιουνούς.

«Πώς;» είπε ο Κλαούντιο.

«Μα, τι λέει;» αναρωτήθηκε η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι, ξαπλωμένα στην καμπίνα του Κλαούντιο και του βασιλιά Μπόρις, όπου είχαν χωθεί στα κλεφτά μέσα στη σιγαλιά της νύχτας και είχαν κρυφτεί κάτω από μια κουβέρτα.

Ο Γιουνούς αναστέναξε. «Σας παρακαλώ» είπε. «Όταν μάθετε, θα μου πείτε κι εμένα;»

Ο Κλαούντιο ήταν ακόμα πιο ανήσυχος. Πώς θα έλεγε στο βασιλιά Μπόρις ότι στο κρεβάτι του κοιμόνταν δυο λιοντάρια;

Εφτά μέρες αργότερα, ο Σεργκέι είδε κάτι πολύ περίεργο. Η μέρα ήταν ήσυχη κι η θάλασσα απλωνόταν σαν ένας τεράστιος σκούρος καθρέφτης. Οι ναύτες, μούσκεμα στον ιδρώτα απ' την υγρή ζέστη, έπαιρναν έναν υπνάκο κι ο αυτόματος πιλότος, τροφοδοτημένος με την άφθονη ενέργεια του ήλιου, οδηγούσε το πλοίο. Ο Μακκόμο στην καμπίνα του ήταν μελαγχολικός. Ο Τσάρλι μετρούσε στη γλώσσα τούι μέχρι το εκατό και μετά έκανε το ίδιο ανάποδα. Ο Ράφι έτρωγε τα νύχια του κι απ' το μυαλό του πέραναν φοβερές σκέψεις για το τι μαρτύρια θα του έκαναν. Κι ο Σεργκέι ήταν ξαπλωμένος, ως συνήθως, στη σκιά του καταστρώματος, κάτω απ' τις σωσίβιες λέμβους, και δροσιζόταν απ' το ελαφρό αεράκι απολαμβάνοντας τη μυρωδιά του ψαριού που είχε ποτίσει ολόκληρο το *Ολντ Γέλλερ*. Και σκεφτόταν πώς να σκηνοθετήσει ένα ασφαλές ναυάγιο, απ' το οποίο, με κάποιον τρόπο, θα το 'σκαγαν στα γρήγορα και με ασφάλεια ο Τσάρλι, ο Νίνου κι ο ίδιος, ενώ όλοι οι άλλοι είτε θα πνίγονταν (ο Μακκόμο κι ο Ματζίντ) είτε θα καθυστερούσαν τόσο πολύ, που θα ήταν αδύνατο να τους εμποδίσουν. Αυτό όμως ήταν ένα φιλόδοξο σχέδιο κι ο Σεργκέι δεν ήταν σίγουρος αν θα τα κατάφερνε.

Και μετά είδε εκείνο το πολύ περίεργο πράγμα.

Ήταν ένα σιντριβάνι στη μέση μιας κατά τα άλλα ήρεμης θάλασσας. Εμφανίστηκε δίπλα του από το πουθενά. Άνοιξε το ένα του μάτι, το είδε, ανοιγόκλεισε το μάτι σατισμένος και μετά σαλτάρισε όρθιος βγάζοντας μια πνιχτή στριγγλιά μόλις ο πίδακας τον κατάβρεξε.

Κοίταξε ακίνητος.

Απομακρυνόταν από το πλοίο.

Με προσοχή, έριξε μια ματιά απ' τη γωνία.

Ερχόταν πάλι.

Έκανε ένα βήμα πίσω και έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στους άλλους, για να δει αν εκείνοι το πρόσεξαν. Δεν είχαν δει τίποτα. Έπειτα έκανε ξανά ένα βήμα μπρος, μην μπορώ-ντας ν' αντισταθεί στην περιέργεια. Τι πράγμα ήταν αυτό;

Το σιντριβάνι εξαφανίστηκε.

Στη θέση του ήταν ένα τεράστιο...

Χμμ, έμοιαζε μ' ένα τεράστιο μάτι.

«Θαρρώ πως είναι μάτι» ψιθύρισε ο Νίνου ανάμεσα στα πόδια του Σεργκέι.

«Μάτι ποιανού;» ψιθύρισε κι ο Σεργκέι.

Εξαφανίστηκε πάλι σιγά σιγά μέσα στη θάλασσα.

Μαζί, γενναία, ο Σεργκέι κι ο Νίνου κρυφοκοίταξαν απ' τη γωνία και μόλις που πρόλαβαν να δουν μια τεράστια σκοτεινή σιλουέτα να γλιστράει προς το βυθό.

«Α! Ξέρω τι είναι!» φώναξε ο Νίνου. «Το 'χω ξαναδεί, στον ωκεανό, στ' ανοιχτά της Εσσαούιρα! Είναι το τεράστιο ψαρονεροσιντριβάνο! Το λένε Μαντάμ Μπαλέν! Είναι – είναι μια φάλαινα!»

Κι άρχισε να κάνει έναν περίεργο οξύ ήχο, κάτι ανάμεσα σε τρίζιμο, σφύριγμα και ουρλιαχτό – τον ήχο που πραγματι βγάζουν οι φάλαινες όταν τραγουδούν στα βάθη του ωκεανού.

Η Μαντάμ Μπαλέν σταμάτησε την κατάδυση. Αναδύθηκε.

Ήταν τεράστια. Όσο μέρος απ' το σώμα της μπορούσαν να δουν ήταν τεράστιο. Έμοιαζε με πελώρια μελιτζάνα, σκούρα, λεία και γυαλιστερή. Ο Σεργκέι έκανε πίσω, κάπως νευρικός.

Κι εκείνη τραγούδησε.

Ο Νίνου ύψωσε την ψιλή φωνούλα του συνοδεύοντας το τραγούδι της φάλαινας.

Κι εκείνη απάντησε.

Ο Νίνου σταμάτησε λίγο, για ν' ακούσει.

«Νομίζει πως το καράβι τής τραγουδάει!» ψιθύρισε στο Σεργκέι.

Το κεφάλι του Σεργκέι τινάχτηκε. «Α, ναι;» μουρμούρισε κι άρχισε να σκέφτεται γρήγορα. «Έτσι νομίζει; Λοιπόν, για συνέχισε να της μιλάς μέχρι να σκεφτώ».

Αυτό έπρεπε να τους ήταν χρήσιμο. Μια φάλαινα!

«Τι της λες;» σφύριξε στο Νίνου.

«Ήθελε να μάθει γιατί η φωνή μου είναι τόσο μικρή αν και είμαι αρκετά μεγάλο καράβι. Της είπα ότι αυτό συμβαίνει επειδή μπήκε ένας βάτραχος στο λαιμό μου» ψιθύρισε ο Νίνου.

«Ω, για τ' όνομα του Θεού» είπε ο Σεργκέι, αλλά μετά σταμάτησε. «ΟΚ» είπε. «Σε συμπάθησε;»

«Νομίζει πως είμαι πολύ δυνατός κι όμορφος» είπε ο Νίνου πνίγοντας ένα γέλακι.

«Οχ» είπε ο Σεργκέι. «Με το μαλακό, αλλιώς σε λίγο θα 'χεις μια όμορρηφη φιλενάδα».

Στη σκέψη αυτή ο Νίνου άρχισε να πρασινίζει.

«Μείνε καφετής!» σφύριξε ο Σεργκέι. «Δεν προρρέπει να δει ότι είσαι ένα τόσο δα ερρηπετό. Άκου τώρα».

Ο Νίνου συνέχισε να σφυρίζει και να βγάζει ψιλή φωνούλα, αλλά συγχρόνως άκουγε.

«Πες της... πες της ότι, όταν πλησιάσουμε τη στερρηιά, κοντά στο λιμάνι, θα χρρηριαστείς ένα γερρηρό χτύπημα στην πλάτη για να καθαρρηρίσεις το λαιμό σου. Μπορρηείς

να της το πεις αυτό; Ρορώτα τη, μπορρεί να σου δώσει μια γερορή σφαλιάρορα;»

«Έγινε» είπε ο Νίνου.

«Όχι ακόμα!» σφύριξε ο Σεργκέι. «Όταν θα είμαστε αρροκετά κοντά στη στεροριά».

Ο Νίνου σταμάτησε για μια στιγμή. «Σεργκέι» είπε. «Είσαι στ' αλήθεια έξυπνος».

Ο Σεργκέι χαμογέλασε κάτω απ' τα μουστάκια του. «Ε, δεν είναι δα και κανένα τέλειο σχέδιο, αλλά κάτι μπορρεί να γίνει».

Ο Νίνου άρχισε πάλι το τραγούδι. Τραγούδησε, έτριξε, σφύριξε, κι η φάλαινα του ανταπέδωσε το τραγούδι, κι έτσι, πριν ακόμα οι ναύτες ξυπνήσουν, η καινούρια φιλενάδα του Νίνου τού είχε υποσχεθεί ότι, εντάξει, θα έρθει και θα του δώσει μια γερή καρπαζιά μόλις βρεθούν κοντά σ' ένα λιμάνι.

Εν τω μεταξύ, μίλια μακριά, στη Μεσόγειο, ταξίδευε ένα άλλο καράβι. Η όμορφη *Κίρκη* με το πλωτό της τσίρκο, που ερχόταν απ' το Παρίσι, πήρε πίσω τα πανιά της στο λιμάνι του Σαιντ Λούις και βγήκε στην ανοιχτή θάλασσα. Πάνω του, η Μείμπελ καθόταν στη φινετσάτη καμπίνα του ταγματάρχη Τιμπ και οι δυο τους είχαν απορροφηθεί στη συζήτηση. Του τα είπε σχεδόν όλα. Εκείνος ήταν γοητευμένος απ' όσα άκουγε και φαινόταν κάπως θυμωμένος.

«Αχ, αυτό το παιδί!» είπε. «Αυτό το παιδί! Θα 'πρεπε να το είχα πετάξει στη θάλασσα απ' την αρχή, όπως έλεγα. Πιρουέτ! Κάποιος να φωνάξει εδώ την Πιρουέτ».

Η σκληραγωγημένη ακροβάτισσα ήρθε αμέσως, λίγο λαχανιασμένη και φορώντας τα ρούχα της δουλειάς της.

«Πιρουέτ» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ. «Αυτό το αγόρι, ο Τσάρλι, αυτό το λιονταρόπαιδο...»

«Ναι;» είπε η Πιρουέτ.

«Η Μέιμπελ, εδώ, μας λέει ότι αυτός ήταν που πήρε τα λιοντάρια του Μακκόμο κι ότι όλοι πήγαν στην Αφρική. Τι καταλαβαίνεις απ' αυτό;»

«Πολύ πιθανόν» είπε η Πιρουέτ. «Είναι γενναίο παιδί».

«Λέει επίσης ότι, εντάξει, ξαναβρήκε τους γονείς του, κάπου στο Μαρόκο, και λέει ότι τώρα εξαφανίστηκε κι ότι μπορεί να τον έχει πάρει ο Μακκόμο».

«Ο Μακκόμο θα είναι πολύ θυμωμένος. Είναι λογικό».

Ο ταγματάρχης Τιμπ κουνούσε το κεφάλι του. «Αχ, αυτός ο Μακκόμο! Κι αυτό το παιδί! Δε σκέφτονται καθόλου την παράσταση, κανέναν απ' τους δυο τους... Κι εσύ, Μέιμπελ; Θα πας κι εσύ ξοπίσω τους σαν τρελή;»

«Όχι» είπε η Μέιμπελ. «Εγώ θα μείνω εδώ».

«Ωραία» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ. «Πήγαινε τώρα λοιπόν να φροντίσεις τις τίγρεις σου. Αποδείχτηκαν πολύ αξιόπιστες, αλλά σ' έχουν πεθυμήσει».

Η Μέιμπελ κι η Πιρουέτ έφυγαν μαζί. Κι οι δυο είχαν στο μυαλό τους τον Τσάρλι.

Ο Μακκόμο στεκόταν δίπλα στον καπετάνιο Ντρουτζέλ, στο κατάστρωμα του *Ολντ Γέλλερ* και σκεφτόταν τη Μέιμπελ. Πώς την έχασε ξανά στην Εσσαουίρα, πόσο την αγαπούσε, πώς να την ξανάβρισκε μόλις τελείωνε μ' αυτά τα ανόητα αγόρια. Πού θα έμεναν όταν θα παντρεύονταν;

Ατένιζε τη γαληνεμένη θάλασσα καθώς το πλοίο ταξίδευε ανατολικά, προς τη Χρυσή Ακτή και την Άκρα. Μό-

λις έφταναν κοντά στην ακτή ώστε να πιάνει το τηλέφωνο, θα επικοινωνούσε με το Αρχηγείο της Εταιρείας – με το τηλέφωνο του Ράφι – και θα κουβέντιαζε μ' αυτόν που έκανε τις δουλειές ο Ράφι. Θα του εξηγούσε πως άλλαξε η κατάσταση.

Ο Μακκόμο ήξερε σίγουρα ότι η Εταιρεία ήθελε τον Τσάρλι. Ήξερε επίσης ότι θα ήταν ευτυχείς αν είχαν στα χέρια τους και το Ράφι, που είχε προδώσει την εμπιστοσύνη τους. Και ήταν σίγουρος ότι θα τους ενδιέφερε και το άλλο εμπόρευμα που του είχαν προσφέρει στην Άκρα. Αλλά ήθελε να το δουλέψουν εκείνοι πρώτα στο μυαλό τους. Να δει πόσα ήταν πρόθυμοι να προσφέρουν. Κι αν ήταν αρκετά, μπορεί να πήγαινε πίσω να βρει τη Μείμπελ ακόμα πιο γρήγορα απ' ό,τι πίστευε.

Κοίταξε απέναντι, όπου φαινόταν η μακριά λουρίδα της χαμηλής και πράσινης ακτής της Δυτικής Αφρικής. Η ώρα πλησίαζε.

Ο Νίνου ήταν πάλι πίσω στις ποντικότρυπες. Αυτός κι ο Σεργκέι είχαν συμφωνήσει να πάει και να εξηγήσει στον Τσάρλι τι γινόταν και να μείνει εκεί κάτω με τον Τσάρλι για ασφάλεια – να κρυφτεί στην τσέπη του ή κάπου εκεί. Ο Σεργκέι θα φρόντιζε τον εαυτό του, θα κολυμπούσε προς την ακτή και θα συναντιούνταν στην παραλία. Ο Νίνου αισθανόταν πολύ γενναίος και ήρεμος τώρα τρέχοντας ανάμεσα στις στοές κάτω απ' το κατάστρωμα, στα μικροσκοπικά τούνελ και στις σκονισμένες χαραμάδες, κάνοντας σπουδαία κατορθώματα, χωρίς φόβο.

Μέχρι που είδε το ποντίκι.

Είχε ανεβοκατέβει στις ποντικότρυπες πολλές φορές

ως τώρα και δεν είχε δει ποτέ ποντίκι. Είχε αρχίσει να πιστεύει ότι τις είχαν εγκαταλείψει, ότι ήταν πια αχρησιμοποίητες. Τότε όμως την είδε.

Ήταν πολύ μεγάλη. Τα δόντια της ήταν κίτρινα και κοφτερά. Η αναπνοή της μύριζε άσχημα. Η ουρά της έμοιαζε με μακρύ φολιδωτό σκουλήκι. Ο Νίνου πάγωσε.

«Είσαι σε λάθος μέρος, νεαρέ μου» του είπε τεμπέλικα. «Κανένα ερπετό δεν έχει δουλειά εδώ κάτω. Μπορεί να μπλέξεις».

Ο Νίνου ήταν τόσο τρομοκρατημένος, που δεν μπορούσε να κουνηθεί. Δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει. Η μικρή του καρδούλα χτυπούσε σαν τρελή και το χρώμα του άρχισε να γίνεται γκριζο.

«Μπορεί να σε φάνε» είπε η ποντικίνα. «Έχεις μαλακό κρέας κάτω απ' όλες αυτές τις φολίδες; Γιατί λέω να σε φάω, ξέρεις. Σίγουρα, θα είσαι νόστιμο». Τα μυτερά της δόντια φάνηκαν να μεγαλώνουν καθώς χαμογέλασε.

«Όχι» τραύλισε ο Νίνου. «Έχω απαίσια γεύση. Τελειώς άνοστος».

Η ποντικίνα φάνηκε να ξαφνιάζεται. Δεν είχε συνηθίσει να της μιλάει το μελλοντικό γεύμα της στη γλώσσα των ποντικών.

«Και δεν έχω καθόλου κρέας» είπε με γενναιότητα ο Νίνου.

«Μπα;» είπε εκείνη.

«Τέλος πάντων» είπε ο Νίνου, με τις σκέψεις του να χορεύουν σαν τρελές, ψάχνοντας για κάτι που να της αποσπάσει την προσοχή. «Τέλος πάντων, μπορώ να σε βοηθήσω».

«Μπα;» ξαναείπε εκείνη.

«Να σου φέρω φαγητό» είπε. «Ψοφίμι. Πολύ πιο εύκολο».

«Αυτό θα ήταν πολύ καλό» είπε εκείνη.

«Και» είπε ο Νίνου, που του ήρθε μια ιδέα «θα σου πω κι ένα μυστικό – άμα σου πω ένα πολύ σημαντικό μυστικό, θα μου δώσεις την υπόσχεση ότι δε θα με φας;».

«Τι είναι υπόσχεση;» είπε η ποντικίνα.

«Να λες κάτι και μετά να μην το αλλάζεις. Να κάνεις ό,τι λες» είπε ο Νίνου.

Η ποντικίνα φάνηκε να το διασκεδάζει.

«Και γιατί να θέλω να το κάνω αυτό;» ρώτησε.

«Για λόγους αξιοπιστίας κι εμπιστοσύνης» είπε ο Νίνου. «Έχουμε εμπιστοσύνη μεταξύ μας και είμαστε ο ένας στο πλευρό του άλλου».

Η ποντικίνα γέλασε δυνατά. Ήταν ένα κακό, κοροϊδευτικό γέλιο.

«Εγώ είμαι ποντίκι» είπε. «Αν θέλεις να με εμπιστευτείς, πρόβλημά σου». Και χαχάνισε ξανά.

Αλλά ο Νίνου, που ήταν πλάσμα γεμάτο αθωότητα, την πίστεψε.

«Ωραία» είπε. «Λοιπόν, άκου. Αυτό το πλοίο πρόκειται να ναυαγήσει. Σύντομα. Και πιθανόν να βουλιάξει...»

«Να βουλιάξει!» έσκουξε η ποντικίνα. «Να βουλιάξει! Μα τότε πρέπει να φύγω – με συγχωρείς... πρέπει να βρω τους άλλους...»

«Πριν φύγεις, πρέπει να φας!» έσκουξε κι ο Νίνου με απελπισία. Είχε άλλη μία φαινή ιδέα. «Ακολούθησέ με και θα σου δείξω. Πραγματικά ωραίο φαΐ. Δεν ξέρεις πότε θα ξαναφάς...»

Η ποντικίνα δίστασε.

«Είναι εδώ από κάτω» της είπε ο Νίνου για να τη δε-
λεάσει.

Και γύρισε για να συνεχίσει από τις ποντικότρυπες
προς το αμπάρι.

«Υπάρχουν άνθρωποι εκεί κάτω» είπε η ποντικίνα.

«Δεν μπορούν να σου κάνουν τίποτα» είπε ο Νίνου.
«Είναι δεμένοι. Με φρέσκο, ζουμερό σχοινί».

Σχοινί! Η μύτη της ποντικίνας τρεμούλιασε από λαχτά-
ρα. Τρελαινόταν για σχοινί. Είχε υπέροχη γεύση και άρω-
μα κι αυτοί οι ναύτες το κλείδωναν...

«Εντάξει» είπε.

Ο Τσάρλι κοιμόταν. Ξύπνησε από την αίσθηση μιας μου-
σούδας κι από μικρά τσιμπηματάκια στα χέρια του, από
ένα χαίδεμα μουστακιών και ξαφνικά ένιωσε τα χέρια του
να ελευθερώνονται απ' το σχοινί που κρατούσε δεμένους
τους καρπούς του.

«Τι στο —» φώναξε, όμως είδε το Νίνου μπροστά του, με
κείνο το χαρακτηριστικό του χαμόγελο και με μια έκφραση
απέραντης ικανοποίησης για τον εαυτό του.

Ο Τσάρλι έτριψε τους καρπούς του και κούνησε αργά
τα χέρια του. Η ποντικίνα πήδηξε μακριά. «Όπα» μουρ-
μούρισε, αλλά ο Τσάρλι δεν την πρόσεξε κι ο Νίνου την
αγνόησε. Έπρεπε να του εξηγήσει το σχέδιο.

Ο Τσάρλι, αν και ήταν ευχαριστημένος που λύθηκε, δεν
ικανοποιήθηκε απ' το σχέδιο που του είπε ο Νίνου.

Έξω η θάλασσα είχε αρχίσει να αγριεύει καθώς το
πλοίο πλησίαζε τις ακτές. Στο υγρό αμπάρι ο Τσάρλι ένιω-
θε καθαρά το κούνημα. Απ' ό,τι του είπε ο Νίνου, όλα πή-
γαιναν καλά, τώρα βρίσκονταν έξω από τις ακτές της Γκά-

να, κι όταν θα πλησίαζαν τη στεριά, η φάλαινα θα έκανε το πλοίο να μπατάρει δίνοντάς του μια με την τεράστια ουρά της. Ο Τσάρλι μπορούσε να δει καθαρά με το μυαλό του τα τεράστια κύματα του Ατλαντικού να πέφτουν χωρίς τελειωμό πάνω στις απέραντες ακτές. Κι ο Τσάρλι ήξερε και τα κύματα και τις ακτές αυτές: τα ισχυρά, αδυσώπητα υπόγεια ρεύματα, τους κινδύνους που περιέμεναν τους χαρούμενους κολυμβητές που ξεγελιούνταν από τις φοινικιές κι απ' τις χρυσές αμμουδιές νομίζοντας ότι εκεί θα κάνουν ξένοιαστες διακοπές. Κι όταν τα νερά απ' τα τεράστια κύματα που δέρνουν την ακτή τραβιούνται στ' ανοιχτά, παίρνουν την άμμο κάτω απ' τα πόδια σου, σε γυρνάνε ανάποδα και σε τραβάνε κάτω στο βυθό.

Στον Τσάρλι δεν άρεσε ιδιαίτερα το τελευταίο του ναυάγιο. Και πίστευε πως ούτε και στο Σεργκέι άρεσε.

«Λοιπόν» είπε.

Ο Νίνου όμως φαινόταν τόσο ευχαριστημένος και περήφανος με το σχέδιο, που ο Τσάρλι δεν ήθελε να τον απογοητεύσει. Κι επίσης, πώς θα φώναζαν τη φάλαινα ξανά πίσω αν ήθελαν να αλλάξουν το σχέδιο; Και βέβαια, εκείνος δεν είχε άλλο σχέδιο.

«Λοιπόν» είπε ξανά. «Ξέρουμε πότε θα κάνει το χτύπημα η φάλαινα;»

«Όχι ακριβώς» είπε ο Νίνου. «Όταν πλησιάσουμε».

Άρα, λοιπόν, οποιαδήποτε στιγμή, σκέφτηκε ο Τσάρλι, το καράβι μπορεί να αναποδογυρίσει.

«Εεε, ναι» είπε ο Νίνου.

«Μάλιστα» είπε ο Τσάρλι. Πήρε μια βαθιά ανάσα, λες και, αν έπαιρνε μεγαλύτερη αναπνοή τώρα, θα είχε αέρα και για αργότερα, όταν τον χρειαζόταν.

Κοίταξε το Ράφι απέναντι, με το κεφάλι γερμένο, δεμένο ακόμα στο στύλο. Με τη φαντασία του ο Τσάρλι σκεφτόταν νερά να ορμούν στο αμπάρι, σπασμένα ξύλα παντού κι ένα ανήμπορο ανθρώπινο σώμα –έναν συγγενή του– να πασχίζει να βγει στην επιφάνεια ενώ είναι δεμένο. Να αγωνίζεται, να προσπαθεί να βγει επάνω, στον αέρα...

Έκλεισε τα μάτια του. Συνέχισε να βλέπει την ίδια εικόνα.

Πήρε πάλι μια βαθιά αναπνοή. Ο Τσάρλι ήξερε τι είναι να αγωνίζεσαι να αναπνεύσεις από τις δικές του κρίσεις άσθματος. Αλλά το να πνίγεσαι... μπρρρ.

«Δεν μπορώ να το κάνω» μουρμούρισε.

«Δεν μπορείς τι;» ρώτησε ο Νίνου με αγωνία.

«Δεν μπορώ να τον αφήσω να πνιγεί δεμένος» απάντησε ο Τσάρλι. «Δεν μπορώ να τον αφήσω και να φύγω χωρίς να έχει καμία ελπίδα».

Κι εκείνη τη στιγμή το πλοίο δέχτηκε ένα χτύπημα, κάτι σαν δυνατό σκαμπίλι στα ύφалаά του, κι όλο το σκάφος σηκώθηκε έξω απ' το νερό, όπου αιωρήθηκε για ένα λεπτό πριν πέσει πάλι με φοβερό πάταγο πάνω στα κύματα.

Ο Τσάρλι έπεσε στο πάτωμα με το πρώτο χτύπημα και σωριάστηκε ξανά όταν το πλοίο έπεσε πάλι στη θάλασσα. Τουλάχιστον όμως, αυτός το περίμενε και μπόρεσε να ξανασηκωθεί γρήγορα. Ο Νίνου χώθηκε βιαστικά στην τσέπη του.

Απ' την άλλη μεριά, ο Ράφι, που κοιμόταν, ξύπνησε αλαφιασμένος κι άρχισε τις κραυγές τινάζοντας με μανία τα δεμένα του χέρια.

«Ράφι» του φώναξε ο Τσάρλι. Ο Ράφι τον κοίταξε. Η όψη του ήταν κάτασπρη και το βλέμμα του φοβισμένο.

«Τι γίνεται εδώ, δικέ μου;» φώναξε μπερδεμένος.

Ο Τσάρλι δαγκώθηκε. Ένα τρέμουλο διέσχιζε απ' άκρη σ' άκρη τα σωθικά του πλοίου.

«Τέντωσε τα χέρια σου» είπε ο Τσάρλι κι ο Ράφι το έκανε αμέσως, σαν υπάκουο παιδί.

«Δε θέλω να σε ξαναδώ, Ράφι» είπε ο Τσάρλι. Κι όσο γρηγορότερα μπορούσε έλυσε τα χέρια του Ράφι.

Ο Ράφι τον κοίταξε με δυσπιστία.

«Θα ναυαγήσουμε» είπε ο Τσάρλι. «Πήγαινε να σπάσεις εκείνη εκεί την πόρτα για να μην πνιγούμε όλοι».

Ο Ράφι δε χρειαζόταν να το ακούσει για δεύτερη φορά. Με τα χέρια του ελεύθερα, έπεσε απάνω στην πόρτα του αμπαριού και την έριξε κάτω με τρία χτυπήματα. Ο Τσάρλι βγήκε πρώτος. Καθώς έτρεχε προς τη σκάλα που οδηγούσε στο κατάστρωμα, γύρισε και πάλι στο Ράφι.

«Ποτέ ξανά, άκουσες;»

Ο Ράφι κούνησε γρήγορα το κεφάλι.

Και μετά βρέθηκαν κι οι δυο τους επάνω, τρέχοντας προς διαφορετικές κατευθύνσεις, πλατσουρίζοντας στα νερά που είχαν γεμίσει το κατάστρωμα, με το αίμα να χτυπάει δυνατά στα μηνίγγια τους καθώς το πλοίο κλυδωνιζόταν βίαια από το συντριπτικό χτύπημα της φάλαινας.

Η Μαντάμ Μπαλέν έριξε μια εξεταστική ματιά στον επίδοξο φίλο της. Δεν ήταν και πολύ χαριτωμένος έτσι όπως προσγειώθηκε στα κύματα και τώρα κουνιόταν πέρα δώθε προσπαθώντας να βρει την ισορροπία του στο νερό. Ακόμα όμως της φαινόταν γλυκούλης.

Αναρωτήθηκε αν το χτύπημα του καθάρισε το λαιμό.

Ίσως να του 'δινε άλλο ένα, έτσι, για σιγουριά.

Στο κατάστρωμα, ο Τσάρλι, ζαλισμένος απ' το έντονο φως του ήλιου και την απεραντοσύνη του ουρανού και της θάλασσας, αντίκρισε ένα συνονθύλευμα από διαφορετικές σκηνές. Η ζέστη κι ο τροπικός ήλιος τον τύφλωναν. Στην αριστερή πλευρά του πλοίου, σε απροσδιόριστη απόσταση, ξεχώριζε τη λευκή σιλουέτα ενός κάστρου που υψωνόταν πίσω από την πρασινάδα των φοινικιών της παραλίας. Ήταν η Γκάνα; Στη σκέψη αυτή αναθάρρησε. Κάποιοι πύργοι άστραφταν στον απογευματινό ήλιο και μοιάζανε από μακριά να λάμπουν σαν μάτια ζώων. Ήταν η Άκρα; Δεν είχε χρόνο να κοιτάξει με προσοχή, είδε μόνο τα μεγάλα γκριζα κύματα του Ατλαντικού, τον τεράστιο ωκεανό και το κατάστρωμα του *Ολντ Γέλλερ*, που είχε πάρει μια παράξενη κλίση. Όλα έγερναν: το κατάστρωμα, οι καμπίνες, το κατάρτι. Και μια στιγμή μετά, όλα έγειραν απ' την άλλη κι έχασε την ισορροπία του.

Στ' αριστερά του, μερικοί ναύτες φώναζαν κι έδειχναν. Ο Τσάρλι, έχοντας το νου του μήπως δει το Μακκόμο, γλίστρησε κοντά τους, γαντζωμένος στα ρέλια, για να μην πέσει. Τ' αντί του έπιανε κάθε ξεχωριστό θόρυβο που έβγαίνει απ' το καράβι. Από στιγμή σε στιγμή θα μπορούσε να γλιστρήσει και να φύγει μακριά, πολύ μακριά...

Έδειχναν μια τεράστια σκούρα σιλουέτα που ξεχώριζε στα κύματα. Ο Τσάρλι στάθηκε και κοίταξε. Έμοιαζε με ζέπελιν ή με μεγάλη χοντρή τορπίλη και στην πλάτη της ήταν ξαπλωμένο μπρούμυτα με ανοιχτά χέρια και πόδια κάτι που έμοιαζε με βρεμένο κομμάτι γούνας, γαντζωμένο μ' όλη τη δύναμή του πάνω της, έχοντας τα νύχια του καρφωμένα στο παχύ δέρμα...

Ήταν η φάλαινα και καβάλα πάνω της ο Σεργκέι!

Εμπρός, τώρα, σκέφτηκε ο Τσάρλι και, βγάζοντας μια δυνατή φωνή, προσπάθησε να περάσει μέσα απ' την ομάδα των ναυτών...

Σκόπευε να πηδήξει από την κουπαστή και να κάνει μια μεγαλοπρεπή προσγείωση στην πλάτη της φάλαινας, που θα τον πήγαινε μέσα απ' τα κύματα κατευθείαν στην αγκαλιά της γιαγιάς του.

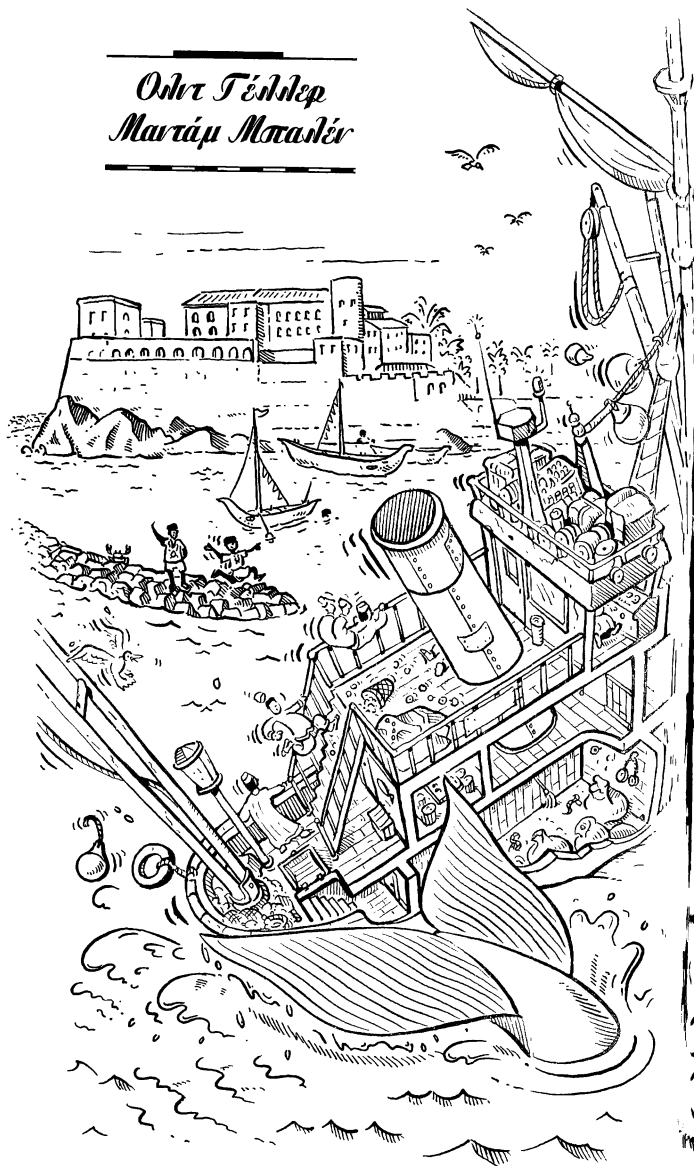
Αλλά η πραγματικότητα ήταν πολύ διαφορετική. Πέντε γεροδεμένοι ναύτες τον άρπαξαν και τον έριξαν πάνω στο κατάστρωμα, όπου γρατσούνισε το μάγουλό του, χτύπησε το γόνατό του και δάγκωσε τη γλώσσα του.

Ένα πόδι ντυμένο με άγριο καραβόπανο του έκρουε τη θέα, κι έτσι δεν είδε τη Μαντάμ Μπαλέν να γυρίζει και να φεύγει χωρίς αυτόν, ούτε το παίξιμο της τεράστιας ουράς της, που ταρακούνησε το καράβι κι έριξε όλους τους ναύτες πάνω του. Το κύμα που ακολούθησε τους έκανε όλους μούσκεμα. Κι είναι παράξενο, αλλά, παρά την ψυχρολουσία, ο Τσάρλι ένιωθε στο κεφάλι του τη ζέστη του ήλιου.

Το κούνημα του καραβιού άρχισε να λιγοστεύει. Τελικά δε θα βυθιζόταν, τουλάχιστον όχι τώρα. Οι ναύτες, ανακουφισμένοι, οργανώθηκαν και ακινητοποίησαν τον Τσάρλι ανάσκελα στο κατάστρωμα, από έναν σε κάθε χέρι ή πόδι. Εκείνος μπορούσε ακόμα να βλέπει τη στεριά, όχι πολύ μακριά τους. Έμοιαζε καταπράσινη κι ελκυστική. Η σκέψη του πήγε στη γιαγιά του, στο ντους που θα έκανε στην αυλή της και θα ξέπλενε από πάνω του όλη τη μυρωδιά απ' αυτό το βρομερό πλοίο, στην υπέροχη σούπα της και στο φούφου²

2. Φούφου (αγγλ. fufu): Σπεςιαλιτέ της Αφρικής. (Σ.τ.Μ.)

*Οδύ Τέσλερ
Μαντάμ Μανσέρ*

της. Σχεδόν μύριζε το άρωμα της καπνιστής πιπεράτης σάλτσας που δε θα δοκίμαζε τώρα πια.

Το μάγουλό του τον ενοχλούσε εκεί που είχε γρατσουνιστεί κι οι ναύτες βάραιναν πάνω του. Τραβώντας τον άγρια, τον σήκωσαν όρθιο. Δεν ήταν σίγουρος αν θα άντεχε αυτή την αποτυχία. Και τότε, καθώς τον τραβολογούσαν, μπόρεσε να βάλει το χέρι για λίγο στην τσέπη του.

Μέσα βαθιά, ένα μικρούτσικο χεράκι ερπετού άδραξε το δάχτυλό του.

Θα την άντεχε. Τι άλλο μπορούσε να κάνει; Θα άντεχε, θα άντεχε, θα άντεχε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Ο ΜΑΚΚΟΜΟ ΗΤΑΝ ΠΥΡ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑ. Είχε ένα μεγάλο, βαθύ κόψιμο στη βάση της μύτης του, που αιμορραγούσε ακόμα. Κάποιες σταγόνες αίμα είχαν πέσει πάνω στη λευκή πουκαμίσσα του.

Ο καπετάν Ντρουτζέλ έτρεχε από πίσω του. Ήταν κι αυτός θυμωμένος. Δεν είχε ιδέα πώς στην ευχή μια φάλαινα είχε εμφανιστεί απ' το πουθενά, χτύπησε δυο φορές το πλοίο του, τρομοκράτησε το πλήρωμα κι έδωσε την ευκαιρία στους φυλακισμένους να προσπαθήσουν να το σκάσουν μέσα στην αναμπουμπούλα.

«Η φάλαινα εξαφανίστηκε τόσο απότομα όσο ξαφνικά εμφανίστηκε» είπε στο Μακκόμο. «*Elhamdu lillah*. Άλλο ένα χτύπημα σαν κι αυτό και το *Ολντ Γέλλερ* θα τρυπούσε. Πρέπει να πιάσουμε λιμάνι εδώ, για να εξετάσουμε το σκάφος. Αν όλα είναι εντάξει, σε μια μέρα φεύγουμε. Αν όχι, θα πάρει περισσότερο. Εξαρτάται».

Ο Μακκόμο μούγκρισε κάτι και μετά έβγαλε ένα από τα μικρά μαύρα τσιγάρα του. Το άναψε κοιτώντας την καύτρα με μισόκλειστα μάτια, λες κι ήταν εχθρός του.

Ένας ναύτης εμφανίστηκε δίπλα στον καπετάν Ντρου-

τζέλ: «Δεν υπάρχει σοβαρή βλάβη στα ύφαλα, κύριε» είπε. «Διάφορα πράγματα έχουν πεταχτεί εδώ κι εκεί, αλλά δεν υπάρχει καμιά βλάβη στο σκάφος, ούτε διαρροές, όσο μπορούμε να δούμε».

Ο Μακκόμο ρούφηξε το τσιγάρο του και, γυρνώντας, είδε δυο ομάδες ναυτών να πλησιάζουν. Η μια έφερε τον Τσάρλι κρατώντας τον απ' το σβέρκο και η άλλη το Ράφι.

Η όψη του Μακκόμο ήταν χλωμή και παγωμένη. Αγνόησε το Ράφι και μίλησε στον Τσάρλι.

«Μια φάλαινα» είπε ήρεμα «επιτέθηκε στο πλοίο μου». Σταμάτησε για λίγο επίτηδες.

«Ξέρεις γιατί, Τσάρλι;»

Ο Τσάρλι δε μίλησε. Αν ο Μακκόμο ήθελε να κάνει σκηνή, κι αν αυτό τον έκανε να αισθανθεί καλύτερα, δεν ενδιέφερε τον Τσάρλι. Αυτό που μέτραγε για κείνον ήταν ότι είχε αποτύχει μια απόπειρα διαφυγής, γι' αυτό καλά θα έκανε να αρχίσει να σκέφτεται την επόμενη.

«Και πώς βγήκες απ' το αμπάρι;»

«Ήταν λυμένοι, κύριε. Και οι δυο» είπε ένας ναύτης.

«Λυμένοι!» είπε ο Μακκόμο. «Και οι δύο! Και ο Ράφι και ο Τσάρλι! Πώς είναι δυνατόν; Ο ένας βοηθούσε τον άλλον; Αυτό είναι συγκινητικό». Τους έριξε μια σκληρή ματιά και είπε: «Εντάξει, δεν πειράζει. Ο Ράφι θα πάει πίσω στο αμπάρι αλυσοδεμένος και θα 'ναι μαζί του ένας φρουρός συνεχώς· κι εσύ, Τσάρλι, θα πηγαίνεις όπου πηγαίνω κι εγώ». Έκανε νόημα σε έναν από τους ναύτες, που έβγαλε ένα ζευγάρι χειροπέδες και τις πέρασε γύρω απ' τους καρπούς του Τσάρλι, πισθάγκωνα. Με ένα χοντρό ύφασμα έδεσε τα μάτια του. Και, καθώς όλα γύρω του σκοτείνιαζαν, η τελευταία εικόνα που είδε ήταν η όψη του Ράφι, το

αξύριστο πρόσωπό του και το συνήθως περιφρονητικό βλέμμα του να είναι τώρα γεμάτο φόβο.

«Yalla» έκανε ο Μακκόμο, και το δυνατό χέρι του ναύτη τυλίχτηκε γύρω απ' τους αγκώνες του Τσάρλι. «Πάμε. Φέρτε τον».

Ο Τσάρλι αισθάνθηκε ότι περνούσε δίπλα απ' το Μακκόμο. Ο Μακκόμο σταμάτησε και ψιθύρισε στο αυτί του Τσάρλι. «Με έβαλες σε μεγάλους μπελάδες» μουρμούρισε. «Αρκετά πια». Και, καθώς περνούσε, χτύπησε με το χέρι του τον Τσάρλι στο πίσω μέρος του κεφαλιού του τόσο δυνατά, που τον έριξε στο πάτωμα.

Αργότερα, ο Μακκόμο έκανε ένα τηλεφώνημα καλύπτοντας το στόμα του με το χέρι για να μην ακούσει ο Τσάρλι αυτά που έλεγε.

«Πώς είναι το φορτίο μου;» είπε σιγά στα γαλλικά.

Μια φωνή στα γαλλικά τού είπε ότι όλα ήταν όπως έπρεπε: Το φορτίο είχε φτάσει στο θέρετρο κι εκείνο το βράδυ είχε προγραμματιστεί η συσκευασία και η αποστολή στην Άκρα, όπως είχαν κανονίσει.

«Αλλαγή σχεδίου» μουρμούρισε ο Μακκόμο. «Να το στείλετε στην Ελμίνα. Θα είμαστε συνέχεια σε επαφή. Ίσως να χρειαστεί νέα αλλαγή».

Ο Τσάρλι ήταν ήσυχος και υπάκουος. Τον τύλιγε το σκοτάδι. Η ζέση τον έλιωνε. Ο Μακκόμο δεν τον είχε συνέχεια μπροστά στα μάτια του, αλλά ο ναύτης πάντα τού κρατούσε τα χέρια δεμένα πίσω απ' την πλάτη. Περπατούσε όταν τον έσπρωχναν, στεκόταν όταν τον τραβούσαν να σταματήσει. Καθόταν όταν τον έσπρωχναν κάτω. Και δεν έβγαζε μιλιά.

Μετά από λίγο, έγινε φανερό ότι έβγαιναν στην ακτή. Πρώτα τον κατέβασαν κουτροβαλώντας από το *Ολντ Γέλ-λερ* σε μια μικρή βάρκα, μακρόστενη. Το κατάλαβε γιατί τα γόνατά του ακουμπούσαν στα πλαϊνά της όταν τα άνοιγε. Με τα δάχτυλά του ακούμπησε το τραχύ ξύλινο κάθισμα. Ήταν ένα ψαράδικο κανό της Γκάνα – εκείνα που φτιάχνονται από ένα μοναδικό κορμό δέντρου, βαμμένο με ζωηρά χρώματα, που έχουν γραμμένες πάνω τους λέξεις και φράσεις όπως «Η Θάλασσα Ποτέ δε Στερεύει» ή «Όχι Ακόμα».

Απομακρύνθηκαν απ' το καράβι, κι αφού βράχηκαν και κουνήθηκαν αρκετά, η γάστρα της βάρκας ξύθηκε πάνω στην άμμο της παραλίας και σταμάτησε. Το μύρισε πριν το αισθανθεί με τα πόδια του. Αυτή την αλλαγή απ' το αέριο κούνημα του καραβιού στη σταθερότητα της μάνας Γης. Κι ακόμα, στα ρουθούνια του έφτασε μια μυρωδιά καπνιστού ψαριού ανακατεμένη με τη δροσερή αύρα της θάλασσας.

Αυτή η μυρωδιά γέμισε με νοσταλγία την καρδιά του. Αυτή πρέπει να είναι η Γκάνα, σκέφτηκε. Έσυρε τα δάχτυλά του, όπως ήταν δεμένος, κατά μήκος της επιφάνειας του κανό – ναι, ήταν βαμμένο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και φαντάστηκε μάτια και αποσπάσματα από τη Βίβλο ζωγραφισμένα στις πλευρές του, ψηλές φοινικιές και πέτρα απ' αυτές φούρνους στρογγυλούς όπου κάπνιζαν τα ψάρια, στρώματα από φύλλα φοινικιάς με τα ψάρια απλωμένα πάνω τους, κάτω απ' τον καυτό ήλιο, πάνω στη φωτιά, και γυναίκες να τα γυρίζουν. Μπορούσε σχεδόν να νιώσει ακόμα και την έντονη γεύση του καπνιστού ψαριού... Ο Τσάρλι θυμήθηκε το χαμηλό κατάλευκο σπίτι της γιαγιάς του, με την πλουμε-

ρία ν' απλώνει τα γκρίζα σαν λαιμό δεινόσαυρου κλαδιά της και μετά, ξαφνικά, απ' την γκρίζα φλούδα τους να βγαίνουν τα πιο όμορφα λουλούδια, μεγάλα και μεταξένια, στα χρώματα του δειλινού, και να αναδίνουν μια παραδεισένια ευωδιά. Θυμόταν το κόκκινο χώμα και το δρόμο απ' έξω, τις ψηλές φοινικιές και τα όρνεα με το γυμνό κεφάλι που φώλιαζαν απέναντι, στη στέγη της θείας Κόμπορτ. Η γιαγιά συνήθιζε να φτιάχνει φούφου και σουπά κι έστελνε ένα γειτονόπουλο να φέρει κελεουέλε –ένα τραγανό τηγανητό χορταρικό– από κείνη την κυρία που το πουλούσε, κοντά στο Μύλο της Χριστιανικής Αγάπης, επειδή ήταν το αγαπημένο φαγητό του Τσάρλι. Τη θυμόταν καλά εκείνη την πιπεράτη μυρωδιά του καπνιστού ψαριού, τη σπιτική...

Γύρω του είχαν στήσει κουβέντα. Ήταν ο Μακκόμο κι οι ναύτες, που μιλούσαν αραβικά. Όμως οι φωνές που άκουγε να μιλούν για τιμές ψαριών, για τον καιρό, για το πόσο όμορφο πουνάμισο φορούσε κάποιος δε μιλούσαν τη γλώσσα τούι, όπως τη μιλάνε στην Άκρα, αλλά μία που έμοιαζε αρκετά. Αρκετά ώστε ο Τσάρλι να καταλαβαίνει τα περισσότερα απ' αυτά που έλεγαν. Μια διαφορετική διάλεκτο του Ακάν.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Δε βρισκόταν στην Άκρα, αλλά ήταν σίγουρα στην Γκάνα – κάπου δυτικά, ίσως, σ' ένα σημείο της ακτής όπου υπήρχε ένα κάστρο. Προσπάθησε να θυμηθεί. Στο Κέιπ Κόουστ; Στην Ελμίνη;

Τον τράβηξαν μακριά απ' τις φωνές κι έπειτα, για λίγο, τον άφησαν κάτω από μια σκιά, μόνο, με το ναύτη να του κρατάει ακόμα τα χέρια. Ο Τσάρλι αναρωτήθηκε αν αυτή ήταν η κατάλληλη στιγμή να τρέξει, αλλά αισθανόταν ότι ο άντρας που τον κρατούσε ήταν μεγάλος. Και το μαντί-

λι που του έδενε τα μάτια ήταν σφιχτό. Κι ήταν και οι χειροπέδες. Και τα δυνατά χέρια του ναύτη που τον κρατούσαν ακίνητο.

Κι ενώ ο καπετάν Ντρουτζέλ έβρισκε ένα καρνάγιο, ο Μακκόμο έκανε βόλτες στην παραλία με το Ματζίντ, τον κυνηγό λιονταριών. Δε βρίσκονταν σε καμιά μεγάλη πόλη, μόνο το κάστρο δέσποζε πάνω απ' τα χαμηλά σπίτια: ένα μεγάλο, παλιό λευκό κτίριο, με ψηλούς, χοντρούς τοίχους και μεγάλες πόρτες. Ήταν χτισμένο ακριβώς πάνω στην ακτή, σε μια έκταση όσο ένα ολόκληρο τετράγωνο μιας μεγάλης πόλης, και περιβαλλόταν από πέτρες και άμμο, με λίγες φοινικιές που κουνούσαν τα πράσινα κλαδιά τους με φόντο το εκτυφλωτικό λευκό των τοίχων. Απ' όλες τις πλευρές ήταν ένα όμορφο κτίριο. Ή θα το θεωρούσες όμορφο αν δεν ήξερες τι ήταν.

Ο Μακκόμο σήκωσε το βλέμμα και το κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια. Η άκρη του κτιρίου απ' τη μεριά που στέκονταν βρισκόταν σε καλή κατάσταση, αλλά πέρα μακριά, απ' την άλλη πλευρά, προς τους βράχους και τη θάλασσα, το λευκό χρώμα είχε λεκιάσει και ξεφλούδιζε και τα παραθυρόφυλλα είχαν πετσικάρει. Έμοιαζε με γέρικο καβούκι φαγωμένο απ' τον αέρα και τ' αλάτι. Σκουπίδια που τα 'φερνε ο αέρας μαζεύονταν κοντά στον τοίχο και, σε αντίθεση με το πλήθος του κόσμου που συνωστιζόταν εδώ, εκεί δεν υπήρχε κανείς.

Κακά πνεύματα, συλλογίστηκε. Και μετά «Πάμε, Ματζίντ» είπε. «Πάμε να ρίξουμε μια ματιά. Μου φαίνεται πως θα είναι κατάλληλο για την παράδοση του εμπορεύματός μας».

Ο Τσάρλι κάθισε. Η ζέστη τον έπνιγε. Ο ιδρώτας κυλούσε στην πλάτη και στο μέτωπό του. Αναρωτήθηκε πού να ήταν ο Σεργκέι.

Μετά από λίγο, ο Μακκόμο γύρισε.

«Yalla» είπε πάλι κοφτά. Φαινόταν ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

Μετά απ' αυτό, ο Τσάρλι ήξερε ακριβώς για ποιο λόγο πανικοβλήθηκε κι άρχισε να φωνάζει.

Θυμήθηκε το ναύτη να τον βουτάει απ' τα ρούχα και να τον σηκώνει όρθιο. Θυμήθηκε που περπάτησε πάνω σε ανώμαλο έδαφος με βράχους και άμμο, τότε στον ήλιο και τότε στη σκιά. Θυμήθηκε πως παρά λίγο να πέσει κάτω όταν τα πόδια του μπερδεύτηκαν πάνω σε μια πλαστική σακούλα, όπως νόμιζε. Θυμήθηκε που έφτασε σ' ένα πολύ σκιερό μέρος, ζεστό και υγρό. Κάποιους ξερούς μεταλλικούς ήχους. Τον ήχο από ένα σκουριασμένο σύρτη, μέταλλο πάνω σε μέταλλο. Τη σπρωξιά που τον έστειλε κάπου μέσα. Τη μικροσκοπική πόρτα, τους χοντρούς τοίχους καθώς οι ώμοι του μετρούσαν το στενό χώρο. Το σώμα του ναύτη πίσω του και μπροστά του...

Ένα πιο πηχτό σκοτάδι. Ένα ψηλό ταβάνι. Σκοτάδι. Σκοτεινά, ζεστά, υγρά.

Και μια μυρωδιά.

Έφερνε λίγο σαν ούρα, κάπως γλυκερή, κάτι σαν μέταλλο. Όχι έντονη. Λεπτή. Πικρή. Διαπεραστική. Μυρωδιά ζώου. Νοτισμένη. Και παλιά. Παλιά, πολύ παλιά.

Ο Τσάρλι σούφρωσε τη μύτη του. Το στομάχι του ανακατεύτηκε, θυμήθηκε κι άρχισε να κλαίει.

Ἐκλαιγε ἐπειδὴ ἤξερε.

Ἦξερε ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του του το εἶχαν πει. Ἐπειδὴ τον εἶχαν πάει να το δει ὅταν ἦταν παιδί. (Το εἶχαν μετατρέψει σε μουσεῖο. Εἶχε κλείσει τα αὐτιά του καὶ εἶχε ἐσιτιάσει τὴ σκέψη του σ' ἓναν ἀγαπημένο του τραγουδιστὴ τῆς ποπ.) Σ' ὅλο το μῆκος τῆς ακτῆς βρῖσκονταν εἴκοσι ἓνα ἀπὸ δαῦτα. Κάποτε ἦταν οὐδόντα. Ἦταν φρούρια – χτισμένα ἀπὸ Ἑυρωπαϊοὺς ἑκατοντάδες χρόνια πρὶν ὡς ἀποθηκευτικοὶ χώροι γιὰ τὰ ἐλεφαντόδοντα, τὸ χρυσάφι καὶ τὰ μπαχαρικά που ἀγόραζαν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ προστατεύουν τὴ γῆ που θεωρούσαν δική τους. Κι ἀργότερα, οἱ ἀποθήκες εἶχαν γί- νει φυλακὲς γιὰ σκλάβους.

Καὶ ἦταν σ' αὐτὰ τὰ κτίρια –σ' ἐτούτο δω τὸ κτίριο– που τοὺς ἀντρες, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ που αἰχμαλώτιζαν ἢ ἀγόραζαν ἀπὸ τὴν ἐνδοχώρα τοὺς ἀποθήκευαν σαν ἐμπορεύματα καὶ τοὺς στοίβαζαν ἐκεῖ μέσα μέχρις ὅτου οἱ ἰδιοκτῆτες τοὺς τοὺς στείλουν με τὰ πλοῖα γιὰ πούλημα στο Νέο Κόσμο. Οἱ αἰχμάλωτοι ἄνθρωποι μεταφέρονταν ἀπ' τὴ μεριά τῆς στεριᾶς κι ἐμπαιναν κατευθεῖαν μέσα σὲ πλοῖα σκλάβων που τοὺς περιμέναν στὴν παραλία. Κι ἦταν ἑκατομμύρια οἱ αἰχμάλωτοι. Ἐδὼ πέθαινε ἡ ἐλευθερία τοὺς, χανόταν τὸ παρελθόν τους, διαλύονταν οἱ οἰκογένειές τους καὶ ἡ ἀρρώστια ἀπλωνόταν, ἐλπίδες –κι ἄνθρωποι– πέθαιναν. Κάποιος σε πιάνει, σε κλέβει καὶ ξαφνικά γίνεσαι σκλάβος.

Ὁ Τσάρλι ἤξερε πού βρισκόταν. Ἦξερε τι εἶχε γίνει ἐδῶ.

Ακόμα καὶ οἱ πέτρες αὐτοῦ τοῦ κτιρίου το ἤξεραν. Κάθε σκιά ἐκεῖ μέσα ἦταν ποτισμένη ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὸ φόβο ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Κι ο Τσάρλι έκλαιγε.

Έκλαιγε τόσο δυνατά, που ο ναύτης έβαλε το χέρι στο στόμα του. Ο Τσάρλι τον δάγκωσε σαν μανιασμένο σκυλί και συνέχισε να κλαίει, ακόμα πιο δυνατά. Ο ναύτης ξεστόμισε μια βρισιά, πάτησε πάνω στο πόδι του Τσάρλι για να τον ακινητοποιήσει και τράβηξε βίαια το μαντίλι απ' τα μάτια του, για να το χώσει στο στόμα του.

Σταματώντας απότομα από το χτύπημα, εξουθενωμένος και με το βρομερό πανί στο στόμα του, ο Τσάρλι στεκόταν σ' ένα σκοτάδι αλλιώτικο, λαχανιασμένος κι αναστατωμένος. Κι η μυρωδιά ήταν ακόμα χειρότερη τώρα που τα μάτια του ήταν ελεύθερα.

Γύρισε. Πίσω του ήταν η είσοδος απ' όπου είχαν μόλις περάσει.

Είχε δίκιο. Η Πόρτα Χωρίς Επιστροφή. Μια γερή κατασκευή με μεταλλικές μπάρες, πάνω σε ένα χοντρό πέτρινο τοίχο εκατοντάδων χρόνων. Έξω, πέρα απ' τις μπάρες, μια λαμπρή ζεστή μέρα, μια γαλάζια κυματιστή θάλασσα, τεράστια πουλιά να κάνουν κύκλους, η εκτυφλωτική αμμουδιά κι ο καυτός καυτός ήλιος. Και μέσα, ένα τόσο δα πέτρινο, φοβερό και βρόμικο δωμάτιο.

Μέσα απ' αυτό το δωμάτιο έφευγαν οι σκλάβοι και δεν ξανάβλεπαν πια την Αφρική.

Και γω ξαναγύρισα και πέρασα από την Πόρτα Χωρίς Επιστροφή, σκέφτηκε.

Με πήραν άνθρωποι στους οποίους δεν ανήκω. Όπως τους γονείς μου.

Ούτε ν' αγωνιστεί και να φωνάξει δεν μπορούσε πια. Ήταν ανώφελο, μάταιο, άσκοπο.

Μετά από λίγο, ο ναύτης ήρθε πάλι. Δίχως να κοιτάξει

στα μάτια τον Τσάρλι, έβγαλε το πανί από το στόμα του και πέρασε τις χειροπέδες από ένα σίδερο στον τοίχο. Ένα κουρέλι κρεμόταν καρφωμένο πάνω από την πόρτα, τραβηγμένο σαν κουρτίνα. Το άφησε να πέσει και πήγε από την άλλη πλευρά του κελιού, όπου κάθισε με την πλάτη του στον τοίχο και κοίταζε τον Τσάρλι μέσα στο ξαφνικό, σχεδόν απόλυτο σκοτάδι.

Ο Τσάρλι έβηξε και μάζεψε σάλιο στο στόμα του, για να φτύσει και να βγάλει την άσχημη γεύση. Μετά έκλεισε τα μάτια, κι όπως μισοκρεμόταν άβολα από τον τοίχο, προσπάθησε ν' αποκοιμηθεί, να κλείσει τα μάτια, να κάνει κάτι για να μη σκέφτεται πού βρίσκεται, γιατί αυτό το μέρος δεν μπορούσε να το αντέξει.

Έξω από τη φυλακή, ο Σεργκέι, γεμάτος αλάτι και στραπατσαρισμένος από τη θαλασσινή του περιπέτεια πάνω στη Μαντάμ Μπαλέν, κουλουριάστηκε κάτω από μια σκιά. Ήταν μικρή, αλλά αυτή βρήκε. Κι ακόμα, περίμενε αυτόν τον ευλογημένο Τσάρλι Ασάντι σ' αυτό το περίεργο μέρος. Δύσκολη δουλειά να είσαι πιστός – γιατί στην ευχή το έκανε αυτό; Σκέφτηκε λίγο, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί. Δε βαριέσαι.

Και τον πήρε ο ύπνος.

Πέρα μακριά στον Ατλαντικό, τα δυο πλοία με τους φίλους και τους συγγενείς του Τσάρλι συνέχιζαν να τον ακολουθούν – προς λάθος κατεύθυνση. Το *Χαρά του Σουλεϊμάν* ήταν μπροστά με δυτική πορεία, με τη Μάγκνταλεν και τον Ανίβα πάνω του, κι από πίσω ερχόταν το *Ελ Μπαράκα*, με τα λιοντάρια, το βασιλιά Μπόρις και τον Κλαούντιο. Αυτό

που κυνηγούσαν, το *Ολντ Γέλλερ*, ήταν πολύ πίσω, πολύ νότια, και περίμενε.

Όχι ότι κάποιος απ' όσους ήταν πάνω σ' αυτά τα πλοία το ήξερε, βέβαια.

Η Μάγκνταλεν κι ο Ανίβας πέρασαν τις βδομάδες του ταξιδιού κοιτάζοντας τα ατέλειωτα κύματα, και την αποχαύνωσή τους διέκοπταν μόνο οι προσευχές του Σουλεϊμάν, πέντε φορές την ημέρα.

Το νεαρό λιοντάρι και η Ελσίνα διασκέδαζαν περισσότερο. Έμειναν στην κρυψώνα τους στην καμπίνα του Κλαούντιο για μισή ώρα περίπου. Πρώτα τούς είδε ο βασιλιάς Μπόρις. Σε αντίθεση με τον Κλαούντιο, χάρηκε πολύ που τους είδε.

«Ω αγαπητά μου λιοντάρια!» φώναξε. «Τι υπέροχο! Ας περάσουμε αυτό το ανιαρό ταξίδι μαθαίνοντας ο ένας τη γλώσσα του άλλου. Πέστε μου, πώς το λέτε εσείς αυτό στη γλώσσα σας;» κι έδειξε την μπουκαπόρτα.

Το νεαρό λιοντάρι τού έριξε μια τέτοια ματιά, που η Ελσίνα έβαλε τα γέλια.

«Το λέμε περίεργο στρογγυλό πράγμα που κοιτάει από μέσα του ο μεγάλος άνθρωπος την τρομερή θάλασσα όταν είναι καβάλα στο θαλασσινό του άρμα» του απάντησε η Ελσίνα. «Εσείς πώς το λέτε;»

Ο βασιλιάς Μπόρις τούς κοιτούσε ακόμα με ενδιαφέρον και αναμονή. Φυσικά και δεν έπιασε τίποτε απ' αυτά που του είπε η Ελσίνα, αφού τα γατίσια μιλιούνται τόσο με τα μάτια και με τ' αυτιά όσο και με ήχους.

«Μπούκα, Πόρτα» έκανε ο βασιλιάς Μπόρις υπομονετικά. «Μπούκα. Πόρτα».

Το νεαρό λιοντάρι κυλίστηκε κάτω (το καλύτερο που

μπορούσε να κάνει στη μικρή καμπίνα) κι έβαλε τις πατούσες του στη μούρη. «Οχ, θα 'ναι μακρύ το ταξίδι» μουρμούρισε.

Ο Γιουνούς, και πολύ λογικά, άρχισε να κάνει σαν υστερικός όταν ο βασιλιάς Μπόρις τού ανακοίνωσε πριν από το βραδινό φαγητό ότι στο πλοίο βρίσκονταν δυο λιοντάρια που χρειάζονταν και φαγητό. Όμως, υστερικός ή όχι, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα αν είσαι σ' ένα πλοίο με δυο λιοντάρια και δυο άντρες που θέλουν να τα προστατεύσουν. Η αρχική επιθυμία του Γιουνούς μπορεί να ήταν να τα πετάξει στη θάλασσα, αλλά αυτό δε θα γινόταν. Έτσι, έπρεπε να αρκεστεί στο να περπατάει νευρικά πάνω κάτω στο καράβι, αναπηδώντας στον παραμικρό θόρυβο, να φοβάται να μπει οπουδήποτε πριν να μπει πρώτα ο Κλαούντιο και να μουρμουρίζει πως ο Τζέιμς Μποντ δεν είχε ποτέ να κάνει με λιοντάρια.

Τις περισσότερες φορές η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι δεν του έδιναν σημασία. Πίστευαν ότι ήταν το ευγενικότερο που μπορούσαν να κάνουν. Εξάλλου ήταν αρκετά απασχολημένοι με το να κοροϊδεύουν το βασιλιά Μπόρις και να μαλώνουν μεταξύ τους. Μόνο ο Κλαούντιο τους ανησυχούσε, επειδή φαινόταν ανήσυχος. Βρισκόταν κι αυτός μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, μια και δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει παρά να κάθεσαι κολλημένος στη μέση της θάλασσας, να περιμένει και να σκέφτεται τι θα γίνει στο τέλος αυτού του ταξιδιού.

Α, και πάνω στο *Ολντ Γέλλερ*, ο Ράφι ήταν καθισμένος στη γωνιά του στο αμπάρι, αλυσοδεμένος, έχοντας δίπλα του να τον φυλάει ένα ναύτη που βαριόταν θανάσιμα, κι αναρωτιόταν γιατί στην ευχή τον είχε βοηθήσει ο Τσάρλι.

Ο Τσάρλι ξύπνησε από κάποιους που μιλούσαν χαμηλόφωνα και, σηκώνοντας το βλέμμα, είδε δυο ζευγάρια μαύρα μάτια καρφωμένα πάνω του, με το ασπράδι τους να λάμπει στο μισοσκοτάδο.

«Τι γίνεται εδώ;» είπε.

Τα μάτια ήταν φοβισμένα. Το μουρμουρητό τους έγινε πιο έντονο, σαν τρομαγμένων πουλιών, και μετά ησύχασαν.

«Ποιοι είσατε;» είπε σιγά ο Τσάρλι. Τους μίλησε στα τουί. Ο φρουρός του δε μιλούσε τουί – ήταν Μαροκινός.

«Δεκαεφτά» απάντησε ένας ψίθυρος – μια σιγανή, γυναικεία φωνή Αφρικάνας.

«Είκοσι ένα» ψιθύρισε μια άλλη φωνή – ή είχε μιλήσει το ίδιο πρόσωπο;

Και μετά: «Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε η μια φωνή – ή είχε μιλήσει η άλλη;

«Ο Τσάρλι» είπε εκείνος.

Η μία απ' τις δυο γέλασε. «Έι, Τσάρλι, ξέρουμε ότι είσαι Τσάρλι. Ποιος είσαι όμως;»

Για μια στιγμή κι ο Τσάρλι χαμογέλασε. Στην Γκάνα όλους τούς λένε Τσάρλι – είναι κάτι σαν «ε, εσύ» ή «φίλε» ή «δικέ μου» ή «παιδιά».

«Στ' αλήθεια είμαι ο Τσάρλι» είπε. «Έτσι είναι το όνομά μου. Εσύ ποια είσαι;»

«Δεκαεφτά» ήταν η μία απάντηση.

«Είκοσι ένα» και η άλλη.

«Ε, κοιτάξτε, δε θέλω να μάθω πόσων χρόνων είστε» είπε ο Τσάρλι, αν και φαίνονταν ότι ήταν στην ηλικία του.

«Στ' αλήθεια μάς λένε Δεκαεφτά και Είκοσι ένα» είπε η μία φωνή. «Αυτά είναι τα ονόματά μας».

«Και γιατί;» είπε ο Τσάρλι με ενδιαφέρον.

«Γιατί, όταν γεννηθήκαμε, τόσες ήταν οι κοτσίδες που είχαμε στα μαλλιά μας» είπε ο άλλος.

Ο Τσάρλι έμεινε άναυδος. «Τι εννοείς;»

«Όταν βγήκαμε απ' την κοιλιά της μάνας μας, είχαμε κοτσίδες! Είμαστε δίδυμες – τις κάναμε μόνες μας όσο ήμασταν μέσα».

«Τι!» φώναξε ο Τσάρλι.

«Βαριόμαστε εκεί μέσα!» είπε το κορίτσι – ο Τσάρλι πίστευε ότι ήταν η Δεκαεφτά. Και ήταν σίγουρος πως θα χαμογελούσε. «Δεν είχαμε τίποτα να κάνουμε, κι έτσι πλέκαμε κοτσίδες».

Ο Τσάρλι προσπαθούσε να φανταστεί δύο αγέννητα μωρά να πλέκουν χαρούμενα κοτσίδες το ένα τα μαλλιά του άλλου μέσα στην κοιλιά της μάνας τους. Για μια στιγμή γέλασε.

«Σκάσε!» γάβγισε ο ναύτης στα αραβικά.

Κι οι τρεις γύρισαν ανήσυχοι προς το μέρος του και το βούλωσαν.

Πολύ αργότερα, ο Τσάρλι ρώτησε σιγά: «Γιατί είστε εδώ;».

Έγινε μια παύση πριν έρθει η θλιβερή απάντηση. Ο Τσάρλι νόμιζε ότι κοιμήθηκαν. Αλλά τότε μια σιγανή φωνή ακούστηκε στο σκοτάδι: «Μας έκλεψαν, νομίζουμε. Πριν από λίγες μέρες. Μένουμε κοντά στο Κουμάσι, αλλά δεν ξέρουμε πού είμαστε τώρα. Μόνο ότι είμαστε στην ακτή».

Ο Τσάρλι πήρε μια αναπνοή. Τους έκλεψαν. Τελικά, αυτό είχε εξελιχθεί σε κανονική επιχείρηση.

«Γιατί σας έκλεψαν;» ρώτησε – και, την ίδια ώρα, πίστευε πως ήξερε την απάντηση.

«Τα αγόρια τα έφεραν από κάπου αλλού» συνέχισε η Δεκαεφτά.

Ο Τσάρλι σήκωσε το βλέμμα.

«Ποια αγόρια;»

«Αυτά» είπε εκείνη κι ο Τσάρλι μπόρεσε να ξεχωρίσει στο μισοσκόταδο μια κίνηση που έδειχνε πίσω της. «Ακόμα κοιμούνται. Κοιμούνται πάρα πολλές ώρες».

Ο Τσάρλι έριξε μια ματιά στο ναύτη. Ήταν καθισμένος, με τα μάτια κλειστά. Φαινόταν μισοκοιμισμένος, αλλά έτοιμος να ξυπνήσει, χαλαρός, αλλά σε ετοιμότητα. Ήξερε ότι ο Τσάρλι δεν μπορούσε να πάει πουθενά.

Ο Τσάρλι τέντωσε το λαιμό του για να δει πίσω από τις σκοτεινές φιγούρες των κοριτσιών. Δεν μπόρεσε να ξεχωρίσει τίποτα. Όχι, περίμενε – έβλεπε μια πόρτα;

«Υπάρχει κι άλλο... δωμάτιο;» ρώτησε στο σκοτάδι.

«Κι άλλο μπουντρούμι» είπε η φωνή της Είκοσι ένα. «Ξέρουμε τι είναι εδώ. Και προσευχόμαστε». Απ' τη φωνή της φαινόταν ότι δάκρυσε. Αμυδρά. «Υπάρχει ένας βωμός» είπε. «Από παλιά».

Ο Τσάρλι είχε μείνει για μια στιγμή σιωπηλός στην ιδέα των σκλάβων του παρελθόντος, στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, άρρωστοι, μακριά απ' τα σπίτια τους, να προσεύχονται στα αρχαία πνεύματα να τους βγάλουν απ' αυτή την τρύπα, να προσπαθούν να κάνουν μέσα σ' αυτό το μπουντρούμι τις ιεροτελεστίες που έκαναν έξω, στο δάσος...

«Αφήσαμε λίγα κουμπιά εκεί στο βωμό πριν έρθουν και μας βάλουν αλυσίδες» είπε η Δεκαεφτά. «Αυτά είχαμε μόνο».

Όλοι σώπασαν. Τους τύλιγε το σκοτάδι.

Ο ναύτης αναστέναξε βαθιά κι άλλαξε θέση.

Αργότερα, η Είκοσι ένα ρώτησε: «Και σένα σε έχουν κλέψει;».

«Ναι» είπε ο Τσάρλι. «Και κείνα τα αγόρια;...»

«Έτσι νομίζουμε. Τα 'χωσαν μέσα δω μετά από μας...»

Όλοι τους σκέφτονταν το παρελθόν. Ανθρώπους παλαιότερων εποχών, από καιρό πεθαμένους, που τους έκλεψαν και τους φυλάκισαν.

«Τι θα μας κάνουν;» ρώτησε σιγά η Είκοσι ένα. Ο τρόπος που μιλούσε του θύμιζε τη γιαγιά. Ένιωθε μια οικειότητα μ' αυτά τα κορίτσια. Δεν ήξερε τι θα γινόταν και δεν ήξερε αν δυο κορίτσια και λίγα αγόρια θα έκαναν τα πράγματα καλύτερα ή χειρότερα..., είχε όμως αρχίσει να καταλαβαίνει πως οι εχθροί του ήταν αδίστακτοι.

«Δεν ξέρω» της είπε.

«Πάντως, νομίζω πως είσαι μαζί μας» είπε η Δεκαεφτά.

«Ναι» είπε ο Τσάρλι. «Είμαι μαζί σας».

«Σκασμός» είπε ο ναύτης.

Κι έσκασαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΡΑΓΜΑ που παρατήρησαν ο Ανίβας κι η Μάγκνταλεν ένα πρωινό, εκτός από τ' ατέλειωτα κύματα και τον απέραντο ουρανό, ήταν ότι τα κινητά τους είχαν και πάλι σήμα.

«Πρέπει να πλησιάζουμε σε στεριά» είπε η Μάγκνταλεν, που στεκόταν στο κατάστρωμα κρατώντας ένα φλιτζάνι καφέ και κοιτούσε επίμονα προς τη δύση, λες και με το βλέμμα της θα έφερνε τη στεριά πιο κοντά.

«Έι, έχω μηνύματα» είπε ο Ανίβας. Η Μάγκνταλεν πετάχτηκε αμέσως και στάθηκε δίπλα του.

«Είναι η Μέιμπελ» είπε. Και μετά χαμογέλασε. Ήταν σαν να ξανάβγαινε ο ήλιος μετά από μια μακριά κι ανήσυχη νύχτα.

Έδωσε το τηλέφωνό του στη Μάγκνταλεν. «Είχαμε δικιο» της είπε. «Δεν υπάρχει επίσημη Εταιρική Κοινότητα στην Καραϊβική, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, υπάρχει καταχωρισμένη στις διεθνείς ιδιοκτησίες μια Εταιρική αποθήκη στο νησί του Σαν Αντόνιο. Είναι βορειοανατολικά της Κούβας. Πολύ μικρό».

«Στο Σαν Αντόνιο, ε;» είπε η Μάγκνταλεν. Το ηθικό

τους τονώθηκε για πρώτη φορά μετά από βδομάδες. «Σαν Αντόνιο, σου ερχόμαστε».

Τελικά, δεν ήταν πολύ μακριά.

«Πανέμορφο» είπε ο Σουλεϊμάν καθώς πλησίαζαν, και, πράγματι, έτσι ήταν. Η πρώτη εικόνα ήταν μια άγρια ακτή με βράχους και γκρεμούς, ψηλή και βλοσυρή, με βουνά να υψώνονται πίσω της και κύματα να σπάνε στις ρίζες των βράχων. Οι κορφές των γκρεμών, στεφανωμένες από πυκνή και στιλπνή πρασινάδα, κυριολεκτικά λούζονταν απ' τον αλμυρό αφρό των τεράστιων κυμάτων του Ατλαντικού, που υψώνονταν θεόρατα πριν σκάσουν πάνω τους. Ουράνια τόξα άστραφταν και χόρευαν πάνω στα σύννεφα του αφρού. Ήταν υπέροχα.

«Δε θα σταματήσουμε εδώ» είπε ο Σουλεϊμάν. Συνέχισαν γύρω απ' τη νότια πλευρά του νησιού, σε κάποια απόσταση.

«Με τέτοιους γκρεμούς δε χρειάζεσαι προστασία» παρατήρησε ο Ανίβας. «Θα υπάρχει όμως κάποια είσοδος, κι αυτή θα προστατεύεται».

Γρήγορα εμφανίστηκε το λιμάνι. Ήταν ένας πολύ μικρός όρμος στη νοτιοδυτική άκρη του νησιού. Το αναγνώρισαν αμέσως, γιατί πάνω στο βραχίονα που το προστάτευε απ' τα κύματα του Ατλαντικού υπήρχε ένας ψηλός μεταλλικός ιστός γεμάτος με κάμερες, καλώδια, κουτιά με ηλεκτρονικά κι ένας Θεός ξέρει τι άλλα εξαρτήματα προστασίας, τελευταίας τεχνολογίας. Ο όρμος μέσα έμοιαζε με παράδεισο –φοίνικες, προβλήτες και μια σκιερή παραλία–, τίποτα όμως δεν περνούσε απαρατήρητο απ' τον ιστό.

Καθώς το *Χαρά του Σουλεϊμάν* έπλεε δυτικά, μια από τις κάμερες το παρακολουθούσε.

«Ήδη ξέρουν ότι είμαστε εδώ» είπε η Μάγκνταλεν.

«Μπα, δεν είμαστε εδώ» είπε ο Ανίβας. «Απλά, είμαστε περαστικοί και πάμε στη δουλειά μας... Καλύτερα να μπούμε μέσα – δε θέλουμε να μας δουν».

«Τα ρα ρι ρα ρο» έκανε η Μάγκνταλεν.

«Αυτή η μυρωδιά –»

Η Μάγκνταλεν γύρισε το πρόσωπό της προς τον άνεμο προσπαθώντας να μυρίσει το άρωμα που έκανε τον Ανίβα να αναπηδήσει. Ναι, αυτό ήταν. Ένα γλυκερό, δροσερό άρωμα, πολύ ελκυστικό, αναζωογονητικό, μμμ, σ' έκανε να θέλεις να το αναπνέεις συνέχεια...

«Οχ!» φώναξε. «Είναι εκείνο το ηρεμιστικό που χρησιμοποιούσαν στη Βενς – πφφ, θα το αναγνώριζα παντού. Πφφ». Έπιασε αμέσως τη μύτη της και γύρισε απ' την άλλη πλευρά του πλοίου.

«Ωραία, είμαστε σίγουρα στο σωστό μέρος, έτσι;»

«Βέβαια, αλλά πώς θα μπούμε μέσα; Αυτό το πράγμα μάς είχε αποβλακώσει τότε...»

Ο Ανίβας σκέφτηκε. «Πάντως» είπε «τα ροδοπέταλα που χρησιμοποίησα στη Βενς σε βοήθησαν πολύ, αν και δε μυρίζαν τόσο δυνατά... Αν μπορούσαμε να βρούμε ένα πιο δυνατό τριαντάφυλλο – ένα *canina titularium* ή τη Λα Μπελ Σουλτάν ή τη λευκή Βασίλισσα Ελισάβετ... κι ένα ειδικό μανταλάκι για τη μύτη...

«Σουλειϊμάν» είπε η Μάγκνταλεν. «Πού είναι η καλύτερη αγορά εδώ γύρω; Φρούτα και λαχανικά, βότανα, αρώματα και λουλούδια;»

Ο Σουλειϊμάν συμβουλευτήκε τους χάρτες του.

«Για φαγητό» είπε «στο Σαντιάγο ντε Κούμπα. Για... άλλα πράγματα, χμμμ...». Έμεινε σιωπηλός.

Ο Ανίβας κοίταξε το χάρτη πάνω απ' τον ώμο του. «Α» είπε.

«Τι είναι;» ρώτησε η Μάγκνταλεν. Κάρφωσε κι αυτή το βλέμμα της στο χάρτη. «Α» είπε. Και μετά γέλασε. «Ξέρεις» είπε «κατά κάποιον τρόπο είναι τέλειο, δηλαδή...».

Αυτό που είχαν δει στο χάρτη ήταν το νησί της Ισπανιόλα, όχι και τόσο μακριά απ' το δρόμο τους. Στην Ισπανιόλα είναι η έρημη γη που ήταν γνωστή παλιά ως Αϊτή. Στην Αϊτή, όταν υπήρχε ως κράτος, υπήρχε το Πορτ-ο-Πρενς. Στο Πορτ-ο-Πρενς γινόταν Βουντού. Κι όπου γινόταν Βουντού μπορούσες να αγοράσεις οτιδήποτε βότανο και μπαχαρικό ή άλλο περίεργο, γνωστό –ή και άγνωστο– συστατικό στον κόσμο.

Η Αϊτή όμως ήταν και μια από τις πιο ξεχασμένες απ' το Θεό περιοχές, που λες και την είχαν καταραστεί από τότε που οι Ευρωπαίοι είχαν κατασφάξει τα δυο εκατομμύρια ιθαγενείς που ζούσαν εκεί και τους αντικατέστησαν με Αφρικανούς σκλάβους. Βία, φτώχεια και θάνατος επικρατούσαν πάνω στο νησί. Και τώρα ήταν πάλι ξεχασμένη σε μεγάλο βαθμό, μετά από τις πλημμύρες και τους σεισμούς στις αρχές του 21ου αιώνα. Βουνά είχαν γκρεμιστεί, ποτάμια είχαν ξεχειλίσει, λίμνες είχαν ενωθεί και το περισσότερο γλυκό νερό είχε γίνει υφάλμυρο.

Ήταν όμως ακόμα η πατρίδα του Βουντού, και το Βουντού είχε δύναμη, ήταν όμως παρεξηγημένο. Αλλά, σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς, όσοι είχαν επιζηήσει κατέφευγαν όλο και πιο πολύ σ' αυτό για βοήθεια.

«Πήγαινε μας» είπε ο Ανίβας. «Αν τα συστατικά που θέλω μπορεί να τα βρει κανείς παντού, τότε θα υπάρχουν και στο Πορτ-ο-Πρενς».

Ο Σουλεϊμάν είπε από μέσα του μια προσευχή.

Κάθε φορά που ένα πλοίο περνούσε κοντά από το Σαν Αντόνιο, μια κάμερα το έβλεπε κι αυτόματα δινόταν σήμα επιφυλακής από το Τμήμα Πληροφοριών και Ασφαλείας, ενημερώνοντας τους αρμόδιους. Το σήμα εμφανιζόταν στις οθόνες των υπολογιστών τους ή μέσα από το εσωτερικό σύστημα επικοινωνίας με το μικροεπεξεργαστή που είχαν κάτω από το δέρμα, στο πίσω μέρος του αυτιού τους όλοι οι επιτελείς της Εταιρείας.

Ο Γενικός Διευθυντής είχε ζητήσει να ενημερωθεί για κάθε ασυνήθιστη κίνηση πλοίου, κι έτσι το σήμα εμφανίστηκε στον υπολογιστή του. Συνδέθηκε με την κάμερα ασφαλείας του συγκεκριμένου τομέα κι έριξε μια ματιά στο *Χαρά του Σουλεϊμάν*. Δεν το αναγνώρισε στη βάση δεδομένων όπου είχαν αποθηκευθεί τα επίσημα χαρακτηριστικά όλων των πλοίων του κόσμου, αλλά αυτό δεν ήταν περίεργο – τα πλοία χωρών του Τρίτου Κόσμου συνήθως δεν ήταν καταχωρισμένα. Κι αυτό εδώ ήταν φανερό ότι ήταν ένα πλοίο φτωχής χώρας. Αφρικάνικο, θαλασσοδαρμένο, πολύ μικρό για το ταξίδι που είχε ξεκινήσει.

Πάγωσε την εικόνα και τη μεγέθυνε. Κανένας στο κατάστρωμα δεν έμοιαζε με τις περιγραφές του Τσάρλι, του Ανίβα ή της Μάγκνταλεν.

Έστειλε μήνυμα στο Τμήμα Πληροφοριών και Ασφαλείας: έχετε το νου σας στο πλοίο. Πάρτε φωτογραφίες απ' όσους είναι στο κατάστρωμα. Ποτέ δεν ξέρεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

ΟΣΟ ΠΡΟΧΩΡΟΥΣΕ Η ΝΥΧΤΑ, ακόμα και ο ναύτης που φρουρούσε τον Τσάρλι δεν μπορούσε ν' αντέξει τη μυρωδιά στο μπουντρούμι των σκλάβων. Τράβηξε το πανί που κρεμόταν πάνω απ' την πόρτα. Μέσα απ' τις σκοτεινές μπάρες φάνηκαν αστέρια που άστραφταν πέρα μακριά στη ζεστή θολούρα του νυχτερινού ουρανού. Ερχόταν ακόμα μια ελαφριά πνοή απ' τη θάλασσα, αλλά δεν έφτανε να μπει και ν' ανακατέψει τον υγρό, βρομερό αέρα. Έξω, οι γρύλοι τραγουδούσαν, μια κουκουβάγια έσκουζε και πέρα μακριά ακουγόταν ρυθμική μουσική με τύμπανα. Και το σιγανό, ασταμάτητο μουγκρητό της θάλασσας.

Τα κορίτσια κοιμόνταν. Η αναπνοή τους ήταν ήρεμη και φαίνονταν αξιοθαύμαστα ήσυχες, παρά το ότι ήταν κι εκείνες δεμένες με αλυσίδα στον τοίχο και δεν είχαν να ακουμπήσουν παρά στο γυμνό, υγρό πάτωμα για να κοιμηθούν. Στο διπλανό δωμάτιο τα πράγματα ήταν διαφορετικά – όλο το βράδυ ακούγονταν παράξενες φωνές κι ασταμάτητα μουρμουρητά.

Έκανε τόση ζέστη.

Μια ψιλή φωνούλα μίλησε στο αυτί του Τσάρλι.

«Θέλεις να πάω κάπου;» ψιθύρισε. «Προσπάθησα να περάσω απ' το πανί στην πόρτα, αλλά ήταν πολύ βαρύ. Τώρα μπορώ να φύγω... να βρω το Σεργκέι..., ίσως να είναι πιο ασφαλές τη νύχτα...»

Ο Νίνου! Ο Τσάρλι έγειρε φιλικά το κεφάλι του προς το Νίνου. Δεν μπορούσε να τον χαϊδέψει, γιατί τα χέρια του κρέμονταν ακόμα από το στύλο (κι οι ώμοι του πονούσαν απ' αυτό), αλλά ήθελε να δείξει τη χαρά του που ο Νίνου ήταν εκεί.

«Φοβήθηκα!» είπε ο Νίνου. «Με λιώσανε σχεδόν! Κι εσένα κι εμένα!»

«Είσαι καλά;» ψιθύρισε ο Τσάρλι.

«Αμέ!» είπε ο Νίνου.

Η κουκουβάγια έσκουξε ξανά.

«Μη βγεις έξω» είπε ο Τσάρλι. Εκτός απ' την κουκουβάγια υπήρχαν και τα όρνεα. Ο Τσάρλι τα είχε δει νωρίτερα που ζυγίζονταν όμορφα σαν αετοί, αλλά τους πρόδινε το μικρό γυμνό τους κρανίο. Και υπήρχαν και οι μεγάλες τρίχρωμες σαύρες – δεν ήξερε τι θα μπορούσαν να κάνουν στο Νίνου. Οποιοδήποτε ζώο μπορεί να ήθελε να τον φάει. «Μείνε εδώ, να το σκεφτούμε. Η σκέψη θα μας βγάλει κάπου».

Η σκέψη θα τους βγάλει! Το σίγουρο είναι ότι δεν μπορούσαν να εξαϋλωθούν και να βγουν έξω με τη σκέψη...

Απέναντι, ο ναύτης άνοιξε το ένα μάτι. Με κόπο σηκώθηκε πάνω. Ο Νίνου έτρεξε πίσω από το λαιμό του Τσάρλι, αλλά ο ναύτης είπε μόνο: «Σκάστε» πάλι, πριν ξανακλείσει τα νυσταγμένα του μάτια.

Ο Τσάρλι φοβόταν πολύ. Τώρα που βρισκόταν κάτω από συνεχή επιτήρηση, πώς θα μπορούσε να ζητήσει απ' το

Νίνου ή το Σεργκέι να του βρούνε πού τους πήγαιναν ή ποιο ήταν το σχέδιο του Μακκόμο;

Δεν μπορούσε.

Αρα, λοιπόν, έπρεπε απλά να περιμένει και να δει τι θα γινόταν;

Κοίταξε το ναύτη. Τι ήταν αυτό που έκανε κάποιον να κρατάει παιδιά φυλακισμένα; Πού ήταν η ανθρωπιά του;

Χμμ, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Ίσως έπρεπε να την ψάξει. Ίσως, αν έβρισκε την ανθρωπιά του φρουρού τους, του τη θύμιζε, την έβγαζε στην επιφάνεια...

Όμως, πριν μπορέσει να κάνει οτιδήποτε, κάτι έγινε.

Πρώτα ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Μετά ένα πλήθος από ναύτες, με το Ματζίντ μαζί τους, που όρμησαν απ' την πόρτα μέσα στο μπουντρούμι. Ακολούθησε ο Μακκόμο, απόμακρος και αυταρχικός. Κι ύστερα μια άγρια κραυγή και μια απόλυτη σιωπή καθώς τα αγόρια –κι ήταν αρκετά– και τα κορίτσια, μαζί κι ο Τσάρλι, ξεκρεμάστηκαν απ' τους γάντζους τους και σύρθηκαν έξω βιαστικά, δεμένα ακόμα, μουνδιασμένα κι αγουροξυπνημένα, μέσα στο σκοτάδι.

Ο αέρας ήταν καυτός ακόμα, μα τον δέχτηκαν με ανακούφιση. Φαινόταν υγρός σαν τη θάλασσα.

Η μικρή βάρκα βρισκόταν εκεί, στην παραλία. Πιο πέρα, κάτω απ' το χλωμό φως του φεγγαριού, ο Τσάρλι ξεχώρισε το *Ολντ Γέλλερ* να τους περιμένει στ' ανοιχτά.

Ένα από τ' αγόρια φώναζε κι έκανε φασαρία. Το χτύπημα απ' το χέρι ενός ναύτη το έκανε να σωπάσει.

«Ε, με προσοχή!» σφύριξε ο Μακκόμο. «Πρέπει να είσαι σε καλή κατάσταση!»

Ο Τσάρλι αντάλλαξε γρήγορες ματιές με τη Δεκαεπτά και την Είκοσι ένα. Εκείνες δε μίλησαν.

Και μετά μπήκαν στη βάρκα. Φαίνονταν αμέτρητοι.

«Συγγνώμη» είπε ο Τσάρλι μηχανικά καθώς πάτησε ένα πόδι.

«Ε, Τσάρλι» είπε μια φωνή, μισοαγορίστικη, μισοαντρική, στη γλώσσα της Γκάνας. «Υπάρχουν και χειρότερα – όπως αυτό που γίνεται τώρα».

Για μια στιγμή ο Τσάρλι σκέφτηκε ότι τον φώναζαν με τ' όνομά του – αλλά όχι, ήταν το γενικό «Τσάρλι» που έλεγαν στην Γκάνα.

Και τότε, στο φεγγαρόφωτο, κοίταξε το αγόρι που είχε πατήσει – κι έβγαλε μια δυνατή κραυγή. «Τζέικ Γεμπόα!» είπε κι έκλεισε αμέσως το στόμα με το χέρι του. Το αγόρι τον κάρφωσε με το βλέμμα του.

Ο Τζέικ Γεμπόα! Το νούμερο Δέκα στην ομάδα των Στάρλετς!

«Εσύ είσαι, έτσι;» ψιθύρισε ο Τσάρλι.

«Ναι» απάντησε το αγόρι. «Όλοι εδώ είμαστε! Ποιος είσαι εσύ;»

Αλλά ο Τσάρλι δεν απάντησε. Ήξερε ποιος ήταν. Αυτό που ήθελε να μάθει ήταν τι στην ευχή έκανε ο Μακκόμο προσπαθώντας να κλέψει – κλέβοντας δηλαδή – ολόκληρη την ποδοσφαιρική ομάδα των Ελπίδων της Γκάνα.

Και ξαφνικά κατάλαβε. Κατάλαβε πολύ καλά.

Κάποιος που μιλάει γατίσια; Κάποιες που πλέκουν κοτισδάκια πριν ακόμα γεννηθούν; Κάποιοι που ανακαλύπτουν τη θεραπεία για το άσθμα; Οι καλύτεροι παίκτες ποδοσφαιρικής ομάδας Ελπίδων στον κόσμο;

Όλα αυτά μύριζαν Εταιρεία. Κυνηγούσαν πάλι ταλαντούχα άτομα.

Το *Χαρά του Σουλεϊμάν* πέρασε δίπλα στο νησί Γκονάιβ και μπήκε μέσα στο λιμάνι του Πορτ-ο-Πρενς γλιστρώντας πάνω σε μια θάλασσα που έμοιαζε με λάδι, κάτω από τον καυτό ήλιο. Απομεινάρια ομίχλης είχαν πιαστεί στα ορεινά της Ισπανιόλα κι έπεφτε μια ζεστή βροχή που έκανε την ατμόσφαιρα ακόμα πιο αποπνικτική.

Ο Ανίβας τίναξε το κεφάλι και κοίταξε τη στεριά. Απ' το λιμάνι ξεπρόβαλε μια ερειπωμένη προβλήτα που στις πλευρές της κρέμονταν μακριά στραβωμένα σίδερα και κάποια χαμηλά ταλαιπωρημένα κτίρια ήταν σκορπισμένα σ' όλο το μήκος της προκυμαίας. Πάνω σ' ένα σκουριασμένο κοντάρι κρεμόταν μια κουρελιασμένη σημαία. Γύρω δε φαινόταν ψυχή.

«Τέλος πάντων, δε θα μείνουμε πολύ» μουρμούρισε. Μετά γύρισε στο *Σουλεϊμάν*.

«Δώσε μου δύο ώρες» είπε. «Περίμενε στ' ανοιχτά. Μετά, γύρνα κάθε μία ώρα, στις ολόκληρες ώρες, κι εγώ θα σου κάνω σήμα».

Η Μάγκνταλεν δάγκωσε το εσωτερικό απ' το μάγουλό της. Φυσικά, για τον Ανίβα ήταν πιο λογικό να φύγει μόνος του –μπορεί να υπήρχαν κατάσκοποι της Εταιρείας εκεί και να έδιναν αναφορά για τον ψηλό μαύρο άντρα με την κοκκινομάλλα γυναίκα–, αλλά δεν ήθελε να τον αφήσει να φύγει. Έσφιξε τις γροθιές της με αγωνία και τα νύχια της χώθηκαν στην παλάμη της.

«Γεια» είπε εκείνος κοφτά.

«Γεια» του απάντησε εκείνη.

Η αγορά ήταν ακριβώς πλάι στο λιμάνι. Φαίνεται πως οι έ-

μποροι δεν ήθελαν να κάθονται εκεί για πολύ, ούτε να πηγαίνουν βαθιά στην ενδοχώρα. Ο Ανίβας διάλεξε να πάει από κει που κάποτε ήταν δρόμος, αποφεύγοντας τις λαγκούβες, αλλά, παρ' όλα αυτά, τα παπούτσια του γρήγορα γέμισαν με παχιά λάσπη. Έριξε μια ματιά στους πάγκους: λαχανικά, μπαταρίες, όπλα, χημικά. Ένας πουλούσε ορμόνες, βιταμίνες και μικρόβια. Ένας άλλος πουλούσε καχεκτικά κοτόπουλα. Κοίταξε γύρω του. Οι πωλητές ήταν σκελετωμένοι και με απλανές ύφος. Οι δουλειές δεν πήγαιναν καλά. Δεν ήθελε να είναι ολοφάνερο πως είναι ξένος, αλλά του ήταν εξίσου απαραίτητο να του πει κάποιος πού θα έβρισκε αυτό που ζητούσε.

Πάνω απ' την αηδιαστική μυρωδιά της λάσπης ένιωσε μιαν άλλη μυρωδιά, ένα υπέροχο μείγμα από άρωμα μοσχοκάρυδου και κάρδαμου, μαύρης ζάχαρης και πιπερόριζας, τσαγιού και τριαντάφυλλου. Μπαχαρικά. Ο Ανίβας ακολούθησε τη μυρωδιά. Ήξερε ακριβώς τι ήθελε. Το είχε καταλάβει όταν τους είχαν φυλακίσει στη Βενς και ήξερε ότι θα το έβρισκε εδώ, αλλά δεν το έβλεπε.

Σταμάτησε για καφέ σ' έναν πάγκο με κουρελιασμένη υφασμάτινη τέντα.

«*Tu cherches quelque chose de spécial?* Ψάχνεις κάτι συγκεκριμένο;» τον ρώτησε μια απαλή φωνή δίπλα του. «*De l'opium? Du hashish? Du peyote?*»

Ο Ανίβας γύρισε. Δεν ήθελε ούτε όπιο ούτε χασίς ούτε μεσκαλίνη (ναρκωτικό από κάκτο του Μεξικού), όμως όποιος μπορούσε να προμηθεύει τέτοια είδη ίσως να είχε κι αυτό που ήθελε.

«*J'ai besoin de quelque chose, oui* – Ναι, χρειάζομαι κάτι» απάντησε.

Ένα μικρό κορίτσι στεκόταν πιο πέρα, ξυπόλυτο, μισοκρυμμένο στις σκιές.

«*Viens – Έλα*» του είπε και πήρε τρέχοντας ένα σοκάκι. Τα κτίρια ήταν ερειπωμένα – με γκρεμισμένα δωμάτια, σύρματα κρέμονταν από παντού και λάσπη, λάσπη παντού κάτω απ' το ψιλόβροχο. Γλίστρησε μέσα σε μια σκοτεινή πόρτα, κάτω από ένα άθλιο μπαλκόνι. Ο Ανίβας την ακολούθησε, με τη λάσπη στα παπούτσια να του δυσκολεύει το βήμα. Το κτίριο ήταν βαμμένο απαλό πράσινο κι η μπογιά είχε αρχίσει να ξεφλουδίζει.

«*Attends – Περίμενε*» του είπε και τα μάτια του άρχισαν να συνηθίζουν το σκοτάδι.

Μέσα άκουγε φωνές που μιλούσαν κάτι σαν γαλλικά, μόνο που δεν ήταν γαλλικά.

«*Kisa sa ye?*» είπε μια γέρικη, κοφτή, αντρική φωνή.

«*Gen yon gason, bo'ko*» είπε το παιδί. «*Apa*».

«*Moun ki peyi li ye?*»

Ο Ανίβας δεν μπορούσε να καταλάβει. Περίμενε. Ένα ψόφιο ποντίκι ήταν μισοθαμμένο στη λάσπη του πατώματος και πιο πέρα φαινόταν η σόλα από ένα παπούτσι. Αναρωτήθηκε αν το σπίτι είχε χτιστεί πάνω σε κάποιο σκουπιδότοπο.

Γρήγορα η μικρή γύρισε πίσω. Την ακολουθούσε ένας γέρος.

Ο Ανίβας ήξερε πολύ καλά ότι θ' ακολουθούσε μια μεγάλη εισαγωγή, πολλή κουβέντα, ευγένειες, τσιριμόνιες, συγγνώμες, παζάρια... Του ερχόταν να φωνάξει «Κόψε τις πολυλογίες και μπες στο ψητό!». Ήξερε όμως ότι θα έπρεπε να τον αφήσει να τελειώσει με την ησυχία του.

Τελικά, χρειάστηκε μόνο μιάμιση ώρα, μαζί με τη συζήτηση, για τη σωστή συνταγή (ο γέρος ήξερε πολλά) και τον

εντοπισμό των επιπλέον υλικών. Ο Ανίβας γύρισε πίσω από το ίδιο σοκάκι κρατώντας δύο μεγάλα μπουκάλια κι ένα μικρό με μια πολύ δυνατή ουσία από αυτό που πραγματικά χρειαζόταν, κι επιπλέον με την πληροφορία πως, παρά το γεγονός ότι ήταν δύσκολο να το βρει επεξεργασμένο, το τριαντάφυλλο, που ήταν το κύριο συστατικό, φύτρωνε άγριο σε διάφορα μέρη στα γύρω νησιά, έπρεπε όμως να ξέρεις πού να το ψάξεις.

Δοκίμασε την ουσία. Ήταν το σωστό παρασκεύασμα. Κάθισε στο τσιμέντο της προβλήτας και περίμενε.

Όταν εμφανίστηκε το *Χαρά του Σουλειϊμάν*, ρίγησε από ανακούφιση.

Όμως, καθώς το πλοίο πλησίαζε, ο Ανίβας σηκώθηκε όρθιος. Διέκρινε μια σιλουέτα στο κατάστρωμα – έναν άντρα. Δεν έμοιαζε με το Σουλειϊμάν, ούτε με κάποιον από τους ναύτες. Ήταν πιο αδύνατος – πιο ανοιχτόχρωμος. Η Μάγκνταλεν ήταν κι εκείνη στο κατάστρωμα και μιλούσε στον άντρα. Είχε στήσει κουβέντα. Φαινόταν χαρούμενη. Γύρισε κι έγνεψε στον Ανίβα.

Εκείνος ήταν ακόμα επιφυλακτικός καθώς ανέβαινε στο πλοίο.

«Μαγκ;» της είπε σιγανά.

Στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένο ένα τεράστιο χαμόγελο.

«Το πήρες;» τον ρώτησε.

«Ναι» της απάντησε εκείνος. «Πολύ. Όμως, ποιος...;» Έδειξε τον ξανθό άντρα και την ίδια στιγμή τον αναγνώρισε. Ήταν ο Βενετσιάνος φίλος του Τσάρλι.

Ο Ανίβας δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Τύλιξε τα γερά του μπράτσα γύρω απ' τον Κλαούντιο και τον έσφιξε δυνατά.

«Ήρθες λοιπόν!» είπε. «Στ' αλήθεια ήρθες! Μας ακολούθησες ως εδώ; Θεέ μου – πρέπει να είσαι πραγματικός φίλος του Τσάρλι. Ουάου. Μπράβο» και τον αγκάλιασε ξανά.

Ο Σουλεϊμάν δεν είχε καν δέσει το πλοίο. Χωρίς δισταγμό, απομακρυνόταν πάλι από την προβλήτα μουρμουρίζοντας τις προσευχές του.

«Και δεν ήρθε μόνο ο Κλαούντιο!» φώναξε η Μάγκνταλεν. «Έφερε και –»

«Ποιον;» χαμογέλασε ο Ανίβας.

«Λοιπόν. Κανείς λογικός άνθρωπος δε θα το πίστευε» άρχισε ο Κλαούντιο.

«Για πες» είπε ο Ανίβας.

«Το βασιλιά της Βουλγαρίας και δυο λιοντάρια» είπε ο Κλαούντιο.

Ο Ανίβας σώπασε. Κοίταζε ακίνητος.

«Εεε – τους φίλους του Τσάρλι;» είπε τελικά.

«Ναι» είπε ο Κλαούντιο. «Ήρθαν για τον Τσάρλι».

«Άλλο και τούτο» είπε ο Ανίβας. «Και πού βρίσκονται τώρα;»

«Πάνω στο πλοίο μας. Το λένε *Ελ Μπαράκα*. Φτάσαμε σ' αυτό το τρομερό μέρος ακολουθώντας εσάς, είδαμε το πλοίο σας και ήρθα – το δικό μας πλοίο είναι στ' ανοιχτά. Ελάτε να το δείτε. Παρακαλώ». Έδειξε προς τη θάλασσα. Πέρα μακριά, ο Ανίβας ξεχώρισε άλλο ένα μικρό πλοίο.

«Χαίρομαι γι' αυτό» είπε. «Χαίρομαι».

Αφού το φορτίο που θα μετέφερε το *Ολντ Γέλλερ* έφτασε με ασφάλεια πάνω στο πλοίο, ο Μακκόμο τηλεφώνησε στο Γενικό Διευθυντή.

Ο Γενικός Διευθυντής ήθελε να του φέρει το εμπόρευμα στη Βενς. Ο Μακκόμο αρνήθηκε.

«Θα το πάω κατευθείαν στην κορυφή» είπε. «Αρκετή φασαρία έχει γίνει. Δε θα ρισκάρω την επένδυσή μου».

Έτσι λοιπόν, ο Γενικός Διευθυντής τηλεφώνησε στον Επικεφαλής Γενικό Διευθυντή κι ο ΕΓΔ χαμογέλασε ευτυχισμένος επειδή είδε ότι είχε δίκιο. Ο Τσάρλι ερχόταν σ' αυτόν και οι γονείς του δε θα ήταν μακριά από κει που θα πήγαινε ο Τσάρλι. Απλά, εκείνος θα συνέχιζε τη δουλειά του και θα είχε τα μάτια του ανοιχτά.

Το πέραςμα του ωκεανού ήταν για τον Τσάρλι ανιαρό και δυσάρεστο κι αισθανόταν μια περίεργη αίσθηση αναμονής να πλανιέται στον αέρα, επειδή ήξερε πως θα γινόταν κάτι που θα τον τρόμαζε, όμως ακόμα δεν είχε συμβεί τίποτα. Δεν είχε ζαλιστεί πολύ απ' τη θάλασσα, αν και λαχταρούσε λίγο φρέσκο αέρα και λαμπερή λιακάδα. Αλλά, έτσι όπως ήταν φυλακισμένος, ξέχασε γρήγορα πως έξω από τους τοίχους του ξύλινου κελιού του ήταν ο απέραντος Ατλαντικός ωκεανός, που γέμιζε την τεράστια αυτή λεκάνη της γης κι εκτεινόταν για χιλιάδες μίλια, σε βάθος και σε πλάτος. Κάτω από άλλες συνθήκες, το να διασχίσει τον Ατλαντικό με πλοίο θα ήταν μια θαυμάσια περιπέτεια! Μα τώρα όχι. Εκείνος βρισκόταν μέσα σε μια μικροσκοπική, αποπνικτική καμπίνα, χωρίς κανέναν για παρέα εκτός από ένα ναύτη για φρουρό που είχε κάτι μάτια σαν χάντρες και το Νίνου, που δεν τολμούσε να φανερώσει τη μικρή πράσινη μούρη του.

Ο Τσάρλι δεν ήξερε πού ήταν όλοι οι άλλοι – ο Ράφι, η Δεκαεφτά και η Είκοσι ένα, οι Στάρλετς. Το περίμενε πως

όλοι αυτοί θα ήταν κάπου μαζί, χωρίς αυτόν. Τον κολάκευε κάπως που τον έβαλαν μόνο του. Ήξερε γιατί το έκανε ο Μακκόμο – ήξερε πια ο Μακκόμο ότι ο Τσάρλι ήταν έξυπνος. Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να τον κοροϊδέψει ότι ήταν κουτός και υπάκουος – ο Μακκόμο τον έβαλε μόνο του ακριβώς επειδή πίστευε πως, διαφορετικά, θα κατάστρωνε κι άλλο σχέδιο απόδρασης.

Κι εκείνος, φυσικά, είχε κάθε πρόθεση να βρει ένα τέτοιο σχέδιο.

Αλλά τι;

Πώς;

Προσπάθησε αφάνταστα, καθισμένος πάνω σ' αυτό το σκούρο ντουλάπι, να διατηρήσει το κουράγιο του, το μυαλό του καθαρό, τη λογική του – όλα όσα τον είχαν βοηθήσει ως τώρα. Όμως ήταν πιο δύσκολο από ποτέ. Είχε ξαναχάσει τους γονείς του. Τώρα πια κινδύνευε περισσότερο, ήταν πιο μόνος και πιο αδύναμος. Ούτε φως ούτε φρέσκος αέρας. Μ' ένα δυο πιάτα άνοστο χυλό κάθε μέρα.

Και υπήρχε άλλο ένα πρόβλημα. Δεν ήξερε αν ο Σεργκέι ήταν στο πλοίο. Δεν μπορούσε να στείλει το Νίνου να μάθει. Ούτε να μιλήσουν δεν μπορούσαν μεταξύ τους. Ο ναύτης παρακολουθούσε την κάθε κίνηση του Τσάρλι κι ο Νίνου καθόταν ακίνητος μέσα στην τσέπη του, βγαίνοντας έξω μόνο για λίγες στιγμές, όταν ο ναύτης λαγοκοιμόταν, για να πιάσει κουνούπια και μαμούνια του καραβιού με τη μακριά, εκπληκτική γλώσσα του.

Ο Τσάρλι κάθισε στο ξύλινο πάτωμα με προσοχή, για να μην πιέσει το Νίνου, και χάιδεψε τη σούρα στο κεφαλάκι του. Πέρα απ' αυτή την επαφή, ο Τσάρλι ήταν ολομόναχος σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού απ' τη μια ως την άλλη άκρη

του Ατλαντικού, για χιλιάδες, ατέλειωτα μίλια μοναξιάς.

Δεν μπορούσε ούτε να περάσει την ώρα του υπολογίζοντας πού πήγαιναν. Ήξερε. Πήγαιναν σε κάποιες σπουδαίες εγκαταστάσεις της Εταιρείας. Σε μια προστατευόμενη κοινότητα όπου θα ήταν το Κεντρικό Αρχηγείο. Σε κάποιο τρομερό μέρος όπου η τεχνητή ατμόσφαιρα που του είχαν περιγράψει οι γονείς του θα σκοτείνιαζε το μυαλό του και θα γινόταν αδύναμος, χάνοντας τον εαυτό του και τον κόσμο. Δε θα τον σκότωνε, ούτε θα τον χτυπούσε κανείς. Απλά θα τον απομυζούσαν και θα τον στέγνωναν μέχρις ότου χανόταν η ύπαρξή του. Το σώμα του θα περιπλανιόταν άσκοπα εδώ κι εκεί, αλλά ο εαυτός του κι όλα όσα συγκροτούσαν τον Τσάρλι θα χάνονταν για πάντα. Δεν μπορούσε να βρει τρόπο να το αποφύγει. Παρ' ότι προσπάθησε. Θεέ μου, πόσο προσπάθησε. Σ' αυτό το μισοσκοτεινό δωμάτιο γυρόφερνε συνέχεια στο μυαλό του η ιδέα ότι θα έπρεπε κάτι να κάνει, κάτι να σκεφτεί για να το αποφύγει. Αλλά δεν του ερχόταν καμία ιδέα. Κάποιες στιγμές σκεφτόταν ότι έπρεπε να ντρέπεται που δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα, όμως τις πιο πολλές ώρες το μυαλό του ήταν άδειο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΗΤΑΝ ΒΥΘΙΣΜΕΝΟΣ στην απελπισία για μερικές βδομάδες, μέχρις ότου μια γοητευτική νεαρή γυναίκα με λαμπερά μαλλιά και φακίδες στη μύτη χτύπησε την πόρτα, χαμογέλασε πλατιά στο ναύτη και κάλεσε τον Τσάρλι να τη συνοδεύσει στο κατάστρωμα.

«Γεια!» είπε. «Είμαι η Σάλλυ Ανν, καλώς όρισες! Μου ανέθεσαν να σε συνοδεύω! Σε περιμέναμε! Φαντάζομαι πως εκεί που κοιμόσουνα δεν ήταν και τόσο αναπαυτικά, αλλά, μη σε νοιάζει, τώρα είσαι εδώ!»

Το φως του ήλιου τον τύφλωσε όταν ανέβηκε στο κατάστρωμα. Αχ, ο καταγάλανος ουρανός! Όλα έλαμπαν. Η θάλασσα τον θάμπωνε κι ένα μικροσκοπικό πουλί με ζωηρά χρώματα πέρασε δίπλα του βουίζοντας. Είμαι στον παράδεισο, σκέφτηκε μπερδεμένος. Αυτή λοιπόν είναι η αρχή του τέλους. Αισθάνθηκε έναν κόμπο στο λαιμό του. Τώρα θ' αρχίσω να αναπνέω αυτό που μου έλεγαν ο μπαμπάς και η μαμά κι αυτή θα 'ναι η τελευταία μου σκέψη... Έβηξε. Στη μύτη του έφτασε η γλυκιά μυρωδιά του αέρα.

«Πού βρίσκομαι;» είπε ο Τσάρλι καθώς η Σάλλυ Ανν τον οδήγησε σε μια όμορφη ξύλινη προβλήτα. Ήξερε, αλ-

λά ζήτησε να μάθει το όνομα. Ήθελε να είναι έξυπνος και λογικός για όσο μπορούσε ακόμα. Πού ήταν η Δεκαεφτά και η Είκοσι ένα; Και οι Στάρλετς; Κι ο Ράφι;

«Στο Σαν Αντόνιο!» του είπε εκείνη μ' ένα μικρό γελάκι, κατεβαίνοντας σε μια παραλία που θα μπορούσε να την περιγράψει κανείς τουλάχιστον τέλεια. Η πιο λευκή άμμος, τα πιο τουρκουάζ νερά, το πιο γλυκό αεράκι, η πιο γλυκιά λιακάδα. Η αντίθεση με το μισοσκόταδο της καμπίνας μέσα στην οποία είχε διασχίσει τον ωκεανό, η αντίθεση με την κακοκεφιά του δε θα μπορούσε να είναι πιο μεγάλη.

«Και πού είναι αυτό;» ρώτησε ανταποδίδοντάς της το χαμόγελο.

«Μα, εδώ βέβαια, πού αλλού!» είπε εκείνη.

Τον οδήγησε σ' ένα αυτοκίνητο, στην άκρη της παραλίας, όπου ένα μικρό ηλεκτρικό τραμ τούς περίμενε. Για δέκα λεπτά περίπου τους μετέφερε σιωπηλά μέσα από ένα φυσικό παράδεισο από αμμουδιά και βράχια, αμμόλοφους και όμορφα δέντρα. Μικρές μαϊμούδες φλυαρούσαν στα κλαδιά και μικροσκοπικά κολιμπρί στροβιλιζόνταν ανάμεσα σε λουλούδια, τέσσερις φορές το μέγεθός τους, λάμποντας στον ήλιο σαν σκόρπιες χάντρες από σπασμένο περιδέραιο. Κι ο αέρας ήταν γλυκός. Ο Τσάρλι έβαλε τα δάχτυλά του στο στόμα και στη μύτη του. Προσπάθησε να νιώσει τα πνευμόνια του. Είχε ήδη μπει μέσα του; Είχε αρχίσει να επιδρά πάνω του;

Μετά από λίγο το τραμ σταμάτησε πλάι σ' ένα απαλό πράσινο γρασίδι, όπου κατέβηκαν. Η Σάλλυ Ανν οδήγησε τον Τσάρλι σε ένα μάλλον πολυτελές μπαγκαλόου. Ήταν φτιαγμένο από χοντρούς ξύλινους κορμούς και οι τοίχοι του ήταν κυρίως αραχνοϋφαντες κουρτίνες που τις κου-

νούσε το απαλό αεράκι. Το πάτωμα ήταν μαρμάρινο. Έμοιαζε με κρεβατοκάμαρα. Ένα κοπάδι παπαγάλων με ζωηρά χρώματα καθόταν, ο ένας πλάι στον άλλον, στο δοκάρι της στέγης. Βλέποντάς τους να μπαίνουν, πέταξαν μακριά δημιουργώντας τρομερό πανδαιμόνιο με τις κραυγές τους και τα χτυπήματα των πολύχρωμων φτερών τους.

«Κοίτα!» είπε η Σάλλυ Ανν δείχνοντας τη γωνία της βεράντας που έτρεχε γύρω απ' το σπίτι. Ήταν ένα τεράστιο ντους, εκεί στο ύπαιθρο, προστατευμένο απ' τα μάτια του κόσμου (όχι ότι υπήρχε καθόλου κόσμος) από έναν πλωτό χείμαρρο μοβ και ροζ λουλουδιών.

Αλλά, καθώς ο Τσάρλι κοίταξε πιο προσεκτικά, είδε ότι δεν ήταν τελικά ντους. Ήταν ένα σιντριβάνι. Ζεστό. Για λουτρό.

«Θα σου φέρω καθαρά ρούχα» του είπε χαριτωμένα.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε άχρωμα. Η ομορφιά, η καλοσύνη, ο καθαρός αέρας, η λιακάδα, ήταν όλα υπερβολικά γι' αυτόν. Καθώς η Σάλλυ Ανν απομακρύνθηκε, ο Τσάρλι έβγαλε με προσοχή το Νίνου, το φάρμακό του και τη Λοσιόν-Που-Όλα-Τα-Βελτιώνει της μητέρας του και τα ακούμπησε πάνω στο τεράστιο κρεβάτι. Κοιτάχτηκαν με το Νίνου.

«Πιθανόν να υπάρχουν παντού κρυμμένες κάμερες» μουρμούρισε ο Τσάρλι στη γατίσια γλώσσα. Ο Νίνου στένεψε τα μάτια του κι έκανε μια γενναία προσπάθεια να μοιάζει με πλαστικό παιχνίδι.

Στο σιντριβάνι, οι βδομάδες απλυσιάς, ιδρώτα κι αλμύρας μέσα σ' εκείνη τη στενή καμπίνα καθάρισαν απ' τη δροσιά του αναζωογονητικού νερού που έπεφτε με ορμή πάνω του. Κι αυτό ήταν αληθινά υπέροχο. Κράτησε σφιχτά το σαπούνι κι έτριψε δυνατά το κεφάλι του, σαπούνισε τις μασχά-

λες, ακόμα και τα δάχτυλα των ποδιών του. Το νερό ξεπη-
δούσε μέσα απ' το έδαφος. Το υπέροχο άρωμα του αέρα
ήταν τόσο εύκολο να το αναπνεύσει... Ίσως, σκέφτηκε, αν
σταθώ κάτω απ' το νερό, να αναπνέω λιγότερο αέρα...

Αυτό που σκέφτηκα ήταν βλακεία.

Μήπως αρχίζω να αποβλακώνομαι;

Στάθηκε στον ήλιο κι άφησε το νερό του σιντριβανιού
να τον μουλιάσει.

Με μια καθαρή πετσέτα γύρω απ' τη μέση του, ο Τσάρλι
γύρισε στο δωμάτιο. Καινούρια ρούχα τον περίμεναν, δρο-
σερό απαλό παντελόνι κι ένα μπλουζάκι. Έψαξε με το
βλέμμα να δει το μπουφάν του – ήταν εκεί πέρα, κρεμασμέ-
νο με τάξη σε μια καρέκλα. Γυρνώντας στη βεράντα, παρα-
τήρησε τη θέα – μια θάλασσα που άστραφτε, φοίνικες που
λίκνιζαν πέρα δώθε τα φύλλα τους, που θροίζαν απαλά,
καταπράσινοι λόφοι τόσο αφράτοι και τέλειοι, που λες πως
τους έφτιαξε κομμωτής, και πέρα μακριά ένας υπέροχος
ήλιος που μόλις άρχιζε να γέρνει προς τη δύση.

Πεινούσε στ' αλήθεια. Το μάτι του έπεσε στο τραπέζι της
βεράντας, όπου ήταν στρωμένο – καλά, ήταν στρωμένο ένα
πολύ όμορφο γεύμα. Μια φέτα σολομού, πατατοσαλάτα,
φασόλια, μαγιονέζα, μάγκο και κέικ σοκολάτας με σαντιγί.

Βάζουν κάτι και στο φαγητό άραγε; αναρωτήθηκε. Μή-
πως δε θα 'πρεπε να φάω;

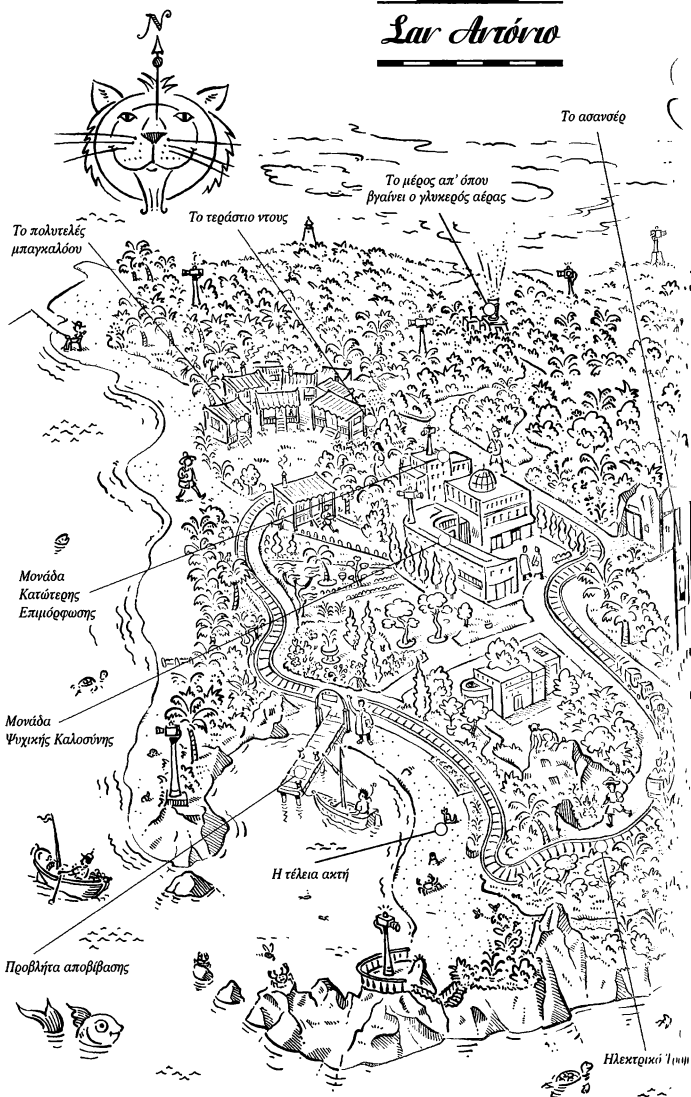
Έμεινε να κοιτάζει το φαγητό για πολλή ώρα.

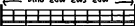
Δεν μπορώ να μένω νηστικός και να πεθάνω απ' την πεί-
να, σκέφτηκε. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο να φάω. Και δεν
μπορώ να πάω πουθενά αλλού.

Ο Τσάρλι τράβηξε μια καρέκλα κι άρχισε να τρώει.

Πολύ νόστιμο, σκέφτηκε.

San Antonio

ΚΛΙΜΑΚΑ : από εδώ έως εδώ = ΚΑΘΟΛΟΥ ΑΠΟΣΤΑΣΗ

Μονάδα Επιτήρησης

Το γραφείο του ΕΓΔ

Η φωλιά
του αετού

Η Φάρμα των Ζώων

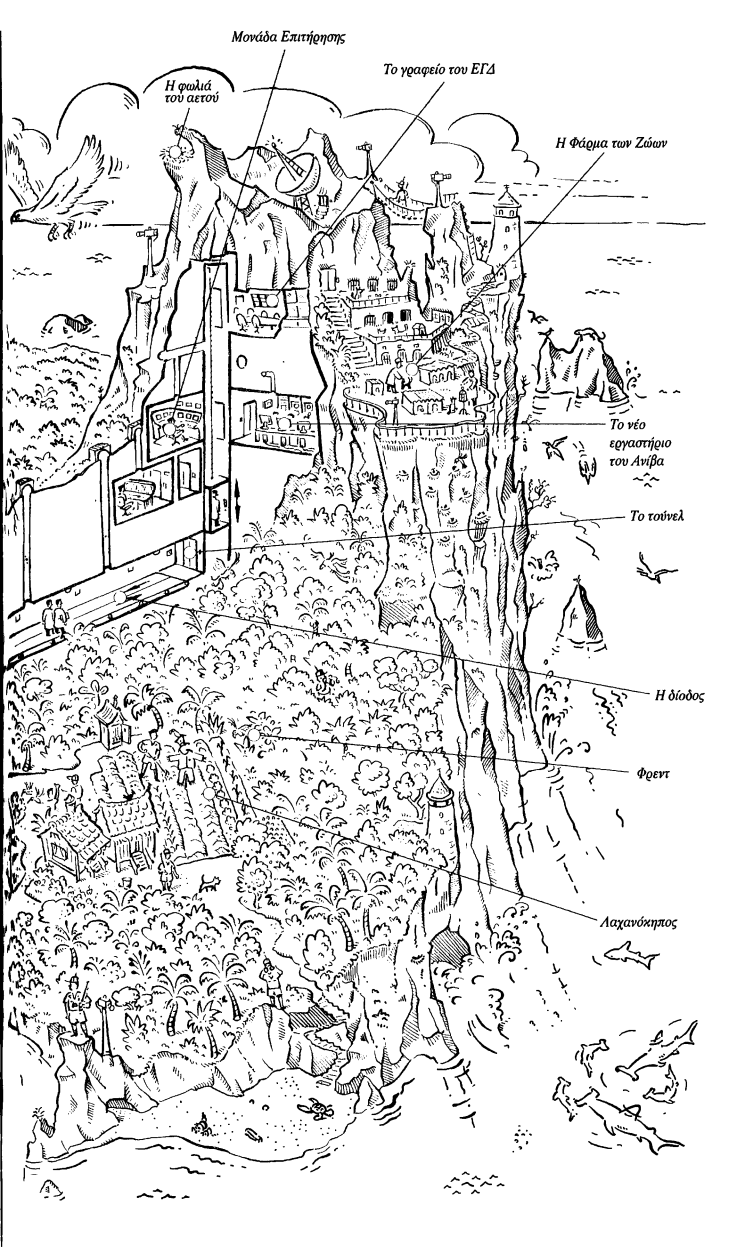
Το νέο
εργαστήριο
του Ανίβα

Το τούνελ

Η διάδος

Φρεντ

Λαχανόκηπος

Στη σκέψη αυτή ταράχτηκε – του κάνουν πλύση εγκεφάλου; Πώς μπόρεσε να σκεφτεί ότι ήταν νόστιμο; Οχ, να το, άρχισε!

Άφησε κάτω το πιρούνι του και μπήκε μέσα.

Μια απ' τις κουρτίνες είχε τραβηχτεί και άφησε να φανεί μια τηλεόραση. Ο Τσάρλι ούτε ήξερε από πότε είχε να δει τηλεόραση. Και δεν είχε δει ποτέ επίπεδη τηλεόραση σαν κι αυτή. Η οθόνη της έπιανε το μισό τοίχο.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι κρατώντας το τηλεχειριστήριο κι άρχισε ν' αλλάζει κανάλια. Κωμωδίες, σοβαρά έργα, ποδόσφαιρο, σαπουνόπερες, παιχνίδια γνώσεων, κι άλλες κωμωδίες, μπάσκετ, μπιλιάρδο, ειδήσεις, κι άλλες ταινίες, θρίλερ, αστυνομικά, μουσική ποπ, διαφημίσεις, διαφημίσεις, διαφημίσεις...

Μήπως οι διαφημίσεις έμπαιναν στο μυαλό του; Υπήρχαν παρασυνειδησιακά μηνύματα ανάμεσα στα προγράμματα, που επηρέαζαν το μυαλό του;

Είδε τηλεόραση ώρες ολόκληρες.

Κι αποκοιμήθηκε.

Στη μονάδα παρακολούθησης, η Σάλλυ Ανν γύρισε στη συνοδό της Δεκαεπτά, που παρακολουθούσε τη Δεκαεπτά να κάνει ακριβώς το ίδιο πράγμα σε ένα μπαγκαλόου πιο πέρα από του Τσάρλι, και είπε χαρούμενα: «Υπέροχα! Ο Τσάρλι μπήκε στο κόλπο μια χαρά! Το κορίτσι τι κάνει;».

«Τα πάει πολύ καλά!» είπε η άλλη συνοδός μ' ένα φιλικό χαμόγελο. «Μου φαίνεται πως όλοι θα μείνουν πολύ ευχαριστημένοι μαζί μας!»

Κι στο γραφείο του ΕΓΔ, ο ΕΓΔ, ακούγοντας απ' την ενδοσυνεννόηση, χαμογέλασε κι αυτός.

Απ' την κρυψώνα του, μια άθλια σωσίβια λέμβο του Ολντ Γέλλερ, ο Σεργκέι είδε τον Τσάρλι να βγαίνει στη στεριά. Ακούμπησε το πιγούνι στις πατούσες του και σκέφτηκε: «Χμ, ελπίζω να είναι τόσο σκληρρόος όσο οι γονείς του. Και σκληρρότερος».

Και μετά έφερε τα πίσω πόδια του στην κουπαστή της λέμβου, ανάμεσα στα μπροστινά του, πριν εκσφενδονιστεί μ' ένα σάλτο στην προβλήτα. Κρύφτηκε πίσω απ' τους θάμνους για να μην τον δουν και μετά ακολούθησε τον Τσάρλι και τη νεαρή γυναίκα στο τραμ πηδώντας στο πίσω μέρος, ενώ οι άλλοι δυο κάθισαν μπροστά.

Όταν η Σάλλυ Ανν έφυγε από το μπαγκαλόου, ο Σεργκέι προσπάθησε να τραβήξει την προσοχή του Τσάρλι ενώ εκείνος έκανε μπάνιο, αλλά το σιντριβάνι έκανε πολύ θόρυβο κι ο Σεργκέι φοβόταν να πλησιάσει, για να μη βραχεί. (Όταν πήδηξε πάνω στην πλάτη της φάλαινας, ήταν διαφορετικά – ζήτημα ζωής ή θανάτου. Δε γίνεται να βγεις από ένα πλοίο που ταξιδεύει χωρίς να βραχείς.)

Σκέφτηκε να πλησιάσει τον Τσάρλι όταν έτρωγε, αλλά ο Τσάρλι ήταν πολύ απορροφημένος και το τραπέζι ήταν εκτεθειμένο σε κοινή θέα. Μέχρι να μάθει τι συνέβαινε εκεί πέρα, ο Σεργκέι δίσταζε να φανερωθεί. Το ίδιο κι όταν ο Τσάρλι έβλεπε τηλεόραση – ο Σεργκέι τού έκανε γκριμάτσες απ' έξω μέχρι που τον πόνεσαν τα μάγουλά του, αλλά ο Τσάρλι ήταν καρφωμένος στην οθόνη και τίποτα δεν τον έκανε να στρέψει το βλέμμα.

«Πάει, στρρραβώθηκε απ' την τόση τηλεόρρραση» μουρμούρισε ο Σεργκέι αηδιασμένος. Αποφάσισε να προσπαθήσει το βράδυ. Τα συστήματα επιτήρησης θα είναι τό-

τε λιγότερο αποτελεσματικά. Δεν είχε καμιά όρεξη να τον δούνε και να τον κάνουνε και γω δεν ξέρω τι αυτοί οι βλαμμένοι· όχι, ευχαριστώ παιδιά, δε θα πάρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

ΑΦΟΥ Ο ΜΑΚΚΟΜΟ ΠΑΡΕΔΩΣΕ τα φορτία του, το καθένα στη δική του Σάλλυ Ανν, οδηγήθηκε από το συντονιστή συνοδών, ένα παχουλό παιδί που το έλεγαν Ντέιβ, στην καρδιά του Αρχηγείου. Ήταν ένας άνετος χώρος με χαμηλούς καναπέδες, μαρμάρινα πατώματα, κλιματισμό κι έναν τοίχο γεμάτο με οθόνες τηλεόρασης όπου μπορούσες να παρακολουθήσεις οτιδήποτε γινόταν οπουδήποτε στο νησί.

Τον υποδέχτηκε ο Επικεφαλής Γενικός Διευθυντής. «Μακκόμο!» φώναξε χαρούμενα, λες κι ήταν παλιοί φίλοι, αν και, στην πραγματικότητα, δεν είχαν συναντηθεί ποτέ. «Χαίρομαι που σε βλέπω, χαίρομαι που σε βλέπω. Βλέπω, έφερες όλο το φορτίο! Τσεκαρισμένα όλα! Χάρηκα που είδα εκείνα τα δύο κοριτσάκια – τα γρήγορα δάχτυλα είναι μια ικανότητα στην οποία έχουμε κάποια υστέρηση, κι έτσι κάθε νέα άφιξη είναι καλοδεχούμενη, η αγορά διψάει για κάτι τέτοιο, γι' αυτό κι εμείς βάζουμε τα δυνατά μας να ικανοποιήσουμε τη ζήτηση. Και η ποδοσφαιρική ομάδα – τι να πω, φοβερό! Όλοι τους! Αλλά, βέβαια, το αστέρι του γκρουπ, Μακκόμο, το βρήκες εσύ! Το αγόρι που μιλάει τη

γλώσσα των γάτων! Τι να πω; Ξέρεις ίσως ότι είχαμε ένα μικρό πρόβλημα στο Γιαρπ με τους γονείς... Όμως χάρη σε σένα τελείωσαν όλα. Θα έρθουν εδώ ολοταχώς, βάζω στοίχημα, και μεις θα 'χουμε όλα τα συστατικά που χρειαζόμαστε για μια υπέροχη κι επικερδή νέα περίοδο έρευνας».

Ο Μακκόμο χαμογέλασε ήρεμα. Πόσο δίκιο είχε που δεν περίμενε τίποτα απ' τους ανθρώπους. Πόσο τιποτένιοι είναι. Αυτά που μετράνε γι' αυτούς είναι το χρήμα και το συναίσθημα.

«Την κέρδισες την αμοιβή σου με την αξία σου, πέρα για πέρα» συνέχισε ο Επικεφαλής Γενικός Διευθυντής «κι ελπίζω στ' αλήθεια να δουλέψεις για μας ξανά, σύντομα, γιατί, ειλικρινά, δεν μπορούμε να βρούμε πάντα εργολάβους του δικού σου βεληνεκούς. Είχαμε κάποιες αποτυχίες στο παρελθόν, από κάποιους που δε στάθηκαν αρκετά ικανοί».

«Ναι, ξέρω» είπε ο Μακκόμο. Δεν αισθανόταν άνετα και ήθελε να φύγει. Ο αέρας μύριζε περίεργα. Το στομάχι του ανακατεύτηκε και για πρώτη φορά μετά από αρκετό καιρό σκέφτηκε το ναρκωτικό που έπαιρνε. «Ξέρω, τον έφερα κι αυτόν. Το Ράφι Σάντλερ».

«Άντε! Τι μου λες;» φώναξε ο Επικεφαλής Γενικός Διευθυντής, που, φυσικά, το γνώριζε πολύ καλά (του το είχαν πει από το Τμήμα Πληροφοριών και Ασφαλείας). «Αυτά είναι καλά νέα! Και μου φέρνεις όλο καλά νέα! Θα τον βάλουμε κι αυτόν στο πρόγραμμα μαζί με τους άλλους και τολμώ να πω ότι αυτός θα ταιριάζει πολύ περισσότερο...»

Αυτές οι κουβέντες δε σήμαιναν τίποτα για το Μακκόμο. Τυπικό λεξιλόγιο και κουραφέξαλα της Αυτοκρατορίας. Του φαίνονταν ανιαρά και ήταν έτοιμος να φύγει.

«Θα πάρω την αμοιβή που θα του δίνετε μαζί με τη δική μου πληρωμή» είπε ο Μακκόμο. «Τώρα θα πρέπει να φύγω».

«Πού πας τόσο γρήγορα;» τον ρώτησε ο Επικεφαλής Γενικός Διευθυντής. «Δεν μπορείς να μείνεις λίγο ακόμα; Σίγουρα θα σε ξαναχρειαστούμε, όπως σε βλέπω και με βλέπεις!»

Ο Μακκόμο δεν είχε καμιά όρεξη να βλέπει τα μούτρα του ΕΓΔ.

«Το πλοίο μου επιστρέφει στην Αφρική» είπε ευγενικά, αλλά ψυχρά. «Έχω δουλειές. Γι' αυτό...»

«Μα βέβαια, βέβαια!» είπε ο Επικεφαλής Γενικός Διευθυντής. «Θα σου έχουμε έτοιμη την αμοιβή σου μέχρι αύριο. Πέραν μια δυο νύχτες εδώ, ξεκουράσου και η Μονάδα Συντήρησης θα ρίξει μια ματιά στο πλοίο σου. Μετά από τέτοιο ταξίδι...» Και, χαρούμενος, σηκώνοντας ψηλά τον αντίχειρα, συνόδευσε το Μακκόμο έξω και τον παρέδωσε στη φροντίδα του Ντίιβ, που τον οδήγησε σε έναν από τους ξενώνες. Ο ΕΓΔ παρακολουθούσε σε μια από τις οθόνες του. «Θα περάσει καλά» μουρμούρισε. «Πολύ καλά».

Η Σάλλυ Ανν πήρε το μήνυμα στη συσκευή ενδοσυνεννόησης κι απάντησε: «Έρχομαι αμέσως, κύριε! Έρχομαι αμέσως!».

Όμως ο Ράφι δε συμμετείχε στο πρόγραμμα μαζί με τους άλλους. Αυτόν τον καημένο τον έβαλαν στο στρατόπεδο εργασίας, όπου η Εταιρεία κρατούσε όσους είχε απαγάγει αλλά αποδεικνύονταν πως δε χρησίμευαν σε κάτι ιδιαίτερο. Στο Ράφι έδωσαν ένα κρεβάτι δίπλα στον Παγκόσμιο Πρωταθλητή Κατανάλωσης Βραστών Αυγών, που οι κλα-

νιές του γέμιζαν κάθε βράδυ τον κοιτώνα, και στο Μίστερ Κόσμος των Καπνιστών, που ο σφυριχτός βήχας του και το τρομερό ροχαλητό του εξανέμιζαν κάθε ελπίδα για ύπνο.

Την ημέρα έσκαβαν τα χωράφια και τους λαχανόκηπους. Και τη νύχτα στριφογύριζαν, έβηχαν και έκλιναν.

«Καλύτερα να είχα πνιγεί σ' εκείνο το αναθεματισμένο πλοίο» σκέφτηκε ο Ράφι – ήταν οι τελευταίες του σκέψεις πριν ο γλυκερός αέρας επιδράσει πάνω του. «Αν ο Τρόυ ήταν εδώ, θα κοιμόμουνα έξω μαζί του...» Αλλά φοβόταν να κοιμηθεί μόνος του έξω, με τις κουκουβάγιες που έσκουζαν, τα τριξίματα των εντόμων και τους μυστήριους θορύβους της νύχτας στην Καραϊβική. Κι ο Τρόυ δεν ήταν εκεί – ζούσε ευτυχισμένος στο σπίτι ενός Ισπανού τελωνειακού υπαλλήλου, που τον είχε λυπηθεί όταν τον είδε στη μάντρα του μπόγια. Ζούσε ευτυχισμένος, αλλά του έλειπε ο Ράφι.

Πάνω στο *Ελ Μπαράκα*, ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μη δείχνουν σαστισμένοι και τρομοκρατημένοι από τους φίλους του Τσάρλι. Το βασιλιά Μπόρις τον συνήθισαν – εξάλλου ήταν ένας απλός βασιλιάς. Αλλά τα λιοντάρια ήταν κάτι άλλο. Ήταν ξαπλωμένα ήρεμα στην καμπίνα παίζοντας λίγο τα μουστάκια τους και φαίνονταν –ιδιαίτερα το νεαρό θηλυκό– να χαμογελάνε. Οι γονείς του Τσάρλι είχαν μείνει εμβρόντητοι.

«Νομίζω πως καταλαβαίνουν πολλά απ' αυτά που λέμε» είπε ο Κλαούντιο.

«Γεια» είπε η Μάγκνταλεν σιγανά. Είχε τη διάθεση να απλώσει το χέρι της, αλλά της φαινόταν καθαρή τρέλα. Ο Κλαούντιο την είχε ενημερώσει για το πώς έφτασαν ως εδώ. Αυτά τα άγρια αιλουροειδή είχαν μπει με τη θέλησή

τους στο πλοίο και διέσχισαν τον Ατλαντικό –ταξιδεύοντας ως λαθρεπιβάτες!– για χάρη του γιου της, του παιδιού της. Δεν μπορούσε να πει λέξη απ' τη συγκίνηση. Τα μάτια της βούρκωσαν.

Η Ελσίνα τίναξε πέρα δώθε την ουρά της.

«Μακάρι να μπορούσα να σας μιλήσω όπως σας μιλάει ο γιος μου» είπε η Μάγκνταλεν. «Μακάρι να μπορούσα να σας πω πόσο κατάπληκτη είμαι, πόσο συγκινημένη που είστε εδώ. Μακάρι...» Αλλά δεν μπορούσε.

«Η καημένη» μουρμούρισε η Ελσίνα. «Μοιάζει λίγο στον Τσάρλι, έτσι; Πρέπει να είναι πολύ αναστατωμένη».

«Αν καταλαβαίνουν» είπε ο Ανίβας «καλύτερα να βρίσκονται εδώ όσο θα συζητάμε».

«Α, ναι, έχω μια ιδέα» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Ας πάμε να τρομάξουμε κανέναν άνθρωπο, για να ξεμπερδεύουμε». Αλλά, φυσικά, κανένας δεν κατάλαβε – εκτός απ' την Ελσίνα, που σήκωσε το βλέμμα της ψηλά.

«Ωραία λοιπόν» είπε ο βασιλιάς Μπόρις στον Ανίβα και στη Μάγκνταλεν. «Πείτε μας τι ξέρετε».

Εκείνοι του εξήγησαν τη θεωρία τους για το Σαν Αντόνιο και την Εταιρεία. Ο βασιλιάς Μπόρις, που είχε ήδη έρθει σε επαφή με τον Έντουαρτ, το επιβεβαίωσε.

«Και είστε βέβαιοι ότι ο Τσάρλι είναι εκεί;» είπε ο βασιλιάς Μπόρις.

«Όχι» είπε ο Ανίβας. «Γι' αυτό θα πάω να μάθω».

«Πώς;» ρώτησαν όλοι – κι ο Ανίβας τούς εξήγησε το σχέδιό του.

«Πρέπει να ψάξω να βρω μια δουλειά στο Σαν Αντόνιο» είπε. «Κοιτάξτε με –»

Είχε μέρες να ξυριστεί. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμέ-

να απ' το θαλασσινό αέρα και είχαν μακρύνει (γι' αυτόν), μια και είχε περάσει ένας μήνας από τότε που βρίσκονταν στο Μαρόκο, όπου είχε επισκεφθεί για τελευταία φορά τον κουρέα. Φορούσε ξεπλυμένα τζιν κι ένα απλό μπλουζάκι. «Στην αγορά» είπε «θα περάσω για ντόπιος. Αν πάρω και κοιμισμένο ύφος. Θα ξαναπάω εκεί πέρα απόψε πάλι, θα δω τι γίνεται και θα μάθω τι συζητάνε για το Σαν Αντόνιο».

Όλοι σώπασαν. Κανένας δεν ήθελε να επιστρέψει ο Ανίβας εκεί. Όλοι όμως καταλάβαιναν ότι ήταν καλή ιδέα.

«Σου θυμίζει κανέναν;» ρώτησε το νεαρό λιοντάρι την Ελσίνα. «Με τα σχέδια και την παλικάριά του;»

«Α, βέβαια, ο Ανίβας είναι σαν τον Τσάρλι» είπε η Ελσίνα με τρυφερότητα.

«Ναι, αλλά η μεγάλη διαφορά είναι ότι ο Τσάρλι μάς καταλαβαίνει» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Μ' αυτούς τους ανθρώπους είναι σαν να είμαστε πίσω στο τσίρκο. Άνθρωποι κάνουν κουμάντο, πολυάσχολοι όπως συνήθως· είναι το ίδιο πράγμα δηλαδή».

Όμως στο τσίρκο τα πράγματα δεν πήγαιναν όπως συνήθως. Το Μπουλούκι του Τιμπ, πάνω στην *Κίρκη*, περνούσε τον Ατλαντικό αρκετά βορειότερα από τα άλλα πλοία. Είχαν βάλει πλώρη για τη Νέα Αγγλία, όπου είχαν κλείσει παραστάσεις σ' όλη την ακτή για το υπόλοιπο καλοκαίρι. Ο ταγματάρχης Τιμπ, όμως, είχε λάβει ένα μήνυμα.

Ήταν καθισμένος, όπως έκανε πολύ συχνά, μέσα στην καμπίνα του με τα θαυμάσια σκαλίσματα και την υπέροχη επένδυση, φορώντας τη μακριά του ρόμπα, με τα πόδια του στο τραπέζι κι έχοντας ένα ποτήρι κονιάκ στο χέρι.

«Πιρουμεεεε!» φώναξε.

Πέρασαν μια δυο στιγμές μέχρι να φτάσει η κραυγή στ' αυτί της (από τρίτο χέρι, μέσω των Χανς και Σίγκι Λούτσι-ντι) κι ακόμα μια δυο στιγμές μέχρι να κατέβει από τα σχοι-νιά όπου έκανε προπόνηση στην ισορροπία.

«Να πάρει ο διάολος τους οργανωτές!» φώναξε ο ταγματάρχης Τιμπ όταν η Πιρουμε έμφανίστηκε στην πόρτα. «Είμαι στη μέση του Ατλαντικού με το καλύτερο τσίρκο στον κόσμο και μου ακυρώνουνε τις αναθεματισμένες παραστάσεις στην Αυτοκρατορία! Τι γίνεται τώρα;»

Η Πιρουμε δε μίλησε – δε χρειαζόταν εξάλλου. Ο ταγματάρχης απλά χρειαζόταν ακροατήριο. Και γι' αυτό το λόγο εκείνη βρισκόταν εκεί. Στο κάτω κάτω, ήταν ο διευθυντής του τσίρκου και ήταν υπεύθυνος για την παρουσίαση της παράστασης.

«Λοιπόν, πάει η περιοδεία στη Νέα Αγγλία... να πάρει! Πάμε προς τα νότια. Στην Καρολίνα είναι ωραία... στη Φλόριντα μήπως; Πού έχουμε καλύτερες επαφές, Πιρουμε;»

Εκείνη χαμογέλασε κι έγειρε στην πόρτα.

«Θα πάρω το Μάιλαμ Ντάουντυ. Αυτός θα ξέρει. Γαμώτο, τι ζόρι κι αυτό! Ή μήπως να γυρίσουμε πίσω στην Ευρώπη;»

■ Εκείνη σήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

Ο ταγματάρχης Τιμπ έπιασε το τηλέφωνο. «Γαμώτο» μουρμούριζε ακόμα. Αλλά μέσα στην επόμενη ώρα είχε μια προσφορά για περιοδεία στο Μισσισιππή, αρχίζοντας από τη Νέα Ορλεάνη.

«Νέα Ορλεάνη!» φώναξε. «Πώς σου φαίνεται, Πιρουμε; Πάμε λοιπόν νότια, να πιάσουμε κανένα ψάρι παραπάνω για τις τίγρεις μας, πάμε για Νέα Ορλεάνη, να δούμε το βα-

σιλιά του βουντού, πάμε γι' άλλες πολιτείες ...» Κι άρχισε το τραγούδι. Ο ταγματάρχης Τιμπ λάτρευε τη Νέα Ορλεάνη. Τη ζέστη και την περίφημη πηχτή σούπα από μπάμες, τις ιστορίες με φαντάσματα και τη μουσική Καγιούν. «Θα σας κεράσω όλους στου Τιπιτίνα!» φώναξε. «Γυαλίστε τα παπούτσια του χορού!»

Τα Χορευτικά Μπλουζ της Νέας Ορλεάνης του ταγματάρχη Τιμπ

R. LOCKHART

Con Vivo

mf

f

mp

p

Η Πιρουνέτ κούνησε το κεφάλι κι έφυγε για να πει στον καπετάνιο ότι τον ήθελε ο ταγματάρχης Τιμπ.

Εκείνο το βράδυ ο Ανίβας βγήκε πάλι έξω στη στεριά και μετά από μια νύχτα που καλύπτεται από ένα πέπλο μυστηρίου (που την πέρασε κυρίως σε παράγκες με λασπωμένα πατώματα, άθλια καταγώγια για μεθύστακες) γύρισε πίσω όταν η αυγή της Καραϊβικής άρχισε να φωτίζει με το έντονο ροζ χρώμα της, κουρασμένος και μελαγχολικός, αλλά με χρήσιμες πληροφορίες.

«Κανένας δεν πάει εκεί» είπε. «Δεν μπορεί κανένας να βγει στην ακτή. Εδώ οι άνθρωποι μισούν το Σαν Αντόνιο. Έχει ό,τι δεν έχουν αυτοί: νόμους και τάξη, λεφτά, άνεση, αλλά την ίδια ώρα, λένε, είναι ένα αρρωστημένο μέρος, ένα μέρος χωρίς ψυχή. Λένε ότι το βλέμμα των ανθρώπων που ζούνε εκεί είναι άδειο και τα χαμόγελά τους ψεύτικα. Κάποιος μου είπε: «Τουλάχιστον εμείς ξέρουμε πως ζούμε στην κόλαση». Και σε κάθε περίπτωση, βέβαια, όλο το προσωπικό προσλαμβάνεται από το Διεθνές Τμήμα Προσωπικού, όλες οι συστάσεις ελέγχονται, δεν υπάρχουν κενές θέσεις, αλλά, κι αν υπήρχαν, δε θα κάνανε προσλήψεις ντόπιων».

«Α, μάλιστα» είπε η Μάγκνταλεν.

«Υπάρχει μια πιθανότητα» συνέχισε ο Ανίβας.

Η Μάγκνταλεν τον κοίταξε με προσμονή.

«Υπάρχει μια γυναίκα που έρχεται στην αγορά – εκεί που πουλάνε μπαχαρικά και φάρμακα. Κανένας δεν μπορούσε να μου πει τι αγοράζει από κει. Τη φωνάζουν Θείτσα. Λένε ότι έχει επιρροή στο Σαν Αντόνιο κι ότι είναι από την Αφρική. Υποθέτουν ότι είναι μάγισσα κι έρχεται

να πάρει υλικά για τα μαγικά της φίλτρα. Έρχεται σχεδόν κάθε βδομάδα. Και την περιμένουν πάλι μεθαύριο».

«Και λοιπόν, θα την ξελογιάσεις; Θα την κάνεις να σε ερωτευτεί; Ή θα την απαγάγεις; Μήπως θα της σώσεις τη ζωή;»

«Λέω να της σώσω τη ζωή. Οι Αφρικανοί δίνουν μεγάλη σημασία σ' αυτά τα πράγματα. Ακόμα και οι ισχυροί, που δουλεύουν για την Εταιρεία».

«Άρα λοιπόν...»

«Άρα, λοιπόν, νομίζω πως εσύ θα πρέπει να προσπαθήσεις να τη σκοτώσεις – εκτός αν βάλω κάποιον άλλον να το κάνει. Είναι πιο απλό να το κρατήσουμε μεταξύ μας».

Η Μάγκνταλεν αναστέναξε. «Είναι επικίνδυνο» είπε. «Ίσως να έχει ασφάλεια».

«Θα έλεγα να νοικιάσεις ένα αυτοκίνητο και να τη χτυπήσεις. Εγώ θα φροντίσω να τακτοποιήσω τους φρουρούς της – να τους χτυπήσω με κάτι».

«Σοβαρέψου» είπε η Μάγκνταλεν.

«Μιλάω σοβαρά» είπε ο Ανίβας. «Εκτός αν μπορούμε να βρούμε κάτι καλύτερο. Σκέψου το πριν κοιμηθείς».

«Κοιμόμουνά όλη τη νύχτα» είπε η Μάγκνταλεν.

«Εγώ δεν έχω κλείσει μάτι» απάντησε ο Ανίβας γυρίζοντάς της την πλάτη. «Πήγαινε να το πεις στους άλλους».

Η Μάγκνταλεν χαμογέλασε. Τουλάχιστον υπήρχαν άλλοι. Είναι καλό να έχεις κάποιους να τα πεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΞΥΠΝΗΣΕ το πρωί τρέμοντας απ' το φόβο.

Ήταν ακόμα στα καλά του; Έκανε ένα γρήγορο έλεγχο στο μυαλό του – έφερε στο νου του την όψη της μητέρας του, μέτρησε μέχρι το είκοσι στα αραβικά και στα ιταλικά, θυμήθηκε την κρεβατοκάμαρά του στο σπίτι του, το σκοπό που τραγουδούσε ο Κλαούντιο στη γόνδολα, το κέντημα στο φράκο του ταγματάρχη Τιμπ που φορούσε όταν παρυσίαζε το σόου. Τα θυμόταν όλα, καθαρά και ξάστερα.

Τίναξε με τα πόδια από πάνω του το καθαρό λευκό σεντόνι που τον σκέπαζε κι έκανε μερικές ασκήσεις για να ξεμουδιάσει. Σκέφτηκε τις σκοτούρες του – χαμένοι γονείς, αιχμάλωτος της Εταιρείας, από στιγμή σε στιγμή κινδύνευε να του κάνουν πλύση εγκεφάλου με μολυσμένο αέρα, ο Σεργκέι άφαντος, ο Μακκόμο να παραμονεύει, ο Ράφι...

Όλα αυτά θα ήταν αρκετά για να κάνουν τον οποιονδήποτε δυστυχισμένο, αλλά ο Τσάρλι χαμογέλασε.

Όλα τα θυμόταν! Όλα! Ήξερε τι γινόταν, ήξερε πού βρισκόταν, ήξερε το γιατί. Το μυαλό του ήταν ακόμα καθαρό.

Μα πώς;

Κι ως πότε;

Χαμογέλασε ξανά. Δεν πειράζει – το μυαλό του ήταν πράγματι καθαρό και θα το χρησιμοποιούσε όσο μπορούσε. Αν το έχανε μετά, τόσο το χειρότερο, θα τελείωναν όλα. Ας συνέβαινε πρώτα, και τότε θα στενοχωριόταν. Προς το παρόν, είχε επιβιώσει μια νύχτα μέσα σ' αυτόν τον αέρα κι ένιωθε σαν ένα έξυπνο αγόρι που είχε κοιμηθεί καλά, είχε φάει καλά και είχε να κάνει ένα σωρό πράγματα.

Λοιπόν. Πρώτο και σημαντικότερο... Μάθε τον εχθρό σου. Ήξερε ότι η Εταιρεία είχε δημιουργήσει τις προστατευόμενες κοινότητές της σ' όλο τον κόσμο για να μένουν εκεί μέσα οι φοβισμένοι πλούσιοι ασφαλείς, μακριά από τους απλούς, φυσιολογικούς ανθρώπους, αλλά και για να εμποδίσει τους υπαλλήλους της να φύγουν αν ποτέ το θελήσουν. Ήξερε ότι είχαν απαγάγει τους γονείς του. Ήξερε ότι γέμιζαν τις προστατευόμενες κοινότητές τους μ' εκείνο το αρωματισμένο χημικό που εξασθένιζε την πρωτοβουλία των ανθρώπων κι εκμηδένιζε την ατομικότητά τους. Ήξερε ότι είχαν δημιουργήσει τους Αλλεργίνους – γενετικά τροποποιημένους γάτους που έκαναν τα παιδιά να αρρωσταίνουν από άσθμα, έτσι ώστε η Εταιρεία να βγάζει λεφτά από τις πωλήσεις του φαρμάκου για το άσθμα. Ήξερε ότι ο Μακκόμο τον είχε φέρει εδώ για τους ίδιους λόγους που είχε προσπαθήσει να το κάνει κι ο Ράφι – για να χρησιμοποιήσει τις ικανότητές του η Εταιρεία ή ίσως για να εμποδίσουν εκείνον να τις χρησιμοποιήσει.

Αλλά η Εταιρεία δε γνώριζε τον Τσάρλι. Βέβαια, είχαν μάθει γι' αυτόν ορισμένα πράγματα – ήξεραν πως μιλούσε τη γλώσσα των γάτων, ήξεραν ποιοι ήταν οι γονείς του, είχαν δει πώς πήγε στις εξετάσεις και τι φαγητά τού άρεσαν.

Όμως δεν τον ήξεραν. Γι' αυτό και κείνος θα τους την έφερνε: θα τους άφηνε να νομίζουν ότι έκανε ό,τι ήθελαν αυτοί. Ο Μακκόμο μπορεί να το καταλάβαινε, αυτοί όμως όχι. (Κι αν ο Μακκόμο τούς το είχε πει; Όμως η εμπειρία του έλεγε ότι οι άνθρωποι συχνά πιστεύουν αυτό που τους αρέσει. Ιδιαίτερα όταν αυτό ταιριάζει με κείνο που έχουν δει με τα μάτια τους.) Κι εκείνος θα έδινε τη μάχη του κάθε στιγμή, χωρίς να τον παίρνουν μυρωδιά, όσο μπορούσε.

Ο Νίνου, που πήρε τη γενναία απόφαση να μείνει στην αυλή και ταίριαξε θαυμάσια με το περιβάλλον, σήκωσε το βλέμμα και του χαμογέλασε καθώς τον είδε να βγαίνει έξω.

«Έι» είπε στον Τσάρλι στη γατίσια γλώσσα. «Κοίτα ποιος ήρθε!»

Γιατί μιλάει στα γατίσια;, σκέφτηκε ο Τσάρλι για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, πριν γυρίσει και δει κάτω από μια συστάδα με ροζ λουλούδια μπουκαμβίλιας, με μια στυφή έκφραση στο πρόσωπό του –ποιον άλλον;–, το Σεργκέι.

«...Μέρρρα» είπε ο κοκαλιάρης γάτος.

Ο Τσάρλι ήταν έτοιμος να πέσει στα γόνατα και ν' αγκαλιάσει το Σεργκέι, αλλά το μετάνιωσε έγκαιρα. Δεν έπρεπε να δείξει τίποτα σε όσους μπορεί να τον παρακολουθούσαν!

«...Μέρα» απάντησε και στα χείλη του κρεμάστηκε ένα χαμόγελο.

«Αισθάνεσαι καλά σήμερα, έτσι;» ρώτησε ο Σεργκέι.

Ο Τσάρλι έριξε το βλέμμα στη θάλασσα που άστραφτε κάτω και πήρε μια βαθιά αναπνοή.

«Αισθάνομαι υπέροχα σήμερα» είπε, χωρίς να κοιτάζει το Σεργκέι. «Κάπως εκνευρισμένος που με απήγαγαν και

μ' άφησαν κλειδωμένο, ευχαριστημένος όμως που η φυλακή αυτή είναι πιο άνετη από εκείνη στο καράβι...»

«Και δεν, εεε, αισθάνεσαι καθόλου, χμμ... ζαλισμένος, ας πούμε; Καθόλου;»

«Αισθάνομαι ότι είμαι ο εαυτός μου» είπε ο Τσάρλι σταθερά. «Δυνατός κι έτοιμος ν' αρχίσω να ψάχνω για να βρω τι συμβαίνει εδώ πέρα. Χαρούμενος που είμαι στο κέντρο των εξελίξεων. Έτοιμος για εξερεύνηση».

«Μπα, μπα, μπα» είπε ο Σεργκέι ευχαριστημένος. «Για κοίτα τον! Τη μάνα σου και τον πατέρα σου τους είχε βαρρρέσει κατακέφαλα. Τελικά, μάγκα, είσαι σκληρορρό καρρρύδι».

«Και συ δεν πας πίσω» είπε ο Τσάρλι. Και την ίδια στιγμή το συνειδητοποίησε. «Έι!» είπε.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Σεργκέι.

«Ούτε κι εσένα σ' έπιασε, ε;»

«Α μπα».

«Λοιπόν, νομίζεις ότι το γατίσιο αίμα μέσα μου με προστατεύει;»

Στο πρόσωπο του Σεργκέι ζωγραφίστηκε ένα πονηρό, γατίσιο χαμόγελο. «Θα ήμουν πανευτυχής» είπε «αν συνέβαινε κάτι τέτοιο».

Η Μάγκνταλεν κούνησε τον Ανίβα να ξυπνήσει.

«Ανίβα!» είπε.

«Τι;» απάντησε εκείνος, νευριασμένος που τον ξύπνησαν.

«Μπορούν να σε αναγνωρίσουν πολύ εύκολα. Ίσως και να ξέρουν ότι ερχόμαστε. Αν ο Τσάρλι είναι πράγματι εκεί, θα περιμένουν ότι εμείς ακολουθούμε από πίσω για

να προσπαθήσουμε να τον σώσουμε. Θα βάλουν όλη την ασφάλειά τους να μας ψάχνει, άσε που μπορεί να έχουν αρχίσει να μας παρακολουθούν από την Εσσαουίρα. Είναι πολύ επικίνδυνο!»

Ο Ανίβας έτριψε τα μάτια του. Η Μάγκνταλεν είχε απόλυτο δίκιο.

«Και λοιπόν;» της είπε.

«Λοιπόν, κι εμείς θα γυρίσουμε την κατάσταση προς όφελός μας».

«Δηλαδή;» είπε εκείνος.

«Θα κάνουμε μια συμφωνία».

Ο Ανίβας το σκέφτηκε. Και, καθώς το σκεφτόταν, η ιδέα τού φαινόταν καλή. Χαμογέλασε.

«Και τώρα» είπε η Σάλλυ Ανν μετά το πρωινό. «Το μάθημα “Η Πρώτη Γνωριμία σου με την Εταιρεία”!»

Άρχισε με ένα φιλμ που προβλήθηκε στο δωμάτιό του και το οποίο έλεγε για το πώς η Εταιρεία, από το δέκατο ένατο αιώνα, έφτιαχνε φαγητά και φάρμακα για τους ανθρώπους στον κόσμο, έκανε περισσότερα και καλύτερα πράγματα για να είναι οι άνθρωποι χαρούμενοι, ήταν στην υπηρεσία του δημοσίου συμφέροντος και προσέφερε δουλειά στους ανθρώπους... Ο Τσάρλι άκουγε ευγενικά και πέταγε πότε πότε κι ένα «πολύ ενδιαφέρον». Η Σάλλυ Ανν τού χαμογέλασε. Είχε ακούσει για τους γονείς αυτού του παιδιού και περίμενε ότι κι αυτός θα παρουσίαζε προβλήματα, αφού δε θα μπορούσε να καταλάβει ότι το μόνο που ήθελε η Εταιρεία ήταν να είναι όλοι ευτυχισμένοι. Αλλά δεν τη δυσκόλευε καθόλου – ήταν φιλικός, ήρεμος κι ενδιαφερόταν. Αυτό θα έκανε τη δουλειά της πολύ πιο εύκολη.

Του σήκωσε ψηλά τον αντίχειρά της και του ανακάτεψε τα μαλλιά χαμογελώντας ενθουσιασμένη. Ο Τσάρλι τής ανταπέδωσε το χαμόγελο.

Ωραία, αυτή το 'χαψε, σκέφτηκε. Αναρωτιέμαι για πόσο ακόμα θα ακούω αυτές τις μπουρδες; Ήξερε πολύ καλά ότι η Εταιρεία ήταν μια επιχείρηση και ο βασικός της σκοπός ήταν να βγάζει λεφτά. Αυτό, βέβαια, δεν ήταν έγκλημα, αλλά γνώριζε, επίσης, πως τα λεφτά αυτά τα έβγαζε με απάτες. Δεν τα έχαβε αυτά τα φούμαρα που άκουγε.

Μετά συνέχισαν στη Μονάδα Κατώτερης Επιμόρφωσης. Ο Τσάρλι έριξε μια προσεκτική ματιά τριγύρω καθώς περπατούσαν με τη Σάλλυ Ανν προς τα εκεί – τροπικό δάσος βόρεια και ανατολικά τους, με βουνά από πίσω. Το πιο ψηλό βουνό έμοιαζε με ηφαίστειο – ένας ψηλός κώνος. Αυτό το νησί ήταν στ' αλήθεια όμορφο. Τα μονοπάτια ήταν στρωμένα με ψιλό ανοιχτόχρωμο χαλίκι και στην άκρη είχαν χαμηλό φωτισμό. Υπήρχαν πολλά όμορφα μπαγκαλόου και πέρα από αυτά, προς το εσωτερικό του νησιού, φαίνονταν κάποια πιο μεγάλα κτίρια, από τσιμέντο, βαμμένα στο χρώμα της ώχρας. Ένα από αυτά ήταν η Μονάδα Κατώτερης Επιμόρφωσης κι εκείνη την ώρα έμπαιναν μέσα η Είκοσι ένα και η Δεκαεπτά.

Ο Τσάρλι δεν τις είχε δει καθόλου από τότε που τους κρατούσαν αιχμάλωτους στο κάστρο και τις φώναξε χαρούμενος.

«Έι, κορίτσια!».

Γύρισαν και του χαμογέλασαν κι εκείνες, και τότε κατάλαβε ότι ο γλυκερός αέρας τις είχε πιάσει. Τα χαμόγελά τους ήταν πλατιά, αλλά έμοιαζαν με χαμόγελο κούκλας, άδεια, άψυχα.

«Γεια σου, Τσάρλι!» είπε η Είκοσι ένα, και η φωνή της είχε κάτι από τον τόνο της Σάλλυ Ανν, λες και μιλούσε κομπιούτερ. Δεν ήταν η γεμάτη ζωντάνια κι εξυπνάδα αφρικάνικη φωνή που είχε ακούσει εκείνη τη νύχτα στο μπουντρούμι.

«Γεια σου, Τσάρλι!» είπε η Δεκαεφτά.

Ο Τσάρλι δαγκώθηκε. Δεν είχε ξαφνιαστεί. Ήταν φυσικό να τις πιάσει ο γλυκερός αέρας. Απλά, κατάλαβε πως είχε μπροστά του πολλή δουλειά. Δεν ήταν μονάχα εκείνος που έπρεπε να δραπετεύσει απ' αυτό το μέρος – ήταν και η Δεκαεφτά και η Είκοσι ένα. Και οι Στάρλετς. Και ίσως κι άλλοι, που είχαν έρθει πριν από αυτούς... Μόνο ο Τσάρλι απ' όλους αυτούς εδώ είχε καθαρό μυαλό. Κι αυτό ήταν μεγάλη ευθύνη. Ακόμα κι αν (αν!) μπορούσε να φύγει με κάποιον τρόπο ή να αντέξει μέχρι να τον σώσουν, θα έπρεπε να πάρει και τους άλλους μαζί του.

Πού είναι τα λιοντάρια όταν τα χρειάζεσαι; Έξι πιστά λιοντάρια σίγουρα θα ήταν χρήσιμα σε μια τέτοια κατάσταση... Στη σκέψη τους χαμογέλασε. Μπορεί να μην ήταν οι φίλοι που θα ταξίδευες μαζί τους εύκολα, αλλά του έλειπαν πολύ. Ιδιαίτερα το νεαρό λιοντάρι.

Το μόνο που του είχε απομείνει τώρα ήταν το μυαλό του.

«Εντάξει» μονολόγησε. «Μάθε όσα περισσότερα μπορείς. Ένα βήμα κάθε φορά».

Η Σάλλυ Ανν τον συνόδευσε μέσα στη Μονάδα Κατώτερης Επιμόρφωσης. Οι Στάρλετς είχαν ήδη πάει εκεί, δεκαοχτώ άτομα καθισμένα σε σειρές. Όλοι τους θα έγραφαν εξετάσεις, όπως στο σχολείο. Ο Τσάρλι κάθισε, κι ανάμεσα σε διάφορες προσθέσεις (αρκετές από τις οποίες έκανε επίτηδες λάθος), έριχνε κάποιες ματιές στους ποδοσφαιριστές. Δεν τους ήξερε, γι' αυτό ήταν δύσκολο να κρίνει, αλ-

λά του φαίνονταν ήρεμοι και χαρούμενοι. Όχι όπως θα έπρεπε να φαίνεται μια παρέα παιδιών που τα έχουν απαγάγει. Ο Τζέικ Γεμπόα καθόταν πίσω του, κι έτσι δεν μπορούσε να τον δει καλά, μπορούσε όμως να δει τον αδερφό του Τζέικ, τον Πιερ, εκεί στη γωνία. Ποιος έλειπε; Ο Ράφι. Λογικό – δεν είχε κανένα ειδικό ταλέντο. Και λοιπόν, πού ήταν; Τον είχαν χώσει βαθιά σε κανένα μπουντρούμι; Ή μήπως υποδαύλιζε τίποτε ταραχές, καμιά βόμβα, ίσως, που θα 'σκαγε από στιγμή σε στιγμή;

Τώρα που τον σκεφτόταν, ο Τσάρλι ένιωσε ένα σφίξιμο αμφιβολίας στο στομάχι. Πώς το έλεγε στο Βιβλίο της Ζούγκλας; Έχουμε το ίδιο αίμα εγώ και συ...

Δεν ήθελε να το σκέφτεται.

Πίσω στα μαθηματικά: $6x-2+2x=-2+4x+8...$

Εκείνο το απόγευμα τους πήγαν όλους στη Μονάδα Ψυχικής Καλοσύνης, όπου χαμογελαστές βοηθοί έλεγξαν την προσωπικότητά τους με τεστ και παραπλανητικές ερωτήσεις. Ο Τσάρλι το βρήκε απλά διασκεδαστικό, επειδή κάποια από αυτά τα είχε κάνει με τον αδερφό Ζερόμ στο Λονδίνο, κι έβαλε σκοπό να τους μπερδέψει. Ήξερε ότι κανένας λογικός άνθρωπος δε θα χρησιμοποιούσε κανένα απ' αυτά τα τεστ, κι έτσι το ευχαριστιόταν με το να τους σαμποτάρει.

Ο Τσάρλι κοίταξε στο χαρτί μπροστά του.

Όταν μπαίνεις σ' ένα δωμάτιο όπου υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι:

- 1) Περπατάς καμαρωτός κοιτάζοντάς τους όλους στα μάτια.

- 2) Σκύβεις και καμπουριάζεις αποφεύγοντας να κοιτάξεις οποιονδήποτε.
- 3) Κάνεις ένα αστείο ή σχόλιο φωναχτά, για να τραβήξεις την προσοχή.
- 4) Προσπαθείς να περάσεις όσο πιο απαρατήρητος μπορείς.

Η μόνη σωστή απάντηση (5 – Εξαρτάται από τη διάθεσή μου, από το ποιοι είναι οι άλλοι άνθρωποι ή αν τους γνωρίζω, ή από το αν είμαι μόνος ή με τους φίλους μου ή με τους γονείς μου κι από το αν γνωρίζουν τους ανθρώπους που βρίσκονται στο δωμάτιο, αν έχουν πάρτι ή είναι γραφείο ή κατάσταση ή θάλαμος αναμονής νοσοκομείου ή η κρεβατοκάμαρα κάποιου, ή αν είμαι πεινασμένος ή κουρασμένος, από το αν οι άνθρωποι με κοιτάζουν ή όχι, αν αστειεύονται ή όχι, αν μιλάνε μεταξύ τους ή όχι, αν χαμογελάνε ή όχι...) δεν υπήρχε στη λίστα. Ο Τσάρλι σημείωσε την 4. (Τι βλακεία! Το να περάσεις απαρατήρητος ή όχι εξαρτάται τόσο από το ποιος σε κοιτάζει όσο κι από το τι κάνεις.)

Οι υπόλοιπες ερωτήσεις ήταν το ίδιο ανόητες. Ο Τσάρλι σκέφτηκε αρκετά πριν τσεκάρει τις απαντήσεις που θα τον έκαναν να φαίνεται κουτός και χωρίς καθόλου προσωπικότητα.

Κάποιες στιγμές στη διάρκεια της μέρας κάποια παιδιά τα οδηγούσαν έξω από την αίθουσα, ένα την κάθε φορά, χαμογελώντας τους πλατιά και πιάνοντάς τα φιλικά απ' το χέρι. Δεν ξαναγύρισαν.

Κανένας από τους άλλους δε σήκωσε το βλέμμα, δεν κοίταξε γύρω του να δει ποιος έφευγε και πού πήγαινε. Κανένας δε φαινόταν να ενδιαφέρεται για το ότι οι φίλοι τους

δεν ξαναγύριζαν. Ο Τσάρλι όμως ενδιαφέρθηκε κι αναρωτήθηκε γιατί.

Όταν τελείωσε το τεστ προσωπικότητας, ήρθε η σειρά του. Η Σάλλυ Ανν, χαμογελώντας, τον συνόδεψε έξω και, περπατώντας πάνω στο τέλειο γρασίδι, κατευθύνθηκαν προς το πυκνό δάσος. Ο Τσάρλι σημείωνε στο μυαλό του τα πάντα: Τα πυκνά αναρριχητικά φυτά που σκαρφάλωναν μέχρι τις μαρκίζες των κτιρίων, τα ψηλά δέντρα με τις μπερδεμένες σαν φίδια ρίζες τους, τον τρόπο που σήκωνε η Σάλλυ Ανν την παλάμη της για έγκριση εισόδου και –ουάου– μια κρυφή πόρτα πάνω στο βράχο.

«Πολύ έξυπνο» είπε, κάνοντας τη φωνή του να μοιάζει πιο νέα απ' ό,τι ήταν. «Πώς το κάνεις αυτό;»

Η Σάλλυ Ανν τού έδειξε ένα μικρό εξόγκωμα στην παλάμη της, σαν φασόλι. «Η ταυτότητά μου» είπε με χαμόγελο. «Όλα βρίσκονται εδώ μέσα!»

Ενδιαφέρον, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Ένα είδος ψηφιακού συστήματος αναγνώρισης.

Ο βράχος μπροστά της άνοιξε.

«Έλα, πάμε!» του είπε τραγουδιστά κι ο Τσάρλι την ακολούθησε.

Μέσα ήταν διαφορετικά. Τα άλλα κτίρια έμοιαζαν με τόπο διακοπών, σαν ένα πολυτελές παραθαλάσσιο ξενοδοχείο, με ψηλοτάβανα δωμάτια, αραχνοϋφαντες κουρτίνες και μεγάλα κρεβάτια. Τούτο εδώ ήταν πιο... επιστημονικό. Καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω τους, μια άλλη άνοιξε μπροστά τους, που οδηγούσε σ' ένα ασανσέρ. Μπήκαν μέσα, η Σάλλυ έδειξε την παλάμη της και το ασανσέρ κατέβηκε. Άλλη μια πόρτα άνοιξε μπροστά τους και, μπαίνοντας, βρέθηκαν σε μια δίοδο, λεία και μεταλλική σαν κυλιόμενη κλίμακα.

Βασικά, κινούνταν κατά μήκος ενός διαδρόμου.

Πρόσεξε ότι στο ταβάνι, πάνω από το κεφάλι του, υπήρχαν αεραγωγοί.

Θυμήθηκε κάτι – τρύπες στο ταβάνι– για να περνάει το φως κι ο αέρας.

Το Παρίσι! Το υπόγειο κανάλι!

Δεν είμαστε σε διάδρομο, σκέφτηκε – είμαστε σε τούνελ. Κάτω από το έδαφος.

Υπολόγισε ότι πέρασαν δεκαπέντε περίπου λεπτά πριν τους αφήσει ο διάδρομος σε ένα δεύτερο ασανσέρ. Δεκαπέντε λεπτά με ταχύτητα μεγαλύτερη από βηματισμού, χωρίς να ξέρει προς ποια κατεύθυνση πήγαιναν – μα όμως ήξερε! Είχαν μπει κατευθείαν μέσα από την πόρτα στο βράχο κι ο κυλιόμενος διάδρομος τους είχε βγάλει ακριβώς μπροστά στο ασανσέρ και δεν είχαν στρίψει πουθενά... πήγαιναν προς την κατεύθυνση που έβλεπαν όταν μπήκαν από την πόρτα, δηλαδή, αν είχε την πλάτη του λοξά προς την παρალία..., μάλλον προς τα βορειοανατολικά. Ωραία.

Μ' αυτό το ασανσέρ πήγαν πολύ περισσότερο προς τα πάνω. Έκαναν μόνο τρεις στάσεις, αλλά ο χρόνος μεταξύ τους ήταν πολύ μεγαλύτερος απ' ό,τι συνήθως.

Ένα ψηλό κτίριο; Με λίγους, πολύ ψηλούς ορόφους; Βορειοανατολικά. Χμμ.

Το ασανσέρ σταμάτησε στο ψηλότερο σημείο του. Οι συρτές πόρτες άνοιξαν. Ο Τσάρλι κι η Σάλλυ Ανν γλίστρησαν έξω.

Εδώ δεν υπήρχε κυλιόμενος διάδρομος. Μόνο ένα λείο πέτρινο πάτωμα και λείοι πέτρινοι τοίχοι.

Εδώ είμαστε, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Είμαστε μέσα σ' ένα βουνό. Όπως το είχα σκεφτεί. Ήταν μάλλον ευχαριστημέ-

νος με τον εαυτό του που το είχε υπολογίσει σωστά – θυμήθηκε όμως να μη φαίνεται όσο έξυπνος ήταν.

«Τι ωραίο μέρος!» είπε. «Πού είμαστε;»

«Πάμε στο εργαστήριο!» είπε χαρωπά η Σάλλυ Ανν. «Πάμε για να ελέγξουμε ορισμένα πράγματα. Δε θα πονέσει!»

«Η μαμάκα μου δουλεύει σε εργαστήριο» είπε ο Τσάρλι, όχι επειδή ήθελε να το ξέρει η Σάλλυ Ανν, αλλά επειδή ήθελε να την κάνει να σκεφτεί ότι είναι ένα γλυκό αγοράκι που έλεγε τη μητέρα του μαμάκα και του άρεσε να λέει άσχετα πράγματα σε όμορφες κυρίες.

Φαίνεται ότι έπιασε. «Αλήθεια, χρυσούλι μου;» είπε εκείνη.

Όταν μια γυναίκα που δε γνωρίζεις σε φωνάζει χρυσούλι της, να είσαι σίγουρος ότι δε σε θεωρεί έξυπνο. Ωραία.

Το εργαστήριο, όταν μπήκαν μέσα, σκόρπισε και την τελευταία εντύπωση περί παραθαλάσσιου ξενοδοχείου που μπορεί να είχε ο Τσάρλι. Ήταν στιλπνό και παγερό, ατσάλι και γυαλί, γεμάτο από οθόνες κομπιούτερ και τηλεόρασης, μηχανήματα και ηλεκτρονικές μονάδες που ο Τσάρλι δεν ήξερε τι ήταν παρά την εμπειρία του από το εργαστήριο των γονιών του.

«Ρίξε αυτό πάνω σου» είπε η χαμογελαστή Σάλλυ Ανν δίνοντάς του μια χειρουργική ρόμπα σε απαλό πράσινο χρώμα. Ο Τσάρλι την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια. Δεν είχε καμιά όρεξη να τη ρίξει πάνω του. «Και, κοίτα! Ο δρ. Γκασκουάν!»

«Γεια σου, Τσάρλι» είπε ο δρ. Γκασκουάν, ένας ψηλός ήρεμος άντρας με γκριζωπό, μπλαβί πρόσωπο.

«Τι... εεε...» είπε ο Τσάρλι.

Ο δρ. Γκασκουάν έσκασε ένα χαμόγελο.

«Δε θα πονέσεις!» είπε. Ακόμα και κείνος ακουγόταν σαν τη Σάλλυ Ανν.

Και στο τέλος, τίποτα δεν τον πόνεσε. Ο Τσάρλι άκουσε τις συνομιλίες του γιατρού και των βοηθών του κι έπιασε πως του κάνανε ανίχνευση εγκεφάλου, διάβαζαν το μαγνητισμό του, κατέγραφαν τη ραδιενέργειά του, του έκαναν ακτινογραφίες απ' την κορφή μέχρι τα νύχια και –πράγμα που δεν του άρεσε– του πήραν λίγο αίμα για ανάλυση.

Θα ελέγξουν το DNA μου, σκέφτηκε. Τα γονίδιά μου. Αναρωτήθηκε πόσος χρόνος θα τους χρειαζόταν για να καταλάβουν ότι είχε αίμα αιλουροειδούς.

Αναρωτήθηκε τι θα μπορούσε να κάνει γι' αυτό.

Σκέφτηκε: δεν έχω πολύ χρόνο. Πρέπει... πρέπει να κλέψω την ταυτότητα της Σάλλυ Ανν και να μπω σε μέρη που απαγορεύεται και... και... να χύσω το δείγμα από το αίμα μου.

Μετά απ' τα τεστ όλης της ημέρας, όσα έκανε κι όσα του κάνανε, αισθανόταν κουρασμένος.

Χάρηκε όταν η Σάλλυ Ανν τού επέστρεψε τα ρούχα του και τον οδήγησε πίσω στο διάδρομο.

Περπατώντας προς το ασανσέρ, του είπε: «Είδες λοιπόν, δεν ήταν τόσο άσχημα, έτσι;».

Είναι καλή, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Είναι καλή, αλλά δεν είναι ο εαυτός της. Λες και η πραγματική της καλοσύνη είναι τυλιγμένη μέσα σε μια ψεύτικη... Προφανώς, ανασαίνει το γλυκερό αέρα – ίσως μοιάζει λίγο μαγεμένη, όπως στα παραμύθια, κι από μέσα της είναι πραγματικά μια καλή γυναίκα.

Και, σ' αυτή την περίπτωση, ήταν κι εκείνη αιχμάλωτη.

Πηγαίνοντας προς το ασανσέρ, σταμάτησαν για μια στιγμή και σ' ένα άλλο δωμάτιο. Όπως κατάλαβε ο Τσάρλι, ήταν λαξευμένο μέσα στο βράχο. Η Σάλλυ Ανν μπήκε μέσα για μια στιγμή και συζήτησε για λίγο με μια όμορφη, καλοντυμένη μαύρη που καθόταν σ' ένα γραφείο. Στον Τσάρλι θύμιζε τις θείες του από την Γκάνα και την παρέα τους – έ-
ξυπνες, πολυάσχολες γυναίκες, καλοντυμένες, που δεν εί-
χαν καιρό για χάσιμο.

«Φέρ' τον μέσα!» είπε η γυναίκα. «Μα, φυσικά!»

Ο Τσάρλι μπήκε και στάθηκε μπροστά της. Το δωμάτιο δεν είχε παράθυρα, φωτιζόταν μόνο από μια λάμπα που ήταν κρεμασμένη απ' το ταβάνι. Το γραφείο της ήταν πα-
λιομοδίτικο, ξύλινο. Τα ράφια της ήταν γεμάτα φακέλους.

«Τσάρλι» του είπε, και η φωνή της τον έκανε να ανατρι-
χιάσει επειδή ήταν ακριβώς η φωνή γυναίκας από τη Δυτι-
κή Αφρική, με το ίδιο χρώμα και προφορά σαν της γιαγιάς
του, αλλά σκεπασμένη με το ίδιο ψεύτικο κέφι όπως της
Σάλλυ Ανν. Αυτός ο συνδυασμός τον έκανε να νιώσει πε-
ρίεργα.

«Τσάρλι, είμαι η Θείτσα. Είμαι υπεύθυνη για όλα τα τα-
λαντούχα παιδιά εδώ. Θα επιβλέπω την εκπαίδευσή σου
και τα θέματα της υγείας σου. Αν έχεις οποιοδήποτε πρό-
βλημα, πρέπει να έρθεις σε μένα. Δε θα είναι κάθε μέρα
όπως η σημερινή, με τεστ και επισκέψεις στο εργαστήριο.
Εδώ θα διασκεδάξεις κιόλας και θα έχεις την ευκαιρία να
πιάσεις φιλίες με τα άλλα παιδιά! Η Εταιρεία θέλει να βελ-
τιώσεις τις δυνατότητές σου όσο πιο πολύ γίνεται! Θα με
ξαναदेεις σύντομα. Άφησε ελεύθερες τις φιλοδοξίες σου,
Τσάρλι! Θα είσαι ευτυχισμένος εδώ!»

«Εντάξει» είπε ο Τσάρλι. «ΟΚ». Την κοίταξε δίχως να καταλαβαίνει τι περίμεναν απ' αυτόν.

Έτσι λοιπόν, χαμογέλασε. Ένα μεγάλο, ψεύτικο χαμόγελο.

Κι εκείνη του το ανταπέδωσε.

Χαμογέλασε και η Σάλλυ Ανν.

Και οι τρεις τους στέκονταν χαμογελώντας πλατιά σαν ηλίθιοι.

Και τότε ο Τσάρλι άκουσε ένα γάβγισμα σκύλου και είπε «Α! Ένα σκυλί!». Και η Θεΐσα έριξε ένα βλέμμα στη Σάλλυ Ανν και η Σάλλυ Ανν είπε γρήγορα: «Α, ναι, υπάρχουν και κάποια ζώα εδώ» κι αυτό παρέσυρε τις σκέψεις του Τσάρλι σε τελείως διαφορετικό δρόμο. Ζώα;

Η Σάλλυ Ανν τον συνόδεψε προς το ασανσέρ.

«Αντίο!» τους χαιρέτησε η Θεΐσα.

Ζώα, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Ας το κρατήσω αυτό. Θα το συζητήσω με το Σεργκέι και το Νίνου.

Έβρεχε ακόμα στον κόλπο του Γκοναΐβ. Έκανε ανυπόφορη ζέστη και υγρασία. Εκείνο το πρωί ο Σουλεϊμάν τούς ανακοίνωσε ότι ο Θεός τον θέλει πίσω στο Μαρόκο, έτσι λοιπόν ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν μεταφέρθηκαν στο πλοίο του Γιουνούς, το *Ελ Μπαράκα*. Ο Γιουνούς όμως δεν ήταν ευχαριστημένος – φοβόταν ότι το πλοίο θα άρχιζε να σαπίζει από την υγρασία. Πράγματι, όλοι ένιωθαν πως τα πάντα γύρω τους είχαν αρχίσει να πιάνουν μούχλα. Ο Έντουαρτ είχε στείλει με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στο βασιλιά Μπόρις χάρτες και λεπτομέρειες για τα γειτονικά νησιά και ό,τι στοιχεία μπορούσε να συγκεντρώσει για το Σαν Αντόνιο. Τα είχαν μελετήσει κοιτάζοντας με προσοχή,

ο ένας μετά τον άλλον, στη λιλιπούτεια οθόνη του τηλεφώνου του βασιλιά και στο τέλος έφτιαξαν το σχέδιό τους. Είχαν περιλάβει νυχτερινή διάσωση, κολύμπι, απρόσιτες ακτές, κινδύνους... Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσαν να κάνουν.

Το ερώτημα που έμενε πια αναπάντητο ήταν τι θα έκαναν οι άλλοι όταν θα έφευγε ο Ανίβας.

«Λοιπόν» είπε ο βασιλιάς Μπόρις «ας φύγουμε απ' αυτό το τρομαχτικό μέρος κι ας περιμένουμε τον Ανίβα να μας φωνάξει. Δεν είναι ανάγκη να καθόμαστε εδώ ενώ ο Ανίβας κάνει τη δουλειά του. Τούτα δω τα ζώα χρειάζονται περπάτημα και φρέσκο κρέας να φάνε. Τυχαίνει να μένει εδώ κοντά ένας καλός φίλος, που είμαι σίγουρος ότι θα μας φιλοξενούσε. Παίζαμε μαζί κρίκετ. Να τον πάρω τηλέφωνο;»

Η Μάγκνταλεν έμεινε έκπληκτη. Φιλοξενία; Τι ιδέα κι αυτή! Όμως, αλήθεια, ήταν μια πολύ καλή ιδέα.

Κοίταξε τον Κλαούντιο. Ο Κλαούντιο, φυσικά, είχε συνηθίσει να κάνει ακριβώς αυτό που ήθελε ο βασιλιάς.

«Είναι ασφαλές;» ρώτησε η Μάγκνταλεν. «Εννοώ – τα λιοντάρια, η Εταιρεία...»

«Α, η Εταιρεία τον μισεί, άρα είμαστε εντάξει..., όσο για τα λιοντάρια... Ξέρετε, πενήντα χρόνια πριν θα ήθελε να τα σκοτώσει, αλλά τώρα έχει ηρεμήσει πολύ».

Όλοι κοίταξαν τον Ανίβα.

«Αρκεί να είναι κοντά, ώστε να έρθετε γρήγορα όταν σας χρειαστώ» είπε. «Κι αφού είναι σίγουρα ασφαλές...»

Ο βασιλιάς Μπόρις έβγαλε το τηλέφωνό του. «Είναι εδώ πιο πάνω» είπε.

Ο Ανίβας έγνεψε καταφατικά.

Ο βασιλιάς Μπόρις έψαχνε τον αριθμό.

«Να πάρω;» είπε. «Έχει αρκετό χώρο κι έχει αρκετά μεγάλη εξουσία –είναι ο άρχοντας της περιοχής–, άρα νομίζω πως δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα... Το εγγυώμαι... Λοιπόν;»

«Εγώ συμφωνώ» είπε η Μάγκνταλεν. Ο βασιλιάς Μπόρις, όπως είχε πει ο Τσάρλι, είχε δίκιο και πιο παλιά. Τα λιοντάρια δεν είχαν αντίρρηση, άρα, αν καταλάβαιναν τους ανθρώπους, τότε τον εμπιστεύονταν κι εκείνα – και είχαν φυλακιστεί στο παλάτι του. Εξάλλου δεν μπορούσαν να μείνουν για πάντα στο *Ελ Μπαράκα* και, φυσικά, δεν ήθελαν να κάνουν βόλτες στο Πορτ-ο-Πρενς.

«Εντάξει» είπε ο Ανίβας.

«Υπέροχα» είπε ο βασιλιάς Μπόρις και, κουνώντας το μουστάκι του, πίεσε το νούμερο.

«Αλό! *Hola!*» φώναξε. «*Hella! Fidel! Sí, Boris! Estoy aquí! Sí! Port au Prince! Vengo con mis amigos a tu casa! Dos de mis amigos son leones! OK ? Sí! Leones! Sí! Gracias! Gracias! Ciao!*»³

Ο βασιλιάς Μπόρις έκλεισε το τηλέφωνο. «Μας περιμένει» είπε χαρούμενος.

Καθώς πλησίαζαν στο Πορτ-ο-Πρενς, στο πλοίο απλώθηκε μια μελαγχολική ατμόσφαιρα. Ο Ανίβας πλύθηκε, ξυρίστηκε και περιποιήθηκε το δέρμα του. Μετά έβαλε το κοστούμι που είχε αγοράσει από το Παρίσι. Παρά τη ζέστη, φαινόταν δροσερός, κομψός και πανέτοιμος.

3. Γεια χαρά! Φιντέλ! Ναι, ο Μπόρις! Είμαι εδώ! Ναι! Στο Πορτ-ο-Πρενς! Έρχομαι με τους φίλους μου στο σπίτι σου! Δυο από τους φίλους μου είναι λιοντάρια! OK; Ναι! Λιοντάρια! Ναι! Ευχαριστώ! Ευχαριστώ! Αντίο! (Σ.τ.Μ.)

Έπιασε το βλέμμα της Μάγκνταλεν κι εκείνη του χαμογέλασε δίνοντάς του κουράγιο. «Γεια, λοιπόν» είπε δίνοντας στη φωνή της ένα χαρούμενο τόνο, που όμως ήταν ψεύτικος.

Ένα τράνταγμα τους έδωσε να καταλάβουν ότι είχαν φτάσει στην αποβάθρα.

«Θα σου τηλεφωνήσω» της είπε. «Θα είμαστε πάντα σε επαφή. Ξέρεις πού θα είμαι!»

«Ναι» απάντησε εκείνη και δαγκώθηκε.

«Θα τον βρω» της είπε.

«Ναι».

«Θα σε πάρω τηλέφωνο – ξέρεις τι να κάνεις».

«Ναι».

«Είναι σκληρό καρύδι το αγόρι μας».

«Ναι».

«Δε θα τον πειράξουν».

«Όχι».

Γύρισε απ' την άλλη, για να μην τη δει πόσο φοβόταν. Μετά, βιαστικά, τον αγκάλιασε σφιχτά κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του. «Πήγαινε» μουρμούρισε. «Σ' αγαπάω».

Παίρνοντας στον ώμο το σάκο του (τηλέφωνο, καθαρά μπλουζάκια κι αρκετά μεγάλα και μικρά μπουκαλάκια με υγρό – είχε αφήσει λίγα και στη Μάγκνταλεν γι' αργότερα), ο Ανίβας κατέβηκε στην γκριζατσιμεντένια αποβάθρα και περπάτησε προς τη θλιβερή κι επικίνδυνη αγορά. Από μακριά έβλεπε το φτωχικό καφενείο, όπου κάποιος από αυτούς που είχε γνωρίσει τον περίμενε για να του δείξει την κυρία από το Σαν Αντόνιο. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να την περιμένει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

ΟΤΑΝ Ο ΤΣΑΡΛΙ γύρισε στο δωμάτιό του, ο Νίνου δεν ήταν εκεί. Άρχισε να τον ψάχνει (κάνοντας πως κοιτάζει τα νύχια των ποδιών του) και τον φώναξε, αλλά το μόνο που άκουσε ήταν μια νιαουριστή απάντηση από το Σεργκί, που ήταν ακόμα κρυμμένος κάτω απ' τους θάμνους.

Ο Σεργκί φαινόταν πολύ αναστατωμένος.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Τσάρλι.

Ο Σεργκί ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Αυτό που θ' ακούσεις δε θα σου αρρρέσει» είπε. Για πρώτη φορά δεν ακουγόταν ειρωνικός ή σαρκαστικός ή τίποτα παρόμοιο.

«Τι;» είπε ο Τσάρλι. «Τι έγινε;»

«Δεν μπορρρούσα να κάνω τίποτα» είπε ο Σεργκί με πνιγμένη φωνή. «Καθόταν εκεί πέρρρα, στο βρρράχο, κοντά στο σιντρρριβάνι – κι αυτό το τερρράστιο βρρρομόπουλο – ω Τσάρρρι...»

Ο Τσάρλι ανατρίχιασε.

«Δεν ξέρρρω, ένα βρρρομόπουλο, τερρράστιο, μάλλον αετός θα 'τανε, χίμηξε από ψηλά και...»

Όχι! Όχι το μικρό Νίνου!

«Ήταν δυο φορρρές σαν κι εμένα, έτρρρεξα καταπάνω

του, αλλά είχε κιόλας εξαφανιστεί, δεν μπόρρεσα – συγγνώμη, Τσάρρλι...»

«Κι ο Νίνου;»

«Τον άρρρπαξε, Τσάρρλι. Τον άρρρπαξε και τον πήρρε μαζί του. Τους είδα που πέταξαν μακριά...»

Αχ, όχι. Όχι ο μικρός Νίνου που εκείνος είχε κουβαλήσει εδώ πέρα. Ο Νίνου, που είχε γλιστρήσει μέσα σε ποντικότρυπες για χάρη του, που περίμενε τόσο υπομονετικά μέσα στην τσέπη του, ο έξυπνος, ο γενναίος, ο γλυκός Νίνου με την παράξενη γλώσσα του, τα γουρλωτά του μάτια και τ' αστεία μικρά του χεράκια, όχι ο Νίνου...

Ο Τσάρλι έκλαιγε. Έτρεξε προς το μπαγκαλόου. Μετά βγήκε πάλι έξω, επειδή ήξερε ότι ο Σεργκέι δε θα ερχόταν μέσα μαζί του.

Σύρθηκε κάτω απ' τον όμορφο θάμνο και κούρνιασε στη σκόνη, με την πλάτη στον ξύλινο τοίχο του σπιτιού, αθέατος απ' τους κατασκόπους. Λύγισε τα πόδια του κι έτρεμε απ' το φόβο. Ο Σεργκέι τον κοίταξε κι ένιωσε ένα κύμα αγάπης και συμπόνιας. Στριμώχτηκε κοντά του προσπαθώντας να φτάσει στην αγκαλιά του, στα γόνατά του.

Ο Τσάρλι άπλωσε τα χέρια του, αγκάλιασε το Σεργκέι κι έκλαψε.

Ο Ράφι ήταν στο αγρόκτημα κι έσκαβε χαντάκια. Η δουλειά ήταν βαριά κι ο ήλιος ζεστός. Ήταν γεμάτος σκόνη και ιδρώτα, ο χτυπημένος του ώμος τον πονούσε και οι παλάμες του είχαν βγάλει φουσκάλες, αλλά ο αέρας ήταν γλυκός κι ο Ράφι δεν πολυσκεφτόταν τίποτα.

Στηρίχτηκε στο φτυάρι του και κοίταξε ψηλά στον καταγάλανο ουρανό.

Ένας αετός πέρασε από πάνω του πετώντας προς τα βουνά κι έχοντας αρπάξει κάτι στα νύχια του. Ο Ράφι, βέβαια, δεν το πρόσεξε.

Ο επιστάτης τού έβαλε τις φωνές να συνεχίσει το σκάψιμο. Ο Ράφι σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του με το σκοτισμένο του χέρι και γύρισε στο χαντάκι.

Ο Μακκόμο είχε όλη τη διάθεση να φύγει από το Σαν Αντόνιο μόλις έπαιρνε τα λεφτά του. Αλλά για κάποιο λόγο δεν τα είχε πάρει ακόμα... Στο κάτω κάτω, εδώ ήταν τόσο ευχάριστα και ο καπετάν Ντρουτζέλ και το πλήρωμα δε φαίνονταν να βιάζονται, γι' αυτό λοιπόν...

Κάτι ήθελε να κάνει, αλλά... δε βαριέσαι, μπορούσε να περιμένει...

Ο Ανίβας καθόταν στο ετοιμόρροπο τσίγκινο τραπεζάκι του καφενείου, κοντά στην αποβάθρα του Πορτ-ο-Πρενς, ρουφώντας ένα χάλια καφέ ανακατεμένο με αντίδοτο για το γλυκερό αέρα και κοιτάζοντας γύρω. Τρεις γυναίκες με σαγιονάρες και ξεθωριασμένα φορέματα πέρασαν από μπροστά του κουβαλώντας καλάθια, ένα μυξιάρικο παιδάκι, ένας παπάς ντυμένος στα ράσα, ένας αδύνατος άντρας με φόρμα μηχανικού. Είχε μείνει κατάπληκτος πώς μπορούσαν να συνεχίζουν τις καθημερινές τους ασχολίες σε ένα τέτοιο εφιαλτικό μέρος. Το ανθρώπινο πνεύμα είναι ανίκητο, συλλογίστηκε.

Σιγανά, ο Ανίβας μουρμούριζε το σκοπό που έλεγε όταν δεν είχε τίποτα να κάνει, τον παλιό σκοπό από την Γκάνα, *Tuwe tuwe, mamuna, tuwe tuwe...*

Στ' αυτιά της Θείσσας, που περπατούσε με χάρη στη λα-

σπωμένη πλατεία –μια καθαρή κι ευτυχισμένη παρουσία με φόντο τη φτώχεια και την ασχήμια–, έφτασε ο σκοπός του Ανίβα φερμένος απ' τη θαλασσινή αύρα. Κάπου το ξέρω αυτό, σκέφτηκε και κοίταξε γύρω της. Εκείνη τη στιγμή το βλέμμα της έπεσε στον Ανίβα, που έπιασε το νόημα του συντρόφου του και την είδε.

«Έι» είπε η Θείσα. «Μέγας είσαι, Κύριε». Και, πριν προλάβει να πει οτιδήποτε στους σωματοφύλακές της, ο Ανίβας σηκώθηκε και την πλησίασε.

«Κυρία μου» της είπε, προτείνοντας το χέρι του με άνεση και ιπποτισμό. «Παρακαλώ συγχωρήστε με που σας απευθύνομαι έτσι στη μέση του δρόμου χωρίς να έχουμε συστηθεί...»

Η Θείσα ένωσε μάλλον έκπληξη απ' αυτή τη συμπεριφορά. Της άρεσε ο τρόπος του.

«Γεια σας, κύριε καθηγητά» είπε.

«Χαίρομαι που έχω την ευκαιρία να σας συναντήσω, κυρία, επειδή, όπως ξέρετε, καμιά φορά είναι δύσκολο να έρθεις σε επαφή με τους σωστούς ανθρώπους...»

«Πράγματι» είπε εκείνη.

«Και θα ήθελα να έρθω σε επαφή με το Τμήμα του Προσωπικού σας...»

«Μπα, δε χρειάζεται» είπε μ' ένα χαμόγελο.

Ένας από τους σωματοφύλακες τη διέκοψε ανήσυχος. «Μα όλοι όσοι κάνουν τέτοια αίτηση πρέπει να περάσουν από το Τμήμα Προσωπικού, κυρία. Το απαιτούν οι κανόνες ασφαλείας! Οι κίνδυνοι παραμονεύουν...»

«Όλοι οι ξένοι είναι ύποπτοι!» είπε ο άλλος. «Αν δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας...»

«Έχει ήδη πάρει έγκριση από το Τμήμα Προσωπι-

κού» είπε η Θείτσα. «Δεν αναγνωρίζετε τον καθηγητή;»
Εκείνοι τον κοίταξαν.

«Λοιπόν» είπε ο Ανίβας «μια που ήμουν πριν...»

Εκείνη τον σταμάτησε. «Ίσως πρέπει να έρθετε μαζί μου στο Σαν Αντόνιο τώρα» του είπε.

«Ίσως» απάντησε ο Ανίβας. «Νομίζω όμως ότι πρώτα θα πρέπει να συζητήσουμε για τους όρους».

Η Θείτσα σήκωσε το φρύδι με περιέργεια.

«Όρους;» ρώτησε.

«Και προϋποθέσεις» είπε ο Ανίβας σταθερά.

«Α» έκανε εκείνη. «Με σκοπό τη συνεργασία μας;»

«Με σκοπό να εκπληρώσουμε τις προσδοκίες μας» είπε ο Ανίβας με ένα χαμόγελο – το χαμόγελο. Ο Ανίβας Ασάντι με το καλύτερο, αστραφτερό, γνήσιο χαμόγελό του.

Η Θείτσα ζαλίστηκε.

Ο ΕΓΔ, όταν το άκουσε, δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά του. Όταν η Θείτσα οδήγησε στο γραφείο του τον Ανίβα, ο ΕΓΔ άρπαξε το χέρι του, τον αγκάλιασε και τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη. Συμφώνησε με τους όρους του σχεδόν προτού ο Ανίβας τού πει ποιοι ήταν.

«Δικό μου εργαστήριο...»

«Μα φυσικά!»

«Θέλω πλήρη ανεξαρτησία... Να μη μου λέει κανένας τι να κάνω...»

«Βεβαίως!»

«Να έχω δικό μου τηλέφωνο...»

«Βεβαίως!»

«Μεγάλους περιπάτους ασυνόδευτος, για να συγκεντρώνομαι...»

«Και βέβαια!»

«Ο γιος μου πρέπει να δουλεύει μαζί μου...»

Ούτε μια παύση για να παραδεχτεί ότι κρατούσαν το γιο του.

«Φυσικά!» φώναξε ο ΕΓΔ.

Ο Ανίβας δε φανέρωσε τα συναισθήματά του.

«Καταλαβαίνετε ότι η γυναίκα μου δε συμφωνεί μ' αυτή την αλλαγή στις επιθυμίες μου» συνέχισε.

«Αυτό με θλίβει» είπε ο ΕΓΔ. «Ίσως όμως με τον καιρό και με τη στήριξη και τις προτροπές σας...»

Ο Ανίβας προσπάθησε να δείξει πόσο αγαπάει και υποστηρίζει τη γυναίκα του, αλλά και πόσο απογοητευμένος ήταν μαζί της. «Ας το ελπίσουμε» είπε. Μήπως να δάκρυζε κιόλας; Μπα, όχι, θα ήταν υπερβολικό. «Στο μεταξύ όμως, δουλεύοντας χωρίς αυτήν, ίσως μου πάρει λίγο περισσότερο...» επισήμανε.

«Βέβαια!»

Ο Ανίβας θυμήθηκε την ιστορία με τον ήλιο και τον άνεμο, που κι οι δυο προσπαθούσαν να κάνουν κάποιον να βγάλει το παλτό του. Ο άνεμος φυσούσε συνέχεια, όσο πιο κρύος μπορούσε, αλλά ο άνθρωπος τυλιγόταν όλο και πιο σφιχτά στο παλτό του. Ο ήλιος, όταν ήρθε η σειρά του, έλαμψε ζεστός και ήρεμος: ο άνθρωπος έβγαλε το παλτό του σχεδόν αμέσως. Ο ΕΓΔ έλαμπε ολόκληρος και, ναι, ο Ανίβας έδειχνε πως έβγαζε και του πρόσφερε το παλτό του.

Απ' την πλευρά του ο ΕΓΔ, πίστευε ότι η ζωή στην Εταιρεία κι ο γλυκερός αέρας θα έκαναν τον Ανίβα να ξεχάσει γρήγορα κάθε τάση για ανεξαρτησία. (Αλλά, απ' την άλλη πλευρά, ο ΕΓΔ δεν ήξερε για το αντίδοτο – δεν το χρειαζόταν. Ως επικεφαλής της Εταιρείας, ίσως να ήθελε να προ-

στατευτεί απ' το γλυκερό αέρα, όμως η αλήθεια απείχε πολύ απ' αυτό – αγαπούσε το γλυκερό αέρα όπως αγαπούσε και κάθε τι που αφορούσε την Εταιρεία, και ζούσε μέσα στις εγκαταστάσεις της μαζί με όλους τους άλλους επειδή πίστευε ότι ήταν ευχάριστο και σωστό.)

Μ' άλλα λόγια, κάθονταν εκεί χαμογελαστοί κι ο καθένας σκεφτόταν πώς να καταφέρει τον άλλον.

Η Μάγκνταλεν ήξερε ότι ο Ανίβας θα έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε, ήξερε ότι ήταν σωστό να μείνει πίσω, αλλά ανησυχούσε, ήταν σε υπερένταση. Κι ένιωθε μόνη. Ο Τσάρλι είχε φύγει, ο Ανίβας είχε φύγει κι εκείνη ήταν κολλημένη εκεί, στο φοινικόκηπο του Φιντέλ, χωρίς να μπορεί να βοηθήσει σε τίποτα...

Κάτι πεταλούδες πετούσαν κάνοντας κύκλους και προσγειώθηκαν πάνω στο χωμάτινο μονοπάτι.

Πήρε ένα τηλέφωνο.

«Μέιμπελ;»

«Ναι, Έλα, αγάπη μου!»

«Πού είσαι;»

«Λοιπόν, πηγαίναμε για μια καλοκαιρινή τουρνέ στη Νέα Αγγλία, αλλά ματαιώθηκε, κι έτσι τώρα πάμε προς Νέα Ορλεάνη – ανεβαίνουμε το Μισσισιππή–, όλα την τελευταία στιγμή... Τι νέα από τον Τσάρλι;»

«Άκου, μπορείς να ξεκλέψεις λίγο χρόνο και να έρθεις στην Κούβα; Μπορείς να πείσεις τον ταγματάρχη Τιμπ;»

«Με τίποτα!»

«Αχ, προσπάθησε, σε παρακαλώ! Πες του ότι αξίζει τον κόπο. Σε παρακαλώ. Κάνε ό,τι μπορείς. Σε παρακαλώ! Σε χρειαζόμαστε!»

«Γιατί;»

«Θέλω να σε δω. Σε έχω πεθυμήσει. Και – νομίζω πως βρήκαμε τον Τσάρλι. Ο Ανίβας έχει πάει να τον πάρει κι αυτή η αναμονή με τρελαίνει... Τέλος πάντων, πρέπει να έρθεις. Μπορεί να χρειαστούμε βοήθεια. Εντάξει, χρειαζόμαστε κάθε βοήθεια... Σε παρακαλώ, έλα».

«Καλά» είπε η Μέιμπελ, που είχε ξαφνιαστεί απ' τα παρακάλια της αδερφής της. «Δεν ξέρω – θα προσπαθήσω».

«Κοίτα, ξέρω ότι δεν μπορείς» της είπε η Μάγκνταλεν. «Ξέρω ότι έχεις υπογράψει συμβόλαιο με τον ταγματάρχη Τιμπ κι ότι έχεις κλείσει παραστάσεις και τέτοια κι ότι δεν μπορείς να φύγεις απ' το τσίρκο έτσι απλά... Δε γίνονται αυτά. Απλά, ήθελα να ξέρεις ότι σε χρειάζομαι».

«Σ' ευχαριστώ» είπε η Μέιμπελ. «Θα – σ' ευχαριστώ».

«Εντάξει. Εντάξει, καταλαβαίνω. Τα λέμε».

Ο Κλαούντιο, κοιτάζοντας από τη βεράντα του Φιντέλ, είχε ακούσει λίγη απ' τη συζήτηση. Αισθανόταν το ίδιο ανίσχυρος με τη Μέιμπελ.

Στους Εγγλέζους αρέσει το τσάι, σκέφτηκε. Ας της φτιάξω λίγο.

Τουλάχιστον αυτό του έδινε την ευκαιρία να κάνει κάτι.

Ο Τσάρλι ήταν ακόμα κάτω απ' το θάμνο μαζί με το Σεργκί όταν η Σάλλυ Ανν ήρθε να τον βρει. Δεν έκλαιγε πια, αλλά η μούρη του ήταν γεμάτη από χρώματα ανακατεμένα με δάκρυα και τα μάτια του ήταν προσησμένα και κόκκινα.

«Έι, Τσάρλι!» έκανε η τραγουδιστή φωνή της.

Ο Σεργκί έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στον Τσάρλι. Ο Τσάρλι χάιδεψε τ' αυτιά του Σεργκί και σηκώθηκε. «Θα τα πούμε αργότερα» ψιθύρισε.

«Εδώ θα είμαι» είπε ο Σεργκέι.

Ο Τσάρλι πέρασε τρέχοντας μπροστά από τη Σάλλυ Ανν φωνάζοντας «Συγγνώμη – τουαλέτα». Μόλις μπήκε μέσα, έπλυνε τη μούρη και τα χέρια του, έβρεξε το κεφάλι του, τίναξε τη σκόνη από πάνω του και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη.

«Είμαι ο Τσάρλι» είπε στο είδωλό του. «Είμαι γενναίος και δεν τα παρατάω».

Μετά γύρισε κι αντίκρισε τη συνοδό του μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο.

«Τσάρλι!» του είπε. «Έχω καλά νέα για σένα! Μάντεψε!»

Ο Τσάρλι ποτέ δεν είχε προσπαθήσει τόσο πολύ να ανταποκριθεί στην ανόητη αισιοδοξία της Σάλλυ Ανν. Έκανε μια γκριμάτσα προσπαθώντας να χαμογελάσει.

«Τι είναι;» είπε. Ακούστηκε τελείως ψεύτικος. Επειδή, βέβαια, έτσι ήταν.

«Έλα μαζί μου, να δεις!»

Ο Τσάρλι με το ζόρι απέφυγε ένα μορφασμό παραίτησης. Έσφιξε τα δόντια του. Εδώ που ήρθε δεν έπρεπε να φαίνεται στενοχωρημένος – έπρεπε να μη φανερώνει αυτό που αισθάνεται. Έπρεπε. Σφίξε τα δόντια. Χαμογέλα.

Τα μάτια του άρχισαν πάλι να βουρκώνουν.

Χαμογέλα!

Η Σάλλυ Ανν τον πήρε απ' το χέρι, τον οδήγησε στο τραμ και πήγαν μέχρι την είσοδο του ασανσέρ. Μπήκαν στο τούνελ και πήραν το ασανσέρ προς τα πάνω, στο εσωτερικό του βουνού. Ο Τσάρλι κοίταζε γύρω του και πρόσεχε το κάθε τι. Όσο πιο πολύ εξοικειωνόταν μ' αυτό το μέρος τόσο το καλύτερο. Αν συγκεντρωνόταν σ' αυτή την προ-

σπάθεια, δε θα σκεφτόταν τον... όχι, δε θα έκανε καμιά τέτοια σκέψη.

Πήγαν πάλι στο τελευταίο πάτωμα. Και πάλι μέσα από πέτρινους διαδρόμους χωρίς παράθυρα.

Και μετά η Σάλλυ Ανν σήκωσε το χέρι της, μια πόρτα άνοιξε συρταρωτά και μπήκαν σ' ένα μεγάλο γραφείο με γυάλινους τοίχους που έβλεπαν πέρα μακριά τη θάλασσα να φτάνει ως την άκρη του ορίζοντα, το φως του ήλιου να λούζει τα πάντα μέσα στο δωμάτιο κι έξω ο ουρανός, τα πουλιά και τα κακοτράχαλα βράχια. Ο Τσάρλι έμεινε με κομμένη την ανάσα.

«Έι, νεαρέ!» είπε ο ΕΓΔ. Ο Τσάρλι γύρισε.

«Έι!» απάντησε κι εκείνος στο στίλ του γλυκερού αέρα.

«Είναι υπέροχο που σε έχουμε εδώ! Χαίρομαι, γιατί βλέπω ότι είσαι καλά! Τακτοποιήθηκες, έμαθα!»

«Μάλιστα, κύριε!» είπε ο Τσάρλι. Ακούστηκε σαν να ήταν ακριβώς αυτό που έπρεπε να πει.

«Είμαι ο ΕΓΔ! Αυτό σημαίνει Επικεφαλής Γενικός Διευθυντής. Κοίτα – αν δουλέψεις σκληρά, πού ξέρεις, μπορεί και συ καμιά μέρα να γίνεις ΕΓΔ!»

«Ποπό, κύριε!» φώναξε ο Τσάρλι. Μήπως το παράκανε; Μπα, έδειχναν ευχαριστημένοι.

«Στο μεταξύ, αγόρι μου, σου έχουμε να κάνεις μια δουλειά. Μια σοβαρή δουλειά, που μόνο εσύ μπορείς να κάνεις – και, το καλό που σου θέλω, να την κάνεις σωστά...»

Εκείνη τη στιγμή έφεραν τον Ανίβα από ένα διπλανό δωμάτιο.

Ο Τσάρλι έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα.

Τα μάτια του Ανίβα έλαμψαν.

Ήξεραν κι οι δυο πόσο σημαντική ήταν αυτή η στιγμή

και πόσο σημαντικό ήταν να πουν κι οι δύο τα σωστά λόγια.

«Αχ, μπαμπάκα μου!» φώναξε ο Τσάρλι. Και πρότεινε το χέρι του για να τον χαιρετήσει.

«Τι κάνει το γλυκό μου τ' αγοράκι;» είπε ο Ανίβας παίρνοντας το χέρι του γιου του και κουνώντας το μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο.

Ο ένας σκεφτόταν για τον άλλον ακριβώς το ίδιο πράγμα. Το μυαλό του είναι καθαρό; Ή μήπως τον έχει πιάσει ο γλυκερός αέρας;

Και κάτω απ' τον ψεύτικο φιλικό χαιρετισμό, το προσποιητό χαμόγελο και τα χαζά λόγια, έβλεπαν την αγάπη, τη χαρά και την ικανοποίηση που, επιτέλους, βρίσκονταν πάλι μαζί. Επιτέλους, κάτι πήγε καλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΤΟΥΣ ΠΗΓΑΝ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ εργαστήριο που προόριζαν γι' αυτούς. Αντάλασσαν χαμόγελα, αλλά δεν μπορούσαν να μιλήσουν ελεύθερα.

Τους πήγαν στο μπαγκαλόου του Ανίβα, όχι πολύ μακριά από εκείνο του Τσάρλι. Χαμογέλασε ο ένας στον άλλον, αλλά δεν μπορούσαν να μιλήσουν.

Γνωρίστηκαν με το συνοδό του Ανίβα, έναν αδύνατο νεαρό που τον έλεγαν Άλεξ. Πότε, επιτέλους, θα μπορούσαν να συζητήσουν;

Τελικά «Αφήστε μας μόνους» είπε ο Ανίβας επιτακτικά. Ο Άλεξ κι η Σάλλυ Ανν φαίνονταν αναποφάσιστοι.

«Είναι ένας από τους όρους μου» είπε ο Ανίβας σοβαρά. «Ξέρετε ότι ο ΕΓΔ συμφωνεί. Δεν μπορώ να σκεφτώ και να δουλέψω σωστά όταν με κοιτάνε. Κι αν δε σκέφτομαι και δε δουλεύω, τότε δε θα μπορέσω ποτέ να κάνω αυτά που θέλει από μένα η Εταιρεία – ποτέ δε θα εκπληρώσω τις προσδοκίες μου...» Σίγουρα φαινόταν λυπημένος. Αλλά και η Σάλλυ Ανν κι ο Άλεξ φαίνονταν εξίσου λυπημένοι. Οπωσδήποτε καταλάβαιναν. Κι έκαναν πίσω. Όμως δεν πήγαν μακριά.

Ο Τσάρλι κι ο Ανίβας πήγαν στο μπαγκαλόου του Τσάρλι κι έκαψαν έξω, κοντά στο θάμνο.

«Τι κάνει η μαμά;» ρώτησε ο Τσάρλι. Μίλαγε συνεχώς. Στη γλώσσα τούι, για να μπερδέψει όσους κρυφάκουγαν. Γρήγορα και σιγανά, είπε στον Ανίβα για το ψηφιακό σύστημα επικοινωνιών: «Ακούνε τα πάντα και μπορούν να μιλήσουν μεταξύ τους οπουδήποτε και να είναι – δεν είμαι σίγουρος αν υπάρχουν κάμερες ακόμα κι εδώ μέσα κι αν μας παρακολουθούνε απ' το κέντρο ασφαλείας... τέλος πάντων, ακόμα κι αν δεν είναι κανείς μαζί μας, μας παρακολουθούν και μας ακούνε από τις κάμερες του γενικού συστήματος ασφαλείας. Είναι καλύτερα να μιλάμε έξω, αλλά, και τότε ακόμα, να κάνουμε πως γελάμε και λέμε ιστορίες...». Έβγαλε ένα χαζό γελάκι κι έδειξε με το δάχτυλό του τον ορίζοντα κάνοντας ότι απολαμβάνει τη θέα.

Το βλέμμα του Ανίβα ακολούθησε το δάχτυλο του γιου του και με το χέρι του έκανε σκιά στα μάτια του. «Αυτό σημαίνει το τσιπ στο δέρμα, κάτω από τ' αυτί;» ρώτησε.

«Ναι» είπε ο Τσάρλι.

«Υποθέτω ότι εσύ δεν έχεις».

«Όχι, είμαι ακόμα πολύ μικρός».

«Σχεδιάζουν να βάλουν και σε μένα» είπε ο Ανίβας, με το βλέμμα ακόμα καρφωμένο στη θάλασσα. «Αύριο, είπαν..., άρα πρέπει να φύγουμε πριν το κάνουν, αλλιώς θα μπορούν να μας παρακολουθούν και να μας ακούνε... Όμως πώς κι έχεις καθαρό μυαλό, Τσάρλι; Εγώ έχω το αντίδοτο, αλλά εσένα γιατί δε σε επηρεάζει ο αέρας;»

«Λέμε πως είναι το γατίσιο αίμα...»

«Γατίσιο αίμα! Πολύ ενδιαφέρον – αλλά ποιοι το λέτε;»

«Ο Σεργκέι!» είπε ο Τσάρλι. «Είναι – πού είναι ο Σεργκέι;»

Ήταν εκεί. Με την ουρά του χάιδεψε τον Ανίβα χαιρετώντας τον. Ο Ανίβας χαμογέλασε. Χαιρόταν που ο γιος του δεν ήταν τελείως μόνος.

«Κι ο Νίνου..., αλλά...» ο Τσάρλι είπε στον πατέρα του για το Νίνου. Ο Ανίβας τον αγκάλιασε σφιχτά.

«Άκου λοιπόν» είπε ο Ανίβας. «Η Μάγκνταλεν, ο βασιλιάς Μπόρις, ο Κλαούντιο και δυο από τα λιοντάρια είναι εδώ...»

«Τι;» στρίγγλισε ο Τσάρλι. Ήταν τόση η έκπληξή του, που σχεδόν ξέχασε να κρύψει τα λόγια του. Μετά κατάλαβε τι είπε ο πατέρας του κι έβαλε τα γέλια. Σε λίγο τον είχε πιάσει σχεδόν υστερία. Ε, αυτό πια παραήταν. Πρώτα ο Νίνου, μετά ο μπαμπάς και τώρα όλοι οι υπόλοιποι.

«Έτσι λοιπόν, θα σε πάρουμε απ' το νησί» είπε ο Ανίβας.

«Θα με πάρετε απ' το νησί» είπε ο Τσάρλι και άφησε ένα πλατύ χαμόγελο.

Ήταν λίγο μετά το σούρουπο όταν, καθώς έπαιρναν το βραδινό τους, μια σκοτεινή φιγούρα πετάχτηκε απ' τις σκιές και προσγειώθηκε στην ακτή, κοντά στο μπαγκαλόου του Τσάρλι.

«Τι στο καλό ήταν αυτό!» φώναξε ο Ανίβας, αλλά ο Τσάρλι τού έκανε νόημα να σωπάσει και, κάνοντας ότι χαμουριέται και τεντώνεται, ξεκίνησε περπατώντας αδιάφορα μέχρι το σημείο που προσγειώθηκε η άγνωστη φιγούρα.

Ήταν ένα πουλί.

Ένας αετός.

«Τι!» φώναξε ο Τσάρλι. «Εσύ – εσύ!» Έψαξε γύρω του για να βρει μια πέτρα, ένα ξύλο για να χτυπήσει ή να πετάξει σ' αυτό το πουλί-δολοφόνο που έκλεψε και σκότωσε το φίλο του, σ' αυτό το...

«Τσάρλι! Στάσου!» ακούστηκε μια λεπτή φωνούλα.

Ο Τσάρλι στάθηκε.

Δεν έβλεπε τίποτα.

Ο αετός άφησε ένα κρώξιμο.

Ο Τσάρλι κοίταξε γύρω του.

«Εδώ είμαι» ακούστηκε πάλι η λεπτή φωνή παραπονιάρικα. «Εμπρός, Τσάρλι, επιτέλους, είμαι χαμαιλέον στο κάτω κάτω, κοίτα καλύτερα...»

Είχε πάρει μια απόχρωση βαθυκόκκινη και γκριζα και ήταν κουρνιασμένος στη σκιά κάτω απ' το μεγάλο φτερωτό στήθος του αετού.

Ο Νίνου! Αυτός ήταν;

«Είμαι μια χαρά!» είπε ο Νίνου. «Κι αυτός είναι ο φίλος μου!»

Ο Τσάρλι έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Ήθελε να βάλει τις φωνές και ν' αρχίσει να χορεύει. Ο Νίνου! Έσφιξε τα δόντια του για να μην ξεφωνίσει απ' τη χαρά του και τον καταλάβουν, στριφογύρισε το κεφάλι του σαν δερβίσης και μετά έπεσε κάτω, ανάσκελα στην άμμο. «Μπαμπά!» φώναξε δυνατά. «Μπαμπά! Έλα να δεις τ' αστέρια! Είναι υπέροχα!»

Ο Ανίβας βγήκε έξω και πήγε κοντά του. Ξάπλωσε.

«Προσέξτε!» ακούστηκε μια λεπτή φωνή. Ο Ανίβας αναπήδησε. «Τι ήταν αυτό!» είπε ξαφνιασμένος, αλλά έχοντας στο νου του ότι έπρεπε να μιλάει σιγά.

Ο Τσάρλι άφησε ένα γελάκι. Ο Νίνου περπατούσε με προσοχή στην κοιλιά του κι ο Τσάρλι γαργαλιόταν.

«Μπαμπά, ο Νίνου, Νίνου, ο πατέρας μου».

«Μα εσύ πέθανες –» είπε ο Ανίβας.

«Όχι, δεν πέθανα» είπε ο Νίνου.

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να σταματήσει να χαμογελάει. Ο Νίνου δεν είχε πεθάνει!

«Και μπορείς να μιλάς...» είπε ο Ανίβας.

«Ναι» είπε ο Νίνου. «Κι άκου, δε θέλω να φανώ αγενής, αλλά, εεε, μήπως θα μπορούσες να συνηθίσεις σ' αυτό γρήγορα; Έχουμε να κάνουμε ένα σωρό πράγματα...»

Ο Ανίβας τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια κι ανοιγόκλεινε το στόμα του σαν χάνος.

«Έλα, μπαμπά, είσαι επιστήμονας, ξέρεις ότι ο κόσμος είναι γεμάτος θαύματα» είπε ο Τσάρλι.

«Εεε, ναι...» είπε ο Ανίβας. Κοίταζε όμως ακόμα με γουρλωμένα τα μάτια.

«Λοιπόν, τι έγινε;» είπε ο Τσάρλι ρίχνοντας το βλέμμα στον αετό.

«Εξήγησα στον, χμμ, οδηγό μου, ότι ίσως του φανώ πιο χρήσιμος αν δε γινόμουν το κολατσιό του» είπε ο Νίνου. «Όπως τα περισσότερα μεγάλα ζώα, δεν είχε συνηθίσει να του μιλάει ένας μεζές, κι έτσι με άφησε κάτω και πιάσαμε την κουβέντα. Είναι πολύ καλός και ξέρει πολλά πράγματα...» Στο σημείο αυτό σταμάτησε και μίλησε για λίγο στον αετό.

Ο Ανίβας έκανε σαν τρελός μ' αυτά που έβλεπε.

«Μπορεί να μιλήσει σε οποιονδήποτε;» είπε. «Σε όλους;»

«Ναι» είπε ο Τσάρλι.

Κι ο Νίνου συνέχισε. «Μου έδειξε πώς αυτοί οι άνθρωποι καταστρέφουν το νησί» είπε. «Βλέπει τα πάντα, γιατί η φωλιά του είναι στην κορυφή των βουνών. Έχει ζήσει εδώ πολλά χρόνια. Ήξερε πώς ήταν το νησί πριν έρθουν οι άνθρωποι αυτοί, ξέρει πού κρατάνε φυλακισμένα τα ζώα και πού έρχονται κι από πού φεύγουν τα καράβια τους και πού χτίζουν τα τούνελ τους, από πού βγαίνει ο δηλητηριασμένος τους αέρας...»

«Αλήθεια;» είπε ο Ανίβας. «Από πού;»

Ο Νίνου μετάφρασε. Ο αετός ζήτησε να μάθει γιατί ο Ανίβας ήθελε να ξέρει. Ο Ανίβας, που δεν μπορούσε να πιστέψει ότι διαπραγματεύεται με έναν αετό μέσω ενός χαμαιλέοντα, είπε: «Επειδή έχω το αντίδοτο – ίσως να μπορέσω να το περάσω μέσα από το σύστημα...».

Ο αετός χαμήλωσε το επιβλητικό του πρόσωπο και σήκωσε τους φτερωτούς του ώμους.

«Θέλει να μάθει τα σχέδιά σου» είπε ο Νίνου. «Δεν έχει χρόνο ν' ασχολείται με ανθρώπους».

«Πες του» είπε ο Ανίβας «ότι ο Τσάρλι κι εγώ έχουμε πρόθεση να... να...».

«Να καταργήσουμε την εξουσία αυτών των ανθρώπων» είπε ο Τσάρλι. «Να σταματήσουμε το γλυκερό αέρα, να ελευθερώσουμε τα ζώα και τους ανθρώπους και να ξαναγίνουν όλα όπως παλιά».

Κοίταξε τον Ανίβα. Αυτό δε θέλανε να κάνουν;

Ο Ανίβας ανταπόδωσε το βλέμμα.

«Έτσι;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Και πώς θα απελευθερώσουμε τους ανθρώπους;» ρώτησε ο Ανίβας. Υπήρχε μια αμφιβολία στον τόνο της φωνής του, αλλά ο Τσάρλι βιαζόταν και δεν το πρόσεξε.

«Δεν είμαι σίγουρος ακόμα» είπε ο Τσάρλι. «Όμως, έτσι ή αλλιώς, πρέπει να κάνουμε κάτι μ' αυτούς...»

Ο αετός τούς κοίταζε με διαπεραστικό βλέμμα.

Ο Νίνου είπε: «Θέλει να ξέρει αν οι άνθρωποι θα φύγουν».

«Κάποιοι από αυτούς ναι» είπε ο Τσάρλι.

«Οι κακοί;»

Ο Τσάρλι δυσκολευόταν να πιστέψει ότι κάποιοι ήταν πραγματικά κακοί. Ήξερε όμως ότι η κακία υπήρχε. Πώς γίνεται αυτό;

«Ναι» είπε. Τώρα ήταν ώρα για αποφάσεις, όχι για φιλοσοφίες. Αυτό θα γινόταν αργότερα.

Ο αετός σήκωσε το κεφάλι κι ατένισε το σκοτάδι πέρα από τη θάλασσα.

«Λέει ότι θα μας πει από πού βγαίνει ο γλυκερός αέρας» είπε ο Νίνου. «Και πού κρατάνε τα ζώα. Λέει ότι θα βοηθήσει».

Εκείνη τη νύχτα, ο Τσάρλι κάλεσε τα άλλα παιδιά να έρθουν στο σπίτι του και να δουν τηλεόραση μαζί.

«Εντάξει» είπαν με άδεια χαμόγελα...

Είδαν τους Σίμσονς χαμογελώντας σαν χαζά συνεχώς και γελώντας σε λάθος στιγμές. Ο Τσάρλι νευρίαζε που τα έβλεπε να είναι τόσο έξω απ' την πραγματικότητα. «Θα τους κάνω καλά» μονολόγησε μέσα απ' τα δόντια του. «Θα τους κάνω όλους καλά και μετά θα τους πάρω από δω». Τους πρόσφερε ποτά. Ήπιαν όλα το γλυκό αφρώδες ποτό απ' το ψυγείο δίχως να προσέξουν τις σταγόνες που τους είχε προσθέσει ο Τσάρλι απ' το μπουκάλι του μπαμπά του.

Μέχρι να αρχίσει το τρίτο επεισόδιο, η Δεκαεφτά χα-

χάνιζε κι άρχισε να κάνει σχόλια, ο τερματοφύλακας των Στάρλετς είχε αρχίσει να σιγοτραγουδάει το σκοπό του σίριαλ κι ο Τσάρλι είχε αρχίσει να πιστεύει ότι υπάρχει ελπίδα. Τότε όμως εμφανίστηκε η Σάλλυ Ανν λέγοντας ότι είχαν χρησιμοποιήσει όλο το χρόνο που προβλεπόταν για κοινωνικές εκδηλώσεις εκείνο το βράδυ κι ότι δε θα έπρεπε να μείνουν περισσότερο έξω χωρίς προηγούμενη άδεια, γι' αυτό θα έπρεπε να επιστρέψουν για ανάπαυση στα δωμάτιά τους. Ο Τσάρλι έριξε ένα βλέμμα γύρω, θέλοντας ν' ακούσει κάποιο γελάκι γι' αυτή την ανόητη φράση, αλλά οι άλλοι υπάκουσαν ήσυχα.

Οι σταγόνες όμως θα δουλέψουν, είπε στον εαυτό του. Ήδη είχαν αρχίσει.

Νωρίς το άλλο πρωί, ο Ανίβας έκανε ένα μεγάλο περίπατο για να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του. Ο ΕΓΔ δεν είχε καμιά ανησυχία: Ο γλυκερός αέρας θα έκανε τη δουλειά του, κι εν πάση περιπτώσει, ο δόκτορας Ασάντι είχε εκπληρώσει τις προσδοκίες της Εταιρείας! Κανένας δεν μπορούσε ν' αντισταθεί για πολύ. Σύντομα –από σήμερα– θ' άρχιζε να εργάζεται πυρετωδώς πάνω στη θεραπεία για το άσθμα κι όλα τα δικαιώματα θα ανήκαν στην Εταιρεία. Όχι, ο ΕΓΔ δε νοιαζόταν αν ο δόκτορας Ασάντι θα πήγαινε περίπατο. Στο κάτω κάτω, πού θα μπορούσε να πάει;

Όμως καλά θα έκαναν να του έβαζαν εκείνο το τσιπάκι χωρίς καθυστέρηση.

Ο Ανίβας πήγε ακριβώς εκεί που του είχε πει να πάει ο αετός. Ήταν ένα χαμηλό κτίριο από τσιμέντο, που είχε ένα μαγνητικό σύστημα ασφαλείας. Ο Ανίβας μπόρεσε εύκολα να το εξουδετερώσει, αφού, όταν ήταν νέος, είχε εργαστεί

για να φτιαχτεί το πρωτότυπο. Μόλις μπήκε μέσα, έριξε μια γρήγορη ματιά στο σχετικά απλό σύστημα κλιματισμού που διασκορπίζει το γλυκερό αέρα σ' ολόκληρο το νησί κι έκανε λίγες μικρές αλλαγές.

«Έξυπνο» είπε παρατηρώντας ότι τα μόρια του γλυκερού αέρα είχαν περάσει κατάλληλη χημική επεξεργασία για να μην παρασύρονται προς τη θάλασσα.

Ρούφηξε πάλι από το αντίδοτο που είχε μαζί του, κρατώντας μια μικρή γουλιά στο στόμα του. Ο γλυκερός αέρας ήταν δυνατός εδώ και χρειαζόταν επιπλέον προστασία την ώρα που θα έκανε την αποσύνδεση της παροχής του προς το σύστημα διανομής.

Ωραία. Αυτή θα πρέπει να είναι η δεξαμενή του γλυκερού αέρα κι αυτός ο σωλήνας παροχής· έκοψε με μια κίνηση το σκληρό πλαστικό χρησιμοποιώντας το μεγάλο του μαχαίρι, αναπνέοντας αέρα από το στόμα. Στα γρήγορα, έχυσε λίγο από το αντίδοτο μέσα στη δεξαμενή του αέρα και τη σφράγισε, μπλοκάροντας το μηχανισμό, για την περίπτωση που κάποιος προσπαθούσε να ξανακάνει τη σύνδεση. Εντάξει.

Δεν του πήρε πολύ χρόνο να συνδέσει και πάλι το σωλήνα διανομής με το πιο μεγάλο μπουκάλι του αντιδότη. Στεγανοποίησε τη σύνδεση με ειδική πλαστελίνη. Ούτε η στεγανότητα ούτε το ίδιο το μπουκάλι θα κρατούσαν πάρα πολύ, αλλά για λίγο θα σκέπαζε ο νέος αέρας το νησί και τα αποτελέσματα του γλυκερού αέρα θα εξαφανίζονταν σιγά σιγά.

«Αυτό φτάνει προς το παρόν» είπε. «Και, με λίγη τύχη, δε θα χρειαστεί τίποτε άλλο».

* * *

Το ίδιο απόγευμα κάλεσαν τον Τσάρλι (που ήταν χαρούμενος και ήσυχος νιώθοντας πάλι το γνώριμο βάρος του Νίνου στην τσέπη του) στο καινούριο εργαστήριο στην περιοχή του βουνού. Για μια στιγμή, όταν το πρωτοαντίκρισε, η καρδιά του Ανίβα είχε σκιρτήσει – τόσα όργανα! Και τόσο καινούρια! Θα ένιωθε αγαλλίαση κάτω από άλλες συνθήκες να καθίσει να δουλέψει σ' αυτό το υπέροχο εργαστήριο.

«Μακάρι να γινόταν» είπε. «Μακάρι...»

Όμως αυτό το απόγευμα φαινόταν σκυθρωπός. Κι όταν έστριψε το κεφάλι του, ο Τσάρλι κατάλαβε το λόγο.

Στο λαιμό του, κάτω από τ' αυτί, υπήρχε ένα καθαρό, λευκό κομμάτι γάζας. Στη μέση ξεχώριζε μια πολύ μικρή κηλίδα από κόκκινο φρέσκο αίμα.

Για τον Τσάρλι ήταν πολύ δύσκολο να κρατήσει την αυτοκυριαρχία του και να συγχαρεί τον μπαμπά του που τον δέχτηκαν ως πλήρες μέλος της Εταιρικής Κοινότητας. Όμως το έκανε.

«Μπράβο, μπαμπά! Υπέροχο!» είπε, όσο πιο πειστικά μπορούσε. Μέσα του του ερχόταν να κάνει εμετό. «Το τσιπάκι σου! Δουλεύει; Ποπό! Τώρα μπορείς να μιλάς σε όλους όποτε θέλεις!»

«Όχι, δεν έχει ακόμα συνδεθεί» είπε ο Ανίβας. «Θα το ενεργοποιήσουν αργότερα, δεν ξέρω πότε, ίσως σήμερα. Στο μεταξύ ο Άλεξ θα είναι μαζί μας...»

Ο Τσάρλι αισθάνθηκε πολύ άσχημα, αν και ήξερε ότι αυτό θα γινόταν. Ένωσε ότι αυτός κι ο πατέρας του δε θα έμεναν μόνοι ποτέ πια...

«Λοιπόν, ας αρχίσουμε τη δουλειά, εντάξει, Τσάρλι; Θα σε χρειαστούν σύντομα και για το δικό σου τεστ – δε θα σ' έχω βοηθό μου για πάντα, ξέρεις».

«Ναι, βέβαια» είπε ο Τσάρλι. «Ας αρχίσουμε..., πρέπει να δούμε τα ζώα. Πρέπει να ελέγξουμε τα αποτελέσματα πάνω τους» είπε με σοβαρό ύφος. «Έτσι δεν πρέπει, μπαμπά;»

«Ναι, φυσικά» είπε ο Ανίβας. «Πήγαινε μας εκεί, σε παρακαλώ».

Ο Άλεξ, που παρακολουθούσαν το τσιπ του συνεχώς ώστε ο ΕΓΔ να γνωρίζει τι κάνει ο Ανίβας στο εργαστήριο, δεν ήξερε πώς να αντιδράσει, αλλά η απάντηση ήρθε αμέσως από τον ΕΓΔ – ναι, ο δρ. Ασάντι μπορούσε να πάει να δει τα ζώα. Πόσο χαιρόταν ο ΕΓΔ που ο Ασάντι δεν ήταν από κείνους τους ενοχλητικούς τύπους, τους φιλόζωους. Μάλιστα, το ότι θα γίνονταν τεστ στα ζώα έπεισε τον ΕΓΔ ότι η απόφασή του να δώσει κάποιες ελευθερίες στο δρ. Ασάντι για να κάνει τη δουλειά του ήταν σωστή. Ησύχασε τώρα που του είχαν βάλει το τσιπ. Στο κάτω κάτω, έμοιαζε με το Σωστό Τύπο – τον Τύπο της Εταιρείας.

Η Φάρμα των Ζώων ήταν ψηλά στο βουνό: τεχνητές σπηλιές που χρησίμευαν για φωλιές των ζώων. Τεχνητά πεζούλια όπου είχαν χτιστεί στάνες, με συρμάτινο δίχτυ απλωμένο πάνω σε κάποιες από αυτές, σαν μεγάλα κλουβιά πουλιών. Ο θαλασσινός αέρας τα κρατούσε δροσερά, ήταν πεντακάθαρα, το φαγητό ήταν καλό, αλλά, πάρ' όλα αυτά, δεν ήταν τίποτε άλλο από μια φυλακή. Ο μόνος τρόπος να πάει ή να φύγει κανείς από κει ήταν από αέρος ή μέσα από το τούνελ της Εταιρείας. Τα ζώα κάθονταν εκεί βλέποντας την ωραία θάλασσα, μυρίζοντας τον αέρα κι ελπίζοντας ότι σήμερα δε θα ήταν η μέρα που θα τα έπαιρναν στο εργαστήριο. Αυτό ήταν όλο.

Ο Σεργκέι ήταν ήδη εκεί. Τον είχε πάει ο αετός και τον είχε αφήσει σ' ένα από τα κλουβιά. Όταν έφτασαν ο Τσάρλι με τον Ανίβα, κουβέντιαζε του καλού καιρού με έναν άλλο γάτο.

Ο Τσάρλι, που είχε το νου του στο τσιπ του Άλεξ και στην πιθανότητα να υπάρχουν κάμερες εκεί γύρω, γονάτισε κι έκανε: «Έλα, ψι, ψι, ψι» σαν παιδάκι. Μάλλον ήταν άσκοπο, αφού η Εταιρεία γνώριζε ότι μιλάει τη γατίσια γλώσσα, αλλά είχε τόσο πολύ συνηθίσει να κρύβει αυτή του την ικανότητα –και να κρύβει από την Εταιρεία οτιδήποτε άλλο μπορούσε–, που το έκανε αυτόματα.

Γονατίζοντας για να πλησιάσει, έπαθε σοκ.

Η γάτα στην οποία τον σύστησε ο Σεργκέι –την έλεγαν Τζάνκο– ήταν μικρόσωμη, με μεταξένιο τρίχωμα και πολύ όμορφη, σαν τις γάτες της Βερμανίας που είχε δει ο Τσάρλι στο Λονδίνο. Αλλά μέχρις εδώ δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερο ως γάτα. Εκείνο που τον έκανε να κοκαλώσει ήταν η ουρά της: στην άκρη της ήταν διχαλωτή.

Χαιρέτησε τον Τσάρλι χαμηλώνοντας ευγενικά το κεφάλι της και του μίλησε με μια περίεργη προφορά της γατίσιας γλώσσας, που, αν και την καταλάβαινε, ήταν πολύ διαφορετική από κείνη που γνώριζε εκείνος. Έμοιαζε με τον τρόπο που μιλούσε η μητέρα της Πέτρα – η Πέτρα ήταν μισή Ανατολίτισσα.

«*Konichiwa*» είπε. «Χαιρόμαστε που σας βλέπουμε. Ο φίλος σας μας έλεγε για τον έξω κόσμο. Μπορείτε να μας βοηθήσετε;»

Πίσω της βρίσκονταν σε σειρές κι άλλα κλουβιά με διάφορα ζώα. Στα αριστερά της, τρία παράξενα μικρά πλάσματα σήκωναν ψηλά τα κεφαλάκια τους με ελπίδα. Ήταν

φαλακρά, είχαν μεταξένιο τρίχωμα, ρυτιδιασμένο δέρμα με ροζ και μαύρες βούλες, σχιστά μάτια και τεράστια αυτιά. Μοιάζανε με πλάσματα από άλλον πλανήτη.

«Είμαστε γατάκια-σφίγγες» είπε το ένα. «Νομίζω πως μας θέλουν για να μάθουν πώς και γιατί είμαστε φαλακρά. Χάρισμά τους η φαλάκρα μας! Μπορούμε να γυρίσουμε στην πατρίδα μας, παρακαλώ;»

Πιο πέρα από τις γάτες-σφίγγες ήταν μια άλλη παράξενη γάτα, με αχνοπράσινα μάτια, βελούδινη γούνα με δίπλες, σαν αρνάκι, και αυτιά μεγάλα σαν αρνιού, σαν εξωγήινα φάνταζαν.

«Είμαι ο Τζον» είπε. «Είμαι ένα Ντέβον Ρεξ. Ιδέα δεν έχω γιατί με θέλουν εμένα. Συνέχεια προσπαθώ να καταλάβω το γιατί, ίσως είναι επειδή στην οικογένειά μου δεν είμαστε πολύ αλλεργιογόνοι – τι να πω κι εγώ, σάμπως ξέρω; Ιδέα δεν έχω τι σκαρώνουν αυτοί οι τύποι. Δε βρίσκομαι και πολύ καιρό εδώ...» Σταμάτησε να μιλάει, είχε πει πολλά μαζεμένα κι ένιωθε άσχημα. Στράφηκε και κοίταξε λίγο πιο πέρα, σ' ένα χώρο όπου βρισκόταν κάτι που έμοιαζε με γούνινο μπόγο.

Ο Τσάρλι πήγε κοντά.

Στη μία άκρη άνοιξε ένα μάτι.

«Γεια» είπε ο Τσάρλι και φταρνίστηκε.

Ήταν μια γάτα – η πιο χνουδωτή, φουντωτή γάτα που είχε δει ποτέ του. Παρ' όλο που έμενε ακίνητη, γύρω και πάνω της πετούσαν πουπουλένια χνούδια.

«Αχ, συγγνώμη» ψέλλισε το γατί. «Όλοι είναι αλλεργικοί σε μένα. Καλύτερα να απομακρυνθείς από κοντά μου. Έχεις άσθμα; Ναι, λοιπόν, φύγε μακριά, εντάξει; Δε φταίω εγώ..., δε θέλω να προκαλώ προβλήματα...»

Ο Τσάρλι απομακρύνθηκε και έκανε μια εισπνοή από το αναπνευστικό του σπρέι. Το μυαλό του δούλευε, σκεφτόταν.

Πιο πέρα ακόμα, μια άλλη γάτα, στο χρώμα της κρεμ καραμελέ, με μπλε μάτια, του μίλησε. «Είμαι η Μάρτα» είπε. «Είμαι από την Ισπανία. Η οικογένειά μου φτιάχνει φωλιές μέσα στις καλαμιές». Κι εκείνη φαινόταν ντροπαλή και φοβισμένη και γρήγορα κουλουριάστηκε και έκρυψε τη μουςούδα της ανάμεσα στα πόδια της.

Μετά μίλησε ένα ερπετό με μακριά πόδια και πλατυποδία. «Εγώ περπατάω πάνω στο νερό!» είπε. «Το ξέρω, γιατί με φωνάζουν Σαύρα του Ιησού. Γι' αυτό με θέλουν, το ξέρω».

Μια άλλη, μικρότερη, σκουρόχρωμη σαύρα, είπε απλά: «Εγώ μπορώ να περάσω μέσα από τη φωτιά».

Ο Νίνου, μαγεμένος, το είπε στον Τσάρλι.

Απέναντι από τις γάτες ήταν κλουβιά γεμάτα σκύλους. Ο Τσάρλι, με αποφασιστικό ύφος, πήγε κοντά και έβαλε το Νίνου να του μεταφράζει. Παρ' όλο που ένιωθε νευρικήτητα, ο Νίνου ήξερε πως έπρεπε να τον βοηθήσει.

Πρώτο στη σειρά ήταν ένα σκουρόχρωμο, σγουρομάλλικο σκυλί με φωτεινά μάτια. «Με λένε Μπλου» είπε. «Η οικογένειά μου ήταν καραβόσκυλα στην Πορτογαλία, αλλά ήρθαμε εδώ και πολύ καιρό στην Καλιφόρνια. Με πήραν από το σπίτι μου που ήταν δίπλα στη θάλασσα. Ο ιδιοκτήτης μου θα είναι πολύ λυπημένος χωρίς την παρέα μου...»

«Πρώτα τον γιατί τον πήρανε – ξέρει το γιατί;» ψιθύρισε ο Τσάρλι στο Νίνου.

«Είμαι στεγανόποδο» είπε θλιμμένα ο Μπλου. «Τα δάχτυλα των ποδιών μου είναι ενωμένα με μεμβράνες, πολύ χρήσιμα. Αυτοί οι τύποι νομίζουν πως είναι Θεοί! Να φτιά-

χνουν ζώα; Και μήπως οι άνθρωποι φροντίζουν τα ζώα που ήδη υπάρχουν;»

«Μήπως έφτιαξαν κιόλας κάποια ζώα;» ρώτησε με αγωνία ο Τσάρλι.

«Έφτιαξαν αυτά που είναι σαν το φίλο σου» είπε η Τζάνκο.

Ο Σεργκέι κοίταξε γύρω του τα άλλα ζώα, γεμάτος αμηχανία, θλίψη και ντροπή.

«Εγώ βρίσκομαι εδώ πολύ καιρό» συνέχισε η Τζάνκο. Κοίταξε προς τη μεριά της χνουδωτής γάτας. «Βρήκανε το αλλεργιογόνο γονίδιο και έφτιαξαν όλους τους Αλλεργίνους γάτους και τους έστειλαν παντού σ' όλο τον κόσμο. Κι έβαλαν και έμβρυα αλλεργίνων μέσα σε γάτες που άρπαξαν και μετά τις έστειλαν να γεννήσουν εκεί απ' όπου τις άρπαξαν.

«Αυτό προρρέπει να έγινε και με μένα» μουρμούρισε ο Σεργκέι. «Ξέρω πως ο πατέρας μου νόμιζε πως ήμουν δικό του παιδί». Ξαφνικά έδειξε πολύ πληγωμένος στην ιδέα πως δεν ήταν παιδί του πατέρα του. Κοίταξε κι αυτός τη χνουδωτή γάτα, αλλά εκείνη είχε γυρίσει την πλάτη σε όλους και σε όλα.

«Το είδα να το κάνουν» είπε η Τζάνκο. «Τους άκουσα να το λένε. Νομίζουν πως εμείς τα ζώα είμαστε ηλίθια και κουτά, αλλά δεν είμαστε – απλά, είμαστε ήσυχα και εσωστρεφή πλάσματα. Ξέρουμε αυτά που σκαρώνουν. Και ήξερα πως κάποια μέρα ένας Αλλεργίνος θα επέστρεφε εδώ πέρα». Έριξε στο Σεργκέι ένα περήφανο βλέμμα.

«Να, εκεί πέρα είναι» ψιθύρισε η Μάρτα στο Σεργκέι, κρυφοκοιτάζοντας σ' ένα κλουβί πέρα στ' αριστερά.

Αργά, ο Σεργκέι πήγε προς τα εκεί. Οι κόρες των αχνο-

γάλαζων ματιών του είχαν γίνει μικρές μαύρες σχισμές. Φτάνοντας στα κάγκελα, έσκυψε το κεφάλι και νιαούρισε απαλά.

Ένα τσούρμο γατάκια, κάτι τοσοδούλικά κοκαλιάρικα πλασματάκια, τον πλησίασαν κουτρουβαλώντας και χοροπηδώντας. Πίσω τους ήταν μια σειρά κουρασμένων θηλυκών και πιο πίσω κι άλλα γατάκια κι άλλα θηλυκά και μετά κι άλλα γατάκια.

«Γεια» είπε ο Σεργκίι.

Τα γατάκια τσίριξαν και νιαούρισαν σε απάντηση. Αυτός τα χάιδεψε απαλά μέσα από τα σίδερα.

«Γεια σας, πιτσιρρρίκια» ψιθύρισε. Μετά στράφηκε προς τον Τσάρλι.

Και ο Τσάρλι γύρισε και κοίταξε τον Ανίβα.

Και ο Ανίβας κοίταξε όλα τα ζώα γύρω του, τις γάτες και τους σκύλους, τα πουλιά και τις σαύρες. Και μετά ξανακοίταξε τον Τσάρλι.

«Ωραία» είπε ο Τσάρλι. «Ωρα να του δίνουμε».

«Εντάξει» είπε ο Άλεξ. Το μόνο που έβλεπε αυτός ήταν ένα παιδί που διασκέδαζε στο ζωολογικό κήπο. «Τι χρειάζεσαι; Είναι όλα στη διάθεσή σου, έχει πει ο ΕΓΔ. Βέβαια, θα προτιμούσε να ...εσύ να μην..., τέλος πάντων, να μην πάρεις κανένα από αυτά, εεεεε, δηλαδή..., γιατί τα χρησιμοποιούν σε διάφορες έρευνες».

«Άλεξ, να σου πω» μπήκε στη μέση ο Ανίβας. «Για πάρε τούτο το μπουκαλάκι και πιες λίγο και μετά πήγαινε να κάτσεις εκεί πέρα στο βράχο, ν' αγναντέψεις τη θάλασσα και να πάρεις βαθιές ανάσες. Θα σε φωνάξω όταν τελειώσω από δω πέρα». Και του έδωσε να πιει το μπουκαλάκι με το αντίδοτο.

«Α, καλά, εντάξει» είπε ο Άλεξ, ο οποίος από το πρωί ένιωθε κάπως περίεργα –ένιωθε λιγότερο σίγουρος γι' αυτά που συνήθως έκανε– και χάρηκε που του δόθηκε η ευκαιρία να κάτσει να αγναντέψει τη θάλασσα. Θεούλη μου, πόσο όμορφη ήταν! Ρούφηξε μια γουλιά από το μπουκαλάκι. Η θάλασσα του θύμιζε... του θύμιζε... κάτι του θύμιζε. Τι παράξενο – είχε πολύ καιρό να νιώσει αυτή τη γλυκιά μελαγχολία. Πώς το έλεγαν αυτό το συναίσθημα; Νοσταλγία! Αχ, ναι, έτσι το έλεγαν. Τι όμορφη λέξη. Πώς γίνεται να την είχε ξεχάσει;

Ο Τσάρλι μιλούσε ψιθυριστά στο Νίνου: «Άκου. Αυτό που θα σου ζητήσω να κάνεις μπορεί να σου φέρει πονοκέφαλο, αλλά έχει μεγάλη σημασία και βασιζόμαστε σε σένα. Θέλω να μάθεις αν κάποιο ανάμεσα σε όλα ετούτα εδώ τα ζώα έχει κάποια ιδέα για το πώς μπορούμε να καταστρέψουμε την Αυτοκρατορία. Μήπως κάποιο ξέρει για οποιοδήποτε αδύνατο σημείο της, κάποια –». Στο μυαλό του ήρθε η έκφραση «αχιλλειος πτέρνα». «Μπορείς να μάθεις και να έρθεις να μου πεις;»

Ο Νίνου άρχισε να τριγυρίζει ανάμεσα στα παχνιά των ζώων και ρωτούσε, άκουγε προσεκτικά κουνώντας το γεμάτο σούρες κεφάλι του κι έστρεφε τα μάτια από τον ένα συνομιλητή του στον άλλον. Το μυαλό του βούιζε από τις διαφορετικές γλώσσες που άκουγε.

Ο Τσάρλι απευθύνθηκε στις γάτες.

«Κάτι θα σκεφτεί η Τζάνκο» είπε η Μάρτα. «Οι γιαπωνέζικες γάτες με τη διχαλωτή ουρά πάντα είχαν δυνατά μαγικά».

Η Τζάνκο είπε «Μα δεν είμαστε δαίμονες πια, Μάρτα – είμαστε το ίδιο ανίσχυροι με όλους τους άλλους...».

Κάτι στη φράση αυτή χτύπησε ένα καμπανάκι στο μυαλό του Τσάρλι. Το ίδιο ανίσχυροι με όλους τους άλλους.

Μια εικόνα σχηματίστηκε στο μυαλό του: ο Σίγκι Λούτσιντι με όλα του τα παιδιά να σκαρφαλώνουν και να πηδάνε πάνω του κι εκείνος να τα στηρίζει. Η Πιρουέτ να ταλαντεύεται στα μονόζυγα και οι άλλοι καλλιτέχνες να την αρπάζουν στον αέρα και να την πετάνε πάλι. Οι ακροβάτες να κάνουν τούμπες και περιστροφές. Η Τάρα και η Λάρα να μιλάνε συγχρόνως. Οι κλόουν να πιάνουν ο ένας τον άλλον πέφτοντας. Η ορχήστρα να παίζει και, με τη μουσική, το ρυθμό, το συγχρονισμό, τη διάθεση, να ενώνει όλους αυτούς σ' ένα ωραίο σύνολο. Ο ξερός, ασθματικός ήχος της Καλλιόπης, που κατέληγε σε κείνο το καταπληκτικό πανδαιμόνιο που διαλαλούσε πως το τσίρκο ήρθε στην πόλη, τα λιοντάρια να πηδάνε με τη σειρά, διώχνοντας το Ράφι, δεμένα σε μια ομάδα, με κοινούς στόχους και περηφάνια. Όλη η ομάδα του τσίρκου.

«Δεν είμαστε ανίσχυροι» είπε γρήγορα. «Ανίσχυροι είμαστε όταν είμαστε μόνοι. Όταν έχουμε ο ένας τον άλλον, όταν μιλάμε και ακούμε ο ένας τον άλλον, όταν κάνουμε πράγματα μαζί, δεν είμαστε ανίσχυροι..., ΜΠΑΜΠΑ!» φώναξε.

Ο Ανίβας τον άκουσε και στράφηκε. «Τι είναι, τι έγινε;»
«Ξέρω τι να κάνουμε!» φώναξε ο Τσάρλι. «Πρέπει να τους πάρουμε όλους μαζί μας, έτσι δεν είναι, μπαμπά; Λοιπόν – τότε, αυτό που πρέπει να γίνει είναι...»

Ο Ανίβας δε μίλησε. Κάτι στην έκφραση του προσώπου του έκανε τον Τσάρλι να σταματήσει στη μέση της φράσης.

Ο Τσάρλι τον κοίταξε με προσμονή. «Τι συμβαίνει, μπαμπά;» ρώτησε.

Ο Ανίβας απομακρύνθηκε από τα ζώα. Το υποψιάστηκε πως ο Τσάρλι θα το σκεφτόταν αυτό. Αλλά... αλλά... δεν μπορούσε να αφήσει το γιο του να ελπίζει πράγματα που δεν υπήρχε περίπτωση να γίνουν. Δεν μπορούσε να τον αφήσει να πιστεύει κάτι που δεν ήταν αλήθεια. Πώς ήταν δυνατόν να πάρουν όλα εκείνα τα ζώα από το νησί; Φυσικά και δεν μπορούσαν – κάτι τέτοιο ήταν καθαρή τρέλα.

Αλλά και πώς να πει στο παιδί του ότι έπρεπε να κοιτάξουν να σωθούν οι ίδιοι και να αφήσουν τους άλλους στην τύχη τους; Ότι ήταν πολύ πιθανό να μην μπορέσουν ούτε οι ίδιοι να σωθούν; Ότι σε τέτοιες καταστάσεις, σε τέτοιες στιγμές, οι «άλλοι» δεν είχαν καμία απολύτως σημασία;

Προσπάθησε να αρθρώσει μια φράση, αλλά από το στόμα του δεν έβγαιναν οι λέξεις.

«Τσάρλι» είπε τέλος ο Ανίβας, γυρίζοντας από την άλλη και τραβώντας το γιο του μαζί του.

«Τι είναι;» επέμενε ο Τσάρλι. Ακόμα δεν είχε καταλάβει τίποτα.

«Τσάρλι, παιδί μου, αν προσπαθήσουμε να τους σώσουμε όλους» είπε ο Ανίβας σφιγμένα «στο τέλος κανείς δε θα σωθεί».

«Γιατί όχι, ίσως να μπορέσουμε» είπε χαρούμενα ο Τσάρλι. «Ας το ρισκάρουμε».

«Όχι» είπε ο Ανίβας. Συλλογίστηκε τα ζώα που βρίσκονταν μέσα στα κλουβιά, πίσω του. Συλλογίστηκε τα άλλα παιδιά για τα οποία του είχε μιλήσει ο Τσάρλι. Δεν έφταιγε αυτός που δεν μπορούσε να τους σώσει όλους. Ευχόταν μ' όλη του την καρδιά να μπορούσε να τους σώσει όλους, αλλά ήξερε πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον. Που να πάρει η ευχή, δεν το καταλάβαινε αυτό ο γιος του; Δεν ήταν ντροπή

να κοιτάξουν να σωθούν οι ίδιοι – ήταν καθαρά θέμα επιβίωσης, ήταν η πραγματικότητα, ήταν ευθύνη.

«Τσάρλι, μόνο εσύ κι εγώ θα φύγουμε, αγόρι μου» είπε μαλακά. «Αλλιώς, δε θα έχουμε καμία πιθανότητα να σωθούμε».

«Μα... τι θα γίνουν η Δεκαεπτά και η Είκοσι ένα» είπε ο Τσάρλι. Πράγματι, δεν καταλάβαινε τίποτα. «Και οι Στάρλετς και όλοι οι άλλοι...» κι έδειξε τα ζώα. «Και ο Ράφι...»

Μπορεί ο Ανίβας να ένιωσε έκπληξη που είδε πως ο Τσάρλι νοιαζόταν για το Ράφι, αλλά δεν το έδειξε. Είπε μόνο «Δε γίνεται, αγόρι μου. Λυπάμαι πολύ, αλλά μόνο εσύ κι εγώ θα είμαστε».

Ο Τσάρλι κοίταξε επίμονα τον πατέρα του. Ανοιγόκλεινε τα μάτια, μα το βλέμμα του ήταν σταθερό. Ο Ανίβας το ένιωσε να τον τρυπάει και να τον καίει σαν παγωμένη αιχμή.

«Τότε, μπαμπά, θα φύγεις μόνος σου» είπε ο Τσάρλι. Η φωνή του ήταν τραχιά. «Γιατί, μπαμπά, εγώ έχω κάποια ευθύνη εδώ πέρα». Άπλωσε το χέρι και έξυσε το Σεργκέι πίσω από τα αυτιά κοιτάζοντας σταθερά τον Ανίβα. Μετά στράφηκε απότομα και φώναξε το Νίνου στα γατίσια. Ο χαμαιλέοντας έτρεξε και χώθηκε πάλι στην τσέπη του Τσάρλι.

«Θα τα πούμε πάλι εμείς» είπε στο Σεργκέι ο Τσάρλι. Ο αετός έγειρε το κεφάλι και ο Σεργκέι ετοιμάστηκε για την πτήση της επιστροφής. Μετά, ο Τσάρλι, χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά, πήγε με μεγάλες δρασκειλιές προς τους διαδρόμους και το ασανσέρ.

Καθώς έφευγε, τα ζώα τού φώναζαν. Καταλάβαινε μόνο αυτά που άκουγε στα γατίσια, αλλά το μήνυμα ήταν ξε-

κάθαρο: «Τα λέμε, Τσάρλι! Γύρνα πίσω γρήγορα! Θα κάνουμε κι εμείς ό,τι μπορούμε! Βασιζόμαστε σε σένα!».

Και ο Ανίβας τού φώναζε: «Τσάρλι, κανένας μας δε θα τα καταφέρει χωρίς τον άλλον!».

Και τότε άρχισε να φωνάζει και ο Άλεξ: «Εμμ, περίμενε, σε παρακαλώ! Περίμενε! Δεν μπορείς να επιστρέψεις μόνος σου! Περίμενε, σε παρακαλώ!».

Τέλεια, σκέφτηκε ο Τσάρλι καθώς περπατούσε με γρήγορα μεγάλα βήματα στο διάδρομο. Εδώ όλοι βασίζονται πάνω μας και ο μπαμπάς μου έχασε το θάρρος του. Κι έτσι, τώρα όλοι βασίζονται μόνο πάνω μου..., όλοι αυτοί οι άνθρωποι, όλα τα ζώα, όλοι από μένα εξαρτιόνται τώρα. Ωραία, σ' ευχαριστώ, πατερούλη. Σ' ευχαριστώ πολύ.

Δεν ένιωθε μόνο θυμωμένος. Ένιωθε πληγωμένος και τρομερά απογοητευμένος. Ο μπαμπάς του! Ο δικός του πατέρας εγωιστής και δειλός!

Ο Τσάρλι τώρα ντρεπόταν για τον πατέρα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Η ΣΑΛΛΥ ΑΝΝ ΕΝΙΩΘΕ ΠΑΡΑΞΕΝΑ. Στο μυαλό της κυριαρχούσε μια παγωμάρα, μια ένταση. Ένιωθε τα πόδια της πιο δυνατά απ' ό,τι συνήθως και η όρασή της τρεμόπαιζε λες και τα μάτια της προσπαθούσαν να βρουν καινούριο σημείο εστίασης.

Και ήταν πολύ άβολο αυτό, γιατί είχε μια σοβαρή συζήτηση με τη Θείτσα σχετικά με το γιατί όλα τα παιδιά σήμερα ήταν τόσο ζωηρά και άτακτα. Ο Τζέικ Γεμπόα είχε πεταχτεί όρθιος στη μέση μιας ομιλίας για τα Διεθνή Οφέλη της ζωής στην Εταιρεία και δήλωσε πως προτιμούσε να παίζει φουτμπόλ παρά να κάθεται και να ακούει την ομιλία, και τότε όλα τα παιδιά, όχι μόνο τα αγόρια, αλλά και τα κορίτσια, έβαλαν τα γέλια. Εδώ που τα λέμε, ήταν αστείο· στο κάτω κάτω, τα αγόρια αυτά τα είχαν κουβαλήσει εδώ πέρα για να χρησιμοποιήσουν την επιδεξιότητά τους στο φουτμπόλ...

Και η Σάλλυ Ανν βρέθηκε να μιλάει για όλα αυτά στη Θείτσα.

Αλλά και η Θείτσα, τελευταία, δεν ένιωθε όπως συνήθως. Δεν ένιωσε την ανάγκη να καπνίσει ένα τσιγάρο με

τον πρωινό της καφέ, ο καφές τής φάνηκε πάρα πολύ γλυκός, παρ' όλο που ήταν ίδιος με τον καφέ που έπινε συνήθως. Επιπλέον, το μεσημέρι την πόναγαν τα πόδια της και χάρηκε που μπόρεσε να τα βάλει πάνω στο γραφείο και να τα ανακουφίσει.

Και τώρα, καθώς η Σάλλυ Ανν έλεγε πως «τα αγόρια τα κουβάλησαν εδώ», για μια στιγμή από το νου της πέρασε το ερώτημα πώς είχαν έρθει εδώ τα παιδιά αυτά.

Έφτασαν μ' ένα πλοίο από τη Αφρική, παρὰ τη θέλησή τους, αφού τα αγόρασαν για να επωφεληθούν άλλοι άνθρωποι από την επιδεξιότητα και τη δύναμή τους.

Το ίδιο γρήγορα όπως ήρθε, η σκέψη έφυγε από το μυαλό της. Αλλά για όλη την υπόλοιπη ημέρα την ενοχλούσε – μια σκέψη που της είχε διαφύγει. Κάπου στο χάος του μυαλού της ήξερε πως έπρεπε να ξαναθυμηθεί τη σκέψη αυτή και να κάτσει να συλλογιστεί σοβαρά.

Ένας από τους φρουρούς ασφαλείας στο λιμάνι αποκοιμήθηκε. Η εξουσιοδοτημένη συνοδός της Δεκαεπτά ένωσε τόσο αμήχανα που τον είδε κοιμισμένο, που την έπιασαν νευρικά γέλια, ενώ η εξουσιοδοτημένη συνοδός της Είκοσι ένα άρχισε να την πειράζει και να της λέει πως ήταν ερωτοχτυπημένη μαζί του. Τότε εκείνος ξύπνησε και κοκκίνισε. Παράξενο! Κανονικά, κανέννας από τους τρεις δε συμπεριφερόταν έτσι, τουλάχιστον...

Δυο από αυτούς τους τρεις άρχισαν να αναρωτιούνται τι ήταν κανονικό και τι όχι.

Στο δωμάτιό του ο Μακκόμο ξύπνησε κι αυτός. Πόση ώρα κοιμόταν; Ένωθε έντονη την ανάγκη να ρουφήξει λίγο από το φάρμακο των λιονταριών, πράγμα που είχε βδομάδες να το νιώσει.

Και πού στο καλό βρισκόταν; Γιατί ένιωθε δροσερό το κεφάλι του; Δεν έπρεπε να κάθεται έτσι άσκοπα – είχε ένα σωρό πράγματα να κάνει. Τσέπωσε τα χρήματα και παρέδωσε το φορτίο του – έπρεπε να έχει ήδη φύγει.

Ο Ράφι ήταν στα χωράφια. Όλη τη μέρα ένιωθε το θυμό του να φουντώνει σιγά σιγά. Τι στο καλό έκανε εδώ πέρα; Πόσο ακόμα θα τον υποχρέωναν να κάνει αυτή την ταπεινωτική δουλειά; Ποιος νόμιζε πως ήταν αυτός ο τύπος που του έδινε συνέχεια διαταγές; Και γιατί στον κόρακα αυτός, ο Ράφι, καθόταν και τα δεχόταν όλα αυτά; Μωρέ, θα του δώσω να καταλάβει του τυπά, σκέφτηκε. Δεν υπήρχε περίπτωση να ανεχτεί άλλο αυτή την κατάσταση.

Ο Τσάρλι ένιωθε γεμάτος ενέργεια και αποφασιστικότητα, με στόχους και σκοπούς τώρα πια. Καθώς γύριζε από το εργαστήριο, αγνοώντας επιδεικτικά τον μπαμπά του, τον Άλεξ αλλά και τις φωνές των ζώων που γέμιζαν το μυαλό του, είχε ξαφνικά συνειδητοποιήσει κάτι που τον είχε κατατρομάξει.

Τώρα ήξερε με τι είχε να κάνει. Επιτέλους, είχε καταφέρει να τα βάλει όλα κάτω και να ξεκαθαρίσει την κατάσταση.

Όλα τα ζώα είχαν μιλήσει για το χάρισμα που είχε το καθένα, τις επιδεξιότητες και τις ιδιαιτερότητές τους. Ήταν φανερό πως ήξεραν γιατί είχαν απαγάγει το καθένα απ' αυτά: για το χάρισμά τους, όπως ακριβώς και τα παιδιά. Και το μόνο χειροπιαστό αποτέλεσμα όλων αυτών των «ερευνών» που υποτίθεται πως έκανε η Εταιρεία με τα ζώα αυτά ήταν οι Αλλεργίνοι. Είχαν χρησιμοποιήσει εκείνη τη χνουδωτή αλλεργιογόνα γάτα για να δημιουργήσουν τους

Αλλεργίνους, για να αυξήσουν το ποσοστό του φαρμάκου του άσθματος που μπορούσαν να πουλήσουν...

Τι θα έκαναν λοιπόν τώρα με όλα αυτά τα ζώα; Θα δημιουργούσαν στεγανόποδα, φαλακρά, χωρίς αλλεργίες πλάσματα, με διχαλωτές ουρές, που φτιάχνουν φωλιές μέσα στις καλαμιές, περπατάνε πάνω στο νερό και μπαίνουν και στη φωτιά;

Πώς θα κέρδιζαν χρήματα από κάτι τέτοιο;

Και με τα παιδιά, τι θα έκαναν με τα παιδιά;

Θα δημιουργούσαν πλάσματα με γρήγορα δάχτυλα; Αστέρια του φουτμπού; Παιδιά που μιλάνε τη γατίσια γλώσσα;

Ή στεγανόποδα παιδιά;

Παιδιά που μπορούν να μπαίνουν μέσα στη φωτιά;

Γάτες με γρήγορα δάχτυλα;

Ούτε να σκεφτεί δεν ήθελε τις δυνατότητες που υπήρχαν. «Παρακαλώ, θα ήθελα διακόσια παιδιά με γρήγορα δάχτυλα, για το υφαντουργείο χαλιών μου...», «Θα ήθελα, παρακαλώ, δώδεκα σέντερ φορ, τους καλύτερους που έχετε...», «Παρακαλώ, δώστε μου μια δωδεκάδα φαλακρά-παιδιά-που-μπαίνουν-μέσα-στη-φωτιά να δουλέψουν στις υψικαμίνους μου...» κτλ. κτλ.

Και η γατίσια γλώσσα; «Χρειαζόμαστε κάποιον να φτιάξει μια καμπάνια όπου θα εξηγούμε στα άγρια λιοντάρια πόσο πιο ευτυχισμένα θα ζούνε μέσα στους ζωολογικούς κήπους, για να μπορέσουμε έτσι να πάρουμε τη γη όπου ζούνε τώρα και να σκάψουμε να βρούμε πετρέλαιο...»

Γιατί όμως έκλεβαν παιδιά από το Φτωχό Κόσμο, τον Τρίτο Κόσμο; Μήπως νόμιζαν ότι αυτά τα παιδιά δε θα

έλειπαν σε κανέναν; Ή μήπως νόμιζαν ότι θα έλειπαν σε ανθρώπους που δε θα είχαν τη δύναμη να ψάξουν να τα βρουν και να τα ξαναπάρουν πίσω;

Ο Τσάρλι σκέφτηκε τη μαμά της Δεκαεπτά και της Είκοσι ένα. Και τις μαμάδες των Στάρλετς.

Θυμήθηκε τον Πρίμο, που δημιουργήθηκε με επιστημονικά μέσα και ήταν ολομόναχος, χωρίς καμία οικογένεια.

Θυμήθηκε πώς φέρονταν οι γάτες της Βενετίας στους Αλλεργίνους, όλο περιφρόνηση και μίσος.

Απαπα. Όχι. Αποκλείεται. Ποτέ των ποτών, αποκλείεται να άφηνε εκείνος να συμβούν τέτοια πράγματα.

Άρα, όλα εξαρτιόνταν από τον ίδιο. Ωραία λοιπόν. Θα το αντιμετώπιζε κι αυτό. Γι' αυτό υπάρχουν οι δυσκολίες, για να τις αντιμετωπίζεις και να τις λύνεις. Αυτός, ο Τσάρλι, θα ανέτρεπε, θα κατέστρεφε όλον αυτόν το φριχτό παραλογισμό. Κι ακόμα κι αν ο μπαμπάς του δεν ήταν δειλός και εγωιστής, τώρα είχε πάνω του το τσιπάκι επικοινωνίας, οπότε ήταν κίνδυνος για την ασφάλεια του σχεδίου. Και, όπως και να είχαν τα πράγματα, ο Τσάρλι είχε μια ιδέα για το τι να κάνει – μια πολύ καλή ιδέα. Την οποία ήταν έτοιμος να την πει στον μπαμπά του, αλλά εκείνος δεν ήθελε να τον ακούσει. Όχι λοιπόν, καλύτερα να είχε μαζί του μόνο το Σεργκέι και το Νίνου. Οι άνθρωποι –και ιδιαίτερα οι μεγάλοι– μόνο προβλήματα δημιουργούν.

«Λοιπόν εντάξει» είπε στο Νίνου όταν βρέθηκαν στο δωμάτιό του. «Εσύ στάσου εδώ πέρα». Έβαλε το Νίνου δίπλα στην οθόνη της τηλεόρασης. «Πιάνεις κάτι;»

Η τηλεόραση ήταν ανοιχτή, στη διαπασών. Την είχαν για να μην ακούγονται αυτά που έλεγαν –η Σάλλυ Ανν βρι-

σκόταν στη βεράντα-, κι έπειτα, ήταν και το πείραμα που έπρεπε να κάνουν.

«Ακόμα τίποτα;» ρώτησε πάλι ο Τσάρλι.

Ο Νίνου προσπαθούσε να συγκεντρωθεί όσο περισσότερο μπορούσε.

«Άλλαξε κανάλια» είπε.

Ο Τσάρλι πάτησε τα κουμπιά στο τηλεκοντρόλ.

Ο Νίνου στένεψε τα μάτια σαν να σκεφτόταν.

«Ο μηχανισμός της τηλεόρασης βρίσκεται στην οθόνη;» ρώτησε.

«Α, μάλιστα! Καλή σκέψη! Όχι, σ' αυτήν εδώ την κονσόλα βρίσκεται -» και ο Τσάρλι έδειξε ένα ταμπλό πάνω στον τοίχο όπου βρίσκονταν και τα κοντρόλ για τα παράθυρα, την ψύξη, τη θέρμανση και την τηλεόραση.

Ο Νίνου πήγε κοντά.

«Α!» φώναξε. «Ουάου!»

«Βρήκες κάτι;» είπε με αγωνία ο Τσάρλι.

«Άλλαξε κανάλι» του είπε ο Νίνου. «Ουάου! Λοιπόν, λοιπόν, νομίζω πως... ναι! Κάτι ξεχωρίζω από κάτω..., χμμμμμμμμ»

Ο Τσάρλι ξεφώνισε από χαρά.

Μετά έβγαλε το κεφάλι έξω από το παράθυρο.

«Σάλλυ Ανν» ρώτησε με φωνή ευχάριστη, όλο αθωότητα. «Μήπως θα μπορούσα να πάω να δουλέψω λίγο στο σχολείο; Θα ήθελα να ψάξω κάτι στον υπολογιστή!»

«Τι, δηλαδή, θέλεις να πας τώρα αμέσως;» είπε η Σάλλυ Ανν. «Μμμ, βλέπω, έχεις όρεξη για δουλειά. Ναι, εντάξει».

Εκνευρίστηκε λίγο που την ενόχλησαν, για να πούμε την αλήθεια. Αυτό που ένιωσε δεν το είχε ξανανιώσει. Ή, τουλάχιστον, το είχε ξανανιώσει πολύ παλιά. Εκνευρισμένη!

Και ένας Θεός ξέρει πόσον καιρό είχε να νιώσει εκνευρισμένη.

Ο Ανίβας βρισκόταν στο δάσος και τηλεφωνούσε τριγυρνώντας αθώα εδώ κι εκεί. Ήξερε πως ήταν πιθανόν να τον παρακολουθούν – το τσιπ επικοινωνίας μπορεί να είχε ενεργοποιηθεί τώρα πια και οπωσδήποτε τα τηλεφωνήματα είναι εύκολο να τα κρυφακούσει κανείς. Ένωθε πολύ άσχημα μ' αυτά που είχαν γίνει με τον Τσάρλι. Ήξερε όμως πως είχε δίκιο και πως έπρεπε να συνεχίσει το σχέδιο με τη Μάγκνταλεν σαν να μην είχε αλλάξει τίποτα.

«Αγάπη μου» είπε. «Σε παρακαλώ, αγάπη μου, μίλησέ μου, μην είσαι θυμωμένη μαζί μου».

Η Μάγκνταλεν καταχάρηκε που άκουγε τη φωνή του. Η καρδιά της πηδούσε από χαρά, αλλά η φωνή της δε φάνέρωσε το παραμικρό.

«Δεν είμαι θυμωμένη, αγάπη μου, απλά απογοητευμένη» του είπε. «Ξέρω πως κάνεις αυτό που νομίζεις σωστό. Απλά εγώ δε συμφωνώ μαζί σου».

«Ξέρεις, σκεφτόμουνά...» συνέχισε ο Ανίβας. «Πιστεύω πως πρέπει να προσπαθήσεις άλλη μια φορά. Εδώ μου φέρονται πάρα πολύ καλά τώρα. Ο Τσάρλι εργάζεται μαζί μου και όλοι εδώ θα χαίρονταν πάρα πολύ αν ερχόσουν κι εσύ κοντά μας. Νομίζω πως θα έπρεπε να έρθεις εδώ και να κρίνεις μόνη σου την κατάσταση. Δεν είναι όπως την άλλη φορά, ξέρεις. Οι εγκαταστάσεις είναι καταπληκτικές – υπάρχει ένα εκπληκτικό εργαστήριο, πάνω στα βουνά –, ο αέρας είναι υπέροχος και δεν έχω κανέναν πάνω από το κεφάλι μου να μου λέει τι να κάνω. Υπάρχει μεγάλη ελευθερία και ευκολίες και νομίζω ότι θα γίνουν ακόμα πιο εύκο-

λα τα πράγματα. Στ' αλήθεια, πιστεύω πως πρέπει να έρθεις εδώ γρήγορα. Γιατί όχι απόψε, ας πούμε; Ξεκίνα, και είμαι σίγουρος πως θα στείλουμε κάποιον να σε συναντήσει στη θάλασσα... Αλλά, βέβαια, δε θα μπορούσες τόσο γρήγορα, έτσι ξαφνικά...»

«Όχι βέβαια, αγάπη μου, μόνο το ταξίδι θα πάρει πολύ περισσότερο χρόνο, άσε που πρέπει να ετοιμαστώ. Κι επιπλέον, Ανίβα, δε θέλω να έρθω! Μετά από όλα όσα μας έκαναν εκεί την τελευταία φορά, δε θέλω!»

«Αγάπη μου, πρέπει να τα ξεπεράσουμε αυτά, να τα αφήσουμε πίσω μας. Πρέπει να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα και να συνεχίσουμε τη ζωή μας» είπε ο Ανίβας. «Ελπίζω μ' όλη μου την καρδιά να το σκεφτείς σοβαρά. Σ' αγαπάω».

«Κι εγώ σ' αγαπάω» είπε εκείνη.

«Σκέψου το» απάντησε αυτός. «Θα σε ξαναπάρω αργότερα».

Ωραία. Τώρα εκείνη ήξερε πως ο γλυκερός αέρας είχε σταματήσει να γεμίζει την ατμόσφαιρα, ότι το εργαστήριο βρισκόταν πάνω στα βουνά, ότι η ασφάλεια ήταν πιο χαλαρή, ότι έπρεπε να έρθει απόψε με το πλοίο και ότι κάποιος θα πήγαινε να τη συναντήσει.

Ναι, αλλά ποιος θα πήγαινε; αναρωτήθηκε ο Ανίβας. Χωρίς τον Τσάρλι και το Νίνου να το κανονίσουν, πώς θα μπορούσε να στείλει κάποιον;

Η Μάγκνταλεν, μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, φώναξε το βασιλιά Μπόρις, που έπινε μπίρα με το φίλο του στην άλλη πλευρά του τεράστιου καθιστικού.

«Ο Ανίβας ήταν!» φώναξε.

«Και;» φώναξε ο βασιλιάς Μπόρις, ανασηκώθηκε και σήκωσε και τα πυκνά του φρύδια.

«Και πρέπει να πάμε απόψε, κάποιος θα μας συναντήσει στη θάλασσα».

«Απόψε!» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Φιντέλ, είναι εντάξει για απόψε;»

«Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο» είπε ο φίλος του βασιλιά Μπόρις, ένας ηλικιωμένος αλλά δυνατός άντρας, που φόραγε ένα μπερέ και είχε μια ωραία γενειάδα. «Το πλοίο μου περιμένει έτοιμο».

Η Μάγκνταλεν, ο Μπόρις και ο Κλαούντιο ήθελαν να χρησιμοποιήσουν το *Ελ Μπαράκα*, αλλά ο Φιντέλ, όταν άκουσε τα σχέδιά τους, είχε επιμείνει να χρησιμοποιήσουν το δικό του πλοίο, το *Ελ Τεφλόν*, ένα πειραματικό σκάφος το οποίο, θεωρητικά τουλάχιστον, ήταν αδύνατον να ανιχνευτεί από τα σύγχρονα συστήματα ασφαλείας. «Θα είναι σαν πρόβα τζενεράλε» είπε. Το πλήρωμά του θα τους συνόδευε, καθώς επίσης κι ένας στολίσκος από πολεμικά πλοία για προστασία. Η Μάγκνταλεν σκέφτηκε να διαμαρτυρηθεί, αλλά μετά συνειδητοποίησε πως χαιρόταν που θα είχαν και προστασία.

Ο Φιντέλ κοίταξε το ρολόι του. «Μπορείτε να φύγετε σε δύο ώρες, να επωφεληθείτε από την παλίρροια και να φτάσετε εκεί λίγο μετά το σούρουπο. Η βόρεια πλευρά του νησιού είναι δύσκολη, αλλά υπάρχουν μερικά λιμανάκια που μπορείτε να πιάσετε, κι αν έχετε και οδηγό, θα τα βρείτε. Θα έρθουν και τα λιοντάρια μαζί;»

«Βέβαια» είπε η Μάγκνταλεν.

Ο Φιντέλ φάνηκε να λυπάται. Του άρεσε που είχε λιοντάρια να περιφέρονται στην έπαυλή του.

Η Μάγκνταλεν πήγε να πει τα νέα στον Κλαούντιο και στα λιοντάρια.

Μακάρι να είχε κι άλλα να τους πει.

Ευχόταν να ήξερε ο Ανίβας τι έκανε.

Στην τάξη, η Σάλλυ Ανν άρχισε να ζωγραφίζει γοργόνες στον πίνακα. Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Είχε δίκιο, ήταν σίγουρος πια – κατά βάθος, ήταν καλός άνθρωπος η Σάλλυ Ανν και, τώρα που ο γλυκερός αέρας ξεθύμανε, η καλοσύνη της έβγαινε πάλι στην επιφάνεια.

Όσο εκείνη ήταν απασχολημένη με τις ζωγραφιές της, ο Τσάρλι πήγε σ' έναν από τους υπολογιστές των μαθητών και τον άνοιξε. Μετά ο Νίνου βγήκε από την τσέπη του και πήγε και ξάπλωσε προσεκτικά πάνω από το σκληρό δίσκο. Κάθε τόσο κουνούσε το κεφάλι, σαν να άκουγε με προσοχή κάτι ή κάποιον.

Πράγματι, κάτι άκουγε.

Ο Τσάρλι τον κοίταζε με αγωνία.

Ο Νίνου προσπαθούσε σκληρά να συγκεντρωθεί σ' αυτά που άκουγε.

Ξαφνικά, κοίταξε έντονα τον Τσάρλι και άρχισε να στριφογυρίζει τρελά τα μάτια του. Ο Τσάρλι κοίταξε πάνω από τον ώμο του προς το μέρος της Σάλλυ Ανν. Όχου κι αυτή, δεν μπορούσε να φύγει από δω πέρα!

Ο Τσάρλι έγειρε το κεφάλι του προς το Νίνου και ο Νίνου άρχισε να του ψιθυρίζει. Στο πρόσωπο του Τσάρλι γράφτηκε πρώτα η χαρά, μετά η ικανοποίηση, μετά βαθιά περισυλλογή, έπειτα κατανόηση και, στο τέλος, αποφασιστικότητα.

«Εντάξει, λοιπόν, ας το κάνουμε» είπε κι έκλεισε τον υπολογιστή.

«Τέλειωσες κιόλας;» ρώτησε η Σάλλυ Ανν. «Κρύμα – διασκέδαζα μια χαρά εδώ πέρα».

«Ε, συνέχισε να διασκεδάξεις τότε!» της είπε ο Τσάρλι. «Εγώ, έτσι κι αλλιώς, θα γυρίσω στο δωμάτιό μου. Άντε, συνέχισε τη ζωγραφική! Μη σε νοιάζει για μένα».

«Λοιπόν, ξέρεις κάτι, νομίζω πως θα κάτσω να συνεχίσω εδώ» είπε η Σάλλυ Ανν. «Θα σε δω αργότερα, για το βραδινό φαγητό. Θέλεις να πάμε στην τραπεζαρία;»

«Ναι, αμέ, γιατί όχι» είπε ο Τσάρλι. «Ωραία θα είναι να δούμε και τους άλλους».

Της χαμογέλασε. Του χαμογέλασε κι εκείνη. Κανονικά, απλά χαμόγελα. Χωρίς θαυμαστικά, υπερβολές και βλακείες.

Είχε ξεκινήσει λοιπόν...

Τα λιοντάρια, παρ' όλο που δεν τους άρεσαν και πολύ τα πλοία, χάρηκαν πάρα πολύ που θα πήγαιναν με το *Ελ Τεφλόν*. Είχαν φοβηθεί πως θα τα άφηναν πάλι μέσα στην πολυτέλεια, σε μια πολυτελή φυλακή, μακριά από τη δράση και τα γεγονότα, πως οι άνθρωποι θα τα εμποδίζαν να κάνουν οτιδήποτε.

«Ξηρά μπροστά μας!» φώναξε η Ελσίνα. «Ή, μάλλον, θάλασσα μπροστά μας! Τσάρλι, μην ανησυχείς, σου ερχόμαστε!»

«Κάπως ταραγμένα τα βλέπω απόψε τα λιοντάρια, ε;» ρώτησε η Μάγκνταλεν τον Κλαούντιο.

«Ίσως να θέλουν να κοιμηθούν» απάντησε αυτός. «Ή μπορεί και να πεινάνε».

Κοίταξαν και οι δύο την Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι χωρίς να καταλαβαίνουν τίποτα από τη συμπεριφορά τους.

«Τους χαζούς» είπε το νεαρό λιοντάρι περιφρονητικά. «Αυτοί δεν ξέρουν καν τι θα κάνουν όταν θα φτάσουν εκεί πέρα! Ούτε πού πάνε δεν ξέρουν!»

Τα λιοντάρια, φυσικά, ήξεραν ακριβώς τι θα έκαναν. Θα έπιαναν τη μυρωδιά του Τσάρλι, θα τον έβρισκαν, θα κατασπάραζαν τους εχθρούς του, θα έτρεχαν σαν τον άνεμο με τον Τσάρλι στην πλάτη τους και μετά –ε, εκεί θα ήταν χρήσιμοι και οι άνθρωποι– θα τον πήγαιναν με ασφάλεια πίσω στο πλοίο.

Εκείνο το βράδυ η τραπεζαρία είχε μεγάλη φασαρία. Οι Στάρλετς είχαν τρελαθεί – ήταν συνηθισμένοι να κάνουν κάθε μέρα προπόνηση και όλα αυτά τα μαθήματα τους είχαν ζαλίσει το μυαλό. Πολύ γρήγορα άρχισαν να πετάνε φαγητό ο ένας στον άλλον. Η Δεκαεπτά και η Είκοσι ένα στριφογύρισαν τα μάτια.

Ο Τσάρλι, καθισμένος ανάμεσά τους, επωφελήθηκε από το σαματά για να τους μιλήσει.

«Κορίτσια» είπε. «Συνήλθατε;»

«Α, κι εσύ νιώθεις το ίδιο;» του ψιθύρισε η Δεκαεπτά. «Παράξενο δεν ήταν; Το κατάλαβες όταν άρχισε να συμβαίνει; Εμείς όχι! Και τώρα τέλειωσε, πέρασε!»

«Ωραία» είπε ο Τσάρλι. «Λοιπόν – τι λέτε, θα το σκάσουμε;»

Γύρισαν και τον κοίταξαν σαστισμένες.

«Υπάρχει σχέδιο» είπε ήσυχα αυτός. «Πέστε και στα αγόρια αν νομίζετε πως συνήλθαν κι αυτά από –ξέρετε– από αυτή την ηλίθια διάθεση που μας είχαν δημιουργήσει. (Δεν είπα πως εκείνος δεν την είχε νιώσει αυτή την ηλίθια διάθεση – δεν ήθελε να περιπλέξει τα πράγματα.) «Θα γίνει από-

ψε! Θα το πάρετε είδηση! Αργότερα – να είστε έτοιμες και να προσέχετε».

«Ναι, θα περιμένουμε και θα είμαστε έτοιμες» είπαν τα κορίτσια σοβαρά και τα μάτια τους είχαν γίνει ξανά μεγάλα, όπως τότε που τις είχε πρωτοδεί στη φυλακή των σκλάβων.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή και το πλοίο αθέατο. Τα λιοντάρια ήταν ήσυχα, ανέπνεαν απαλά, όσο απαλά γλιστρούσε η αόρατη πλώρη στα σκοτεινά νερά, τριγυρισμένη από τις αόρατες ασπίδες προστασίας, όπου ο ήχος, τα φώτα, τα ραντάρ, ο ασύρματος, τα μαγνητικά κύματα και τα σόναρ χτυπούσαν τυφλά κι έσπαγαν και ξανασχηματίζονταν χωρίς να πιάνουν τίποτα, χωρίς να δίνουν καμιά πληροφορία. Το πλοίο ήταν μια μικρή αόρατη σιλουέτα μέσα στη νύχτα. Κάθε τόσο τα λιοντάρια άκουγαν κάποιον παφλασμό γύρω από το πλοίο, αλλά ο ήχος εξασθενίζε από τις ειδικές συσκευές του Φιντέλ. Τίποτα δεν ξεχώριζε μέσα στη νύχτα, η Κούβα ήταν πίσω τους, το Σαν Αντόνιο μπροστά τους. Το φεγγάρι έλαμπε και φώτιζε το τίποτα.

Μετά το βραδινό, ο Τσάρλι ανακοίνωσε πως αυτός και ο Ανίβας θα ξαναγύριζαν στο εργαστήριο, γιατί ο Ανίβας ήθελε να προχωρήσει με τα πειράματά του. Αυτό που ήθελε στην πραγματικότητα ο Ανίβας ήταν να στείλει κάποιον να βρει το πλοίο – αλλά αυτό σήμαινε πως έπρεπε να μιλήσει με τον Τσάρλι, κι αφού ο Τσάρλι δεν του μιλούσε, σήμαινε πως έπρεπε να πηγαίνει όπου πήγαινε ο Τσάρλι και να κάνει ό,τι ήθελε ο Τσάρλι, μέχρι να δεήσει να του ξαναμιλήσει, κι όσο γρηγορότερα γινόταν αυτό, τόσο το καλύτερο.

«Ναι, θέλω να αρχίσω τη δουλειά μου κανονικά» είπε ο Ανίβας.

«Μμμμ, καλό αυτό!» σκέφτηκε ο ΕΓΔ, που τους παρατηρούσε. «Τελικά, έχει όρεξη για δουλειά!» Ο ίδιος όμως δεν αισθανόταν και τόσο καλά. Ο αέρας, για κάποιο λόγο, μύριζε διαφορετικά και ένιωθε το κεφάλι του να κρυώνει. Το μόνο που ήθελε ήταν να πάει να κοιμηθεί.

Μίλησε στους φρουρούς στην ενδοσυνεννόηση.

«Λοιπόν, εγώ πάω στο δωμάτιό μου» είπε. «Εσείς προσέχετε την κατάσταση. Συνδέθηκε το τσιπ επικοινωνίας του δρα Ασάντι; Ωραία, ωραία, σύμφωνοι». Μετά μίλησε στη Θείσα. «Πήγαινε στο εργαστήριο και πέρα λίγη ώρα με τη συμπάθειά σου τον Τσάρλι» είπε. «Εγώ δε νιώθω καλά. Εσύ πήγαινε κοντά τους και κάνε τους να νιώσουν άνετα, σαν στο σπίτι τους».

Καθώς πήγαιναν στο εργαστήριο, ο Ανίβας έδωσε κρυφά στον Τσάρλι το σημείωμα που είχε γράψει.

«Αγαπημένο μου παιδί,
οι άλλοι χρειάζονται έναν οδηγό: ο αετός θα μπορούσε να τους οδηγήσει αν το κανονίσεις εσύ. Απόψε, και γρήγορα – σε παρακαλώ. Πλοίο, βόρεια πλευρά, φάε σημείωμα, σ' αγαπώ πολύ».

Ο Τσάρλι το διάβασε και ρουθούνισε.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Άλεξ.

Ο Τσάρλι έβαλε στο στόμα του το σημείωμα και το κατάπιε. «Φάρμακο είναι».

«Τα φάρμακα τα εγκρίνει η Μονάδα Ευεξίας» είπε ο Άλεξ. «Αυτό που κατάπιες το είχε εγκρίνει η Μονάδα;»

«Αχ, συγγνώμη, δεν το ήξερα» είπε ο Τσάρλι. «Θα το αναφέρω στη Μονάδα». Χαμογέλασε. Το σκοτάδι πύκνωνε. «Περίμενε δυο λεπτά» είπε ο Τσάρλι. «Λύθηκε το κορδόνι μου».

Οι άλλοι περίμεναν κι εκείνος γονάτισε, έξω από το μονοπάτι, μακριά από το φως. Έκανε αρκετή ώρα και οι άλλοι άρχισαν να σουλατσάρουν, με πρώτο και καλύτερο τον Ανίβα.

«Σε παρακαλώ, περίμενε» είπε ο Άλεξ.

«Εντάξει» απάντησε ο Ανίβας.

Στο μεταξύ ο Τσάρλι ψιθύριζε στο Νίνου, τον οποίο είχε βάλει πάνω στον ώμο του, κρυμμένο στη σκιά του γιακά του. Ο Νίνου είχε αλλάξει χρώμα για να μη φαίνεται.

«Λοιπόν, για μίλησέ μου για το νησί» είπε ο Ανίβας. «Πανέμορφο είναι! Υπάρχουν τόσα υπέροχα φυτά εδώ!» Άρχισε να τους λέει αστεία και να γελάει τρανταχτά. Ο Άλεξ και η Σάλλυ Ανν παρασύρθηκαν εύκολα στην ψιλοκουβέντα.

Ο Νίνου αφουγκραζόταν προσεκτικά, προσπαθώντας να ακούσει ομιλίες πουλιών.

Τίποτα. Τα περισσότερα πουλιά είχαν πάει να κουρνιάσουν για το βράδυ.

Όμως άκουσε ένα.

Αλλά ήταν η κουκουβάγια.

Αχ, γιατί να μην ήταν ένα μικρό κολιμπρί ή ένας φλύαρος παπαγάλος;

«Μια κουκουβάγια είναι» ψιθύρισε ο Νίνου στο αυτί του Τσάρλι. Και ο Νίνου φοβόταν πολύ τις κουκουβάγιες.

«Έλα, κουράγιο» ψιθύρισε ο Τσάρλι. «Δίπλα σου είμαι. Κάνε την κουκουβάγια».

Ο Νίνου πήρε μια βαθιά ανάσα, όσο του επέτρεπε το κορμάκι του, και έβγαλε ένα κρώξιμο.

«Την ακούσατε την κουκουβάγια;» φώναξε από μπροστά η Σάλλυ Ανν. «Είναι πολύ κοντά!»

Ο Νίνου έκρωξε πάλι.

Ακούστηκε ένα σκούξιμο.

«Α, να κι άλλη μια!»

Ο Ανίβας άρχισε να λέει μια μεγάλη, φασαριόζικη και διασκεδαστική ιστορία για μια κουκουβάγια που κάποτε προσπάθησε να κάτσει πάνω στο κεφάλι του ενώ εκείνος ήταν καβάλα σ' ένα μηχανάκι και...

Ο Νίνου είπε: «Ω αδερφή μου κουκουβάγια, το αγόρι που μιλάει τη γλώσσα των γάτων χρειάζεται βοήθεια. Οι άνθρωποι που θα διώξουν τους κακούς από το νησί χρειάζονται βοήθεια. Ο γλυκερός αέρας καθαρίζει σιγά σιγά – χρειάζονται βοήθεια».

«Τι βοήθεια χρειάζονται, ξένη κουκουβάγια;» ακούστηκε μια φωνή μέσα στο σκοτάδι.

«Πήγαινε στον αετό της πιο ψηλής κορφής» είπε ο Νίνου «και πες του πως από το βορρά έρχεται ένα παράξενο πλοίο που μεταφέρει ανθρώπους. Πες του να τους οδηγήσει με ασφάλεια στην ακτή και να τους κατευθύνει στη Φάρμα των Ζώων. Πες του πως είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Ζωής και θανάτου, αδερφή κουκουβάγια».

Σιωπή.

Και μετά, ένα μόνο κρώξιμο και ακούστηκαν φτερά να χτυπάνε από κάπου χαμηλά μέσα στο σκοτάδι.

«Πάει να κάνει αυτό που της είπα» ψιθύρισε ο Νίνου.

Ο Τσάρλι σηκώθηκε όρθιος και φώναξε «Τελείωσα! Συγγνώμη που σας καθυστέρησα!».

Ο Ανίβας έκλεισε τα μάτια με ευγνωμοσύνη.

Ο Τσάρλι τού χάρισε ένα ακτινοβόλο χαμόγελο καθώς προχώρησε πάλι μέσα στο φως. Αλλά ακόμα δεν του μιλούσε.

Το *Ελ Τεφλόν* προχωρούσε μέσα στο δειλινό, καμουφλαρισμένο, σκοτεινό, αθόρυβο και απαρατήρητο. Καθώς πλησίαζε τις βραχώδεις βορινές ακτές του Σαν Αντόνιο, το πλήρωμα συνειδητοποίησε πως δεν είχε φανεί ακόμα κανένας οδηγός.

«Θα έρθει όπου να 'ναι» είπε η Μάγκνταλεν με πείσμα.

Ο βασιλιάς Μπόρις χαμογέλασε με εμπιστοσύνη, για να τους κάνει να νιώσουν καλύτερα.

Ο Κλαούντιο εξέταζε προσεκτικά τα σκοτεινά νερά, κοιτούσε και κοιτούσε ολοένα.

Η Ελσίνα τον είδε πρώτη.

«Ουάου!» φώναξε. «Έι, κοιτάξτε!»

Και τότε τον είδε και η Μάγκνταλεν: πετούσε βολ πλανέ, με τα φτερά ολάνοιχτα και το κεφάλι σκυμμένο. Ήταν ο αετός.

Και εκείνος είχε δει το πλοίο – οι αετοί τα βλέπουν όλα.

Επιθεώρησε όλο το πλοίο, από τη μια άκρη ως την άλλη, και μετά από τη μια πλευρά ως την άλλη. Και ξανά πάλι. Η Μάγκνταλεν τον παρακολουθούσε μαγεμένη και σκούντησε τον Κλαούντιο.

«Νομίζω πως αυτός είναι ο οδηγός μας» ψιθύρισε. Ο Κλαούντιο δεν ένιωσε έκπληξη. Εδώ του είχε μιλήσει σε γνήσια βενετσιάνικα ένας χαμαιλέοντας – τίποτα δεν τον έκανε πια να εκπλήσσεται. Το είπε στο βασιλιά Μπόρις κι εκείνος ειδοποίησε τον καπετάνιο.

«Μα καλά, είστε σίγουροι;» είπε ο καπετάνιος. «Σίγουρα δεν περιμέναμε κάτι τέτοιο...»

«Ακολούθησε το πουλί» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Δεν είναι πια στο χέρι μας η υπόθεση».

Η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι κοιτάχτηκαν. Ούτε κι αυτοί είχαν πειστεί. Συζήτησαν μεταξύ τους ψιθυριστά και έκαναν δικό τους σχέδιο. Μόλις έφταναν κοντά στην ακτή, θα πηδούσαν και θα προχωρούσαν μόνοι τους. Μπορούσαν να κολυμπήσουν και να ακολουθήσουν τη μυρωδιά – δε χρειάζονταν τίποτε άλλο.

Στο εργαστήριο, ο Ανίβας έβαλε τον Άλεξ και τη Σάλλυ Ανν να φωτοτυπήσουν κάτι σχεδιαγράμματα. Γύρω στα 500 σχεδιαγράμματα. Κι έπρεπε να είναι ο καθένας μπροστά στο φωτοτυπικό, το οποίο έτυχε να βρίσκεται στην αντίθετη άκρη του δωματίου από εκεί όπου βρισκόταν ο υπολογιστής που χρησιμοποιούσε ο Τσάρλι.

Ο Τσάρλι άνοιξε τον υπολογιστή. Ο Νίνου ξάπλωσε με προσοχή στην κορφή, έστρεψε το αυτί του στην καρδιά του υπολογιστή και αφουγκράστηκε. Ο Ανίβας παρακολουθούσε σιωπηλά.

«Τσάρλι;» είπε.

«Φύγε» του είπε ο Τσάρλι.

Ο Ανίβας, έχοντας απόλυτη επίγνωση του τσιπ επικοινωνίας που του είχαν βάλει, καθώς επίσης και του θυμού του Τσάρλι, υποχώρησε.

Βρήκε ένα κομμάτι χαρτί και έγραψε: «Ξέρεις να χρησιμοποιείς τον υπολογιστή;».

Ο Τσάρλι τού έριξε μια ματιά και μετά κοίταξε τον Ανίβα. Πήρε το χαρτάκι μπροστά του και ορنيθοσκάλισε βια-

στικά: «Μη μου το χαλάς. Πρέπει να με αφήσεις ήσυχο».

Ο Ανίβας το διάβασε.

Μετά έγραψε πάλι στο χαρτί: «Οι άλλοι έρχονται. Σε παρακαλώ, έλα μαζί μας».

Ο Τσάρλι έριξε μια ματιά. Ο Νίνου αφουγκραζόταν ακόμα τον υπολογιστή.

Ο Τσάρλι έγραψε πάλι: «ΜΠΑΜΠΑ! Θα έρθουμε μαζί σου αν μπορέσουμε, αλλά τώρα άφησέ με ήσυχο». Έπειτα γύρισε την πλάτη του στον πατέρα του και ο Νίνου άρχισε να του ψιθυρίζει στο αυτί ενώ ο Τσάρλι άρχισε να γράφει στον υπολογιστή. Ο Ανίβας απομακρύνθηκε λίγο και παρακολουθούσε με ολοένα και μεγαλύτερη έκπληξη.

Πρώτα πρώτα, ο Τσάρλι μπήκε στον υπολογιστή – ως ο ΕΓΔ. Φαινόταν να έχει στη διάθεσή του όλους τους κωδικούς. Μετά πέρασε τον έλεγχο ασφαλείας – πάλι είχε τους απαραίτητους κωδικούς. Ύστερα μπήκε πάλι στον υπολογιστή – ως αρχηγός της ασφάλειας αυτή τη φορά. Βήμα βήμα, με το Νίνου να τον καθοδηγεί, πληκτρολογώντας γρήγορα και με σιγουριά, χρησιμοποιώντας τον έναν κωδικό για να επιβεβαιώσει τον επόμενο, άρχισε να αφοπλίζει όλο το σύστημα. Είχε μάθει από τον αδερφό Ζερόμ πως οι άνθρωποι που έχουν δικό τους στρατό ασφαλείας ήθελαν να έχουν απόλυτο έλεγχο και στα συστήματα υπολογιστών του προσωπικού τους και στον εξοπλισμό τους – για παράδειγμα, αν το προσωπικό έκανε ανταρσία, έπρεπε να είναι σε θέση να το αφοπλίσουν. Και ο Τσάρλι έλπιζε η Εταιρεία να είναι απ' αυτές που δεν εμπιστεύονται καθόλου το προσωπικό τους.

Όλη αυτή την ώρα ο Νίνου τού μετέφραζε ψιθυριστά και ο Τσάρλι είχε μεγάλο καρδιοχτύπι. Με κάθε πλήκτρο

που πατούσε, περίμενε να του επιτεθεί ο υπολογιστής, να τον ανακαλύψει, να τον παγώσει, να τον ανατινάξει, κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο...

Μετά από τεσσεράμισι ολόκληρα λεπτά, σήκωσε το κεφάλι. Θεωρητικά, όλες οι πόρτες και οι πύλες τώρα πρέπει να είχαν ξεκλειδώσει, όλες οι κάμερες να είχαν σβήσει, όλα τα όπλα και τα συστήματα εντοπισμού να είχαν εξουδετερωθεί. Ο Τσάρλι παρακολουθούσε την οθόνη του υπολογιστή και περίμενε. Λες να τα είχαν καταφέρει χωρίς να τους πάρουν μυρωδιά;

Ο Ανίβας κοιτούσε κι αυτός. Ήθελε απελπισμένα να ρωτήσει το γιο του πώς μπόρεσε και τα έκανε όλα αυτά, αλλά δεν του επιτρεπόταν να μιλήσει. Έβγαλε κάτι σαν κρώξιμο γεμάτο έκπληξη και ο Τσάρλι τού έριξε ένα έξαλλο βλέμμα.

Τότε εμφανίστηκε στη γαλαζωπή οθόνη ένα κείμενο. «Σύστημα αυτοκαταστρέφεται. Αδυναμία αυτοκαταστροφής. Σφάλμα: Αγνόηση εντολής αυτοκαταστροφής. Αδυναμία συνέχισης προγράμματος».

Ο Τσάρλι κοίταζε άφωνος.

«Νίνου, τι γίνεται;» είπε.

«Κι εμένα το ίδιο μού λέει το μηχάνημα» είπε ο Νίνου στρίβοντας το κεφάλι για να μπορέσει να αφουγκραστεί το εσωτερικό βούισμα του υπολογιστή. «Λέει... λέει πως δεν μπορεί να εξουδετερώσει το ίδιο του το σύστημα».

Ο Τσάρλι ένιωσε το αίμα του μια να παγώνει και μια να του ανεβαίνει στο κεφάλι. Και βέβαια το σχέδιό τους ήταν ριψοκίνδυνο. Και βέβαια δεν ήταν σίγουρο πως θα είχε το αποτέλεσμα που ήθελαν. Αλλά δεν μπορούσε να πιστέψει πως, αφού έφτασαν μέχρις εδώ, δεν...

Τι άλλο μπορούσε να κάνει;

Κάνε ό,τι μπορείς, αυτό κάνεις σε παρόμοιες περιπτώσεις – αν το σύστημα αυτοπροστατεύεται, η ασφάλεια μπορεί να ειδοποιηθεί από στιγμή σε στιγμή...

Λοιπόν. Υπήρχε ένα τουλάχιστον πράγμα που θα μπορούσε να βοηθήσει. Μπήκε στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο και στα γρήγορα πληκτρολόγησε ένα μήνυμα για γενική αποστολή – ένα μήνυμα που θα πήγαινε σε κάθε παραλήπτη που υπήρχε στο αρχείο του ΕΓΔ. Πρόσθεσε και μερικές ακόμα διευθύνσεις, ψάχνοντας στη μνήμη του όσο μπορούσε ή ακόμα και επινοώντας μερικές, ελπίζοντας ότι κάπου θα έφτανε το μήνυμα: στον αδερφό Ζερόμ, στον πρωθυπουργό της Αγγλίας, στο γραφείο του μπαμπά στο Λονδίνο, στον Πάπα, στο Δαλάι Λάμα, στο Ίδρυμα Νέλσον Μαντέλα, στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, στον Πρόεδρο της Αυτοκρατορίας, στην Επαναστατική Κυβέρνηση της Βενετίας, στο βασιλιά Μπόρις...

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΑΝΕΙ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ. Η ΟΜΑΔΑ ΝΕΩΝ ΤΗΣ ΓΚΑΝΑ, ΟΙ ΣΤΑΡΛΕΤΣ, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΣΑΝ ΑΝΤΟΝΙΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΪΒΙΚΗ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΒΑ. ΑΠΑΓΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΖΩΑ ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΕΤΕ ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ. ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΟΥΜΕ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΕΤΕ ΝΑ ΞΕΦΥΓΟΥΝ ΚΑΙ ΜΑΣ ΝΑΡΚΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΜΑΣ ΥΠΟΧΡΕΩΝΟΥΝ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΟΥΣ ΕΙΔΙΚΑ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ.

Δεν υπήρχε χρόνος να γράψει κάτι καλύτερο.

Πάτησε ένα τελευταίο πλήκτρο και το έστειλε.

Ένα μήνυμα σε μπουκάλι, αυτό ήταν – ποιος ξέρει τι αποτέλεσμα θα είχε ένα τέτοιο μήνυμα.

Στάθηκε μερικές στιγμές για να σκεφτεί. Δεν είχε εμφανιστεί ακόμα κανείς. Τι άλλο μπορούσε να κάνει... Προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Μήνες πριν, στην καμπίνα του ταγματάρχη Τιμπ, είχε αναφέρει μέσα στις ικανότητές του και το «καλός στους υπολογιστές». Πώς δούλευαν λοιπόν αυτοί οι υπολογιστές; Τι ήταν αυτό στο οποίο μιλούσε ο Νίνου και το οποίο δεν ήθελε να εξουδετερώσει τον εαυτό του; Μήπως υπήρχε κάτι άλλο το οποίο μπορούσε να αποσυναρμολογήσει τον υπολογιστή; Ή να τον καταστρέψει; Αααα! Μέγας είσαι, Κύριε! Αυτό ήταν! Οι μεγάλοι συνέχεια μιλούσαν για υπολογιστές που έκαναν λάθος, που έχαναν στοιχεία, που κόλλαγαν ιούς...

«Νίνου» ψιθύρισε. «Για άκου μήπως υπάρχουν άλλες ομιλίες, άλλες γλώσσες. Το λειτουργικό σύστημα, ας πούμε, ή κάποιος ιός που βρίσκεται σε αδράνεια – ρώτα αν υπάρχει ένα σύστημα προστασίας κατά των ιών που θα μπορούσαμε να το εξουδετερώσουμε...»

«Ένα τι;» ρώτησε ο Νίνου. Καταλάβαινε τη γλώσσα του υπολογιστή, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι καταλάβαινε και τη λειτουργία του. Ιδέα δεν είχε τι σήμαιναν όλα αυτά που άκουγε.

Ο Τσάρλι δάγκωσε τα χείλια του. Είχαν κολλήσει. Πόση ώρα είχαν στη διάθεσή τους; Άγνωστο.

Τα μάτια του Νίνου στριφογύρισαν απ' την προσπάθεια που έκανε να συγκεντρωθεί.

«Τσάρλι!» στρίγγλισε. «Είπες ιός; Κάτι υπάρχει...» Εί-

χε πέσει φαρδύς πλατύς πάνω στο κουτί, ρουφώντας πληροφορίες με όλο του το είναι. «Υπάρχει ένας ιός –λέει ότι θέλει να μπει μέσα–, είναι στον... κυβερνοχώρο; Κάτι λέει για μια... θύρα εισόδου... Χόρτον;»

Είναι βασικό πρόγραμμα για την καταπολέμηση των ιών, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Μπορώ να το βρω.

Αχ, πώς θα ήθελε να είχε μία ώρα, μια ωρίτσα μόνο, για να το κάνει σωστά. Μια λάθος κίνηση να έκανε, αυτό το πράγμα θα πάγωνε και θα τον πέταγε έξω... Τα δάχτυλά του πετούσαν πάνω στο πληκτρολόγιο...

Προστασία θύρας από ιούς! Σωστό φαινόταν. Λοιπόν, τώρα ή ποτέ!

Πάτησε *Απεγκατάσταση*.

Ανάσανε βαθιά κι αθόρυβα. Περίμενε να εξαφανιστούν τα εικονίδια.

Ποπ!

Εξαφανίστηκαν.

Εντάξει.

Εμπρός λοιπόν, τρισμέγιστο δίκτυο, κάνε τη δουλειά σου. Πάρε πάνω σου αυτούς τους μικρούς ιούς, διώξε αυτό το γενικό μήνυμα...

Και ξαφνικά, δώδεκα πανύψηλοι, μυώδεις, οπλισμένοι σεκιουριτάδες όρμησαν μέσα στο εργαστήριο.

«Σταματήστε!» φώναξε ο αρχηγός. «Τι γίνεται εδώ πέρα;»

«Έρευνα γίνεται, τι θέλετε να γίνεται!» είπε ο Ανίβας. «Μα – πώς τολμάτε! Ο ΕΓΔ, προσωπικά, μου είπε –μου υποσχέθηκε, για την ακρίβεια– πως δε θα μας ενοχλούσε κανείς στη δουλειά μας, και τώρα εσείς ορμάτε εδώ μέσα από την πρώτη κιόλας νύχτα σαν μυστική αστυνομία και

μας κουνάτε και τα όπλα σας, αν είναι δυνατόν δηλαδή!»

Γιατί είχαν και όπλα.

Η οθόνη του υπολογιστή ήταν ακόμα κενή.

«Απομακρυνθείτε από εκείνο το τερματικό!» φώναξε ο αρχηγός. «Μας πληροφόρησαν πως από το συγκεκριμένο τερματικό έγιναν ακατάλληλες ενέργειες προγραμματισμού οι οποίες προκάλεσαν συναγερμό ασφαλείας».

«Από ποιον;» ρώτησε ο Τσάρλι.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε η Θείτσα, μπήκε ζωηρή και γοητευτική μέσα στο εργαστήριο, για να ρίξει μια ματιά στους νεοφερμένους την πρώτη τους αυτή νύχτα.

«Τι είναι αυτά;» έβαλε τις φωνές. «Τι συμβαίνει εδώ πέρα;»

«Ακατάλληλες ενέργειες» επανέλαβε ο αρχηγός. «Παρακαλώ, κολλήστε στον τοίχο».

«Τι ακατάλληλες ενέργειες μου τσαμπουνάς;» είπε η Θείτσα. «Τι κάνετε σε τούτο το παιδί;»

«Να κολλήσουμε στον τοίχο;» είπε ο Ανίβας. «Γιατί; Μα τι συμβαίνει τέλος πάντων;» Η ερώτησή του απευθυνόταν και στον Τσάρλι, ο οποίος με το ένα μάτι κοίταζε τους φρουρούς και με το άλλο την οθόνη του υπολογιστή.

«Συγγνώμη, κυρία, συγγνώμη» είπε παράμερα στη Θείτσα ο αρχηγός. Κουνούσε το όπλο του. «Φύγε από εκεί, νεαρέ». Στη φωνή του η απειλή ήταν πιο έντονη τώρα.

«Καλά, εντάξει» είπε ο Τσάρλι με ένα πλατύ, αθώο χαμόγελο. «*No problemo*». Η καρδιά του χτυπούσε να σπάσει. Τι είχε καταφέρει τελικά; Είχε άραγε σταλεί το μήνυμα; Είχε κλείσει το σύστημα μήπως;

Κοιτάζοντας την κάννη του όπλου στο χέρι του άντρα, συνειδητοποίησε πως το πρόβλημα ήταν πιο άμεσο απ' ό,τι

νόμιζε. Αν τα όπλα ήταν ηλεκτρονικά και λειτουργούσαν με υπολογιστή και εκείνος είχε καταφέρει να τα αφοπλίσει, έχει καλώς. Αν όμως δεν ήταν ηλεκτρονικά..., καλά θα έκανε να σκεφτεί κάτι άλλο, και γρήγορα μάλιστα.

«Πεδίο ελεύθερο για έλεγχο, κύριε» είπε ο αρχηγός καλύπτοντας τον Ανίβα και τον Τσάρλι. Ο Άλεξ και η Σάλλυ Ανν ήρθαν από την άλλη άκρη του δωματίου κοντά στους άλλους.

«Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε η Σάλλυ Ανν.

«Ακατάλληλες ενέργειες» είπε για άλλη μια φορά ο αρχηγός, λες και αυτό εξηγούσε τα πάντα.

«Τι αηδίες είναι αυτές» είπε η Σάλλυ Ανν. «Τη δουλειά τους κάνουν οι άνθρωποι, γι' αυτό τους φέρανε εδώ πέρα...»

Οι σεκιουριτάδες την κοίταξαν έκπληκτοι. Για μια στιγμή έμειναν όλοι κατάπληκτοι, ακίνητοι, αβέβαιοι... και τότε τη Σάλλυ Ανν την έπιασε υστερία.

«Τους φέρανε εδώ!» ούρλιαξε. «Τους φέρανε! Τι γυρεύουμε όλοι εμείς εδώ πέρα; Τι κάνετε εδώ; Τι συμβαίνει, τι μας συμβαίνει!!!!!!» Άπλωσε απότομα τα χέρια της, έδωσε μια σ' ένα φιαλίδιο κι αυτό έπεσε πάνω σε μια οθόνη, που έκανε φςςςςς! και μετά άρχισε να βγάζει καπνούς.

Ο Τσάρλι άρπαξε την ευκαιρία. Χάος... αυτό χρειαζόταν αυτή τη στιγμή. Έδωσε μια με τον αγκώνα του και αναποδογύρισε ένα μεταλλικό τραπεζάκι, το οποίο έπεσε πάνω σ' ένα παράθυρο με μεγάλο θόρυβο. Συγχρόνως, με το πόδι του κλότσησε μια πρίζα και μερικά φώτα έσβησαν ξαφνικά.

Και, φυσικά, ακολούθησε χάος.

Εκείνη τη στιγμή, ο Σεργκέι, που είχε παρακολουθήσει

τα πάντα απ' έξω, νιαούρισε δυνατά και ο Τσάρλι σήκωσε το κεφάλι και είδε πίσω από τους φρουρούς ένα ποτάμι θυμωμένων, υπέροχων, ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ζώων. Καταπληκτικό! Το κόλπο είχε πιάσει! Οι πύλες είχαν ανοίξει και τα ζώα έρχονταν να σώσουν τον ίδιο! Και επικεφαλής ήταν μια πανέμορφη λεοπάρδαλη και δύο λιοντάρια που... έσταζαν νερά... Ο Τσάρλι κοίταξε καλύτερα. Δε θυμόταν να είχε δει λιοντάρια στη Φάρμα των Ζώων... Λες να ήταν... Ελσίνα; Και το νεαρό λιοντάρι; Ένωσε έναν κόμπο στο λαιμό. Τι γύρευαν αυτοί εδώ πέρα; Όμως δεν υπήρχε χρόνος για τέτοια – οι φρουροί σταμάτησαν απότομα, κοίταξαν γύρω τους και πάγωσαν.

Οχι, όχι, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Τώρα θα αρχίσουν να πυροβολούν. Θα τα σκοτώσουν... Αλλά δεν το έκαναν. Όσο εκπαιδευμένοι κι αν ήταν, αυτή τη στιγμή είχαν παραλύσει από την έκπληξη για να κάνουν οτιδήποτε.

Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι ξεγύμνωσαν τα δόντια τους, καμπύλωσαν τους ώμους τους και μέσα σε δευτερόλεπτα είχαν συγκεντρώσει τους σεκιουριτάδες σε μια ομάδα, περιτριγυρισμένους από ουρές που κουνιόνταν. Τότε τα λιοντάρια στάθηκαν και τους κοίταξαν με τα δόντια γυμνά και τα σαγόνια ανοιχτά. Το ίδιο έκανε και η λεοπάρδαλη. Ήταν πολύ τρομακτικά και τα τρία τους. Κάθε τόσο, κάποιο απ' αυτά γρούλιζε και βρυχιόταν. Οι σεκιουριτάδες είχαν πάθει σοκ.

Ένα πλήθος γάτοι και σκύλοι είχαν παραταχθεί δίπλα στα λιοντάρια, γυμνώνοντας κι αυτοί τα δόντια τους και γρουλίζοντας. Οι γάτοι σταμάτησαν να γυρίζουν γύρω γύρω και κοιτούσαν, ρουθούνιζαν ήρεμα, κάποιοι έδειχναν τα νύχια τους. Ήταν παντού, είχαν καλύψει το πάτωμα, τα

τραπέζια, τα γραφεία, τα μηχανήματα. Ήταν πάρα πολλοί, αμέτρητοι.

«Έι, Τσάρλι, γεια χαρά!» φώναξε το νεαρό λιοντάρι.

«Γεια σου, Τσάρλι!» χαχάνισε ναζιάρικα η Ελσίνα.

Ο Τσάρλι χαιρέτησε κι εκείνος, βγάζοντας μια γατίσια κραυγή γεμάτη αγάπη και χαρά.

Αλλά η κραυγή αυτή διέλυσε την ατμόσφαιρα. Με μία μόνο κίνηση, ο αρχηγός της ασφάλειας στράφηκε και πυροβόλησε την Ελσίνα. Ο ήχος συνέφερε τους άλλους φρουρούς από την έκπληξη. Άρχισαν κι αυτοί να πυροβολούν το λεφούσι των ζώων. Ο θόρυβος ήταν τρομερός, κρότοι παντού. Ο Τσάρλι, με κομμένη την ανάσα, σήκωσε ψηλά τα χέρια.

«Όχι, όχι, όχι!» φώναξε. «Ελσίνααα!» Φώναξε το όνομά της στα γατίσια, μια ενστικτώδη τσιρίδα που βγήκε από τα βάθη τού είναι του, τα βάθη του γατίσιου είναι του. Ήταν μια τρομακτική κραυγή.

Και μετά έπεσε σιωπή. Μια φριχτή σιωπή. Όλα πήγαν στραβά.

Τότε μια γάτα άρχισε να γελάει.

Τίποτα δεν είχε συμβεί. Τα ζώα ήταν όλα μια χαρά. Δεν υπήρχαν αίματα, ούτε βογκητά ούτε μουγκρητά, κανένα ζώο δεν είχε χτυπηθεί.

Τα σκυλιά γρούλιζαν ακόμα και οι γάτες παρακολουθούσαν στενά. Αυτοί που είχαν αρχίσει τα βογκητά και τις φωνές ήταν οι σεκιουριτάδες, τα όπλα τούς είχαν πέσει από τα χέρια, τα δόντια και τα νύχια των ζώων που είχαν νομίσει πως σκότωναν εξακολουθούσαν να βρίσκονται γύρω τους, γυμνά και απειλητικά.

Το κόλπο είχε πιάσει! Τα όπλα είχαν αποπλιστεί!

Ο Τσάρλι ούρλιαξε θριαμβευτικά.

«Ε, μεγάλε, τα όπλα σας είναι άχρηστα!» φώναξε. «Έχετε αφοπλιστεί. Όλα τα συστήματα έχουν πέσει, όλα έχουν αλλάξει, πάνε τα παλιά, καινούρια ζωή τώρα. Άντε, πηγαίνετε να αναπνεύσετε φρέσκο καθαρό αεράκι, να ηρεμήσετε. Τέρμα πια η Εταιρεία, φινίτο, πάπαλα, σας λέω».

«Τσάρλι, τι λες;» είπε η Θείσα, αλλά εκείνος δεν την άκουσε. Εκείνος έτρεξε στα λιοντάρια και τα έσφιγγε στην αγκαλιά του σαν τρελός.

«Όλα θα αλλάξουν τώρα, κυρία» είπε μαλακά ο Ανίβας. «Ίσως να θελήσετε κι εσείς να αλλάξετε στρατόπεδο».

Η Θείσα τον κοίταξε έκπληκτη.

Οι φρουροί ασφαλείας κοίταζαν τον Τσάρλι άφωνοι. Τι ήταν αυτά που έλεγε το παιδί; Και, κυρίως, τι έκανε εκεί πέρα;

«Ουάου» είπε η Σάλλυ Ανν. Είχε γίνει κάτασπρη σαν το χαρτί και τα μάτια της έλαμπαν.

«Ουάου» είπε και ο Άλεξ.

Ξαφνικά, ο αρχηγός άρχισε να φωνάζει: «Ενισχύσεις! Να έρθουν ενισχύσεις στο Εργαστήριο 12!».

Ο Τσάρλι ρουθούνισε. Δεν είχε καταφέρει να κλείσει το κύκλωμα ενδοσυνεννόησης. Θα έρχονταν κι άλλοι φρουροί επομένως, και μετά τι θα γινόταν; Φώναξε μια λέξη στο νεαρό λιοντάρι κι εκείνο πήδησε πάνω στον αρχηγό και τον κάρφωσε στο πάτωμα. Ο άντρας το βούλωσε αμέσως και, απ' άκρη σ' άκρη του νησιού, όπου κι αν βρίσκονταν, οι άλλοι φρουροί άκουσαν μια βαριά, λαχανιαστή ανάσα.

Στο μεταξύ κάτι περίεργο συνέβαινε. Ο Ανίβας είχε γονατίσει μπροστά στην Ελσίνα.

«Σε παρακαλώ» είπε. Η Ελσίνα χρειάστηκε μερικές στιγμές μέχρι να καταλάβει – ο Ανίβας είχε βγάλει το τσιρότο που κάλυπτε την πληγή στο λαιμό του και της έδειχνε με το δάχτυλο. Η λιονταρίνα είδε το μικρό καρούμπαλο.

«Τσάρλι, εξήγησέ της!» φώναξε ο Ανίβας.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε και της εξήγησε γρήγορα. Η Ελσίνα έμεινε λίγο έκπληκτη, αλλά κατάλαβε τι ήθελαν απ' αυτήν και απαλά, με μια κομψή νυχιά, άνοιξε την πληγή του Ανίβα. Ο Ανίβας ξερίζωσε το τσιπ, χαμογέλασε και ξανάβαλε πάνω το τσιρότο. Αργότερα θα έκανε και ράμματα, τώρα όμως πια ήταν ελεύθερος να μιλήσει και να ακούσει...

Ξαφνικά, μια φωνή ακούστηκε πίσω του.

«Κι εγώ!» φώναξε η Σάλλυ Ανν. «Κάν' το και σε μένα! Έλα, Άλεξ, κι εσύ!»

Ο Άλεξ έμεινε ακίνητος για μια στιγμή και μετά γονάτισε κι αυτός και γύμνωσε το λαιμό του.

«Κανένας άλλος;» φώναξε ο Τσάρλι. «Είναι κανένας άλλος για ένα ελεύθερο μέλλον; Υπάρχει εδώ κάποιος άλλος που θέλει να ζήσει τη ζωή του όπως θέλει αυτός; Εμπρός, ελάτε, ελάτε, κυρίες και κύριοι – έλα, Θείτσα, κάν' το κι εσύ...» Ένωσε κάπως σαν τον ταγματάρχη Τιμπ έτσι που φώναζε σαν τελάλης του τσίρκου.

«Χρησιμοποίησε διαφορετικό νύχι για τον καθένα, Ελσίνα!» είπε ο Τσάρλι. «Δε θέλουμε να έχουμε μολύνσεις». Άρπαξε ένα αντισηπτικό (αυτό το καλό έχουν τα εργαστήρια, βρίσκεις τα πάντα) και το έχυσε πάνω στην πατούσα της.

Η Σάλλυ Ανν μόρφασε από τον πόνο καθώς η Ελσίνα έσκιζε την ουλή πάνω από το τσιπάκι στο δέρμα της με μια

γρήγορη, κοφτή νυχιά. Όπως ο Ανίβας, έτσι και η Σάλλυ Ανν βρήκε το τσιπ και το έβγαλε μόνη της.

«Στα τσακίδια!» ξεφώνισε χαρούμενα και το πέταξε στην άλλη άκρη του δωματίου.

Ένας από τους φρουρούς προχώρησε μπροστά.

«Σας παρακαλώ» είπε. «Βγάλτε και το δικό μου».

«ΝΑΙ!» φώναξε ο Τσάρλι. «Έτσι μπράβο, μπράβο σου, αγόρι μου, άντε και κανέννας άλλος, παιδιά, έλα και κανέννας άλλος, εδώ και μια ολόκληρη μέρα αναπνέετε φρέσκο καθαρό αεράκι, έχει κανέννας άλλος τα κότσια να το κάνει, παιδιά; Εσείς, κύριε, το ξέρετε ότι θέλετε κι εσείς να το κάνετε...» είπε κι έδειξε τον αρχηγό των φρουρών, που ήταν ακόμα καρφωμένος κάτω από το νεαρό λιοντάρι. Ο αρχηγός ζάρωσε.

«Θα σου το κάνω εγώ» είπε το νεαρό λιοντάρι μ' ένα επικίνδυνο χαμόγελο και σήκωσε τα γαμπιά, κοφτερά του νύχια.

Ο άντρας μόρφασε. «Ενισχύσεις» ψιθύρισε υπόκωφα.

Το νεαρό λιοντάρι, με μία και μοναδική κίνηση, έσκισε το δέρμα του άντρα. «Θα με ευχαριστείς κάποτε γι' αυτό» γουργούρισε, αλλά, φυσικά, ο φρουρός δεν κατάλαβε λέξη. Και λιποθύμησε.

Άλλος ένας από τους άντρες του πλησίασε την Ελσίνα.

Ο Τσάρλι ζητωκραύγασε και άρχισε να δίνει σε όλους αντισηπτικά και γάζες για να σταματήσουν το αίμα.

Η Ελσίνα προσπαθούσε να είναι πολύ προσεκτική. Δεν ήθελε να κόψει καμιά καρωτίδα κατά λάθος.

Ο Ανίβας ακούμπησε απαλά τον ώμο της Θείτσας.

«Έλα, έλα κι εσύ, αδερφή μου» της ψιθύρισε στα τούι.

Εκείνη γύρισε και τον κοίταξε έντρομη.

«Ο Θεός, αδερφή μου, δε σου έδωσε το μυαλό για να σου λένε άλλοι πώς να το χρησιμοποιήσεις» της είπε εκείνος και χαμογέλασε.

Η Θείσα γονάτισε κι αυτή όπως οι άλλοι.

Οι ενισχύσεις, όταν έφτασαν, κοίταξαν την ουρά που είχαν σχηματίσει γονατιστοί οι άλλοι και γονάτισαν κι αυτοί. Στο κάτω κάτω, είχαν εκπαιδευτεί για να κάνουν ό,τι έκαναν οι άλλοι.

Το νεαρό λιοντάρι είπε: «Να σε βοηθήσω;».

«Ναι, μάλλον θα έπρεπε» είπε η Ελσίνα. «Μόνο δέκα καθαρά νύχια έχω όλα κι όλα».

«Τότε να βοηθήσω κι εγώ, έτσι;» είπε η λεοπάρδαλη.

Μόνο που εκείνη μίλησε αγγλικά. Σωστά, ωραία αγγλικά, με σαφέστατα γκανέζικη προφορά.

Ο Τσάρλι γύρισε κατάπληκτος το κεφάλι του.

Η λεοπάρδαλη τον κοίταξε και του χαμογέλασε μέσα από τα μουστάκια της.

«Γεια σου, λοιπόν, και πάλι» είπε. Στα αγγλικά.

Η Θείσα λιποθύμησε.

Της Σάλλυ Ανν τής κόπηκε η ανάσα.

Ο Ανίβας έμεινε κάγκελο.

Οι φρουροί δεν άκουσαν – έτσι κι αλλιώς δε θα το πίστευαν, οπότε από το ένα αντί τους μπήκε κι από το άλλο τους βγήκε.

Αλλά ο Τσάρλι – ο Τσάρλι κοίταξε κατάματα τη λεοπάρδαλη, χαμογέλασε και είπε. «Γεια σου κι εσένα, και πάλι». Πλησίασε τη λεοπάρδαλη, που είχε να τη δει από τότε που ήταν μωρό, στο δάσος της Γκάνας, και άπλωσε το χέρι του. Αλλά μετά άλλαξε γνώμη και κόλλησε το μάγουλό του στο μάγουλο της λεοπάρδαλης και τα μάτια του βούρκωσαν.

Γύρω τους, ο ένας μετά τον άλλον οι άνθρωποι της Εταιρείας έσκυβαν τα κεφάλια τους μπροστά στα λιοντάρια και άπλωναν τους λαιμούς τους για να λευτερωθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

«ΚΥΡΙΕ» ΨΙΘΥΡΙΣΕ ο υπηρέτης του ΕΓΔ. «Κάτι συμβαίνει, κύριε. Ίσως θα έπρεπε να ξυπνήσετε».

Από τη στιγμή που έφτασε στο εργαστήριο, δεν έβλεπε παρά ένα σωρό ανθρώπους που έδειχναν εξουθενωμένοι και κρατούσαν γάζες πάνω στο λαιμό τους και αναρωτιόταν πού μπορούσαν να βρουν ένα φλιτζάνι τσάι να πουν. Μια ομάδα, πιο αποφασιστική, ετοιμαζόταν να τους οδηγήσει όλους στην τραπεζαρία για να φτιάξουν τσάι.

«Την ώρα αυτή έπρεπε κανονικά να πίνετε τσάι στα δωμάτιά σας!» ούρλιαξε ο ΕΓΔ. «Τι συμβαίνει, τι γίνεται—»

Και σταμάτησε ξαφνικά. Μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε τι ήταν η πληγή αυτή στους λαιμούς των ανθρώπων.

«Γεια σου, Πολ» είπε ένας φρουρός.

Πολ; Πολ; Ποτέ κανείς εδώ πέρα δεν τον έλεγε Πολ. Δεν τον φώναζαν Πολ πια... Κανείς δεν τον είχε πει Πολ εδώ και... εδώ και...

Ένωσε απαίσια.

«Τι γίνεται εδώ πέρα;» ρώτησε. Ακούστηκε κάπως αξιοθρήνητα.

Αλλά κανείς δεν έκατσε να του απαντήσει. Όλοι ήθελαν να πάνε να πιουν το τσάι τους. «Εμπρός, έλα μαζί μου» είπε η Σάλλυ Ανν. «Ξέρω πού είναι τα μπισκότα». Τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε στο διάδρομο.

Τα παιδιά είχαν όλα ξυπνήσει και περίμεναν να ακούσουν τον Τσάρλι να τους μιλάει για την απόδρασή τους. Είχαν κάτσει στους θάμνους γύρω από το σχολείο. Είχαν δει ότι οι πόρτες ήταν όλες ανοιχτές – ακόμα και η πόρτα του τούνελ προς το βουνό.

Και είχαν επίσης δει ότι από την πόρτα είχαν αρχίσει να βγαίνουν έξω ζώα. Ποτάμι ολόκληρο από γάτες, σκύλους, γατάκια-σφίγγες, Αλλεργίνους, σαύρες και: «Αχ, Θεούλη μου, μια λεοπάρδαλη» τσίριξε η Δεκαεπτά. Η λεοπάρδαλη της χαμογέλασε και της είπε πολύ ιπποτικά: «Πράγματι, αγαπητή μου. Με λένε Τζορτζ...». Η Δεκαεπτά πάτησε άλλη μια τσιρίδα και η Είκοσι ένα κάθισε απότομα χάμω λέγοντας «Ιησούς Χριστός Νικά Κι Όλα Τα Κακά Σκορπά».

Τα παιδιά της ομάδας των Στάρλετς κοιτούσαν κατάπληκτα.

Τα άλλα ζώα του νησιού, μέσα στις φωλιές και στις τρύπες τους, ανασηκώνονταν ξαφνιασμένα. Τι ήταν όλη αυτή η φασαρία; Τα ζώα της νύχτας ήρθαν να δούνε τι γίνεται.

«Ούου! Ούου!» φώναξε η κουκουβάγια.

«Γρυ-Γρυ-Γρυ!» τσίριξαν οι γρύλοι.

«Θεούλη μου!» τραγούδησαν μελωδικά τα αηδόνια.

«Τα Ζώα της Φάρμας βγήκαν έξω!»

Να και ο Τσάρλι, που περπατούσε με μεγάλες δρασκελιές ανάμεσα σε δυο λιοντάρια, με... με ένα... χαμαιλέοντα στον ώμο, μια γάτα στα πόδια του και έναν αετό που του ψι-

θύριζε στο αντί! (Για την ακρίβεια, στο Νίνου ψιθύριζε κι εκείνος του έλεγε να πει στους ανθρώπους που ήταν πάνω στο *Ελ Τεφλόν* να μην ψάχνουν άλλο να βρουν μέρος στη βόρεια ακτή για να δέσουν, αλλά να βγούνε κατευθείαν εκεί μπροστά, στην παραλία.)

Τα παιδιά είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό.

Στην παραλία γινόταν χαμός. Η Σάλλυ Ανν ορθάνοιγε με πάταγο τα παράθυρα της τραπεζαρίας και όλα τα παιδιά και τα ζώα σερβίρονταν και σέρβιραν ο ένας τον άλλον σ' ένα καταπληκτικό φαγοπότι.

Ο Τσάρλι κάθισε με τους φίλους του σ' ένα βράχο που έβλεπε προς τη θάλασσα. Το φεγγάρι ανέτειλε, πελώριο και κίτρινο.

Ο Ανίβας τον πλησίασε.

«Τσάρλι;»

Μέσα στη χαρά και στην αγαλλίαση που ένιωθε, ο Τσάρλι ξέχασε πως ήταν θυμωμένος με τον πατέρα του.

«Τσάρλι, αγόρι μου, πώς τα κατάφερες;» ρώτησε ο Ανίβας κοιτώντας το γιο του σχεδόν με δέος.

«Χρησιμοποίησα το μυαλό μου, μπαμπά» είπε εκείνος. «Όπως μου έμαθες εσύ να το κάνω».

«Και πώς... δηλαδή;»

«Ο Νίνου μού μετέφραζε» είπε ο Τσάρλι. «Έμαθε τον προγραμματισμό, τη γλώσσα του υπολογιστή, από τον ίδιο τον υπολογιστή και έβαλε τον υπολογιστή να μου λέει τι να κάνω».

Ο Ανίβας έβαλε τα γέλια. «Βρε, να πάρει η ευχή!» είπε. «Το αγόρι μου, το έξυπνο το αγόρι μου. Και πώς ήξερες ότι μπορούσες να κάνεις τέτοιο κόλπο;»

«Δεν ήξερα» είπε ο Τσάρλι. «Απλά το γύριζα στο μυα-

λό μου, μετά το ελέγξαμε και είπαμε να το ρισκάρουμε».

Και οι δυο αμέσως θυμήθηκαν πότε είχαν ξαναχρησιμοποιήσει αυτή την έκφραση. Ο Τσάρλι δεν το έκανε επίτηδες, για να κάνει τον πατέρα του να νιώσει άσχημα, απλά τού ξέφυγε.

Ο Ανίβας το δέχτηκε χωρίς διαμαρτυρίες «Τσάρλι, παιδί μου» είπε. «Με συγχωρείς. Στ' αλήθεια, δεν πίστευα ότι ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο».

«Έπρεπε να με ακούσεις, μπαμπά» είπε ο Τσάρλι. «Θα σου το είχα εξηγήσει αν καθόσουν να με ακούσεις».

«Σου ζητάω συγγνώμη» είπε ο Ανίβας.

Ο Τσάρλι τον κοίταξε επίμονα.

«Ξέρεις, μπαμπά» είπε. «Ο Ράφι...»

«Ναι, πού βρίσκεται αυτός, αυτό το παλιο...»

«Μη, μπαμπά. Περίμενε». Όχου, τώρα ήρθαν τα δύσκολα. «Μπαμπά. Ξέρεις τη Μέιμπελ».

«Και βέβαια την ξέρω τη Μέιμπελ. Τι έγινε με τη Μέιμπελ;»

Τώρα πώς να του το πει;

«Η Μέιμπελ είναι η μαμά του».

Έτσι. Ωμά.

«Τι πράγμα;»

Ευτυχώς που ο Ανίβας είχε μόλις παραδεχτεί πως έκανε λάθος που δεν πίστεψε και δεν εμπιστεύτηκε τον Τσάρλι, γιατί αλλιώς θα ξανάκανε το ίδιο λάθος.

«Η Μέιμπελ μου μίλησε για το παιδί της, πως το έδωσε για υιοθεσία και το όνομα της καινούριας μαμάς του παιδιού ήταν Μάρθα Σκορτς».

«Μάρθα Σκορτς».

«Μάλιστα».

«Αυτό είναι το όνομα της μαμάς του Ράφι».

«Ακριβώς».

Για μερικά λεπτά το πρόσωπο του Ανίβα έμεινε ανέκφραστο, αλλά μετά φωτίστηκε από το πιο πλατύ χαμόγελο που έγινε ποτέ.

«Πού είναι λοιπόν ο νεαρός» σχεδόν βρυχήθηκε ο Ανίβας. «Τσάρλι, εμπρός! Της οικογένειας είναι κι αυτός! Το παιδί της Μέιμπελ – πού είναι, πού βρίσκεται;»

Ο Τσάρλι τραβήχτηκε. Της οικογένειας; Το παιδί της Μέιμπελ;

«Εεεε... δηλαδή..., μπαμπά» είπε.

«Ναι, Τσάρλι, παιδί μου. Ξέρω. Η Μέιμπελ θα έπρεπε να είναι πιο προσεχτική και το παιδί έμπλεξε με κακές παρτές. Άλλος ένας λόγος για να τον αγκαλιάσει τώρα η αληθινή του οικογένεια...»

Ο Τσάρλι έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Τελικά, ο πατέρας του ήταν καταπληκτικός τύπος.

Πίσω από τον Ανίβα, κάτω από το φεγγάρι της Καραϊβικής, τα ζώα ξεχύνονταν σαν ποτάμι στη γλυκιά νύχτα και τα ακολουθούσαν άνθρωποι από το προσωπικό της Εταιρείας που πίεζαν γάζες στους λαιμούς τους και, όσο πέραγε η ώρα, όλο και περισσότεροι άνθρωποι έβγαιναν από τα δωμάτιά τους μπερδεμένοι και φοβισμένοι. Το τσιπάκι που είχαν στο λαιμό τούς τρέλαινε με τις φωνές των ζώων που ακούγονταν, η ασφάλεια δεν ανταποκρινόταν στις εκκλήσεις τους, οι πόρτες ήταν ορθάνοιχτες, ένιωθαν τα κεφάλια τους να κρυώνουν και έκαναν τις πιο αλλοπρόσαλλες σκέψεις. Ο ΕΓΔ στεκόταν στη μέση αυτού του χάους κι έτρωγε μια κρέμα βανίλια.

Εγώ τα κατάφερα όλα αυτά, σκέφτηκε ο Τσάρλι.

Ο Ανίβας γύρισε το βλέμμα παντού, να δει τη σκηνή κι αυτός. «Μήπως θα έπρεπε να βγάλεις λόγο;» ψιθύρισε.

Αλλά δεν υπήρξε ευκαιρία, γιατί εκείνη τη στιγμή ακούστηκε από μακριά ένας ήχος – μια μουσική, άγρια και γλυκιά, χαρούμενη, όλο ρυθμό και κέφι, κάτι σαν ταραντέλα... Τα ζώα που μόλις είχαν ξυπνήσει την άκουσαν και κοιτάξαν από τις φωλιές και τα λαγούμια τους να δούνε τι συμβαίνει, οι άνθρωποι κοιτάζονταν και έλεγαν «Μα τι είναι; Τι μουσική είναι αυτή;», σαν κάτι να τους θύμιζε (και πράγματι κάτι τους θύμιζε). Τα λιοντάρια άνοιξαν κατάπληκτα τα μάτια τους και ο Τσάρλι στράφηκε στον Ανίβα και ούρλιαξε «Μπαμπά! Μπαμπά! Είναι η Καλλιόπη!».

«Η ποια;» είπε ο Ανίβας, καθώς η μουσική όσο πήγαινε και δυνάμωνε.

«Η *Κίρκη*!» Ο Τσάρλι ούρλιαζε κι άρχισε να χοροπηδάει. «Μα πώς βρέθηκε εδώ πέρα; Αχ, είναι καταπληκτικό! Φανταστικό! Απίστευτο! Μπαμπά, είναι το πλωτό τσίρκο απ' όπου το έσκασα! Και..., μπαμπά! Θα είναι και η Μέιμπελ στο πλοίο!»

Ο Ανίβας προσπάθησε να διακρίνει κάτι στενεύοντας τα μάτια.

Και τότε ο Τσάρλι σταμάτησε να χοροπηδάει – γιατί θυμήθηκε ότι από αυτό το τσίρκο το έσκασαν τα λιοντάρια με τη δική του βοήθεια..., αλλά δεν πίστευε ότι τώρα πια θα μπορούσε να συμβεί κάτι κακό. Πάντως, έτρεξε κοντά στα λιοντάρια.

«Είναι η *Κίρκη*» είπε σφυριχτά το νεαρό λιοντάρι.

«Το ξέρω» του είπε ο Τσάρλι. «Θέλεις να πάτε να κρυφτείτε;»

«Και βέβαια όχι, άκου εκεί να κρυφτούμε!» είπε το νεαρό

To Moyádo Puráde mi Kalliótini

R. LOCKHART

ALLA MARCIA

λιοντάρι. «Ίσα ίσα, θέλω να βρω αυτόν τον μπαγάσα το Μακκόμο και να του κάνω μια χαψιά το κεφάλι...»

Ο Τσάρλι συνειδητοποίησε πως δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν ο Μακκόμο και ο Ράφι. Ήταν τόσο απασχολημένος με το να καταστρέψει την Εταιρεία, που – ε, δεν μπορούσε να τα κάνει όλα πια!

«Έρχονται κι άλλα πλοία μαζί!» φώναξε ο Ανίβας, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι τα φώτα και το πόσα πλοία ήταν.

Μέσα σε λίγα λεπτά ξεκαθάρισε το τοπίο: στην ακρογιαλιά βρέθηκαν η Μάγκνταλεν (που αγκάλιασε τον Τσάρλι), ο Κλαούντιο (που ανακουφίστηκε πάρα πολύ που είδε τα λιοντάρια), ο βασιλιάς Μπόρις, ο ταγματάρχης Τιμπ, η Μέιμπελ, η Πιρουέτ, ο Χανς, ο Τζούλιους, η Τάρα και η Λάρα, μερικοί από τους Λούτσιντι, μαζί με το Σίγκι, ο Ελ Ντιάμπλο Αέρο, ο Ούγγρος με τις μέλισσες, ο κ. Άντριους..., και όλοι κοιτούσαν κατάπληκτοι τις χαοτικές σκηνές που εκτυλίσσονταν εκεί μπροστά τους.

«Σταματήστε επιτέλους αυτή τη διαβολεμένη μουσική!» φώναξε ο ταγματάρχης Τιμπ. «Τι στον κόρακα γίνεται εδώ πέρα; Μέιμπελ! Εσύ μου είπες ότι θα είχαμε μια έξτρα παραστάση πριν αρχίσει η περιοδεία μας... Τι είναι τούτα εδώ, που να πάρ—»

Το μάτι του είχε πιάσει τον Τσάρλι.

«Ει, ταγματάρχη Τιμπ, γεια και χαρά!» φώναξε ο Τσάρλι. «Έχεις γνωρίσει τον μπαμπά μου και τη μαμά μου, έτσι; Η μαμά μου είναι αδερφή της Μέιμπελ!»

«ΕΣΥ!» βρυχήθηκε έξαλλος ο ταγματάρχης Τιμπ. «Τι ανησυχίες μού τσαμπουνάς, νεαρέ; Πού είναι τα αναθεματισμένα τα λιοντάρια μου και πού είναι αυτός ο άχρηστος ο

Μακκόμο; Τι έγινε, πώς και βρεθήκατε όλοι εδώ πέρα;»

«Όλα θα σου τα πω, όλα» του είπε ο Τσάρλι. «Μόλις έχω λίγο χρόνο ελεύθερο!»

Αλλά εκείνη τη στιγμή είδε τον Τζούλιους και όρμησε και του έδωσε μια φιλική γροθιά στον ώμο σαν χαιρετισμό ανάμεσα σε άντρες (είχαν και οι δυο χαρεί πάρα πολύ που ξανασυναντήθηκαν), και μετά οι μαϊμούδες που παρακολουθούσαν ανεβασμένες στις φοινικιές πρόσεξαν τις μαϊμούδες που είχαν ανέβει στα άρμενα της *Κίρκης* και, φυσικά, έγινε κόλαση.

Πρώτα οι μαϊμούδες άρχισαν να τσιριρίζουν η μία στην άλλη και μετά οι τίγρεις της Μείμπελ άρχισαν να ουρλιάζουν στις μαϊμούδες, ύστερα η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι άρχισαν να φωνάζουν στις τίγρεις και μετά μπήκε στο χορό και ο Τζορτζ η λεοπάρδαλη, οπότε εκνευρίστηκαν οι ζέμπρες κι άρχισαν να χλιμιντρίζουν και να χοροπηδάνε μέσα στα κλουβιά τους, οπότε ο Μπλου, ο στεγανόποδος σκύλος, άρχισε να τις γαβγίζει για να τις ηρεμήσει, τότε οι μέλισσες του Ούγγρου πρόσεξαν τα κολιμπρί (τα οποία δεν μπορούσαν, φυσικά, να κοιμηθούν μ' όλον αυτόν το χαμό που γινόταν) και μαζεύτηκαν σε σμήνη, ο Κλαούντιο και ο Σίγκι Λούτσιντι είχαν πιάσει κουβέντα στα ιταλικά, ενώ η Μάγκνταλεν προσπαθούσε να ανοίξει δρόμο μέσα από το πλήθος για να πάει κοντά στη Μείμπελ, η οποία κοιτούσε έντρομη το Μακκόμο, ντυμένο με το νυχτικό του, και στη γωνία στεκόταν ο Ράφι μαζί με τους άλλους εργάτες και κάπνιζε ένα τσιγάρο που είχε σουφρώσει από κάποιον και κοιτούσε γεμάτος δυσπιστία αυτά που συνέβαιναν. Χωρίς, εννοείται, να τον έχει προσέξει κανείς, εκτός, βέβαια, από τον Ανίβα, ο οποίος έτρεχε προς το μέρος του.

Α, και κανείς δεν έκανε τον κόπο να σταματήσει το πιά-
νο, την Καλλιόπη.

«Ποπό, χαμός γίνεται, φοβερό ε;» μουρμούρισε ο
Σεργκέι.

«Φανταστικό!» είπε ο Τσάρλι χαμογελώντας, με το ένα
χέρι στο κεφάλι του νεαρού λιονταριού και το άλλο στης
Ελσίνας.

«Πάντως, εγώ χαίρομαι που βρίσκομαι μέσα στην τσέ-
πη σου» είπε ο Νίνου.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ έγιναν πολλές παράξενες συζητήσεις, αλλά θα αναφέρουμε μόνο αυτές που είναι ανάγκη να αναφέρουμε.

Ο Ανίβας δεν ενημέρωσε αμέσως το Ράφι για την αλλαγή της οικογενειακής του κατάστασης. Αντί γι' αυτό, τον άρπαξε από το γιακά και τον έφερε –τον έσουρε, για την ακρίβεια– εκεί που βρίσκονταν η Μέιμπελ και η Μάγκνταλεν και αγκάλιαζαν τὸν Τσάρλι. Εκεί ήταν επίσης και ο ταγματάρχης Τιμπ, αλλά ο Ανίβας δεν του είπε να φύγει.

Ο Ράφι αντιστάθηκε λίγο, οπότε ο Ανίβας αναγκάστηκε να του κάνει λαβή πιάνοντας το κεφάλι και το ένα του χέρι. Αυτό σήμαινε, βέβαια, πως μιλούσε στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Η Μάγκνταλεν, όταν τους είδε να έρχονται, είπε στον Ανίβα να παραδώσει το νεαρό στους άντρες του Φιντέλ, για να τον βάλουν στο πολεμικό ελικόπτερο μαζί με τον ΕΓΔ και το Μακκόμο.

«Περίμενε» είπε ο Ανίβας. «Ράφι, σταμάτα να στριφογυρίζεις, παιδάκι μου».

Ο Ράφι έδωσε μια στο σαγόνι του Ανίβα.

«Α, για πρόσεχε πώς φέρεσαι!» έκανε ο Ανίβας. Τον άρπαξε τώρα και με τα δυο χέρια πίσω απ' το κεφάλι και στράφηκε στη Μέιμπελ.

«Αδερφή» της είπε. «Λυπάμαι που δε γίνεται πιο επίσημα η όλη ιστορία, αλλά τούτος εδώ είναι ο γιος σου».

Η Μάγκνταλεν είπε «Όχι, βρε ανόητε, αυτός είναι ο Ράφι Σάντλερ».

«Ναι, ο Ράφι Σάντλερ, ο υιοθετημένος γιος της Μάρθα Σκορτς» είπε ο Ανίβας. «Δεκαοκτώ ετών. Ράφι, πότε είναι τα γενέθλιά σου;»

Ο Ράφι σταμάτησε να στριφογυρίζει. «Δεν ξέρω» είπε. «Η Μάρθα επινόησε μια ημερομηνία. Έλεγε πως η αληθινή ημερομηνία δεν είχε σημασία».

Η Μέιμπελ τον κοιτούσε καλά καλά.

«Εσύ;» είπε απαλά.

Ο Ράφι την κοίταξε κυνικά «Ε ναι, εγώ είμαι» είπε με αναίδεια. «Και λοιπόν;» Είχε μέρες να ξυριστεί και το αγορίστικο γένι του είχε μια κοκκινωπή απόχρωση.

«Ε! Πρόσεχε τους τρόπους σου, είπαμε!» τον ταρακούνησε ελαφρά ο Ανίβας.

«Τι να γίνει, μπάρμπα, δε με μεγαλώσανε σωστά!» είπε ειρωνικά ο Ράφι. Κοιτούσε τη Μέιμπελ και στο βλέμμα του διέκρινες κάποιο μίσος.

«Σ' αυτό έχεις δίκιο» είπε ο Ανίβας. «Και επομένως θα πρέπει να το φροντίσουμε τώρα το θέμα. Μέιμπελ, τι λες κι εσύ;»

«Είμαι η μαμά σου» ψιθύρισε εκείνη.

«Τι δηλαδή, τώρα θα είσαι η μαμά μου; Και θες να με αποζημιώσεις επειδή με παράτησες; Ε, αυτό θες;»

«Ναι» ψιθύρισε πάλι εκείνη.

Ο Ράφι την κοίταξε προκλητικά. «Τώρα μάλιστα» είπε. Και μετά ξέσπασε σε κλάματα. Γύρισε και ακούμπησε το κεφάλι του κλαίγοντας με λυγμούς στο πλατύ στέρνο του Ανίβα. Μετά όρμησε στη μαμά του και έκλαψε πάνω στα κόκκινα μαλλιά της. Και μετά ένωσε πολύ άβολα.

«Έλα, δεν πειράζει» είπε ο Τσάρλι.

«Πειράζει και παραπειράζει!» ούρλιαξε ο Ράφι. «Είμαι ένας άθλιος πλεονέκτης, ένα τσογλάνι, και πάντα θα είμαι τέτοιος και δε μου αξίζει να έχω οικογένεια...»

«Σώπα» του είπε μαλακά η Μέιμπτελ και τον αγκάλιασε πάλι. «Θα πάνε όλα καλά, θα τα καταφέρουμε». Σήκωσε τα μάτια και κοίταξε τη Μάγκνταλεν και τον Ανίβα. «Έτσι δεν είναι;»

«Εεεε... μμμμ... ννναι» είπε η Μάγκνταλεν. «Δε θα είναι εύκολο, αλλά θα...»

«Και βέβαια θα τα καταφέρουμε!» φώναξε ο Ανίβας. «Είναι μέλος της οικογένειας! Ανιψιός μας είναι το παιδί! Ξάδερφος του Τσάρλι!»

Ο Τσάρλι κοίταξε προσεκτικά τον ξάδερφό του. Τώρα μάλιστα. Πλάκα θα είχε. Μάλλον όχι. Ή ννναι... δηλαδή... οχ, δύσκολα τα πράγματα.

Τελικά, κατά το ξημέρωμα, όλοι κοιμήθηκαν. Ο Τσάρλι κοιμήθηκε παρέα με δυο λιοντάρια, μια λεοπάρδαλη, το Χανς, τον Τζούλιους, πολλές γάτες και ένα χαμαιλέοντα. Τα σκυλιά κοιμήθηκαν παρέα με την ομάδα των Στάρλετς, γιατί είχαν κατασυμπαθήσει τα αγόρια, και η Δεκαεπτά με την Είκοσι ένα πήραν κοντά τους τη Σαύρα του Ιησού, την Πιρουέτ και τη Θείτσα, που βρισκόταν ακόμα σε κατάσταση σοκ.

Η Μάγκνταλεν και ο Ανίβας κάθισαν μέχρι αργά με τον ταγματάρχη Τιμπ και τη Μείμπελ (αφού η Μάγκνταλεν ξεκόλλησε απ' το γιο της και πείστηκε ότι δε θα του έκαναν κακό τα λιοντάρια που στέκονταν δίπλα του κι η Μείμπελ ξεκόλλησε κι αυτή απ' τον δικό της).

Κανείς δεν ήξερε τι να κάνει με το Ράφι, γιατί, αν και ήταν το χαμένο παιδί, ήταν επίσης και αλητάκος και απατεώνας πρώτης τάξης και, παρ' όλο που δεν ήθελαν να είναι δύσπιστοι απέναντί του τώρα στο ξεκίνημα της καινούριας οικογενειακής ζωής, ε, πώς να το κάνουμε, δεν τον εμπιστεύονταν. Στο τέλος ο Ανίβας είπε πως θα τον κρατούσε όλη νύχτα με τα χέρια δεμένα πίσω και μετά θα έβλεπαν πώς θα πήγαιναν τα πράγματα.

Ο ΕΓΔ και ο Μακκόμο πέρασαν τη νύχτα πάνω στο κουβανέζικο πολεμικό πλοίο, όπου ήταν σίγουρο πως δε θα προκαλούσαν φασαρίες.

Την άλλη μέρα, μετά το πρωινό, ο Τσάρλι κάλεσε όλους σε μια μεγάλη συγκέντρωση, όπου όλοι –ακόμα και τα ζώα– έπρεπε να πούνε τι ήθελαν να κάνουν από εδώ και στο εξής. Ο Νίνου και ο Τσάρλι θα μετέφραζαν.

Έγιναν, βέβαια, κουλουβάχατα, γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι ήθελαν να γυρίσουν πίσω στο χρόνο και να ξαναβρούνε τους γονείς τους και τη χαρούμενη παιδική τους ηλικία, αλλά δεν ήταν δυνατό κάτι τέτοιο, οπότε ο Τσάρλι τούς προσγείωσε μαλακά στην πραγματικότητα και σ' αυτά που ήθελαν στ' αλήθεια να κάνουν. Μετά από μεγάλο σαματά, φωνές και βουητό, να τι βγήκε στη φόρα.

- 1) Η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι ήθελαν να γυρίσουν στην πατρίδα τους και να πάρουν μαζί τους τον

Τσάρλι, αλλά και το Μακκόμο, για να τον έχουν φυλακισμένο σωστά αυτή τη φορά.

- 2) Ο ταγματάρχης Τιμπ ήθελε η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι να ξαναέρθουν στο τσίρκο του και να έρθει και ο Τζορτζ η λεοπάρδαλη και ο Τσάρλι, αν του υποσχόταν ότι δε θα ξαναέκλεβε κανένα ζώο.
- 3) Η Μάγκνταλεν ήθελε να γυρίσει στο Λονδίνο και να κάνει ένα ωραίο, ζεστό μπάνιο.
- 4) Ο Ανίβας ήθελε να μαζέψει δείγματα από όλα τα φυτά που υπήρχαν στο νησί πριν γυρίσει στο Λονδίνο και να κάνει ένα ωραίο, ζεστό μπάνιο.
- 5) Η Μέιμπελ ήθελε να μείνει στο τσίρκο και να πάρει κοντά της και το Ράφι και να του μάθει όλα όσα ήξερε.
- 6) Ο Σεργκέι ήθελε να πάει όπου θα πήγαινε ο Τσάρλι.
- 7) Ο Νίνου ήθελε να πάει όπου θα πήγαινε ο Τσάρλι, εφόσον, βέβαια, το «κάπου» ήταν στην Εσσαουίρα.
- 8) Ο Κλαούντιο ήθελε να γυρίσει στη Βενετία με το βασιλιά Μπόρις.
- 9) Ο βασιλιάς Μπόρις ήθελε να παραδώσει τον ΕΓΔ στην Ιντερπόλ, διότι, όπως είπε, ωραία και καλά όλα αυτά, αλλά υπάρχουν και νόμοι.
- 10) Η Τζάνκο, η γάτα με τη διχαλωτή ουρά, ήθελε να πάει κι αυτή με το τσίρκο, εφόσον ερχόταν μαζί της και η Μάρτα, η γάτα-που-έφτιαχνε-φωλιές, αν και δεν έβλεπε πώς θα μπορούσαν να κάνουν κάποιο νούμερο οι δυο τους, αλλά εκείνη υποσχέθηκε πως θα το προσπαθούσαν.
- 11) Η Μάρτα, η γάτα-που-έφτιαχνε-φωλιές, ήθελε να πάει όπου θα πήγαινε η Τζάνκο.
- 12) Η Δεκαεπτά και η Είκοσι ένα ήθελαν να επιστρέ-

- ψουν πίσω στην Γκάνα και να βρούνε τη μαμά τους.
- 13) Η Θείτσα ήθελε να πιει ένα δυνατό κονιάκ και μετά υπέθετε ότι θα ήθελε να βρει μια καταπληκτική δουλειά στη Νέα Υόρκη.
 - 14) Ο Τζορτζ η λεοπάρδαλη ήθελε να μπει κι αυτός στο τσίρκο, αλλά δεν αισθανόταν άνετα να παραδεχτεί κάτι τέτοιο.
 - 15) Οι τίγρεις ήθελαν να μείνουν μαζί με τη Μείμπελ. Μάλιστα, μία από τις τίγρεις έβαλε τα κλάματα και μόνο στην ιδέα ότι μπορεί να βρισκόταν μακριά από τη Μείμπελ.
 - 16) Οι άγριες μαϊμούδες ήθελαν να μείνουν μαζί τους στο νησί οι μαϊμούδες του τσίρκου.
 - 17) Οι μαϊμούδες του τσίρκου ήθελαν να μείνουν μαζί με τις άγριες μαϊμούδες στο νησί.
 - 18) Και οι ζέμπρες ήθελαν να μείνουν στο νησί παρέα με τις άγριες μαϊμούδες.
 - 19) Οι μέλισσες είχαν πετάξει μακριά.
 - 20) Ο Τζούλιους ήθελε ο ίδιος, ο Χανς και ο Τσάρλι να μείνουν στο νησί και να ιδρύσουν την Ελεύθερη Δημοκρατία των Παιδιών και των Ζώων.
 - 21) Ο Χανς ήθελε να φέρει μαζί του και το Μορφωμένο Γουρουνάκι.
 - 22) Το Μορφωμένο Γουρουνάκι ήθελε να σταματήσει να είναι μορφωμένο, αν δεν πείραζε πολύ, γιατί, στο κάτω κάτω, δεν ήταν στη φύση του να είναι μορφωμένο, και μήπως μπορούσε να μείνει εκεί, στην παραλία;
 - 23) Ο Μπλου ήθελε να είναι μαζί με τον Τζέικ Γεμπόα, ό,τι κι αν έκανε εκείνος.

- 24) Ο Τζέικ Γεμπόα ήθελε να γυρίσει στην πατρίδα του και να αρχίσει προπόνηση για το Παγκόσμιο Κύπελλο και να το κερδίσει.
- 25) Οι άλλοι Στάρλετς ήθελαν να κάνουν ό,τι ήθελε ο Τζέικ Γεμπόα, και μήπως θα μπορούσαν να πάρουν μαζί τους και τα σκυλιά;
- 26) Ο ΕΓΔ ήθελε να λογικευτούν όλοι εκεί πέρα και να ξαναγίνουν όλα όπως παλιά, αλλά... καλά. Τον γιουχάρισαν και του είπαν να κάτσει κάτω.
- 27) Ο Μακκόμο δεν ήθελε να πει τι ήθελε. Όταν τον πίεσαν πολύ, είπε πως ήθελε τη Μέιμπελ. Όταν εκείνη είπε «Ούτε να το σκέφτεσαι, παλιο-δουλέμπορε», εκείνος είπε –προς μεγάλη έκπληξη του Τσάρλι– πως τα ζώα πρέπει να κάνουν και να πάρουν ό,τι θέλουν και οι άνθρωποι να σαπίσουν, γιατί οι άνθρωποι ήταν αυτοί που προκαλούσαν όλες τις καταστροφές στον κόσμο και όσο γρηγορότερα εξαφανίζονταν τόσο το καλύτερο για όλα τα άλλα πλάσματα.
- 28) Ο Ράφι ήθελε να γυρίσει πίσω στην Ευρώπη. Και θα δούλευε για να πληρώσει το ταξίδι, είπε. Ίσως πάνω στην *Κίρκη*, αν τον ήθελαν. Κι έλεγε να αράξει κοντά στη Μέιμπελ, αν το ήθελε κι εκείνη. Και ήθελε να ξαναβρεί το σκύλο του, που τον έχασε στο Παρίσι.
- 29) Η Σάλλυ Ανν ήθελε να φτιάξει κι άλλο φαγητό για όλους. Και μετά να γυρίσει στην πατρίδα της. Ήταν από το Τεννεσσί. Έτσι νόμιζε. Κάπου στην πολιτεία του Τεννεσσί, τέλος πάντων.
- 30) Ο Άλεξ δεν ήξερε τι ήθελε, αλλά θα το σκεφτόταν.
- 31) Η Πιρουέτ δεν ήθελε να χάσει την έναρξη της περιοδείας στο Μισσισιππή, γιατί είχε τελειοποιή-

σει ένα καινούριο και μάλλον ασυνήθιστο ακροβατικό...

- 32) Η μαντάμ Μπαρμπύ, η γενειοφόρος κυρία, είτε πως ήθελε να ανοίξει ένα ζαχαροπλαστείο στο Παρίσι και, μια και ρωτάτε, να μην έχει γένια πια. Στο σημείο αυτό, η Θείσα συνήλθε και είπε «αυτό είναι εύκολο» κι έτρεξε να της φτιάξει μία λοσιόν.

Και ο Τσάρλι;

Λοιπόν. Καταρχήν, ο Τσάρλι ήθελε να περάσει αρκετές ώρες, ανενόχλητα, στον υπολογιστή μαζί με το Νίνου, για να μπορέσει να διαλύσει όλες τις Εταιρικές Κοινότητες και να παρακολουθήσει την εξέλιξη του παγκόσμιου συναγερμού που ο ίδιος είχε ξεκινήσει. Θα τα έκανε αυτά μετά το μεσημεριανό γεύμα. Στο μεταξύ, κανόνισε ο ίδιος, η μάμα του, ο μπαμπάς του, ο Σεργκέι, ο Νίνου και όποιος άλλος ήθελε να ακολουθήσουν το τσίρκο μέχρι αυτό να φτάσει στην πατρίδα του καθενός (πράγμα που θα γινόταν σε εύθετο χρόνο), οπότε ο καθένας θα ήταν ελεύθερος, αν ήθελε, να πάει σπίτι του – όπως θα έκανε κι εκείνος. Τα λιοντάρια, οι Στάρλετς (και τα σκυλιά μαζί), η Δεκαεπτά και η Είκοσι ένα θα γύριζαν στην πατρίδα τους με το καράβι του Γιουνούς, που θα έκανε μια στάση στην Γκάννα πριν γυρίσει στην Εσσαουίρα. Στο νησί Σαν Αντόνιο δε θα έμενε κανένας άνθρωπος: θα το καταλάμβαναν μόνο τα ζώα. Όσοι από τους ανθρώπους δεν ήθελαν να πάνε με το καράβι του Γιουνούς ή με την *Κίρκη*, μπορούσαν να πάνε στην Κούβα με τα πολεμικά πλοία και να κάτσουν να ξεκαθαρίσουν εκεί τις σκέψεις τους και τι ήθελαν να κάνουν. Εκτός κι αν ήθελαν να πάνε στην Αϊτή.

Κατά κάποιον τρόπο λοιπόν, όλοι πήραν αυτό που ήθελαν εκτός από:

- 1) Τον Τζούλιους, που αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τα όνειρά του για μια Ελεύθερη Δημοκρατία.
- 2) Τον ταγματάρχη Τιμπ, αλλά αυτός τώρα είχε τις τίγρεις και τον Τζορτζ, και εκείνα τα παράξενα καινούρια γιατί δεν έπιαναν καθόλου χώρο, ενώ η Μείμπελ θα χαιρόταν που είχε κοντά της την αδερφή της και ο άντρας της ήταν όμορφος τουλάχιστον και έδειχνε δυνατός και, δίχως άλλο, θα μπορούσε να κάνει κάποιες βαριές δουλειές..., οπότε ο ταγματάρχης Τιμπ ήταν μάλλον χαρούμενος. Τουλάχιστον η Μείμπελ δεν είχε πει πως ήθελε να φύγει από το τσίρκο. Ξαφνικά, ο ταγματάρχης Τιμπ συνειδητοποίησε πως ήθελε να παντρευτεί τη Μείμπελ. Αλλά, όταν προσπάθησε να φέρει την κουβέντα στο ζήτημα αυτό, η Μείμπελ πήρε τόσο φοβισμένο ύφος, που ο Τσάρλι και τα λιοντάρια έσκασαν στα γέλια, οπότε πάει κι αυτό.
- 3) Τον Τσάρλι, που δεν ομολόγησε σε κανέναν ότι το 49,9% του εαυτού του ήθελε να πάει να ζήσει στο δάσος με τα λιοντάρια (η Ελσίνα και το νεαρό λιοντάρι το ήξεραν, αλλά τα είχαν ήδη συμφωνήσει μεταξύ τους και είχαν ήδη αποχαιρετιστεί).
- 4) Τον Άλεξ, ο οποίος, μια και δεν ήξερε τι ήθελε, δεν επρόκειτο ποτέ να το πετύχει, αφού δεν ήξερε τι ήταν αυτό που ήθελε.
- 5) Το Μακκόμο, στον οποίο, για να είναι πιο εύκολα τα πράγματα, του είπαν να διαλέξει ή να πάει στην ιντερπόλ με το βασιλιά Μπόρις και τον ΕΓΔ ή να

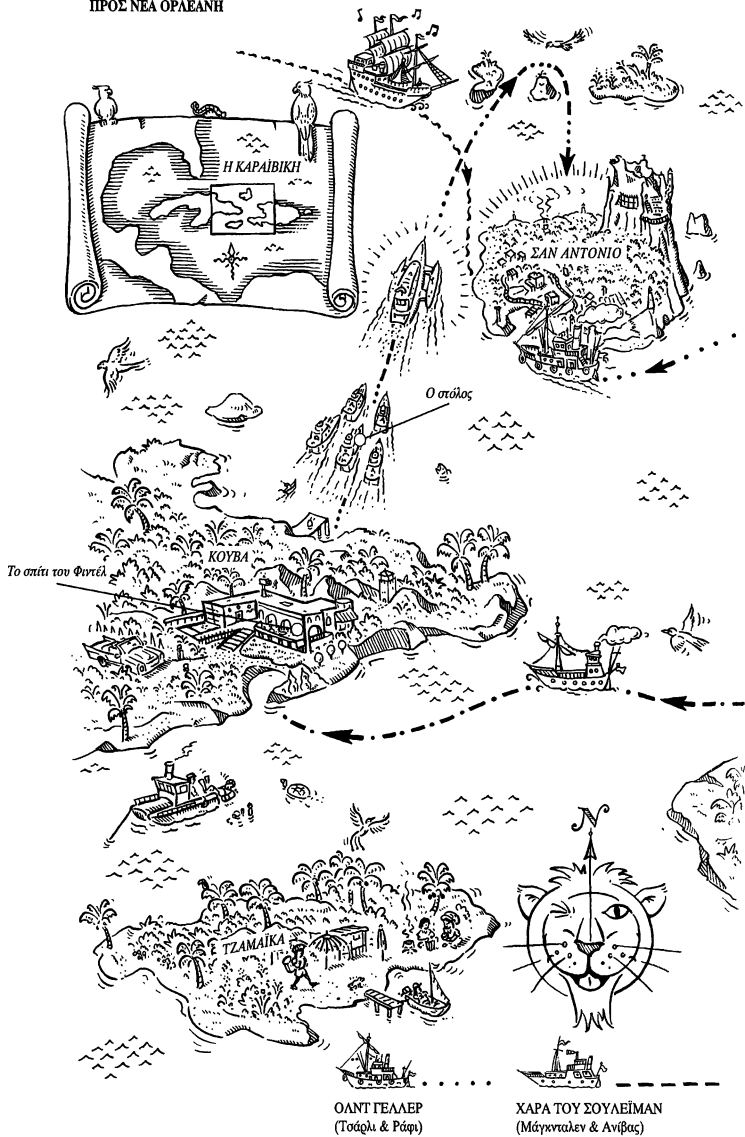
πάει να ζήσει μαζί με τα λιοντάρια. Διάλεξε τα λιοντάρια.

- 6) Και το Νίνου, ο οποίος είχε να διαλέξει ανάμεσα στον Τσάρλι και στην πατρίδα του.

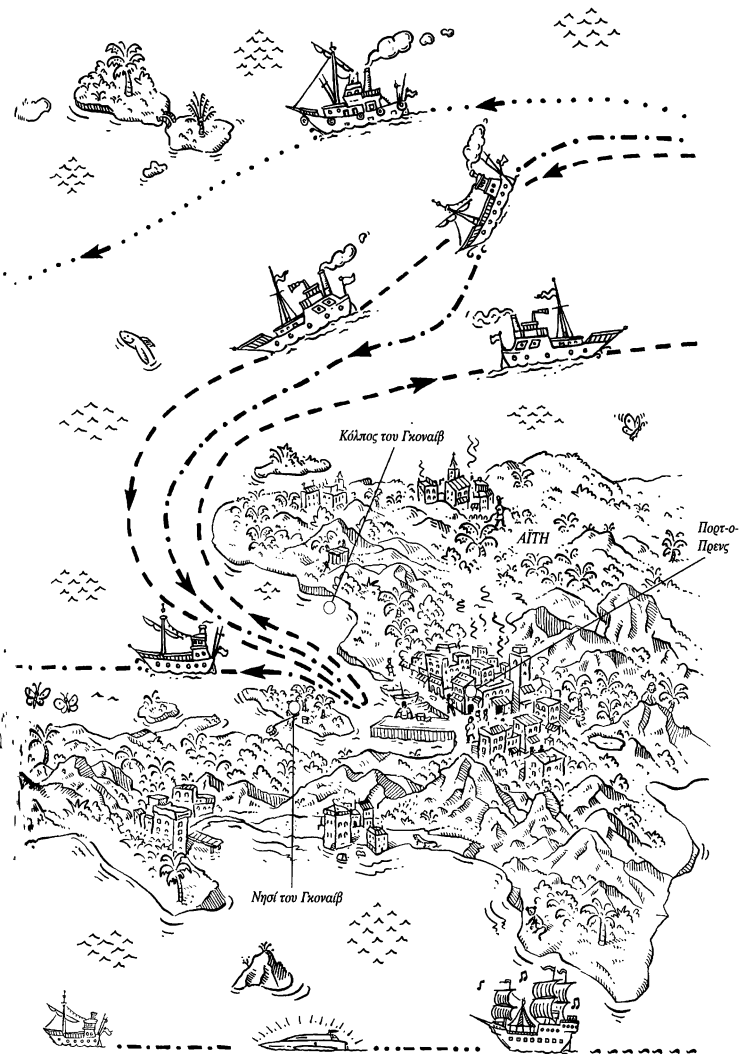
Διάλεξε τον Τσάρλι, φυσικά.

ΤΕΛΟΣ – ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Χάρτης Πορείας

Σαν Αντόνιο & Γαπονικά Νησιά

ΕΛ ΜΠΑΡΑΚΑ
(Κλαούντιο,
βασιλιάς Μπόρις
& μοντάρια)

ΕΛ ΤΕΦΛΟΝ

ΚΙΡΚΗ

ΖΙΖΟΥ ΚΟΡΝΤΕΡ

Πίσω από το
ψευδώνυμο Ζιζού
Κόρντερ βρίσκονται
η Λουίζα Γιαγκ
και η δεκάχρονη
κόρη της, Ίζαμπελ
Αντομάκο-Γιαγκ.

Η Λουίζα είναι ενήλικη και έχει γράψει πέντε
βιβλία για ενήλικες. Η Ίζαμπελ είναι παιδί και
έχει γράψει κυρίως σχολικές εργασίες.
Η αληθινή Ζιζού είναι η σαύρα της Ίζαμπελ,
μόνο που τη φωνάζουν Ζίζου.
Ζουν και οι τρεις στο Λονδίνο, αλλά μονάχα
η μία πηγαίνει σχολείο.
Αυτό είναι το τρίτο και τελευταίο μέρος της
τριλογίας που τις έκανε διάσημες σε όλο τον
κόσμο.

Εικονογράφηση: Gino D' Achille και Fred van Deelen

ISBN 960-16-1849-X

9 789601 618494

Βοηθ, κωδ, μηκ/σης: 5849

Το τελευταίο καταπληκτικό βιβλίο της τριλογίας έφτασε...

Ο **Τσάρλι Ασάντι** –σωτήρας λιονταριών, ναυαγός που επέζησε, βετεράνος του τσίρκου και γνώστης της γλώσσας των γάτων– είναι τελικά ασφαλής. Ή μήπως όχι; Η δημοφιλής τριλογία φτάνει σ' ένα συναρπαστικό αποκορύφωμα όταν ο **Τσάρλι** και τα λιοντάρια σπεύδουν να αποκαλύψουν την αλήθεια και να ανατρέψουν τη σατανική Αυτοκρατορία μια για πάντα.

